

Hoa Nguyệt Ngân

Contents

Hoa Nguyệt Ngân	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	6
5. Chương 5	10
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	15
9. Chương 9	18
10. Chương 10	20
11. Chương 11	23
12. Chương 12	27
13. Chương 13	29
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	42
19. Chương 19	44
20. Chương 20	46
21. Chương 21	49
22. Chương 22	50
23. Chương 23	54
24. Chương 24	57
25. Chương 25	59
26. Chương 26	62
27. Chương 27	63
28. Chương 28	65
29. Chương 29	68
30. Chương 30	71
31. Chương 31	73
32. Chương 32	75
33. Chương 33	78
34. Chương 34	79
35. Chương 35	81
36. Chương 36	83
37. Chương 37	87
38. Chương 38	90
39. Chương 39	94
40. Chương 40	96
41. Chương 41	98

42. Chương 42	101
43. Chương 43	104
44. Chương 44	106
45. Chương 45	109
46. Chương 46	112
47. Chương 47	114
48. Chương 48	117
49. Chương 49	121
50. Chương 50	122
51. Chương 51	123
52. Chương 52	125
53. Chương 53: Phiên Ngoại 1	127
54. Chương 54: Phiên Ngoại 2	129
55. Chương 55: Phiên Ngoại 3	135
56. Chương 56: Phiên Ngoại 4	139
57. Chương 57: Phiên Ngoại 5	150
58. Chương 58: Phiên Ngoại 6	154

Hoa Nguyệt Ngân



Giới thiệu

Edit + Beta: Aoi Gin phần chính văn, Shal phần phiên ngoại Thể loại: phụ tử, xuyên không, nhất th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-nguyet-ngan>

1. Chương 1

Bên trong phòng ngủ của hoàng cung hoa mỹ cao quý, một vị nữ tử sắc mặt tái nhợt nằm trên giường, hai cánh tay mảnh khảnh trắng nõn nắm chặt khăn trải giường phía dưới, giống như đang cực kỳ thống khổ. Trên gương mặt tuyệt mỹ của nữ tử giờ phút này bị che kín bởi những giọt mồ hôi, từng giọt từng giọt từ trán chảy xuống gương mặt, đôi môi kiều diễm bị cắn chặt đến rách da, chảy ra vết máu mờ mờ.

“A ——” đột nhiên, một tiếng gào thét thống khổ từ trong miệng nữ tử phát ra, nàng nhả đôi môi bị thương, rốt cuộc không khống chế được đau đớn thất thanh kêu to lên, khăn trải giường dưới thân cũng bị hai cánh tay ra sức nắm chặt mà trở nên nhăn nhúm không chịu nổi.

“Nương nương, nương nương, người cần dùng lực một chút a.” Bên cạnh giường lớn đẹp đẽ, hai sản bà có kinh nghiệm hơn mười năm lớn tiếng kêu lên.

“Nương nương, người nhất định phải chịu đựng a.” Lúc này bên cạnh sản bà một nha hoàn khoảng mười sáu mười bảy tuổi lo lắng hô lên.

“A ——” lại tiếng thét chói tai liên tục phát ra từ phòng ngủ.

“Ra. Ra rồi , đầu đi ra rồi, mau, lại dùng lực một chút, nường nường, lại dùng lực một chút.
. Chuẩn bị nước ấm, nhanh đi chuẩn bị nước ấm.” Sản bà đột nhiên hoảng sợ lớn tiếng kêu.

Nữ tử trên giường mặt đã tái nhợt đến cực hạn, cắn răng một cái, nằng liều mạng một tia khí lực cuối cùng phát ra tiếng thét chói tai cực kỳ bi thảm: “A ——”

“Sinh rồi, sinh rồi, là một tiểu hoàng tử.”

Trẻ con mới sinh đều hồng hồng nhẵn mặt, khóc oa oa nỉ non, nhưng tiểu hoàng tử này không khóc một tiếng từ từ mở hai mắt ra. Đó là một đôi mắt bảy màu ngọc lưu ly xinh đẹp đến cực điểm. Một đứa trẻ mới sinh như vậy, cứ như tinh linh rơi vào thế gian, xinh đẹp không giống bất cứ ai trên đời.

Song, mọi người còn chưa kịp vui sướng, ca ngợi, chỉ thấy hai tròng mắt thất thải ngọc lưu ly của tiểu hoàng tử giấy lát tỏa ra hận ý dữ dội, trên gương mặt tràn ngập oán hận đối thế gian, làm cho người ta không tự chủ được mà rùng mình.

Lúc này, trong phòng ngủ im lặng đến đáng sợ. Hai sản bà giúp Lệ phi sinh cùng bọn thị nữ chăm sóc nằng sớm đã sợ tới mức ngây ra như phỗng. Mà ngay cả Lệ phi vừa mới sinh xong cũng không có vẻ hạnh phúc vừa được làm mẹ, trong mắt ngoài trừ hoảng sợ cũng chỉ là hoảng sợ.

“Nường. Nường nường. Đây. Làm sao bây giờ.” Giờ phút này, chỉ có nha hoàn luôn luôn ở bên cạnh nằng còn có một tia lý trí, toàn thân không ngừng run run hỏi.

“Không. Không. Đây không phải là ta sinh. Nó không phải hài tử của ta.” Lệ Thực phi bưng tỉnh không nghe thấy thấp giọng nỉ non .

“Nường nường. Người bình tĩnh một chút, bên ngoài. Bên ngoài còn có rất nhiều người hầu chờ tin tức mà.”

“Không. Đây không phải là ta sinh. Ta làm sao có thể sinh ra một quái vật. Nó. Nó không phải hài tử của ta. Không phải.” Lệ thực phi sắc mặt sớm tái nhợt như tờ giấy, nằng hai tay ôm lấy đầu không ngừng run rẩy, đôi môi xanh tím vẫn không ngừng lặp lại mấy câu nói đó.

“Nường nường, người đừng như vậy, nếu để cho bộ hạ biết.”

“Không. Không thể để cho bộ hạ biết, nhất định không thể để cho bộ hạ biết.” Hai mắt thất thần vừa nghe thị nữ thân cận nói xong, khôi phục vẻ độc ác khôn khéo vốn có.

“Không thể để cho bộ hạ. Không, không thể để bất cứ kẻ nào nhìn thấy đứa bé này, nếu không các người cùng Bồn cung đều trốn không thoát vận mệnh bị xử tử. Các người là người Bồn cung tín nhiệm nhất, nếu Bồn cung sống không được, các người cũng đừng nghĩ chạy thoát.”

“Nường nường. Nường nường. chúng nô tỳ không muốn chết a. Ô ô.
Nường nường. Người cứu chúng nô tỳ đi. Ô ô.” Sản bà hầu hạ Lệ thực phi sinh bà cùng bọn thị nữ quỳ xuống đất khóc lên.

“Bồn cung thật vất vả mới ngồi trên vị trí này, tuyệt không có thể làm cho người khác biết ta sinh yêu nghiệt, tuyệt đối không thể.” Lệ thực phi dung nhan tuyệt mỹ tiếng nói lại hung ác.

“Nường nường. Ô ô.”

“Không muốn chết, toàn bộ câm miệng cho Bồn cung.”

“Nường nường, kế tiếp. Nên làm cái gì bây giờ?”

“Nguyệt Nhi, người thay Bồn cung giết chết yêu nghiệt này.”

“Cái. Sao?” Mọi người nhất thời không biết làm sao đứng lên, ngơ ngác nhìn vị nữ tử trước mắt xinh đẹp như hoa nhưng tâm lại như rắn rết. Thị nữ thân cận bên người nằng mặt tái nhợt, không thể tin được nhìn chủ tử theo đã từ nhỏ kia, đó. Chính là cốt nhục nằng đã mang thai mười tháng a.

“Nương nương.”

“Như thế nào? Sợ? Người từ nhỏ đã đi theo Bồn cung, Bồn cung từng bạc đãi người sao?”

“Chưa từng, nương nương đối với Nguyệt Nhi tốt lắm.”

“Vậy bây giờ Bồn cung muốn người giúp Bồn cung làm chút chuyện, người đồng ý cam nguyện.”

“. Nguyệt Nhi. Cam tâm tình nguyện.”

“Hảo. Người bây giờ liền thay Bồn cung giết hắc.” Lệ thực phi lặp lại nói. Nàng trong lòng sớm đã có tính toán, vì bảo vệ địa vị của mình, hy sinh thị nữ đối với mình trung thành và tận tâm để tính việc khác. Đến lúc đó bệ hạ nhất định sẽ bởi vì nàng đau khổ vì mất con mà càng yêu mến nàng hơn. Vừa nghĩ tới gương mặt anh tuấn như thiên thần của hoàng đế kia, nàng càng hạ quyết tâm.

“. Dạ” Nguyệt Nhi gương mặt tro tàn nhìn không ra một tia sáng, như là biểu tình sẽ không có một nhân tài nào sẽ xuất hiện*.

“Tiểu hoàng tử vừa ra sinh ra bị người khác hãm hại, đều nhờ kỹ cho Bồn cung.” Lệ thực phi giờ phút này trên gương mặt tuyệt mỹ lộ ra vẻ dữ tợn, nàng lớn tiếng tuyên lệnh.

“Dạ”

“Nguyệt Nhi, người còn thất thần làm gì? Hay là muốn Bồn cung tự mình động thủ.”

“Oa.” Đột nhiên, một tiếng khóc trẻ con vang lên. Thị nữ Nguyệt Nhi đang chuẩn bị tiến lên bị tiếng khóc bất thành linh dọa té xụi lơ trên mặt đất.

“Nương nương. Tiểu hoàng tử hắc. Hắc.”

Tiếng khóc trẻ con không ngừng, cảnh vừa mới phát sinh như chưa hề có thật, lúc này tiểu hoàng tử còn chưa thể làm cho người ta cảm thấy sợ hãi, y giống như tất cả các đứa trẻ mới sinh khác, yếu ớt, không chịu nổi một kích, chỉ cần thoáng dùng một chút lực sẽ vỡ ra, làm người khác thương yêu.

“Nương nương. Hiện tại. Làm sao bây giờ?”

Sau một hồi trầm mặc, nữ tử rốt cục mở miệng.

“Tắm một chút, ôm ra ngoài cho bọn họ xem, rồi nói tiểu hoàng tử hiện tại thực suy yếu, sau đó lập tức mang về.” Nữ tử nhẹ nhàng thở ra, nghĩ thầm rằng: có đứa nhỏ so với không có còn tốt hơn.

“. Dạ”

Ngày thứ hai, Nam Hiên hoàng đế bệ hạ đặt tên cho tiểu hoàng tử là Hoa Nguyệt Ngân. Phong Lệ thực phi làm quý phi, cùng An quý phi quản Tây cung, ban thưởng vô số.

2. Chương 2

Nhìn quanh phòng ngủ so với lãnh cung còn lạnh hơn, còn cũ nát hơn vô số lần, y chính là thờ ơ lạnh nhạt. Hoa Nguyệt Ngân, Nam Hiên quốc Lục hoàng tử, là thân phận cả đời này của y.

Rõ ràng đã đầu thai chuyển thế, y lại có ký ức của tiền kiếp. Đó cũng là nguyên nhân sau khi y khôi phục thần trí mở mắt ra, trong mắt tràn ngập oán hận cùng phẫn nộ.

Mà ngay khi y nghe thấy mạch đập kia, y rốt cục hiểu được y quả thật đã chết, hay nên nói là lại được sinh ra.

Người đầu thai chuyển kiếp đều tự động bị tiêu trừ đi trí nhớ của tiền kiếp, vì sao mà đủ loại chuyện kiếp trước y đã trải qua, vẫn phản phát trước mắt như xưa. Càng làm cho y đau thấu tâm can chính là mẫu thân kiếp này của y cư nhiên vì địa vị của mình mà muốn hạ sát y, nếu không phải bởi vì tiếng khóc trẻ

con kia của mình, đã sớm thân thủ hai chỗ rồi. Nguyên tưởng rằng có thể tự cứu, lại không nghĩ tới tự đem mình đẩy vào con đường cùng khác.

Không biết mình vượt qua bao nhiêu cái xuân hạ thu đông, thị nữ hàng ngày chăm sóc bữa ăn cho y sáng nay nói cho y biết y đã gần ba tuổi .

Nhìn ngoài cửa sổ từng mảnh bông tuyết, thân mình nhỏ gầy vì không chịu nổi cái lạnh thấu xương trong phòng ngủ mà tự động rụt cổ lại, cố tìm một tia ấm áp. Y biết y lại đón thêm một mùa đông nữa, trong bốn mùa y ghét nhất cũng là cái mùa khắc nghiệt khô khốc này.

Hai tay hai chân sớm lạnh như băng có chút tê tê, y xoay người đi tới vật dụng duy nhất trong phòng, cái giường đơn sơ như đang cười nhạo thân phận của y..

Ai có thể nghĩ đến đường đường Nam Hiên quốc Lục hoàng tử cuộc sống lại không bằng thái giám cung nữ thấp nhất trong cung. Mẫu phi của y, hiện tại Lệ quý phi được sủng ái, hẳn là sớm quên đi nàng đã sinh hạ một đứa con trai, mà cũng toàn nhờ đứa con trai kia, nàng mới chiếm được quyền lợi cùng ân sủng hiện tại.

“Két ~” một tiếng, cửa phòng bị một ả có vẻ như là nha hoàn đẩy ra.

“Lục điện hạ, nên dùng ngọc thiện.” Nguyệt Nhi không được đáp lại liền đem đồ ăn đã nguội lạnh đặt trên mặt đất, nhìn bé con xinh đẹp đang mất hồn ngồi ngay ngắn trên giường, do dự mở miệng nói: “Năm nay mùa đông so với năm rồi còn lạnh hơn, nô tỳ muốn vì Lục điện hạ thêm cái giường đệm nữa, tối nay sẽ đưa tới cho ngài.”

Vẫn yên lặng không có gì đáp lại, Hoa Nguyệt Ngân thậm chí ngay cả ánh mắt cũng chưa liếc một chút, giống như đối phương nói gì đều không liên quan đến y.

Hình thức ở chung như vậy đã sớm thành thói quen, nàng hơi hơi gật đầu, nhẹ nhàng đóng cánh cửa phòng lại. Từ khi Lệ thực phi được sắc phong quý phi, chỉ mấy ngày sau Lục điện hạ đã bị đưa đến nơi này. Mặc dù Lục điện hạ mặt ngoài không khác trẻ sơ sinh bình thường, nhưng Lệ quý phi tâm tư kín đáo sao có thể lưu một khối thuốc nổ không biết khi nào sẽ nổ bên người chứ. Để tránh ảnh hưởng đến địa vị của mình tương lai sau này trong cung, liền lập tức giam lỏng y như thế, chưa bao giờ đặt chân tới đây nửa bước. Nam Hiên quốc từ trước đến nay hoàng tử công chúa đều là do mẫu phi của mình tự mình dạy, hoàng đế bệ hạ ngoại trừ vài lần ngẫu nhiên hỏi đến, cũng không tự mình triệu kiến, điều này cũng là nguyên nhân tại sao Lục điện hạ ba năm qua ở tại nơi này mà không ai hỏi tới.

Ngoài cửa, Nguyệt Nhi bắt đầu đi lắc đầu, thở dài. Năm đó sản bà cùng thị nữ hầu Lệ phi sinh ngày đó đều bị bí mật xử quyết, trừ mình ra, không một ai may mắn thoát khỏi. Nàng đương nhiên sẽ không khờ dại nghĩ đến Lệ phi có cảm giác đặc biệt với nàng, nếu như không phải cần người biết giữ miệng chăm sóc Lục điện hạ, nàng cũng không có phúc sống đến bây giờ. Lại bắt đầu đi thở dài, vì mình mà cũng vì Lục điện hạ đang ở bên trong. Thế gian hỏi thiên hạ có cha mẹ nào đối đãi con của mình với nhần tâm như vậy, vừa vào cửa cung sau như biển, cũng sẽ liền vì quyền thế địa vị ở hậu cung Hoàng đế này đem thân tình ném ra sau.

Ngoài Kim Loan điện, một vị nam tử thanh tú như thiên thần cao cao tại thượng đứng trên thềm đá. Nam tử ánh mắt lúc này đang có một thần sắc uy nghiêm mà chỉ có người ở địa vị cao nhất mới có, ánh mắt hàn băng như kiếm, tựa như sao Thiên lang trên bầu trời đêm mùa đông lóe ra, cười nhạo tất cả nhân loại nhỏ bé, vừa lãnh khốc lại ngạo mạn.

“Đều chuẩn bị tốt sao.” Nam tử tiếng nói giàu có từ tính lạnh lùng lên tiếng . Rõ ràng phải là câu hỏi, từ miệng hắn nói ra lại nghe là câu khẳng định không để cho nghi ngờ.

“Đúng vậy, bệ hạ.” Dưới thềm đá, mấy chục nam tử trẻ tuổi đang quỳ, bọn họ toàn bộ đều mặc trang phục chỉ giành cho sẵn bần.

“Xuất phát.” Nam tử bước chân nhàn nhã, bước xuống một bậc thềm đá.

Hôm nay là ngày thi đấu sẵn bần hàng năm của Nam Hiên quốc, phạm là hoàng khanh quý tộc trẻ tuổi đầy hứa hẹn đều có thể tham gia, biểu hiện vượt trội, càng có thể được Nam Hiên quốc Hoàng đế —— Hoa Ngạo Kiệt trọng dụng. Chắc hẳn phải vậy, sau này cả đời chắc chắn còn hưởng vô số vinh hoa phú quý.

Tiếng vó ngựa không dứt bên tai, từng nam tử trẻ tuổi cười trên lưng ngựa chạy như điên, trên mặt đều che dấu không được hưng phấn cùng ý chí chiến đấu cao ngất. Lúc này Hoa Ngạo Kiệt tựa như một ma vương không ai bì nổi, thờ ơ lạnh nhạt với một đám nhân loại ngu xuẩn đang kêu gào, khoe miệng hiện lên một tia mỉm cười đùa cợt.

3. Chương 3

Gió lạnh gào thét, Hoa Nguyệt Ngân ôm chặt lấy chiếc áo bông mỏng manh, đôi môi sớm lạnh băng chuyển thành màu đỏ tím, y ôm chặt hai tay, từng bước một tiến về phía trước.

Trời mưa tuyết liên tục mấy ngày rồi cuộc hôm nay cũng bớt một chút. Y không muốn đợi thêm nữa, y phải rời khỏi nơi này, y không cần lặp lại cuộc sống kiếp trước. Y không biết mình nên đi đâu, y chỉ biết là y muốn rời đi, cấp bách muốn rời đi, dù sẽ chết lạnh giữa đường, y cũng không để ý.

“Chủ nhân, đã đến lúc chấm dứt săn bắn rồi.” Gã là ẩn vệ, vốn không nên hiện thân trước mặt người khác, nhưng chủ tử không mang theo tùy tùng nào cả, mắt thấy chủ tử nhà mình đã ra hội trường săn bắn khá lâu rồi, lại hoàn toàn không có ý trở về. Nếu không lên tiếng nhắc nhở, chỉ sợ sau khi trở về chủ tử lại bị Thừa tướng hành hạ lỗ tai.

“Ân.” Hoa Ngạo Kiệt thản nhiên lên tiếng. Đang chuẩn bị lên ngựa rời đi, ánh mắt lại bị một thân ảnh nhỏ nhắn thu hút.

“Băng, là ai vậy?” Mắt thấy thân ảnh nho nhỏ kia cách mình ngày càng gần, Hoa Ngạo Kiệt tự nhiên hưng phấn hẳn lên.

“Không thể thấy rõ diện mạo, thuộc hạ không biết.” Huyền Băng thành thật hồi đáp.

Hoa Nguyệt Ngân cuộn tròn như quả cầu, đầu cúi thấp đến trước ngực, tay nhỏ bé ôm chặt lấy chính mình, thân ảnh vốn là nhỏ gầy trông càng mỏng manh hơn, nếu không có thấu thị, nhãn lực chẳng phân biệt nổi diện mạo.

Hoa Nguyệt Ngân càng đi tới lại càng cảm thấy không khỏe, giống như bản thân sắp sửa bị thương bần, y nghi hoặc ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, nhận thấy một ánh mắt nóng rực như nhìn thấu qua con người y. Y bất giác dừng bước lại, đôi mắt bảy sáu màu ngọc lưu ly trống rỗng mơ màng nhìn đối phương.

Hoa Ngạo Kiệt đầu tiên mắt nhìn thấy Hoa Nguyệt Ngân, đã bị cặp mắt bảy sắc ngọc lưu ly của y hấp dẫn. Bảy sắc hào quang toát lên trong đó, gợn sóng lưu chuyển làm cho người ta say mê rồi lại trong suốt như thấy đáy. Mặt trời chiếu vào ánh mắt ngọc lưu ly, lại xinh đẹp không giống bất cứ thứ gì trong nhân gian. Hẳn mê muội nhìn y, căn bản đã quên đối phương chỉ một hài đồng gần ba tuổi thôi.

Song, khi Hoa Nguyệt Ngân thấy rõ dung mạo Hoa Ngạo Kiệt, không khỏi lui mấy bước, mắt bảy sắc ngọc lưu ly hiện lên khiếp sợ, nghi hoặc, không dám tin, nhưng rồi trong ánh mắt lướt qua thay đổi từ phần nộ đến cừu hận.

Đúng vậy, y hận hẳn, cho dù bị cha mẹ vứt bỏ, y cũng chưa từng cảm hận đến thế, nhưng người nam nhân trước mắt này lại dạy cho y cái gì gọi là cừu hận thâm căn cố đế.

4. Chương 4

Kiếp trước của y, tên là Nguyễn Dực. Từ khi y có thể ê a tập nói như vẹt, y đã có thể nhìn thấy một số thứ mà người bình thường không thể nhìn thấy, nói thí dụ như —— linh hồn.

Cha mẹ lần đầu tiên nhìn thấy y ở trong phòng nhìn vào không khí nói chuyện, nghĩ rằng đứa nhỏ cô đơn, muốn tìm người nói chuyện phiếm, nội tâm rất là áy náy. Bởi vì hai người công việc bận rộn, bọn họ quả thật xem nhẹ y, có rất ít thời gian chơi với y. Mấy ngày sau, bọn họ liền tìm cho y một bảo mẫu.

Gần nửa tháng, y liền dọa mười hai bảo mẫu chạy mất. Năm ấy y ba tuổi, cũng là năm y gặp phải người đàn ông kia, người kia dạy y biết cái gì là yêu, cũng dạy y biết cái gì là hận.

Một đứa bé trai ba tuổi hiển nhiên là không hiểu đối người bình thường thì việc nói chuyện với thứ không thể thấy là đáng sợ đến cỡ nào. Y luôn thực khờ dại hỏi cha mẹ, vì sao không cùng nói chuyện với các bạn của y, chúng cũng rất muốn chào hỏi bọn họ; vì sao bàn chỉ có ba cái chén, y muốn mời các bạn của y ăn cơm. Mỗi khi lúc này, cha mẹ y đều dùng ánh mắt hoảng sợ như nhìn thấy quái vật nhìn y. Y lúc ba tuổi, đương nhiên sẽ không hiểu ý nghĩa của ánh mắt kia. Cho đến khi cha mẹ y rốt cuộc không chịu nổi y, đưa y đưa vào bệnh viện tâm thần.

Trực giác cơ bản nhất của con người nói cho y biết, y không thể ở lại đây, y hy vọng cha mẹ y có thể dẫn y về nhà. Nhưng là bất luận y khóc nháo, kêu to như thế nào, cha mẹ y vẫn là dứt khoát tách y ra, thả y xuống.

Y được một chị xinh đẹp dẫn vào một căn phòng. Căn phòng đó, có mùi thuốc làm gay mũi, y nhú mào bịt mũi quan sát toàn bộ phòng. Giường màu trắng, bàn màu trắng, phòng này ngoại trừ màu trắng không có màu sắc khác, y nhất thời thấy chán ghét, muốn rời đi, lại nghe thấy tiếng đóng cửa rất nhỏ. Y xoay người, đột nhiên phát hiện chị xinh đẹp đã không thấy đâu, hần sốt ruột kéo cánh cửa, lại phát hiện cửa đã bị khóa. Trong lòng không hiểu hoảng sợ, cuối cùng làm cho y sợ hãi gào khóc òa lên.

“Tiểu tử kia, vì cái gì khóc a?” Tiếng nói ôn nhu rất có ma lực mê hoặc lòng người.

Nguyễn Dực nghe tiếng nói rồi nâng khuôn mặt nhỏ nhắn lên, khóc đến đôi mắt to sưng đỏ thật là đáng thương. Y hít hít cái mũi, ủy khuất nói: “Cháu muốn về nhà, cháu muốn tìm papa mama, cháu không cần ở đây.”

Y Lan gương mặt tuần mỹ phi phạm kẻ sát bên một cửa sổ nhỏ trên cánh cửa, mang theo ý cười ôn hòa nhìn bé con bên trong nói: “Tiểu tử kia không thích nơi này sao?”

“Không thích.” Nguyễn Dực lắc lắc đầu, trong đồng âm trẻ con lại có kiên định không thể nghi ngờ.

“Nơi này không có papa mama của Tiểu Dực, nơi này không phải nhà của Tiểu Dực.”

“Tiểu tử kia kêu Tiểu Dực sao? Chú có thể gọi cháu là Tiểu Dực giống với papa mama của cháu không?” Y Lan ôn nhu thấp giọng hỏi.

“Àn.” Nhìn hần ôn hòa tươi cười, Nguyễn Dực mỉm cười gật gật đầu. Trẻ con ba tuổi là khờ dại, cũng là mẫn cảm, đối phương thiệt tình không xấu, sẽ không làm hại y, y có thể rõ ràng cảm giác được. Không giống với trí não người lớn, dụng tâm đi tính kế, mà là bản năng cơ bản nhất cảm nhận.

“Papa mama của Tiểu Dực công việc bề bộn, không có cách nào chăm sóc tốt cho cháu. Vì để cho Tiểu Dực mạnh khỏe vui vẻ lớn lên, bọn họ chỉ có thể nhờ chú chăm sóc giúp. Cho tới khi papa mama của Tiểu Dực đến đây đón Tiểu Dực về, để chú làm papa của Tiểu Dực, được không?”

“Thật không? Papa mama không phải không cần Tiểu Dực sao? Họ sẽ đến đón Tiểu Dực sao?” Chớp đôi mắt ngấn nước, kinh hãi hỏi.

“Đương nhiên là thật. Tiểu Dực đáng yêu như vậy, papa mama làm sao có thể không cần cháu chứ!” Y Lan trên mặt từ đầu đến cuối đều lộ vẻ mặt tươi cười chân thành ôn nhu nhất, cho dù là người lớn cũng không hoài nghi lời của hần, huống chi là một đứa trẻ ba tuổi.

Y Lan kỳ thật là bác sĩ trưởng phụ trách trị liệu cho Nguyễn Dực. Sau khi Nguyễn Dực vô điều kiện quyết định tin tưởng hần, hần thường xuyên đến thăm y, cùng y nói chuyện phiếm, đương nhiên không giống lần đầu tiên gặp mặt có một cánh cửa chia cách.

Y Lan thường xuyên đem Nguyễn Dực ôm vào trong ngực kể chuyện xưa cho y nghe, hần cưng chiều y, thương yêu y, chưa phút nào xem y như bệnh nhân tâm thần. Hình thức ở chung của họ nếu nói là bác sĩ và bệnh nhân, không bằng nói là cha và con.

Mười năm, bọn họ cứ như vậy đơn giản ảm áp ở chung mười năm. Năm nay, Nguyễn Dực mười ba tuổi.

Thiếu niên mười ba tuổi đương nhiên sẽ không còn khờ dại chờ ba mẹ đưa y về nhà. Năm y mười tuổi, y cũng đã hiểu rõ là mình bị người nhà bỏ rơi, nhưng y cũng không khóc lóc, cũng không có oán hận cha mẹ mình, bởi vì y có Y Lan. Nếu như không bị cha mẹ vứt bỏ, y sao có thể gặp được Y Lan? Nghĩ đến Y Lan, Nguyễn Dực ánh mắt thay đổi ôn nhu như nước, khóe miệng cũng tự nhiên cong cong lên. Đúng vậy, y thích Y Lan, mười năm nay, sinh mệnh của y chỉ cần có Y Lan, y không cần bất cứ kẻ nào khác, càng không hy vọng có bất cứ kẻ nào can dự vào bọn họ, dù là cha mẹ của mình đi nữa. Y, chỉ cần có Y Lan là đủ rồi.

Mười năm, đủ để hiểu biết một người. Y Lan có thể khẳng định nói cho mọi người, tinh thần Nguyễn Dực không có vấn đề, y chính là so với người bình thường có một phần dị năng lực, có thể cùng nói chuyện với linh hồn không đầu thai chuyển thế, nhưng hắn không dám nói lại càng không muốn nói.

Hắn không biết rõ sau khi đem chân tướng nói ra sẽ có hậu quả như thế nào, nhưng hắn biết rất rõ, hắn cùng Nguyễn Dực lúc đó không bằng cứ thân thiết như hiện tại, càng khó mà tách ra. Chỉ cần vừa nghĩ tới Nguyễn Dực sẽ rời hắn đi, tim của hắn liền đau không thể chịu đựng được. Không, hắn không thể để cho loại sự tình này phát sinh, Nguyễn Dực là của hắn, hai người bọn họ phải vĩnh viễn đều sống cùng nhau, bất luận sống hay chết.

Nghe được tiếng bước chân quen thuộc cách đó không xa, Nguyễn Dực từ giường bật dậy, chạy ra cửa.

“Y Lan!” Cửa vừa mở ra, Nguyễn Dực liền nhào tới người Y Lan, không ngừng hô tên của hắn làm nũng.

“Tiểu Dực lại không ngoan, lại không mang giày chạy xuống giường.” Y Lan vẽ mặt cứng chiều ôm lấy hông y.

“Ha ha!” Tựa đầu vào trước ngực hắn, cảm thụ được cái ôm ảm áp quen thuộc của hắn, Nguyễn Dực trên mặt lộ ra thỏa mãn tươi cười.

Hai người yên lặng không nói gì ngồi bên giường, chính là dựa sát vào nhau như vậy.

Cứ nghĩ đến hai người sẽ vĩnh viễn sống cùng nhau hạnh phúc như vậy, ai có thể sẽ nghĩ tới vào ngày sau hôm Nguyễn Dực sinh nhật lần thứ mười bốn, toàn bộ hạnh phúc đều tan biến.

Không có bánh ngọt, không có nến, không có ước nguyện, có hay không đối với Nguyễn Dực mà nói, những điều này chỉ là thứ yếu, chỉ cần có người đàn ông trước mắt này làm bạn, y chính là bé con được chúc mừng sinh nhật vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất trên thế giới này.

“Tiểu Dực, cháu có muốn thứ gì không?” Y Lan ôn nhu nhìn y, nhẹ giọng hỏi.

Nguyễn Dực mỉm cười lắc lắc đầu, nói: “Cháu chỉ muốn có Y Lan Thôi.”

“... . . Thực xin lỗi, Tiểu Dực. Trừ bản thân ra, chú cái gì cũng không cho cháu được.” Y Lan có chút man mác nhẹ nhàng đưa y ôm vào trong lòng ngực, hai người cái trán kề nhau, không khí rất là ảm áp.

“Y Lan, cháu có chú như vậy đủ rồi, cho nên không cần để lộ vẻ mặt này nữa, cháu không thích.” Nguyễn Dực hơi nhíu mi. Sớm tâm ý tương thông, tình tự biến hóa gì đều chạy không khỏi hai mắt đối phương.

Nghe Nguyễn Dực thẳng thắn không giả dối nói ra từ đáy lòng, Y Lan trong lòng nổi lên từng trận lo lắng. Hắn thâm tình chân thành nhìn y, rốt cục kim lòng không đậu hôn lên đôi môi như hai cánh hoa hồng kiều diễm của Nguyễn Dực.

Nguyễn Dực không biết làm sao tùy ý Y Lan mút đôi môi của mình, thần trí dần dần mơ hồ. Đối chuyện nam nữ y không hề biết gì, căn bản không thể lý giải hành động này của Y Lan.

Thân thể thiếu niên ngây ngô căn bản kinh không chịu nổi khiêu khích, y chỉ cảm thấy thân thể dần dần nóng lên, toàn bộ khí lực bị lấy hết đi, ý tưởng duy nhất của y chính là kiếm chỗ dựa vào, y run rẩy hai tay, thông thả đặt lên cổ Y Lan.

Sau một hồi, Y Lan buông lỏng cái miệng nhỏ nhắn bị hắn chà đạp đến sưng đỏ, cố nén cảm giác sưng lên bụng dưới truyền đến, ngẩng đầu dò hỏi: “Tiểu Dực, cháu nguyện ý hoàn toàn thuộc về chú sao?” Hắn không hy vọng tình huống vì không được Nguyễn Dực tán thành mà cưỡng bức y, hắn thương y, không có

lúc nào không muốn được đến bên y, nhưng y quá nhỏ , vì không muốn tổn thương tới y, hẳn vẫn đều là bắt buộc mình chịu đựng.

“Àn.” Nguyễn Dực hàm hồ lên tiếng. Thần trí mơ hồ y căn bản không nghe hiểu Y Lan đang nói cái gì, nhưng bản năng nói cho y biết, chỉ cần là Y Lan nói thì nhất định là đúng.

Y Lan sau khi được cho phép, rốt cuộc không còn chỗ nào bận tâm cõi bộ đồ bệnh nhân màu trắng trên người Nguyễn Dực ra, lưng trắng nõn, dưới ánh đèn, tản màu trắng như trân châu sáng bóng mê người. Y Lan cúi đầu, tỉ mỉ hôn lên.

Khi Nguyễn Dực mở hai mắt ra, đã là giữa trưa ngày hôm sau, Y Lan sớm rời đi. Mặc dù toàn thân đau nhức không thôi, nhưng hạ thân đã không có cảm giác sên sê khó chịu ngày hôm qua, mà là một trận nhẹ nhàng khoan khoái, y tự nhiên đỏ bừng mặt. Chấn chấn là Y Lan thừa lúc y ngủ tẩy trừ cho y. Trong lòng nổi lên từng trận lo lắng.

Song, còn chưa kịp cảm động một lát, cửa phòng bệnh liền bị mở ra. Viện trưởng mang theo mấy người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng bước vào.

“Nguyễn Dực, từ hôm nay trở đi cháu có thể đi khỏi nơi này .” Viện trưởng nhìn y, cười vẻ mặt vô hại.

“Đi khỏi? Vì cái gì phải rời khỏi?” Nguyễn Dực cảnh giác nhìn bọn họ, trong lòng biết không ổn.

“Nghe bác sĩ Y nói, bệnh tình của cháu đã không còn đáng ngại, cha mẹ của cháu để cháu cho chú này nuôi dưỡng, cho nên họ tới đón cháu về nhà.” Về nhà, hai chữ này thật mĩ mai a! Nếu nơi đó có thể gọi là nhà, ông ta có lẽ sẽ thay y cao hứng. Viện trưởng vẫn như cũ cả người vô hại mỉm cười, chút không chịu cảm xúc gì ảnh hưởng tiếp tục nói dối.

“Cháu không đi.” Cơ hồ là cự tuyệt phát ra từ bản năng thân thể. Nguyễn Dực hoảng sợ nhìn bọn họ. Y không cần tách ra khỏi Y Lan.

“Nói gì vậy, nếu bệnh của cháu diễn biến tốt, đương nhiên là cho ra viện.”

“Y Lan đâu? Cháu muốn gặp chú ấy.” Y Lan vì sao nói bệnh tình của mình đã không còn đáng ngại? Vì sao lúc này chú ấy không ở bên cạnh mình? Y sẽ bị mang đi , vì cái gì chú ấy còn không lớn tiếng ngăn lại? Y Lan, chú ở nơi nào? Mau ra đây.

Mười một năm, y sớm đối với hẳn sinh ra ý lại, phản ứng đầu tiên chính là muốn thấy hẳn, chỉ có nhìn thấy hẳn, mới có thể an tâm; chỉ có nhìn thấy hẳn, mới không sợ hãi. Y thực khẳng định chỉ có Y Lan mới có thể giúp mình, bởi vì y chỉ tin tưởng mỗi hẳn.

“Bác sĩ Y hôm nay bề bộn nhiều việc, chỉ sợ không thể tới tạm biệt cháu . Nhưng mà hôm nay cháu nên vui thấy chú ấy, bệnh viện ở Mĩ mấy hôm trước thỏa thuận lương cao để chú ấy qua đó là cố vấn, hôm nay hẳn là bàn bạc xong rồi, ngày mai chú ấy sẽ đi.” Viện trưởng trên mặt không khỏi hiển lộ ra thần sắc tự hào. Đó là đương nhiên, Y Lan là cấp dưới của ông ta cũng là học trò mà ông ta tự hào nhất, hiện giờ hẳn có thể đạt được thành tựu này, bảo ông ta sao không vì hẳn cao hứng được chứ.

“Cái gì?” Như đất bằng dậy sóng, trong khoảnh khắc, mặt Nguyễn Dực trắng bệch, suýt nữa ngất đi.

“Nguyễn Dực, cháu có khỏe không?” Viện trưởng nhìn thần thái y khác thường, có chút lo lắng hỏi.

“Viện trưởng, ông nói Y Lan chú ấy đã nhận thông báo từ bệnh viện ở Mĩ từ rất sớm rồi, đúng không?”

“Đúng vậy, làm sao vậy.” Viện trưởng có chút khó hiểu nhìn y, Y Lan tuy là bác sĩ trưởng của y, nhưng tình cảm hai người đã muốn sâu đến không thể tách ra sao? Ông ta nhớ rõ, lúc Y Lan nhận được thông báo từ bệnh viện ở Mĩ, hẳn thực do dự, từng nói qua phải chăm sóc Nguyễn Dực, muốn đem y cùng đi. Nhưng mà hiện tại Nguyễn Dực đã không phải bệnh nhân ở bệnh viện, hẳn hẳn là cũng không do dự nữa.

“Không, không có gì.” Vậy ra tới nay hẳn chỉ là đem y ra đùa giỡn. Cái gì vĩnh viễn cùng một chỗ, căn bản đều là gạt người. Vừa có đến thân thể y cũng không...chút nào do dự bỏ rơi y, nguyên lai y chính là món đồ chơi hẳn trong lúc rảnh rỗi lấy đến tiêu khiển thôi. Mười một năm, thật mĩ mai mười một năm a, buồn cười chính mình, cứ nhiên cho rằng hẳn là toàn bộ sinh mệnh.

Y Lan, ông nhất định là ở đâu đó cười trộm tôi là đứa ngốc rồi!

Nước mắt không chịu thua chảy xuống hốc mắt, từng giọt từng giọt hòa vào nhau.

Y Lan, đây là những giọt nước mắt cuối cùng tôi vì ông mà khóc. Từ nay về sau, tôi và ông chỉ còn lại có hận.

5. Chương 5

Nằm trên giường thực nghiệm lạnh như băng, Nguyễn Dực biết mình bị cha mẹ bán, bán cho nhà nghiên cứu những thứ kỳ quái ra vẻ đạo mạo này.

Nhà nghiên cứu nào cũng đều luôn mồm hô hào: điều bọn họ nghiên cứu hết thấy đều là vì tạo phúc nhân dân, tạo phúc xã hội, làm cho thế giới ngày càng tốt đẹp hơn. Cũng nhờ một câu khẩu hiệu như vậy, bọn họ chiếm được đặc quyền của quốc gia, nguồn tài chính trợ cấp vô hạn.

Thật hoang đường a, lý do rõ ràng nhất, còn không phải là vì thỏa mãn tham vọng của chính mình sao.

Không tiếc lấy người sống ra làm nghiên cứu, cũng xứng nói những lời này, cũng xứng duy trì đến đây. Thế giới này thật sự là rất hoang đường, buồn cười quá.

Trên người cầm đầu vô số ống thật nhỏ, Nguyễn Dực chính là giống búp bê vải rách nát không có linh hồn nằm trên bàn, tùy ý người khác làm thí nghiệm trên người y. Làm gì có thứ nào đáng sợ hơn trái tim đã chết chứ?

Vì cái gì ông trời đối với y tàn nhẫn như thế, để y cho rằng bản thân là người hạnh phúc nhất trên thế giới, lại độc ác vứt bỏ y, nhốt vào địa ngục. Y hận, y hận thế giới này, y hận Y Lan, hận tất cả những người có lỗi với y. Nếu như có thể biến mất thì tốt rồi, tất cả bọn họ biến mất.

Sau khi Y Lan từ chối lời mời sang Mỹ làm bác sĩ, quay về bệnh viện, đôi mắt hấn chính là một thế giới đổ sập. Không thấy Nguyễn Dực, không thấy Nguyễn Dực của hấn.

Hấn chạy như điên vào phòng viện trưởng, sau khi biết rõ tất cả sự tình, phóng xe một mạch như không muốn sống đến viện nghiên cứu kỳ bí kia.

Công ty cha mẹ Nguyễn Dực gặp tình hình tài chính quay vòng khó khăn, dưới tình thế bất khả thi, bọn họ nghĩ tới đứa con bị bọn họ ném vào bệnh tâm thần viện. Đứa con từ nhỏ có thể nhìn thấy thứ người thường không thể thấy đó, cảm quan kỳ bí của y cùng thể chất đặc thù, là việc mà nhiều nhà nghiên cứu kỳ bí nhiều năm nay tha thiết mơ ước được nghiên cứu. Lúc trước không phải không nghĩ qua đem y giao cho viện nghiên cứu, nhưng dù sao cũng là cốt nhục của mình, bọn họ vẫn là luyến tiếc a.

Sau khi giao y cho bệnh tâm thần viện, mười một năm, bọn họ lại có hai người con trai, trừ bỏ việc chuyển tiền cho bệnh viện, bọn họ đối với y chẳng quan tâm.

Mười một năm, đủ để cho một người lớn dần, cũng đủ để cho thân tình phai nhạt, bọn họ sớm đối với đứa con trai này như là người lạ, lại càng sẽ không thương tiếc y dù y là con ruột của bọn họ. Cuối cùng bọn họ vì lợi ích của bản thân mà quyết định, đem bán y đi. Kiếm được một khoảng thu nhập kha khá, tình hình tài vụ ở công ty được giải quyết, càng làm cho bọn họ cảm thấy mình không làm sai việc gì.

Y Lan chưa từng hận chính mình như bây giờ, vì sao tại lúc này hấn lại không ở bên cạnh Nguyễn Dực, sao lại để cho một mình y tự chống đỡ. Y yếu ớt như vậy, làm sao chịu được.

Sau khi hấn vượt hết mấy cái đèn đỏ, rốt cục chạy tới viện nghiên cứu kỳ bí. Nhưng rốt cuộc vẫn chậm, trước mặt hấn chỉ có lửa cháy hừng hực.

Toàn bộ tòa nhà thực nghiệm đều bị hỏa hoạn thiêu cháy, bên trong tiếng kêu rên thảm thiết không ngừng, mặc dù đội cứu hỏa tới kịp lúc, nhưng lại cấp cứu vô dụng. Bất luận bọn họ sử dụng bình chữa lửa như thế nào, cũng không dập được lửa. Nơi này căn bản không giống như hỏa hoạn bình thường, ngược lại như là thông cảm đối với oán hận thế gian, mà thay mặt trả thù —— vọng chi hỏa*.

Y Lan không thể tin được trước mắt, Nguyễn Dực của hần, Nguyễn Dực của hần vẫn còn ở bên trong. Hần thất thần hướng lầu thực nghiệm chạy đến, lại bị người qua đường kéo lại. Hần ra sức giãy giụa, cho dù chết, hần cũng muốn ở bên cạnh y, hần tuyệt đối không để y ra đi một mình. Giống như đánh mất trái tim, hần giãy giụa càng ngày càng kịch liệt, thân thể nhăm thẳng tòa nhà thực nghiệm bị hỏa hoạn bao quanh mà tiến tới, có nhiều lần mọi người kéo hần thiếu chút nữa không giữ chặt, không còn biện pháp chỉ có cách đẩy hần ngã xuống đất.

Đối mặt đại hỏa trước mắt, hần kêu to tên Nguyễn Dực, hoàn toàn không nghe người qua đường khuyên bảo, tê tâm liệt phế cuồng điên kêu gào

Ngày hôm sau, các tiêu đề báo chí đều là: Viện nghiên cứu những hiện tượng thần bí hôm qua bị hỏa hoạn không rõ nguyên nhân, không ai trong viện còn sống sót .

Hoa Nguyệt Ngân lại lùi mấy bước, cho dù vẫn hận, với thân thể một hài đồng ba tuổi hiệu giờ của y, căn bản cũng không làm được gì. Nghĩ vậy, y xoay người, định chạy trốn.

“A!” tiếng kêu sợ hãi, còn không chạy được vài bước, y đã bị người cao cao kia ôm lấy.

“A ——” y liên tục kêu lên sợ hãi, tay nhỏ bé quơ lung tung, sợ hãi dùng sức giãy giụa, vọng tưởng tránh bàn tay to ấm áp kia ôm chặt lấy mình.

“Đừng sợ, tiểu tử kia. Ta sẽ không thương tổn ngươi.” Thấy y tựa hồ không nghe được lời của mình, giãy giụa càng ngày càng kịch liệt. Hoa Ngạo Kiết hơi lộ vẻ hờn giận, nhưng hần vẫn nhẹ giọng dỗ dành: “Đừng sợ, đừng sợ, ta cam đoan sẽ không thương tổn ngươi. Tiểu tử kia, ngươi tên gì? Vì sao lại ở chỗ này?” Có chút ngây ngốc dùng tay phải vỗ nhẹ lưng Hoa Nguyệt Ngân, nhẹ giọng trấn an. Nhưng mặc kệ hần cố gắng thế nào, nhẹ nhàng trấn an thế nào, dù hống, cũng không thấy bé con trong lòng có dấu hiệu bình tĩnh trở lại, đến cuối cùng, giống như kiệt quệ sức lực, quay đầu đi, hôn mê bất tỉnh.

“. Tiểu tử kia.” Sợ hãi kêu lên một tiếng, Hoa Ngạo Kiết tâm kinh sợ, khi Huyền Băng còn chưa kịp phản ứng, hần đã ôm Hoa Nguyệt Ngân đang ngất xỉu, thi triển tuyệt đỉnh khinh công, nhún người hướng về phía Thái y viện.

Trong Hiền Dương điện

“Bệ hạ, Lục điện hạ chính là thân mình suy yếu, thêm vào phong hàn xâm lấn, mới té xỉu, chỉ cần điều dưỡng tốt chút, trong ba ngày có thể khỏi hẳn.” Y sư cấp bậc cao nhất Thái y viện, Vương Nhược Bình nhẹ nhàng thở ra, cúi người hồi đáp.

Không phải lão ấy không tin khả năng chữa bệnh của những thái y khác, nhưng thật sự là bệ hạ của họ có chút hoang mang kỳ quái. Nghe thái giám truyền lời cho lão nói, bệ hạ tiến vào Thái y viện liền to tiếng gọi toàn bộ thái y trong viện. Sắc mặt lúc đó vốn đáng sợ lại càng đáng sợ hơn, tựa hồ như chỉ cần lão nói Lục điện hạ có chút bất lợi, sẽ lập tức bị ngũ mã phanh thây. Thật sự là tổ tiên phù hộ, may mắn Lục điện hạ chỉ là bị tiểu phong hàn.

Khi Hoa Ngạo Kiết ôm bé con vào lòng xông vào Thái y viện, Vương Nhược Bình bị Hoàng hậu chiêu đi Hoa Thẩm Cung. Hần lạnh giọng gọi những thái y khác trong Thái y viện chấn trị cho Hoa Nguyệt Ngân, mặc dù nghe kết quả chẩn đoán không đáng lo ngại lắm, nhưng hần vẫn là không yên lòng, phát tay gọi một thái giám, lệnh hần tức tốc chạy tới Hoa Thẩm Cung, tuyên Vương Nhược Bình trở về.

Trong lúc chờ đợi, hần lại hướng mọi người hỏi thân phận của bé. Không hỏi không biết, vừa hỏi đã giật mình, y cư nhiên lại là con của mình.

Trong đó có vị thái y từng có mặt lúc Lệ phi lâm bồn, ở trước cửa tẩm cung của nàng chờ tin tức, may mắn thấy qua mặt Lục điện hạ. Lúc ấy Lục điện hạ tuy là bộ dáng trẻ con, nhưng ngũ quan khéo léo tinh xảo, hình dáng rõ ràng, làm cho người ta xem qua khó quên. Hiện giờ vừa thấy đứa trẻ bệ hạ ôm trong lòng, không quá lo lắng, thái y kia liền nhận ra bé con này.

“Ân.” Thản nhiên lên tiếng, trên mặt vẫn như cũ không thấy dấu hiệu dụi đi.

Nhóm thái y mỗi người hết hồn chờ Hoa Ngạo Kiết chỉ thị. Hôm nay, hoàng đế bệ hạ của họ thật sự là làm cho họ hết sức kinh hoàng, quả thực vượt khả năng chịu đựng của tim họ rồi. May mà bọn họ ngày thường

di chuyển không ít, thân mình vốn cường kiện, mới không bị đau tim mà chết.

Thật sự rất khó tưởng tượng, hoàng đế bệ hạ của họ như phát điên xông vào Thái y viện, gọi tất cả thái y tới, mà ngay cả khi An quý phi sinh tiểu công chúa, thiếu chút nữa vì khó sinh mà chết, cũng chưa thấy hấn lộ ra nửa điểm kinh hoàng, chính là hiện tại.

Nguyên tưởng rằng bệ hạ là một người vô tâm, vô huyết, vô tình, không nghĩ tới hiện giờ cũng lộ ra kỳ cảnh trăm năm, không, phải là ngàn năm khó gặp mới đúng. Nguyên lai bằng sơn cũng có ngày bị rung động a! Thật sự là đáng mừng! Bất quá, Lục diện hạ này rốt cuộc là thần thánh phương nào, một đứa trẻ ba tuổi, có thể làm cho vị hoàng đế nổi danh bằng sơn này toát ra biểu tình như vậy, mà nhiều người lại không biết, trước kia cũng chưa từng nghe người nào đặc biệt nhắc tới a.

“Đều lui ra đi.”

“Dạ” nhóm thái y mỗi người mặt lộ vẻ mặt vui mừng rời khỏi Hiên Dương điện. Phải biết rằng, có thể rời đi như vậy tương đương là mượn được một cái mạng về. Ai biết bằng sơn bệ hạ của họ, có thể quay người lại không, mất hứng một cái, mượn bọn họ tới thử đao.

Hoa Ngạo Kiệt vẻ mặt phức tạp nhìn bé con tuyệt sắc vẫn hôn mê bất tỉnh trên giường. Không nghĩ tới y cư nhiên là con hấn. Cũng là hoàng tử, y lại vì sao nghèo túng như thế, vì sao y nhìn hấn với ánh mắt tràn ngập cừ hận.

“Ngô!” Đang nghĩ ngợi, trên giường Hoa Nguyệt Ngân phát ra một tiếng thống khổ, lông mi bất an rung động, chậm rãi mở hai mắt ra.

Đôi mắt bảy sắc màu ngọc lưu ly, giờ phút này bị một màn hơi nước mỏng bịt kín, hai tròng mắt mất đi tiêu cự bất lực, yếu ớt mở to, thật là triu mến đến chọc người.

“Ngân Nhi.”

Nghe được thanh âm, Hoa Nguyệt Ngân có chút mê mang chớp mắt vài cái, mới rốt cục tỉnh táo lại, nhìn Hoa Ngạo Kiệt.

Nháy mắt, lưu quang trong đôi mắt phụt ra hận ý nồng đậm.

“Ngân Nhi, ta là phụ hoàng của ngươi.” Hoa Ngạo Kiệt không nhìn hận ý trong mắt của y, ôn nhu thấp giọng nói. Mặc dù thực tức giận y dùng ánh mắt như thế nhìn mình, nhưng lý trí nói cho hấn biết, phải nhẫn, ngàn vạn lần không thể lại dọa đến tiểu lão hồ tâm vốn rất phòng thủ, không để cho người khác tới gần này.

Lão hồ. Đúng vậy, một tiểu lão hồ nhe răng múa vuốt, mang theo oán khí mãnh liệt, không chút nào che dấu cảm xúc chính mình. Rõ ràng thân y ở cảnh bất lợi, trong mắt lại không có e ngại, chỉ có hận ý dày đặc.

Tiểu đông tây thú vị thật, đến tốt cùng là tại cái gì mà ngươi hận ta như vậy!

6. Chương 6

Phụ hoàng? Hấn nói hấn là phụ hoàng của y? Làm sao có thể? Hấn rõ ràng là gã đàn ông đã cho mình hy vọng, lại hung hăng đem mình vứt bỏ, vì cái gì hấn phải tự xưng là phụ hoàng của y? Thực coi y là đứa ngốc sao? Không, y sẽ không bị lừa nữa.

Nhìn trong mắt của y hận ý nồng đậm có tăng chứ không giảm, Hoa Ngạo Kiệt lại bị thôi thúc phải hảo hảo trêu đùa y một phen.

“Ngân Nhi, sao không nói lời nào? Nghĩ phụ hoàng lừa ngươi sao?” Thấy tiểu tử trước mắt kia không trả lời, Hoa Ngạo Kiệt tự cố tự đắc tiếp tục nói: “Có thể nào Ngân Nhi muốn lấy máu nhận thân không?”

Đôi mắt tràn đầy ánh sáng lấp lánh, hiện lên một tia không hiểu, mặc dù chỉ thoáng ra, nhưng toàn bộ đều vào đáy mắt Hoa Ngạo Kiết.

“Được rồi, nếu Ngân Nhi không tin phụ hoàng, muốn lấy máu nhận rõ, vậy phụ hoàng liền theo ý người.” Hoa Ngạo Kiết quay người lại, tìm chủy thủ, tùy tay lấy chén trà ngọc thạch trên bàn.

Thấy Hoa Ngạo Kiết không chút do dự cắt vào ngón tay, đem huyết hòa vào chén trà, hướng về phía mình. Hoa Nguyệt Ngân khó hiểu nhìn hắn một cái, chui nhanh vào chần, tận lực đem mình cuộn thành một hình cầu.

Lấy máu nhận thân? Vừa nghe thấy đã biết là từ nguy hiểm, y rất sợ đau, y cũng không muốn cắt vào ngón tay mình. (tại đây Phạm Phạm phải long trọng thuyết minh một chút, lấy máu nhận thân, cái từ này đối với Tiểu Nguyệt Ngân của ta mà nói thật sự là quá sâu xa. Đương nhiên này cũng không nên trách y, mặc dù ở kiếp trước y đã mười bốn tuổi, nhưng y mỗi ngày trôi qua đều là ngăn cách cuộc sống với ngoại giới. Thỉnh mọi người thử nghĩ một chút, một thiếu niên chỉ học qua tri thức sơ lược, chỉ nghe qua công chúa Bạch Tuyết, chuyện xưa đồng thoại tiểu hồng mao linh tinh, lấy máu nhận thân, như vậy mâu thuẫn, từ huyết tinh tàn nhẫn, đối y mà nói, có phải hơi quá hay không ^^)

“Ha ha. Tiểu tử kia.” Hoa Ngạo Kiết buồn cười nhìn Hoa Nguyệt Ngân cuộn tròn mình lại, đem đao trong tay cùng chén trà để qua một bên, không khách khí ôm cả người y lẫn chần vào lòng ngực.

“A!” Cảm giác bị ôm làm y thấy không khỏe, làm Hoa Nguyệt Ngân sợ hãi kêu một tiếng.

Mặc dù cách chần, Hoa Ngạo Kiết vẫn thực rõ ràng cảm giác được bé con trong lòng ngực không an phận giãy giụa, vặn vẹo.

Hoa Ngạo Kiết hơi hơi nhíu mày, hiển nhiên không hài lòng tiểu tử kia đối với mình kháng cự lặp đi lặp lại nhiều lần như vậy.

Hắn không chút do dự đem Hoa Nguyệt Ngân trực tiếp từ chần ra, lại ôm vào trong lòng ngực, bàn tay to không chút khách khí chà đạp mái tóc đen như mực của y.

“Tiểu tử kia, người phải làm cho rõ ràng, ta là phụ hoàng của người, mặc kệ người có không muốn bao nhiêu đi nữa, ta vẫn là phụ hoàng của người.” Hắn không muốn trước mặt y tự xưng là trẫm, trực giác nói, hắn tưởng tượng một phụ thân bình thường đối đãi con của mình. Hắn chính là không muốn đối đãi với y như với các hoàng tử khác, không hề có lý do muốn y trở thành ngoại lệ, hảo hảo cưng chiều y, thương yêu y.

Hoa Nguyệt Ngân oán hận nhìn y, hắn vì tại sao như người không có việc gì lại tự xưng là phụ hoàng của mình, chẳng lẽ hắn đã quên tất cả những chuyện đã làm với mình sao? Hắn như thế nào có thể tự xưng phụ hoàng của mình như thế?

“Ngân Nhi, người rất hận phụ hoàng sao? Chính là vì cái gì? Phụ hoàng cũng không nhớ rõ đã làm cái gì cho người chán ghét.” Nếu hắn nhớ đúng như vậy, hắn cùng tiểu gia hỏa này hôm nay là lần đầu tiên gặp mặt mà. Cho dù hắn muốn làm cái gì để y hận mình, cũng không kịp a.

“Ngân Nhi, trò chuyện đi, kêu một tiếng phụ hoàng nghe một chút.” Thấy y không nói lời nào, Hoa Ngạo Kiết tiếp tục nói: “Người là thân nhi tử huyết mạch tương liên của ta, bảo người kêu tiếng phụ hoàng hắn là không quá đáng đi?”

Thân nhi tử huyết mạch tương liên? Làm sao có thể, chẳng lẽ. Bọn họ thật là phụ tử?

“Nhi. Tử?” Không biết là do quá mức khiếp sợ, hay là do lâu lắm không nói chuyện, Hoa Nguyệt Ngân thanh âm có chút không ổn, y dùng tiếng nói hơi run rẩy khàn khàn nghi ngờ hỏi.

“Đúng, nhi tử. Người là nhi tử của ta.” Hoa Ngạo Kiết thấy y rốt cục chịu mở miệng nói chuyện, vui mừng lộ ra một nụ cười thật rộng, như sợ y không tiếp thu điều này, không ngừng gật đầu chứng minh hai người bọn họ xác thực là quan hệ phụ tử.

Nghe được trả lời khẳng định như thế, Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên cả người lẫn tâm trí đều hiểu được.

“Ngân Nhi, người làm sao vậy?” Thấy Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên an tĩnh lại, hoàn toàn tùy ý mình ôm, hắn ngược lại không có thói quen.

Hoa Nguyệt Ngân thất vọng ngẩng đầu nhìn nam nhân liếc mắt một cái. Vậy ra không phải người kia, vậy ra người nam nhân này là phụ thân kiếp này của y. Nghĩ đến cùng thì, y đã đầu thai chuyển thế, mà gã đàn ông kia vẫn hão hão còn sống như cũ, hẳn làm sao có thể xuất hiện ở nơi này. Y là bị cừu hận che hai mắt, nhìn thấy người cùng hãn bộ dạng giống nhau như đúc, cũng không...chút nào do dự đem đối phương nhìn ra là hãn. Giờ này khắc này, ngay cả chính y cũng không biết vì cái gì chính mình lại cảm thấy mất mát như thế.

“Ngân Nhi, kêu một tiếng phụ hoàng nghe chút đi.” Hoa Ngạo Kiết tiếp tục cố gắng nhẹ giọng dụ dỗ nói.

Thấy hãn ánh mắt tràn đầy chờ mong, Hoa Nguyệt Ngân bắt giác nhẹ nhàng hô lên: “Phụ. Hoàng.” Cư nhiên không phải gã đàn ông kia, y không có lý do hận hãn. Huống hồ cả đời này hãn là phụ thân của y, chỉ dựa vào điểm này, y không nên ngỗ nghịch bất hiếu hận hãn. Cư nhiên là phụ tử, vậy liền cùng hãn hão hão ở chung đi.

Cúi đầu nghe thanh âm mềm mại Hoa Ngạo Kiết tâm tẩn, hãn không biết đủ tiếp tục yêu cầu: “Ngân Nhi, kêu một tiếng nữa.”

“Phụ hoàng.” Rốt cuộc nghĩ thông suốt, Hoa Nguyệt Ngân cũng không bắn khoả nữa, y nhẹ giọng nói ra chữ cũng rõ ràng.

“Ngoan, kêu một tiếng nữa.” Hoa Ngạo Kiết tham lam tiếp tục yêu cầu.

“Phụ hoàng.”

“Thực ngoan, lại kêu một tiếng nữa.”

“Phụ hoàng.”

“Ngoan, thực ngoan, kêu thêm một tiếng.”

7. Chương 7

Dù sao cũng là thân thể một hài đồng ba tuổi, lại có bệnh trong người, sao chịu được Hoa Ngạo Kiết gây sức ép như vậy. Trong chốc lát, Hoa Nguyệt Ngân liền mơ màng ngủ đi. Thấy y ngủ, Hoa Ngạo Kiết thật cẩn thận đưa y vào long sàng, đắp chăn cẩn thận. Lưu luyến nhìn trong chốc lát, mới xoay người ly khai Hiên Dương điện, đến Ngự thư phòng.

Vào Ngự thư phòng, Huyền Băng liền bật người hiện thân.

“Chủ nhân.”

“Tra thế nào?” Từ lúc hãn ôm Hoa Nguyệt Ngân chạy vội vào Thái y viện, đã dùng “Truyền âm nhập mật” mệnh lệnh Huyền Băng, bảo gã tra rõ toàn bộ chuyện liên quan đến Hoa Nguyệt Ngân từ khi sinh ra đến bây giờ.

“Hỏi chủ nhân, Lục điện hạ từ khi sinh ra đã ở tại một tiểu viện bị bỏ quên cũ nát, hẻo lánh sau Lệ Ngưỡng cung. Nơi đó hàng năm bị cây cối che lấp, cho dù có người đi qua cũng sẽ không đặc biệt chú ý. Lục điện hạ cuộc sống hàng ngày vẫn đều do thị nữ bên cạnh Lệ quý phi trước kia Nguyệt Nhi phụ trách chiếu cố.” cái sân cũ nát lạnh lùng không giống có người ở như vậy, ai cũng vô pháp tưởng tượng đến bên trong lại có Lục điện hạ của Nam Hiên quốc. Rốt cuộc là chán ghét đến mức nào, mới có thể tàn nhẫn đối xử với đứa con tự mình sinh ra như vậy.

“Nói tiếp đi.” Hoa Ngạo Kiết có chút hờn giận nhìn Huyền Băng. Cư nhiên có thể làm cho Huyền Băng luôn luôn hỉ giận không hiện ra trên mặt lúc này lại thất thần, cuộc sống của tiểu gia hỏa này thật là khó khăn vượt xa những gì bọn họ có thể tưởng tượng.

“Vâng.” phát hiện hành vi thất trách của mình, Huyền Băng lập tức một lần nữa tập trung báo cáo việc điều tra.

“Lục diện hạ cuộc sống vẫn đều thực vất vả, ăn, ở, mặc, còn không bằng cả thái giám cung nữ thấp nhất trong cung. Có lẽ là rốt cuộc chịu không nổi những ngày như vậy, mới quyết định rời đi, kết quả lại lạc đường.”

Hoa Ngạo Kiệt tay phải ngón tay từng chút từng chút gõ nhịp trên mặt bàn, thoát nhìn thực bình tĩnh. Nhưng người hiểu hắn thì sẽ biết, đây là dấu hiệu bão táp sắp xảy ra, càng bình tĩnh, bộc phát ra lại càng đáng sợ.

Đúng vậy, hiện tại tình trạng Hoa Ngạo Kiệt là đã đến giận không nói nên lời. Tuy rằng hắn đối với các hài tử của mình từ trước đến nay chẳng quan tâm, nhưng cũng không có nghĩa hắn không cần sinh tử của chúng. Hài tử của hắn, cư nhiên lại sống trong hoàn cảnh như vậy, đây là chuyện hắn cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới, cái này làm sao bảo hắn có thể không tức giận.

“Băng.”

“Vâng.”

“Người nói giết nàng có phải rất tiện nghi cho nàng hay không.” Nàng mà Hoa Ngạo Kiệt nói, không cần đoán cũng biết là ai, trừ bỏ mẹ đẻ của Hoa Nguyệt Ngân, Lệ quý phi, còn có thể là ai?

Huyền Băng không trả lời. Bởi vì gã biết, chủ nhân của gã không phải là thật sự hỏi ý kiến gã, mà chỉ đơn giản là nói ra ý nghĩ của mình.

“Tại hậu cung này, có khi còn sống so với đã chết càng thống khổ hơn. So với cho nàng một đao gọn lẹ, không bằng làm cho nàng mỗi ngày mỗi ngày càng thất thế, mỗi ngày đều hoảng loạn, mỗi ngày đều sống không bằng chết.” Đôi môi hoàn mỹ, cong lên một độ cung tảo nhã, lại lộ ra sự tàn nhẫn trong lời nói.

“Băng, trăm có bao nhiêu lâu không đi Lệ Ngưỡng cung rồi?”

“Nửa tháng.”

“Ha hã! Kia Lệ quý phi của trăm thật đúng là may mắn, hôm nay lại có thể nhìn thấy trăm rồi đó! Đi thôi, cùng trăm đi xem Lệ quý phi có phát hiện chính mình đã đánh mất đứa con hay không.”

“Vâng, chủ nhân.”

Tới Lệ ngưỡng cung, Lệ quý phi nhiệt tình đón tiếp, vẫn không biết, sắp đại họa lâm đầu.

Nàng dịu ngoan cùng Hoa Ngạo Kiệt đàm tiếu, uống rượu, thưởng vũ, cuối cùng càng nhiệt tình vì Hoa Ngạo Kiệt mà múa hát. Không có chút lo lắng, hoảng sợ, kích động vì đứa con bị thất lạc mà mầu thân nên có.

Hoa Ngạo Kiệt thản nhiên nhìn, cười, bất động thanh sắc chậm rãi đón từng ly rượu.

Đêm khuya, Hoa Ngạo Kiệt trở lại Hiên Dương điện, nhìn sắc mặt Hoa Nguyệt Ngân ngủ bất an, càng làm cho hắn hạ quyết tâm, muốn cho người đàn bà kia hối hận mình còn sống trên thế gian này.

8. Chương 8

Hiên Dương điện, trong phòng ngủ xa hoa yên tĩnh, đại sàng hoa mỹ mềm mại, một thân mình hài đồng nho nhỏ gập người nằm nghiêng, da thịt trắng nõn mềm mại, sáng bóng nhàn nhạt như trân châu. Lông mi dày thường nhẹ nhàng chớp vài cái, nhìn ra y mơ thấy chuyện không thoải mái.

Nam tử tuổi mới đứng bên đầu giường, nhìn về mặt bé con trên giường ngủ không an ổn, trong hai tròng mắt lãnh khốc tự nhiên tỏa ra ôn nhu nhẹ nhàng. Đưa tay vuốt nhẹ gương mặt bạch ngọc mềm mại, đến mi mắt nhú chặt của y, nhẹ nhàng vuốt ve, trấn an.

“Ngân Nhi, phụ hoàng rốt cuộc nên bắt người làm thế nào mới tốt?” Hoa Ngạo Kiệt bắt đầu dĩ thử dài, ánh mắt thâm thúy giờ phút này toát ra bất đắc dĩ nhẹ nhàng.

“Phụ hoàng rốt cuộc phải làm như thế nào, mới có thể phá đi rào cản trong đáy lòng người?”

Bắt đầu từ ngày ấy, Hoa Ngạo Kiệt liền để cho Hoa Nguyệt Ngân ở tại Hiên Dương điện, ở chung với hắn. Năm nay, Hoa Nguyệt Ngân đã gần sáu tuổi.

Ba năm qua, Hoa Ngạo Kiệt đối Hoa Nguyệt Ngân sủng ái là bất cứ ai cũng không thể bằng được. Từ khi Hoa Nguyệt Ngân ở tại Hiên Dương điện, Hoa Ngạo Kiệt không qua đêm ở chỗ bất cứ phi tần nào, bất luận trẻ thế nào, hắn đều quay về Hiên Dương điện.

Trên giường bé con lông mi thật dài bỗng nhiên bất an rung động mạnh lên, Hoa Ngạo Kiệt biết đó là dấu hiệu báo bối của hắn sắp tỉnh lại. Hắn ôn nhu cúi đầu nhìn y, chờ y tỉnh lại.

Một lát sau, đôi mắt bảy sắc màu ngọc lưu ly chậm rãi mở ra, hai tròng mắt tràn đầy màu lưu quang như bị một tầng hơi nước bịt kín nhàn nhạt, lướt qua, cực kỳ đẹp mắt. Hoa Ngạo Kiệt nhìn không được cúi đầu hôn một cái lên khuôn mặt tuyệt mỹ nhỏ nhắn của Hoa Nguyệt Ngân.

“Buổi sáng tốt lành, bảo bối.”

“Buổi sáng tốt lành, phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân máy mồm mỉm cười hồi đáp.

Ba năm qua, Hoa Nguyệt Ngân đã quen với việc tồn tại của Hoa Ngạo Kiệt, thậm chí không có hắn bên người liền không thể an tâm đi vào giấc ngủ. Vì thế nên, đối với loại hành động bất ngờ này của Hoa Ngạo Kiệt, từ lâu theo thời gian trôi qua, lại trở nên tự nhiên. Thói quen, thật là một thứ thực đáng sợ.

Hoa Ngạo Kiệt cưng chiều y, thương yêu y, Hoa Nguyệt Ngân không phải không có cảm giác, nhưng y sớm mất đi dũng khí tin tưởng người khác. Bất luận Hoa Ngạo Kiệt đối đãi y như thế nào, y cũng không cách nào rộng mở ý chí thần nhiên đối mặt hắn.

“Đói bụng sao?” Thầm than một tiếng. Tuy rằng không trông cậy vào tiểu tử kia sẽ đối với mình có nhiều nhiệt tình, nhưng vẫn là bị phong cách đậm đặc như trước của y làm cho tổn thương.

“Ân.” Mềm mại nhu thuận gật gật đầu. Hoa Nguyệt Ngân biết phụ hoàng hắn nhất định còn chưa dùng đồ ăn sáng.

Hoa Ngạo Kiệt sáng sớm thức dậy, đều là bụng rỗng vào triều sớm, vì chính là mỗi khi xong việc có thể cùng con trai bảo bối của mình cùng ăn bữa sáng.

Đưa tay lấy quần áo để trên tủ ở đầu giường, đây là y phục bảo bối hắn sáng nay phải mặc. Trường sam thêu hoa màu thủy lam, xứng với làn da bạch ngọc của y, quả thực xinh đẹp làm cho người ta luyến tiếc chớp mắt một cái.

Săn sóc người khác, đối với hắn để vương mà nói, quả thực so với thiên phương dạ đàm* còn không thực tế, phạm là chuyện liên quan đến tiểu tử kia, hắn đều cảm thấy rất thú vị, thay y phục cho y, càng thành một loại hưởng thụ. Thứ xinh đẹp thế này, hắn làm sao có thể tặng cho người khác. Đó cũng là nguyên nhân vì sao cho tới nay, chuyện gì có liên quan đến tiểu tử kia, bất luận lớn hay vụn vặt, hắn đều tự mình làm.

Cuối cùng cũng giúp tiểu tử kia mang xong đôi giày da nhỏ màu đồng bện tơ vàng. Mặc xong, hắn nhìn không được trực tiếp ôm tiểu tử kia ngồi trên đùi mình, cầm để trên trán của y, vẻ mặt chờ mong hỏi: “Ngân Nhi là muốn ở trong phòng dùng đồ ăn sáng, hay là đi ra đại sảnh?”

“Trong phòng.” Ngắn gọn trả lời không để cho nghi ngờ. Ba năm qua, y gần như không ra khỏi đây, chưa bao giờ bước ra khỏi tẩm điện nữa bước. Bởi vì chỉ có ở trong này, y mới cảm thấy được an tâm, y không muốn đánh vỡ phần yên bình này.

“Được rồi.” Hoa Ngạo Kiệt cũng không miễn cưỡng, gọi thái giám tùy thân hầu hạ, lệnh hắn đem đồ ăn sáng đưa vào tẩm điện.

“Ngân Nhi, phần hoa bên ngoài so với tẩm điện này thì phong phú tuyệt vời hơn nhiều, Ngân Nhi không muốn đi xem một chút sao?” Không miễn cưỡng không có nghĩa là hắn sẽ từ bỏ thuyết phục.

Hoa Nguyệt Ngân ở Hiên Dương điện này ba năm. Ba năm qua, trừ bỏ Hoa Ngạo Kiệt, y không cùng bất cứ kẻ nào nói chuyện cũng không cùng bất cứ kẻ nào chơi đùa. Tuy rằng Hoa Ngạo Kiệt thường xuyên mang những thứ kỳ lạ cổ quái dụ dỗ y ra khỏi tẩm điện, nhưng y đều biểu hiện thiếu hứng thú. Nhắc tới trong

hoàng cung, tại sao nhiều bảo bối nhất, đều có ở Hiên Dương điện này. Bởi vì mỗi khi quốc gia nào tiến cống bảo vật gì đó, thứ bảo vật trước nay không ai thấy, Hoa Ngạo Kiết đều trước tiên đưa đến trước mặt Hoa Nguyệt Ngân giải thích một phen.

Hắn không cần biết cần bao nhiêu thời gian làm cho Hoa Nguyệt Ngân hoàn toàn tín nhiệm mình, nhưng bảo bối của hắn năm nay đã gần sáu tuổi, bình thường hoàng tử công chúa sớm đều có mẫu phi bọn họ bên người học tập tứ thư ngũ kinh, khổ luyện võ công, mà bảo bối của hắn lại đối với chuyện gì cũng không nghe thấy không hỏi, ngoại trừ mỗi ngày chính mình cùng y kể chuyện lý thú nhân văn, nghiệm nhiên cái gì cũng không hiểu. Điều này làm cho hắn sao không lo lắng được.

“Không muốn.”

Nói thẳng như vậy làm Hoa Ngạo Kiết như thế nào nói tiếp chứ. Nghĩ thầm rằng: Ngân Nhi của hắn biến thành như vậy, đều là do nữ nhân đáng chết kia. Nếu không phải nàng nhấn tâm đối đãi với Ngân Nhi, Ngân Nhi cũng sẽ không quái gở như vậy, không tin người khác. Hắn đương nhiên sẽ không biết, thật sự nguyên nhân căn bản làm cho Hoa Nguyệt Ngân biến thành như vậy, không phải người khác, mà là nam nhân so với hắn giống nhau như đúc, đến hôm nay y cũng vô pháp quên được.

Dưới chỉ thị của Tổng quản thái giám Thuận Đức, thị nữ đem đồ ăn sáng từng phần từng phần đưa vào tẩm điện.

“Đều đi xuống đi.”

“Vâng, bệ hạ.”

Bảo lui hết tất cả thái giám cung nữ, Hoa Ngạo Kiết ôm Hoa Nguyệt Ngân ngồi vào bàn ăn, lấy một chén cháo tổ yến, từng chút từng chút dứt cho Hoa Nguyệt Ngân. Bảo bối của hắn từ trước đến nay không thích cùng người khác tiếp xúc, hắn cũng vui vẻ cùng y một mình ở chung.

“Ngân Nhi cũng sáu tuổi, theo quy củ trong cung thì phải là đến nội vụ viện chọn lựa vài người hầu hầu hạ bên người, Ngân Nhi muốn chừng nào đi?”

“Không đi.”

“Ngân Nhi.” Hoa Ngạo Kiết hơi nhíu hạ mi.

Tiểu gia hỏa này thật đúng là bị mình làm cho hư rồi mà.

“Ngân Nhi có phụ hoàng là đủ rồi, Ngân Nhi không cần người hầu gì hết.” Hoa Nguyệt Ngân quay đầu lại trừng mắt nhìn hắn, ngữ khí kiên quyết bá đạo tuyên bố. Y không cần người hầu gì hết, y cũng không cần có nô bộc đi theo, y phải duy trì sự yên bình này, ai cũng đừng hòng phá vỡ.

Nghe tiểu tử kia vừa nói như thế, Hoa Ngạo Kiết thật không hiểu nên khóc hay nên cười. Kỳ thật hắn làm sao thường muốn cho người nào khác trừ mình ra chạm vào tiểu tử kia, nhưng tiểu tử kia dù sao cũng là hoàng tử, phải có người hầu hầu hạ bên người mình, bồi dưỡng chút tin tưởng vào người khác a.

“Được rồi, phụ hoàng tạm thời trước hết theo ý Ngân Nhi đi.” Hoa Ngạo Kiết thật sự không muốn miễn cưỡng bảo bối của mình, chuyện tuyển người hầu trước hết để sau đi.

Dùng xong đồ ăn sáng, Hoa Ngạo Kiết liền sai người dọn dẹp đồ ăn còn thừa, rồi mang tới giấy bút mực.

“Ngân Nhi, kể từ hôm nay, phụ hoàng dạy người đọc sách viết chữ, được không?”

“Đọc sách viết chữ?” Hoa Nguyệt Ngân vẻ mặt phức tạp nhìn Hoa Ngạo Kiết. Y nhớ rõ ở kiếp trước, nam nhân kia cũng là lúc y sáu tuổi dạy y biết chữ, giống như lặp lại hết toàn bộ chuyện trước đây.

Kiếp trước, y ba tuổi gặp được hắn, kiếp này, y cũng ba tuổi gặp được phụ hoàng giống hắn như đúc; kiếp trước, hắn lúc y sáu tuổi khi dạy y biết chữ, kiếp này, phụ hoàng y cũng khi hắn sáu tuổi yêu cầu dạy y đọc sách viết chữ. Chẳng lẽ hết thấy này đều là vận mệnh luân hồi sao? Chẳng lẽ cả đời này y cũng sẽ lặp lại ác mộng kiếp trước, bị người khác vứt bỏ sao? Không, y không cần.

“Ngân Nhi, ngươi làm sao vậy? Mau tỉnh lại.” Nhìn tiểu tử kia đột nhiên lâm vào trầm tư, lưu quang thất sắc ngọc lưu ly tràn đầy trong mắt nháy mắt lại ảm đạm không ánh sáng, Hoa Ngạo Kiết sốt ruột dùng sức lay người Hoa Nguyệt Ngân, hy vọng có thể đưa y quay về hiện tại.

“Phụ hoàng, người không cần vứt bỏ Ngân Nhi.” Hoa Nguyệt Ngân giống như tỉnh lại lại giống như đang chìm sâu trong mộng, toàn thân không ngừng run rẩy. Y không cần lại bị người khác vứt bỏ, ít nhất giờ phút này y dựa sát ngực ấm áp này, y muốn độc chiếm.

“Ngân Nhi, ngươi làm sao vậy? Nói cho phụ hoàng, có phải có chỗ nào không thoải mái không?” Hoa Ngạo Kiết lòng tràn đầy lo lắng nâng lên khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ của Hoa Nguyệt Ngân, thật lo lắng xem kỹ.

“Người không cần vứt bỏ Ngân Nhi, Ngân Nhi sẽ thật biết điều, thực nghe lời, người không cần vứt bỏ Ngân Nhi.” Hoa Nguyệt Ngân miệng không ngừng lẩm bẩm, tay nhỏ bé nắm chặt vạt áo trước ngực Hoa Ngạo Kiết, đôi mắt thất thần ngọc lưu ly, giờ phút này bịt kín một tầng sương mù mỏng manh, bất lực lại đáng thương nhìn hẩn.

“Không có, phụ hoàng thương yêu Ngân Nhi cũng còn không kịp, sao vứt bỏ Ngân Nhi chứ? Phụ hoàng cả đời cũng sẽ không vứt bỏ Ngân Nhi, phụ hoàng cam đoan.” Hoa Ngạo Kiết đem Hoa Nguyệt Ngân ôm chặt vào trong lòng ngực, giống như muốn y hòa vào cơ thể mình, càng ôm càng chặt.

Một lát sau, Hoa Nguyệt Ngân có chút khó thở, ở trong lòng ngực Hoa Ngạo Kiết giãy giụa lên.

“Phụ hoàng. Phụ hoàng. Buông ra. Ngân Nhi. Mau. Không thở được.”

Hoa Ngạo Kiết vội buông Hoa Nguyệt Ngân ra, thấy y khuôn mặt nhỏ nhắn vì nín thở mà đỏ lên, bộ dáng từng ngệm từng ngệm thở thật là đáng yêu, nhin không được lại đưa y ôm vào trong lòng ngực, nhưng lại không dám dùng sức.

*thiên phương dạ đàm: search google thì ra là Arabian Nights, her her, Đêm Ả Rập í. Nói chung là nói chuyện vua đi săn sóc người khác là chuyện không thể tin nổi, như không hề thực tế.

9. Chương 9

Cả ngày, Hoa Ngạo Kiết đều ở trong Hiên Dương điện cùng Hoa Nguyệt Ngân. Vốn định dạy y đọc sách viết chữ, lại như gợi lên ký ức không thoải mái của tiểu tử kia, nhìn y bộ dáng thống khổ bất lực như vậy, dọa hẩn không dám nói tiếp.

“Khởi bẩm bệ hạ, thị nữ bên người Ngọc thực phi, Thần Sa cầu kiến.” ngoài Hiên Dương điện, thanh âm bén nhọn của thái giám tổng quản Thuận Đức đột nhiên vang lên.

“Tuyên.”

“Tôn chỉ.”

Trong tấm điện, Hoa Ngạo Kiết từng chút từng chút nhẹ nhàng vuốt lưng bé con trong lòng, bé nửa híp mắt, dĩ nhiên một bộ dáng mơ màng ngủ.

“Nói đi, chuyện gì?” Hoa Ngạo Kiết ôn nhu nhìn bảo bối nhà mình thùy nham* đáng yêu sắp đi vào giấc mộng, ngay cả đầu cũng chưa nâng một chút.

“Bệ hạ, vòng cổ ngọc bích ngài cấp cho thực phi nương nương trước kia đã bị mất cắp ạ.” thị nữ Thần Sa quỳ trong tấm điện, kinh sợ nhìn hai người trong tấm điện. Thầm nghĩ trong lòng: mình tại sao lại xui xẻo như vậy, cố tình chọn thời điểm này mà cầu kiến.

Bệ hạ bọn họ đối với Lục điện hạ yêu thương, trong cung thậm chí cả văn võ bá quan trong triều đều nhìn thấy cả. Hoàng tử là không nên ở tấm cung quân vương. Năm đó, bệ hạ không để ý thần tử phản đối, dứt

khoát để cho Lục diện hạ ở tại Hiên Dương điện, nói văn vẻ là: vì đối với Lục diện hạ chăm sóc sơ sài, hại y vừa ra sinh ra đã chịu khổ, trong lòng áy náy. Kì thực mọi người trong lòng tái bất quá rõ ràng, này chính là cái cớ cho có lệ của Bệ hạ đối với mọi người thôi.

“Hừ. Nan có thể nào việc nhỏ ấy Ngọc thực phi cũng muốn trẫm tự mình xử lý?” Hoa Ngạo Kiết nhíu mày, khinh thường hừ lạnh ra tiếng.

“Khởi bẩm bệ hạ, thực phi nương nương đã bắt lấy kẻ cắp vòng cổ, là một thị nữ tùy thân có thâm niên chịu nương nương sủng ái ở Hoa Thâm các.”

“Nga? Vậy đã giải quyết, kia còn có chuyện gì?” Hoa Ngạo Kiết hờn giận liếc mắt nữ tử quỳ trên mặt đất, hiển nhiên đã không còn kiên nhẫn nghe nàng vô nghĩa.

“Thực phi nương nương vốn không muốn quấy nhiễu thánh giá, nhưng nương nương tâm từ nhân hậu, không đành lòng xử khó thị nữ kia. Khả vòng cổ là quà tặng của bệ hạ, không dám chậm trễ, sau khi tả hữu cân nhắc, đặc biệt mệnh nô tỳ tiến đến xin chỉ thị bệ hạ.”

“Đã tẩy chân không sạch sẽ thì thủ cước dịch trừ** đi. Trở về nói cho Ngọc thực phi, trẫm đêm nay sẽ đi Hoa Thâm các thăm nàng, để nàng không thấy quá khó khăn, đi xuống đi.”

“Vâng, bệ hạ. Nô tỳ cáo lui.” đạt tới mục đích, thị nữ Thần Sa trên mặt không khỏi lộ ra vẻ vui sướng, vội vội vàng vàng rời khỏi tấm điện.

Nhìn thân ảnh vội vàng rời đi, Hoa Ngạo Kiết trên mặt lộ ra mỉm cười trào phúng. Ngọc thực phi này hát hò cũng không vừa a, hần sao lại không biết, đáng thương lại có một người dắc trở thành thể tội sơn dương*** cho hậu cung phi tần tranh thủ tình cảm. Bất quá này cùng hần không quan hệ. Hậu cung, là tàn khốc, nhục nhọc cường thực**** chính là cách giải thích đúng nhất. Này nữ nhân nào không sử dụng thủ đoạn tâm cơ đùa giỡn để chiếm được một đêm sủng hạnh của hần, hần cũng không ngăn lại, thậm chí còn thực hưởng thụ nhìn các nàng vì hần mà đấu tranh giành giật.

“Phụ hoàng, thủ cước dịch trừ là có ý gì?” Hoa Nguyệt Ngân là lúc Hoa Ngạo Kiết nói câu nói kia đã thanh tỉnh lại, từ trên người hần chảy ra hơi thở nguy hiểm khiến cho y không thể an tâm đi vào giấc ngủ.

“Ngân Nhi, không ngủ sao?” Hoa Ngạo Kiết đem Hoa Nguyệt Ngân vốn đang nằm trong lòng của hần nhẹ nhàng ôm lấy, làm cho y ngồi ngay trên chân mình.

“Ân. Ngủ không được .”

“Là phụ hoàng ồn ào đến người sao?” Hoa Ngạo Kiết vẻ mặt cứng chiều chìm đắm nhẹ vỗ về mái tóc màu đen của Hoa Nguyệt Ngân.

“Phụ hoàng vẫn chưa trả lời vấn đề của Ngân Nhi mà?” Hoa Nguyệt Ngân hơi hơi nhíu hạ mày, vì Hoa Ngạo Kiết cố ý nói sang chuyện khác mà cảm thấy hờn giận.

“Ha hã! Tiểu Đông Tây mẫn cảm.”

“Phụ hoàng.”

“Ngân Nhi sẽ không muốn biết đâu.” Thấy Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên giãy giụa muốn rời khỏi người hần, Hoa Ngạo Kiết trong đầu linh quang chợt lóe, vội thỏa hiệp nói: “Hảo hảo hảo, tiểu tử kia đừng nóng giận, phụ hoàng nói cho người biết là được rồi.”

Hoa Nguyệt Ngân quả nhiên ngoan ngoãn ngưng giãy giụa, nghiêm túc nhìn phụ hoàng của y, chờ đợi đáp án.

“Ngân Nhi, từ miệng nói ra sao so với tận mắt chứng kiến, phụ hoàng dùng hành động thực tế làm cho người hiểu biết như thế nào là “thủ cước dịch trừ” , người thấy được không?”

“Ân.” Không biết Hoa Ngạo Kiết trong lòng muốn làm cái gì, Hoa Nguyệt Ngân nghĩ nghĩ, thuận theo gật gật đầu.

“Ngân Nhi vẫn là ngủ tiếp trong chốc lát đi, nếu không sẽ không có khí lực xem biểu diễn phấn khích.”

“Ân.” Tuy rằng ngoài miệng nói không ngủ, nhưng thân thể vẫn là cảm thấy mệt chết đi, rất muốn ngủ. Y một lần nữa ghé vào người Hoa Ngạo Kiết, tìm vị trí thoải mái, rất nhanh liền tiến nhập mộng đẹp.

Tiểu tử kia, lần này cũng không nên trách phụ hoàng, phụ hoàng chính là mỗi lần đều hỏi ý kiến của người, tôn trọng ý tứ của người. Lần này chính là lòng hiếu kỳ của người cho phụ hoàng cơ hội, phụ hoàng cũng không bức người.

thụy nhan*: gương mặt lúc ngủ

thủ cước dịch trừ**: loại bỏ tay chân, chặt hết tay chân.

thể tội sơn dương***: dê con [kẻ gây thơ] bị bắt chịu tội thay.

nhược nhục cường thực****: cá lớn nuốt cá bé, ý mạng hiếp yếu.

Ngọc thực phi*****: ai đọc bản QT rồi thì ta giải thích thắc mắc đây, bản Raw là tựa chương 9 là Ngọc thực phi, nhưng trong nội dung thì toàn là Lệ thực phi, nhưng Lệ thực phi là mẹ của Ngân Nhi trước kia (giờ đã là Lệ quý phi) nên ta nghĩ đúng ra vẫn là Ngọc thực phi, cho nên ta sẽ edit là Ngọc thực phi.

10. Chương 10

Màn che màu tím mỏng tan có thể mỏng lung nhìn thấu qua, trên đại sảnh hoa lệ lộng lẫy, một nam tử áo trắng hơn tuyết đang ngồi, tuấn mỹ mà cao nhã, trong lòng hắn ôm một bé con tuyệt mỹ đang ngủ say, nam tử tay phải từng chút từng chút một nhẹ nhàng vuốt lưng bé, làm cho bé ngủ càng thêm thoải mái.

Một nữ tử xinh đẹp ngồi bên trái nam tử, một thân sa quần* màu tím, áo choàng tím nhạt thẳng tắp tỏa ra, tròn mắt tím linh động phá ra sự quyến rũ làm tâm hồn người khác khiếp sợ.

Hai bên đại sảnh có mười mấy thái giám cung nữ đang đứng, bọn họ đều hơi hơi cúi đầu, cực lực không chế được hô hấp của mình, sợ quấy nhiễu tuyệt mỹ hài đồng trong lòng nam tử, chịu khổ họa sát thân.

Giờ phút này Hoa Thắm các, hoàn toàn yên tĩnh, tĩnh đến một con ruồi bay qua cũng có thể nghe được tiếng, chân chính đạt tới cảnh giới không có bất kỳ tiếng động nào.

Tình hình vẫn liên tục như vậy cho đến khi bé chậm rãi mở đôi mắt tràn đầy lưu quang ra.

“Ngân Nhi, tỉnh?”

“Ân.” cảm giác xa lạ làm cho Hoa Nguyệt Ngân không thoải mái muốn nhẹ nhàng giãy ra khỏi ôm ấp của Hoa Ngạo Kiết, lại bị hắn ôm chặt hơn.

“Làm sao vậy, Ngân Nhi?” Hoa Ngạo Kiết biết rõ cố, nhìn bé con trong lòng không an phận tránh động.

“Phụ hoàng, đây là chỗ nào?” Hoa Nguyệt Ngân ngẩng đầu nhìn thẳng Hoa Ngạo Kiết, trong giọng nói mang theo ý chất vấn, nhúu chặt mày biểu thị y đã muốn sinh khí.

“Hoa Thắm Các.” Không nhìn tiểu tử kia tức giận, lại càng không để ý tới ánh mắt bên cạnh nóng rực kinh hãi nhưng lại có vẻ ao ước, Hoa Ngạo Kiết mỉm cười nhẹ vỗ về mái tóc đen của tiểu tử kia.

“Ngân Nhi vì sao lại ở chỗ này?” Thấy phụ hoàng vẻ mặt thản nhiên, giải thích không chút tính toán, Hoa Nguyệt Ngân hờn giận cắn phần nói.

“Phụ hoàng có hỏi qua Ngân Nhi, là Ngân Nhi chính mình muốn tới mà.” Hoa Ngạo Kiết dùng ánh mắt hơi vô tội nhìn y.

“Nói vậy, Ngân Nhi không có.” Hoa Nguyệt Ngân tức giận vặn vẹo thân mình nhỏ, dùng sức chống đẩy Hoa Ngạo Kiết ôm ấp. Một lát sau, phát hiện khí lực của mình sẽ không ảnh hưởng gì đối với phụ hoàng y, y giống như gà trống bị đánh bại, ủ rũ ngừng giãy giụa, nhìn Hoa Ngạo Kiết nói: “Phụ hoàng buông Ngân Nhi ra, Ngân Nhi phải về Hiên Dương điện.”

Không ngờ tới tiểu tử kia phát cú đến như vậy! Nhất thời, Hoa Ngạo Kiệt bị biểu hiện khó có được của Hoa Nguyệt Ngân làm cho vui sướng.

“Ngân Nhi trước tiên đừng nóng giận a. Phụ hoàng ngay từ đầu nói qua với Ngân Nhi rồi, người sẽ không muốn biết đâu, là Ngân Nhi chính mình kiên trì phải biết thế nào là “Thủ cước dịch trừ” , phụ hoàng mới mang riêng người đến Hoa Thâm các chứng kiến.” Sớm biết có thể dễ dàng như vậy đem con trai bảo bối lừa ra khỏi tầm điện, hẳn hồi trước cũng không cần khổ cực như vậy, lần này thật đúng là nên hảo hảo khao thưởng Ngọc thực phi. Nghĩ, Hoa Ngạo Kiệt thiết tình hướng Ngọc thực phi bên cạnh cười cảm kích.

Cái này lại làm Ngọc thực phi vui sướng đến bay lên trời. Phải biết rằng, bệ hạ các nàng là nỗi danh băng sơn, chưa bao giờ nghe nói hẳn đối phi tử phi tần nào chủ động nói cười. Nàng cùng cả đám phi tử phi tần, bao nhiêu lần dùng cách cũng chỉ lấy được nụ cười ảm đạm của bệ hạ. Dĩ vãng không lúc nào không cần kì kế văt vả để có niềm vui của hắn, đáp lại cho nàng cũng bất quá là tươi cười thản nhiên góp vui lấy lệ. Mà hiện tại, nàng cái gì cũng chưa làm, chỉ là lẳng lặng ngồi bên cạnh hắn, hắn liền như vậy bao hàm thâm ý nhìn nàng lộ ra thiết tình tươi cười, đây không phải là mời thì là cái gì? Ngọc thực phi biết vậy nên như mây gặp trăng sáng.

“Kia phụ hoàng còn chờ cái gì?” Biết mình bị phụ hoàng đùa giỡn, Hoa Nguyệt Ngân hung hăng trừng mắt nhìn phụ hoàng y liếc mắt một cái, liền đổi khuôn mặt nhỏ nhắn ngoảnh qua một bên, không hề để ý đến hắn.

Đối với bảo bối nhà mình hành động ngỗ nghịch rõ ràng, Hoa Ngạo Kiệt cũng không tức giận, đem còn bảo bối của hắn nằm trong lòng chính lại tư thế, ôm ngồi trên đùi, thấy y không phản kháng cũng không giãy giụa, nhất thời tâm phóng khoáng. Xem ra bảo bối cũng không có vì bản thân mệt mỏi mà thiên lí chi ngoại** chống cự hẳn, như thế rất tốt, trái lại còn chọc ghẹo.

“Ái phi có thể đem kẻ đánh cắp vòng cổ dẫn tới .” Hoa Ngạo Kiệt quay đầu nhìn về phía Ngọc thực phi nói.

“Nô tì tôn chỉ.” Ngọc thực phi tào nhả đứng lên, hướng Hoa Ngạo Kiệt hơi hơi vuốt cằm, liền sai người đem thị nữ Thúy Nhược đánh cắp vòng cổ ngọc bích mang vào đại sảnh.

Quỳ gối trong đại sảnh, Thúy Nhược nắm chặt hai nắm tay, toàn thân không khống chế được hơi run rẩy. Mặc dù không chỉ một lần tự nói với mình, không thể liên lụy người nhà, một cái mệnh mình đổi trong nhà ba miệng ăn, xứng đáng. Nhưng đối mặt tử vong, nàng không phải thánh nhân, cũng không thể không sợ.

Hoa Nguyệt Ngân nhàm chán đánh giá nữ tử quỳ gối trong sảnh, nữ tử ước chừng trên dưới hai mươi, bộ dạng thanh tú, mặc dù quỳ cũng không chịu cúi đầu, cực lực biểu hiện ra một bộ tinh thần thấy chết không sờn lưu hồ lan. Nhưng thân mình run nhè nhẹ lại phản bội ý chí chủ nhân, bố cáo mọi người, chủ nhân nó thực sợ hãi.

Phát hiện bảo bối ánh mắt không hề chớp nhìn chăm chăm nữ tử trong sảnh, Hoa Ngạo Kiệt hờn giận tức hạ mi, âm thanh lạnh lùng nói: “Chính là người đánh cắp vòng cổ ngọc bích trầm đưa cho Ngọc thực phi?”

“Nô tỳ tội đáng chết vạn lần.” Thúy Nhược vuốt cằm bộ dạng phục tùng, không giải thích gì, nghiêm nhiên một bộ dáng nghe vua xử phạt.

“Bổn cung tự hỏi ngày thường đối đãi người không tệ, người vì sao làm ra việc đại nghịch bất đạo như thế.” Ngọc thực phi than thở khóc lóc. Hoa Ngạo Kiệt vỗ nhẹ vai nàng một chút, ý an ủi.

“Nô tỳ tội đáng chết vạn lần.” Thúy Nhược vẫn là một câu kia. Bởi vì nàng biết nhiều lời vô ích, nói nhiều sai nhiều.

“Thực phi tâm từ nhân hậu, không đành lòng giết người, đã vậy, liền chém hết tay chân làm gương, đi xuống đi.” Hoa Ngạo Kiệt mắt lạnh nhìn Thúy Nhược, phát phát tay.

“Nô tỳ tạ ơn bệ hạ, nương nương khai ân.” Thúy Nhược dập đầu, giọng nói run, lệ sớm chảy xuống. Nàng còn không bằng cho nàng một đao để thoải mái mà.

“Chờ một chút.” Hoa Nguyệt Ngân vội ra tiếng ngăn lại Thúy Nhược rời đi. Hiện tại y nếu còn không hiểu “Thủ cước dịch trừ” là ý tứ gì, thì y liền thật là khờ quá .

Thúy Nhược kinh ngạc nhìn Hoa Nguyệt Ngân, đi cũng không được, không đi cũng không được, lo lắng đứng tại chỗ, không biết nên như thế nào cho phải.

“Làm sao vậy, Ngân Nhi ? Nga, coi phụ hoàng kìa, thật đã quên phải hiện trường biểu diễn cho Ngân Nhi xem. Người tới na, trực tiếp tại đây chém đi.” Hoa Ngạo Kiết vẻ mặt cả người lẫn vật vô hại nói.

“Phụ hoàng, Ngân Nhi không muốn xem, tha nàng đi.” Hoa Nguyệt Ngân quay đầu lại, dùng ánh mắt năn nỉ nhìn Hoa Ngạo Kiết.

“Kia sao có thể, nô tài tay chân không sạch sẽ, không phạt không được.” Hoa Ngạo Kiết cười tủm tỉm nhìn bé con trong lòng, khẩu khí cường ngạnh.

“Phụ hoàng, đánh cắp đồ vật cố nhiên không đúng, nhưng tội không cần chém hết tay chân a.” Đây không phải là cố tình bức tử nàng hay sao, phụ hoàng y sao có thể đem chuyện chém đứt chân tay người khác nghiêm trọng như thế, nói ra vẫn đậm phong thanh*** như vậy.

“Nga? Kia Ngân Nhi muốn thế nào?” Hắn ra vẻ hoang mang xoa cằm, trong ánh mắt lóe ra quang mang ranh mãnh.

“Phụ hoàng sáng nay đề cập chuyện để Ngân Nhi đi Nội vụ viện chọn lựa người hầu, còn nhớ rõ.”

“Đương nhiên nhớ rõ. Phụ hoàng đã chấp thuận Ngân Nhi cự tuyệt chọn lựa người hầu, Ngân Nhi còn bất mãn sao?”

“Ngân Nhi hiện tại muốn , hơn nữa là muốn nàng.” Hoa Nguyệt Ngân chỉ vào Thúy Nhược đang lâm vào trạng thái đại ra. Trừ bỏ phụ hoàng, y không thích tiếp xúc bất cứ kẻ nào, nhưng hiện tại y không thể nghĩ được phương pháp tốt nào khác giúp nàng .

“Ngân Nhi chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn.”

“Phụ hoàng có thể đáp ứng, nhưng Ngân Nhi phải đi Nội vụ viện tuyển một tiểu thái giám tương xứng tuổi với người hầu hạ tả hữu.”

“Hảo. Phụ hoàng còn có thể chém tay nàng chân sao?”

“Ha ha ha! Đương nhiên không, phụ hoàng sao có thể để một thị nữ đứt tay đứt chân chiếu cố Ngân Nhi.” Hoa Ngạo Kiết thoải mái cười to nói.

“Cám ơn phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân nhẹ nhàng thở ra ôm cổ Hoa Ngạo Kiết, nhẹ nhàng hôn lên mặt hắn. Sau đó lại vì hành động của mình mà cảm thấy luống cuống, gương mặt trắng như bạch ngọc hơi hơi chuyển hồng.

Đây là lần đầu tiên bảo bối hắn chủ động hôn, tuy rằng chính là chuồn chuồn lướt nước huých một chút, Hoa Ngạo Kiết vẫn là kim lòng không đậu đưa tay xoa gương mặt bên trái được bảo bối hôn lên, lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường.

“Bệ hạ, thị tì này tay chân không sạch sẽ, sao có thể không chịu trừng phạt liền cấp cho Lục điện hạ.” Sớm nghe nói bệ hạ sủng ái Lục điện hạ, lúc trước lại còn mặc kệ cả triều văn võ phản đối, dứt khoát để Lục điện hạ ở Hiên Dương điện, nhưng hôm nay nếu nàng không trừng trị thị tì này, về sau định trở thành trò cười với phi tần hậu cung, làm cho nàng bị hạ bệ đến cỡ nào.

“Đây chuyện thị tì này một lần, lại thay đổi chủ tử, nghĩ nàng về sau có dám tay chân không sạch sẽ hay không. Ngân Nhi thích nàng rồi, đã nói lên nàng cùng Ngân Nhi hữu duyên, trăm có tính toán của trăm, ái phi không nên nhiều lời.”

“Bệ hạ.”

“Tốt lắm. Ái phi tâm từ nhân hậu, bình thường đối thị tì này ân sủng cũng nhiều, đánh cắp vòng cổ ngọc bích trăm đưa ái phi, cũng không nhẫn tâm giết mà, hiện tại trăm không trừng trị tội của nàng, ái phi nên cao hứng mới phải sao lại nhiều lời như vậy?” Hoa Ngạo Kiết vung tay lên, lạnh lùng ngắt lời Ngọc thực

phi, dùng lời nói nàng trước đó kêu thị nữ nhả đòn cho hắn, uyển chuyển trả lại cho nàng. Ý ở ngoài lời: đừng tưởng rằng trăm cái gì cũng không biết.

“” Ngọc thực phi nhất thời nghẹn lời, cắn giận cắn miệng.

“Trăm còn có chuyện quan trọng, trước hết ly khai, ngày khác lại đến thăm ái phi.” Hoa Ngạo Kiết không hề liếc nhìn nàng một cái, ôm lấy Hoa Nguyệt Ngân nhanh ly khai khỏi Hoa Thẩm các.

“Nô tài (nô tỳ) quỳ tiến bệ hạ.”

Chờ Hoa Ngạo Kiết vừa đi, Ngọc thực phi dường như đập nát tất cả những gì có thể đập trong đại sảnh của Hoa Thẩm các cho hả giận.

sa quần*: quần lụa

thiên lý chi ngoại**: ngàn dặm bên ngoài, ý nói là Ngân Nhi không có cực lực chống đối Kiết Ca đến cùng.

vân đạm phong thanh***: nhẹ nhàng như gió thoảng

11. Chương 11

Sáng sớm ngày hôm sau, vì không thích tiếp xúc với người khác, Hoa Nguyệt Ngân không tình nguyện được một mình thái giám tổng quản Thuận Đức dẫn dắt, hướng về phía Nội vụ viện.

“Ba, ba, ba.”

“Ta xem ngươi còn có thể chịu được bao lâu.”

“Ba, ba, ba.”

Nói tới thì hôm nay tâm tình không tồi, Hoa Nguyệt Sở liền quyết định đến Nội vụ viện chọn lựa vài nô tài, không ngờ nửa đường gặp phải một tiểu thái giám không biết điều. Thấy hắn không chỉ không quỳ xuống hành lễ, còn dám không ngừng đầu lên mà vội vàng rời đi, hiển nhiên không đem hắn để vào mắt. Vốn giáo huấn một chút cũng được rồi, ai ngờ này tiểu thái giám tính tình thực quật cường, dám trừng mắt với hắn hừ cũng không hừ một tiếng, cái này còn không phải là chọc giận hắn sao. Hắn là ai vậy, Nam Hiên quốc Nhị điện hạ, đứa con An quý phi sủng ái nhất, hắn sao chịu được bị một tiểu thái giám coi rẻ, lập tức đánh đập y da tróc thịt dính.

“Ta xem ngươi xương cốt có thể cứng đến đâu, các ngươi cùng tiến lên, đánh chết cho ta.”

“Dạ, Nhị điện hạ.”

Nghe thanh âm tranh cãi càng ngày càng âm ỉ, Hoa Nguyệt Ngân bước chậm lại tìm kiếm nơi phát ra thanh âm, rồi thấy dưới bóng cây đại thụ cách đó không xa, nhìn thấy một tiểu nam hài ăn mặc đẹp đẽ quý phái khoảng trên dưới mười tuổi, trên tay hắn cầm một cây nhuyễn tiên* màu đen tinh xảo, miệng không ngừng chữ bậy, chỉ huy một đám người vây đánh một tiểu hắc ảnh.

Đi đến vừa thấy, tiểu hắc ảnh cư nhiên là một người, Hoa Nguyệt Ngân không khỏi hít một hơi.

“Dừng tay, các ngươi đang làm gì đó? A ——” cổ nén tức giận, y bước nhanh tiến lên muốn đẩy ra đám người đang hướng trên người tiểu hắc ảnh mà tay dẫm chân đá, nhưng không ngờ bị người đẩy ngã té trên mặt đất, lòng bàn tay phải nhất thời truyền lên cơn đau rất như kim châm, y cắn môi dưới, nắm chặt tay phải, đem nước mắt ở hốc mắt bức về.

“Lục điện hạ.” Thuận Đức kinh hô một tiếng, thấp thỏm lo âu nâng Hoa Nguyệt Ngân dậy. Đây nếu để cho bệ hạ biết, mạng nhỏ của lão chắc không còn.

“Nô tài Thuận Đức bái kiến Nhị điện hạ.” Thuận Đức la lớn, thanh âm bén nhọn chói tai ngắt ngang đám người đang tiến hành đòn hiểm. Nhìn tiểu thái giám chừng sáu tuổi bị người túm tóc, đang bị tát tai, Thuận

Đức thật sự cảm thán hoàng tử còn nhỏ tuổi như thế đã dùng thủ đoạn như vậy tra tấn người. Hy vọng Lục điện hạ có thể cứu hài tử đáng thương này.

“Hóa ra là Thuận Đức công công.” Nhìn thái giám tổng quản Thuận Đức, Hoa Nguyệt Sở cũng không miễn cưỡng ân cần thăm hỏi một tiếng. Dù sao cũng là thái giám bên người phụ hoàng hần, hần vẫn nên ít trên chộc thì hơn.

Giờ phút này, Hoa Nguyệt Ngân mới nhìn rõ bộ dáng tiểu hắc ảnh kia, tuổi tác so với y không chênh lệch lắm. Mặt sớm đã bị đánh sưng lên, quần áo cũng đều bị xé nát, trên người trừ bỏ vết bị roi quất vào còn có rất nhiều vết bầm tím xanh, trên tay trên chân tất cả đều là vết trầy. Nhìn tiểu nam hài bị đánh vô cùng thê thảm, Hoa Nguyệt Ngân nâng con người, hung tợn nhìn lướt qua kẻ bày trò.

“Nô tài phụng bệ hạ chi mệnh, đặc biệt bồi Lục điện hạ đến Nội vụ viện chọn người.”

“Vậy ra là Lục đệ.” Sớm nghe nói Lục điện hạ Hoa Nguyệt Ngân có một tuyệt thể dung mạo tinh linh cũng không thể so sánh, nhưng Hoa Nguyệt Sở vẫn bị cặp mắt ngọc lưu ly kia làm kinh sợ. Bấy sắc sáng rọi lên trong đó, quả thực xinh đẹp làm cho không người nào có thể hình dung. Hoa Nguyệt Sở nhìn có chút ngây ngốc.

“Vì cái gì đánh hần thành như vậy?” Hoa Nguyệt Ngân rất không thích ánh mắt Hoa Nguyệt Sở theo dõi y, hần bực mình nhử mày, dùng ngữ khí chất vấn chỉ vào tiểu nam hài vẫn cuộn mình trên mặt đất, không thể bò lên.

“Cầu nô tài kia không biết điều, Nhị ca chính là thoáng giáo huấn hần một chút.” Hoa Nguyệt Sở không cho là đúng nói.

“Thoáng? Đều sắp tai nạn chết người, còn thoáng sao?” Hoa Nguyệt Ngân không dám tưởng tượng, nếu mình đến chậm một bước, y nhìn thấy có phải là một thi thể hài đồng hay không.

“Lục đệ, nô tài nên có bộ dáng nô tài, Nhị ca chính là hảo tâm giáo dạy hần, để tránh ngày theo chủ tử khác còn không quy không củ như vậy, đến lúc đó đau khổ là không ai đánh đơn giản như vậy.” Hoa Nguyệt Sở mặt không đỏ tâm không khiêu nói lời trái lương tâm, trực giác hần không muốn hần trong cảm nhận của Lục đệ phá hư ấn tượng.

“Hừ, phải không?”

Hoa Nguyệt Ngân hừ lạnh một tiếng, không hề để ý tới Hoa Nguyệt Sở, thẳng tiêu sái đến trước mặt tiểu nam hài vẫn như cũ ngã trên mặt đất không đứng dậy nổi, y ngồi xổm xuống, tay trái nâng mặt tiểu nam hài lên, tay phải lui ống tay áo, nhẹ nhàng giúp hần lau vết máu trên miệng, nhìn trong mắt của hần biểu tình kinh ngạc, Hoa Nguyệt Ngân hướng hần lộ ra một nụ cười yên tâm, rồi sau liền thật cẩn thận nâng hần dậy, đối Thuận Đức phía sau nói: “Ta chọn hần.”

“Vâng, Lục điện hạ.” Thuận Đức bước lên phía trước hỗ trợ, đang đỡ lấy tiểu thái giám vẫn không biết chuyện gì đã xảy ra.

Nhìn gương mặt trước mắt hé ra chút ngẩn người, kinh ngạc, Hoa Nguyệt Ngân ngay cả chào hỏi cũng không hướng Hoa Nguyệt Sở chào một tiếng, cùng Thuận Đức giúp đỡ tiểu thái giám xoay người ly khai.

Trở lại Hiên Dương điện, Hoa Nguyệt Ngân mệnh Thần Sa dọn thau nước ấm, tìm chút dược bỏ vào.

“Trước đem mặt rửa đi, sau đó ta giúp người bôi thuốc.” Hoa Nguyệt Ngân đưa khăn lông ướt cho hần.

“. Cám ơn. Lục điện hạ.” Tiểu thái giám có chút không biết làm sao tiếp nhận khăn ướt, lau lung tung trên mặt một phen.

“Người tên gì?” Mở hộp thuốc ra, nhìn hần vết thương đầy người đầy mặt, Hoa Nguyệt Ngân có chút không biết bắt tay vào làm từ đâu.

“Tiêu Lâm.” Tiêu Lâm mở to mắt nhìn Hoa Nguyệt Ngân, từ trong tay y tiếp nhận hộp thuốc, trên mặt nước mắt tự nhiên trượt xuống, hần vội cúi đầu.

“Người sao lại khóc? Miếng vết thương đau lắm hả? Nếu không ta bảo Thần Sa tìm thái y vội tới xem người một cái.” Hoa Nguyệt Ngân sốt ruột nhìn Tiêu Lâm vừa khóc vừa cầm dược.

Ai ngờ, nghe Hoa Nguyệt Ngân vừa nói như thế, Tiêu Lâm khóc càng dữ dội hơn.

“Người đừng khóc a, ta lập tức kêu Thần Sa đi gọi thái y.” Hoa Nguyệt Ngân xoay người ra tắm điện, lại bị Tiêu Lâm kéo lại.

“Điện hạ, chút bị thương ngoài da không có gì đáng ngại.” Nhận thấy được hành vi của mình đối chủ tử thất lễ, Tiêu Lâm vội nhanh buông tay đang cầm lấy tay Hoa Nguyệt Ngân, mặt đỏ lên. Hắn đang làm gì đó, chủ tử cao quý như vậy, như tiên đồng đến thế gian vậy, há lại để cho nô tài như hắn có thể tùy tiện chạm vào.

“Thật sự không cần kêu thái y sao?” Hoa Nguyệt Ngân không xác định nhìn hắn hỏi.

“Không cần. Điện hạ. Ngài đối nô tài thật tốt, cho tới bây giờ không ai giống ngài đối nô tài tốt như vậy.” Phụ mẫu của hắn khi vừa sinh hắn ra, liền nhặn tâm từ bỏ hắn, hắn bị người nhặt về nhà làm nô lệ, mới vừa được năm tuổi, chủ nhân của hắn liền khẩn cấp đem hắn bán vào trong cung làm thái giám. Hắn cả đời đều không quên được những ngày chịu cung hình kia, vì giảm bớt phần đau đớn, gấp trở ngại, chuyện tự mình hại mình hắn đã làm không ít, không ai để ý tới chết sống của hắn, ngay cả chính hắn cũng không biết hắn là như thế nào sống qua những ngày này nữa.

“Tiêu Lâm.”

Cánh cửa tắm điện đột nhiên có người đẩy ra, Hoa Ngạo Kiết mặt không chút thay đổi tiến vào.

“Phụ hoàng.”

“Nô tài khấu kiến bệ hạ.” Thấy là hoàng đế bệ hạ của bọn họ, Tiêu Lâm ngay cả nước mắt cũng chưa tới kịp lau liền vội quỳ rạp xuống đất.

Hoa Ngạo Kiết lạnh lùng liếc mắt tiểu thái giám quỳ trên mặt đất. Hắn vừa mới nhìn thấy gì, bảo bối của hắn luôn luôn không thích tiếp xúc với người khác, cư nhiên một bàn tay khoát lên vai tiểu thái giám, giống như đang an ủi nhóc ấy.

“Ngân Nhi, đây là tiểu thái giám người chọn lựa?” Như là tuyên cáo quyền lợi của mình, Hoa Ngạo Kiết trực tiếp kéo Hoa Nguyệt Ngân vào lòng, ôm ngồi trên chân của mình.

“Đúng vậy, phụ hoàng.”

“Đứng lên đi.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Tiêu Lâm vội đứng dậy, cúi đầu yên lặng thối lui đến một bên. Hắn không phải đứa ngốc, hắn có thể nhận thấy được ánh mắt bệ hạ nhìn hắn không có hảo ý.

“Ngân Nhi, tay sao lại bị thương ?” Ánh mắt sắc bén nhìn chăm chăm trong lòng bàn tay tiểu tử kia da rách ra, tuy rằng y cực lực nắm tay che lấp, nhưng vẫn là không tránh được hai mắt của hắn.

“Không cẩn thận té ngã a.” Hoa Nguyệt Ngân đưa tay rút lui vào ống tay áo, tự cho là che dấu tốt rồi, lại không biết loại hành vi này chỉ càng làm cho người khác nghi ngờ.

“Thuận Đức, còn không lăn tới đây cho trẫm.” Hoa Ngạo Kiết nổi giận gầm lên một tiếng.

“Bệ. Bệ hạ. Nô tài đáng chết.” Thuận Đức không biết phát sinh chuyện gì té vào tắm điện, quỳ trên mặt đất, đầu bị dọa đầy mồ hôi. Mặc kệ như thế nào, trước phải nhận sai cái đã.

“Nói, trẫm bảo người hảo hảo chiếu cố Lục điện hạ như thế nào, mới có một lát, người cư nhiên khiến cho hắn mang theo thương trở về gặp trẫm?”

“. Nô tài đáng chết.” Đã nói mà, đã nói mà, Lục điện hạ bị đẩy ngã, cuối cùng không hay ho nhất định là mình. Cái. Sao? Còn bị thương? Trời ạ, cư nhiên bị thương, lúc ấy hắn như thế nào không phát hiện mà? Xong rồi xong rồi, lần này thật sự khó giữ được cái mạng nhỏ này.

“Phụ hoàng, Ngân Nhi là chính mình té ngã, không quan hệ đến Thuận Đức công công.” Hoa Nguyệt Ngân hờn dỗi nhặn cặp chân mày xinh đẹp lại, phụ hoàng y là làm sao vậy, Tiêu Lâm đẩy người đẩy mặt là vết thương, không thấy hắn nói một câu, mình mới trầy da một chút, hắn lại rút cuộc thành như vậy.

“Ngân Nhi vừa không nguyện dối phụ hoàng nói thật, phụ hoàng cũng có biện pháp biết chân tướng. Thuận Đức, người nói.” Hoa Ngạo Kiết giờ phút này quanh thân tản ra hơi thở lạnh lẽo làm người ta hít thở không thông.

“Dạ Là Nhị điện hạ.” mồ hôi giọt lớn giọt nhỏ từ cái trán chảy xuống. Lão không phải anh hùng, cũng không tính làm anh hùng, lão thừa nhận chính mình tham sống sợ chết, người sợ chết đương nhiên là bảo vệ tính mạng của mình là chính. Huống hồ Lục điện hạ cũng không cho phép mình nói chuyện phát sinh lúc đi Nội vụ viện a, tưởng tượng như vậy, lão càng thêm an lòng nói ra.

“Lục điện hạ tuyền tiểu thái giám tên là Tiêu Lâm, này Tiêu Lâm trời sinh tính tình quật cường, chẳng biết tại sao dắc tội Nhị điện hạ, khi Nhị điện hạ cùng nô tài hầu hạ hần tiến hành bạo ngược Tiêu Lâm, trùng hợp bị Lục điện hạ thấy được, Lục điện hạ tiến lên ngăn cản, không ngờ bị người đẩy ngã trên mặt đất, có thể là như vậy nên mới bị thương.” Thuận Đức giống như học thuộc lòng, lang lạnh nói lưu loát.

Hoa Nguyệt Ngân hung hăng trừng mắt liếc Thuận Đức một cái, không tiếng động trách lão lắm miệng. Thuận Đức vội cúi đầu, tránh đi tầm mắt tiểu chủ tử.

“Có thể?”

“Lục điện hạ che dấu tốt lắm ạ, nô tài lúc ấy vẫn chưa phát hiện Lục điện hạ bị thương, cho nên.”

“Truyền ý chỉ của trẫm, kể từ hôm nay, không có trẫm đồng ý, Nhị điện hạ Hoa Nguyệt Sở không được phép bước ra An Doanh cung nửa bước.” Hoa Ngạo Kiết lạnh giọng ra lệnh. Cư nhiên làm cho bảo bối của hần bị thương, cho dù đối phương là con của hần, hần cũng tuyệt không dễ dàng buông tha.

“Tôn chỉ.” Thuận Đức lĩnh chỉ, mang theo Tiêu Lâm run rẩy rời khỏi tấm điện.

Sớm biết rằng bọn họ bệ hạ sủng ái Lục điện hạ, nhưng không nghĩ tới lại cứng chiều thành như vậy. Nhị điện hạ chính là gián tiếp làm cho Lục điện hạ bị chút vết thương, bệ hạ liền bác quyền lợi tranh đoạt vị trí thái tử của hần. Mặt ngoài nhìn như trừng phạt cấm túc nho nhỏ, nhưng Thuận Đức đi theo chủ tử nhiều năm, trong lòng bất quá quá rõ ràng, đời này, Nhị điện hạ là đừng nghĩ được bước ra khỏi An Doanh cung một bước

“Ngân Nhi vì sao không nói thật với phụ hoàng? Chẳng lẽ phụ hoàng không đáng để người tin như vậy sao?” Hoa Ngạo Kiết xoay đầu bé con trong lòng qua, nhìn thẳng y, nổi giận đùng đùng nói.

“Phụ hoàng.”

“Nói thật.”

“. Nhị ca giống Ngân Nhi, đều là con của phụ hoàng, Ngân Nhi chỉ là sợ phụ hoàng khó xử.” Hoa Nguyệt Ngân cố nén nước mắt ủy khuất nhìn Hoa Ngạo Kiết. Y cũng muốn nói thật, y cũng không muốn lừa phụ hoàng, y chỉ là sợ hần khổ sở, cho nên mới chọn nói dối.

“Ngân Nhi, người vốn là không đồng dạng với bọn họ.” Hóa ra tiểu tử kia là vì hần mà suy nghĩ, là mình trách lầm bé. Đưa tay nhẹ vỗ về gương mặt non mềm như bạch ngọc của tiểu tử kia, Hoa Ngạo Kiết ôn nhu nhìn y nói: “Ngân Nhi, về sau mặc kệ phát sinh chuyện gì, cũng không được nói dối phụ hoàng, được không?”

“Nhưng mà.”

“Ngân Nhi thử nghĩ một chút, nếu có một ngày, phụ hoàng nói dối Ngân Nhi, Ngân Nhi sẽ như thế nào?”

“Tức giận.” Không chút do dự, trả lời như đinh đóng cột.

“Vậy đúng rồi. Phụ hoàng nói dối Ngân Nhi, Ngân Nhi sẽ tức giận; đồng dạng, Ngân Nhi nói dối phụ hoàng, phụ hoàng có phải cũng nên tức giận hay không? Cho nên bất luận Ngân Nhi có lý do gì, về sau cũng không được nói dối phụ hoàng nữa, được không?” Hoa Ngạo Kiết nhẹ giọng chỉ bảo, khuyên hống nói.

“Ân.” Hoa Nguyệt Ngân suy nghĩ một chút, cảm thấy được Hoa Ngạo Kiết nói rất có đạo lý, liền ngoan ngoãn gật đầu, đáp ứng.

Cảm thụ được Hoa Ngạo Kiết ôm ấp ấm áp, có một loại cảm giác kỳ diệu đang dần dần hình thành trong lòng Hoa Nguyệt Ngân, loại cảm giác quen thuộc tương tự như trước đây.

nhuyễn tiên*: roi mỏng nhỏ.

12. Chương 12

Từ sau chuyện Ngọc thực phi và Nhị điện hạ, chuyện Nam Hiên Vương sủng ái Lục điện hạ Hoa Nguyệt Ngân lại truyền đi ồn ào huyền ảo. Phạm là con dân Nam Hiên quốc không người nào không biết hoàng đế bệ hạ bọn họ anh minh thần võ, đem Lục điện hạ của bọn họ xinh đẹp ngay cả tinh linh còn không thể cùng so sánh sủng ái tới độ vô pháp vô thiên. Không nói chuyện đoạt cung nữ của phi tử trước đó, mượn chuyện Nhị điện hạ mà nói đi, chính là khi đùa giỡn không cẩn thận làm cho Lục điện hạ trầy da, đã bị hoàng đế bệ hạ cấm cung. Cùng tung tin vịt, phiên bản trong dân gian nhiều không đếm xuể.

Ngự hoa viên, cả vườn toàn mùi hương đào.

Ở giữa hồ nhỏ hình chữ nhật, toàn bộ thành xây bằng kim bích màu ngọc lưu ly, trong hồ nở đầy tầng tầng lớp lớp hoa sen, hoa sen bình yên, tường hòa nở ra, tản ra mùi thơm thần nhiên, lâu dài, thơm mát. Gió nhẹ từ từ thổi qua, trên mặt hồ nổi lên tầng tầng lớp lớp sóng nhỏ, đẹp không sao tả xiết.

Bên trái hồ có một gốc cây long trảo hộc vạn năm trường thọ, nó tượng trưng cho hoàng quyền cùng trí tuệ Nam Hiên quốc để vương qua các thời kỳ. Nghe nói nó quả thực mấy ngàn năm mới kết một trái, cụ thể cần mấy ngàn năm không ai biết, chỉ biết là nó trong một canh giờ nở hoa, kết quả, tàn lụi, là thánh phẩm khả ngộ không thể cầu, ăn không chỉ có thể gia tăng công lực sáu mươi năm, còn có hiệu quả trường sinh bất lão, đến nay không ai gặp qua.

Hoa Nguyệt Ngân đã chịu ra khỏi Hiên Dương điện, cùng Hoa Ngạo Kiết ngồi trong chòi nghỉ mát phía bên phải hồ nhỏ, Hoa Ngạo Kiết lúc này kiên nhẫn dạy con trai bảo bối của hắn, hoàng tộc lễ nghi như thế nào cho đúng, hợp quy củ mà cũng duy trì vẻ đẹp, tư thế ăn cơm tao nhã mà tự nhiên, đi đường, phẩm trà. Chỉ tiếc phần này nhỡ như tự đắc cũng không duy trì được bao lâu.

Cách đó không xa, một vị nữ tử xinh đẹp được thái giám bọn thị nữ vây quanh, thướt tha hương bọn họ tới gần.

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.” Nữ tử một đầu tóc quấn gọn sóng màu thủy lam, một đôi mắt màu vàng, một thân sa quần màu đỏ thắm, đẹp đẽ vô cùng.

“Ái phi miễn lễ, đứng lên, ngồi đi.” Đối với nữ tử xuất hiện, Hoa Ngạo Kiết cũng không có hiện ra ý không trông đợi, hắn thần nhiên mỉm cười nhìn nữ tử, giờ tay chỉ vị trí đối diện.

“Thần thiếp tạ ơn bệ hạ tứ tọa.” Nữ tử hơi hơi vuốt cằm, nhẹ nhàng bước lên, quỳ rũ hàng vạn hàng nghìn gối vào chỗ.

Đúng vậy, cô gái này chính là phi tử Hoa Ngạo Kiết sủng ái nhất trong hậu cung, An Ninh An quý phi.

Ỗ vào Hoa Ngạo Kiết đối với mình sủng ái, An Ninh không e dè đánh giá bé con ngồi ở trên đùi Hoa Ngạo Kiết.

Lục điện hạ Hoa Nguyệt Ngân có một dung mạo khuynh quốc khuynh thành sớm làm dư luận xôn xao, nói y một đôi mắt kinh diễm ra sao, ngũ quan tinh xảo đến mức nào, nhưng vì y suốt ngày không ra khỏi Hiên Dương điện, đến nay nhiều là nghe nói, ít có người gặp qua. Hiện tận mắt nhìn thấy, khuôn mặt này há là khuynh quốc khuynh thành, tuyệt thế dung mạo cũng không đủ từ để hình dung.

Quần áo đen nhánh, tóc dài xinh đẹp mềm mại rũ xuống bên hông, lưu quang tràn đầy trong đồng tử bảy sắc màu tinh thuần, thấu triệt như vậy. Nhìn cặp mắt kia, như linh hồn của mình đều nhanh bị hút vào, nhưng khi dời hai mắt đi lại nhìn không được muốn tìm kiếm hào quang kia.

Nhìn thấy An Ninh không thêm che dấu ngốc nhìn mình bảo bối, Hoa Ngạo Kiết cực kỳ không hờn giận, có chút mâu thuẫn nghĩ: rõ ràng là chính bản thân dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào lừa bảo bối ra tắm điện, sao mà hiện tại lại muốn đem bé giấu đi, không cho những người khác thấy được mà? ho thật mạnh một tiếng, nhắc nhở An Ninh phục hồi tinh thần lại.

Phát hiện chính mình thất thố, An Ninh cũng không vội vàng thu hồi tầm mắt, bình tĩnh chuyển qua bộ mặt nghiêm chỉnh, mang theo tươi cười ôn hòa thân mật nhất.

“Lục điện hạ quả thực xinh đẹp như lời đồn, ngay cả thần thiếp cũng xem trọn tròn mắt mà, khó trách bộ hạ sủng ái Lục điện hạ như vậy.” An Ninh ra vẻ tự đáy lòng tán thưởng.

Cho dù không phải thật tâm, Hoa Ngạo Kiết vẫn là rất cao hứng nghe người khác khen ngợi bảo bối của mình, điều này làm cho hắn không hiểu sao sinh ra một cảm giác mãnh liệt về sự ưu việt.

Đối phương mặc dù đang cười, Hoa Nguyệt Ngân không chút nào phát hiện không hơi thở hảo ý, y nhưu nhú mày, không chịu được xoay xoay thân mình nhỏ, nhắc nhở Hoa Ngạo Kiết y muốn rời đi.

“Làm sao vậy, tiểu tử kia?”

“Phụ hoàng, Ngân Nhi muốn về Hiên Dương điện trước.”

“Không đợi phụ hoàng cùng quay về sao?”

“Không được.” Hoa Nguyệt Ngân kiên định lắc đầu.

“Được rồi.” Hoa Ngạo Kiết trên mặt không khỏi hiện lên một nụ cười dung túng.

Hoa Ngạo Kiết hoàn toàn buông Hoa Nguyệt Ngân ra, thấy tiểu tử kia không chút nào lưu luyến ly khai khỏi ngực của mình, cũng không quay đầu lại mà cứ hướng về Hiên Dương điện, hắn liền hận không thể kéo y một lần nữa quay về trong lòng, hảo hảo đánh mông y một chút, giáo huấn một chút tiểu tử không lương tâm này.

Cho đến khi tiểu tử kia hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình, Hoa Ngạo Kiết mới quay đầu nhìn về phía An Ninh, nói: “Ái phi tới đây có chuyện gì không?” Hắn đã hồi hận đáp ứng để cho tiểu tử kia một mình trở về, hiện tại thậm chí nghĩ nhanh giải quyết “Phiền toái” trước mắt, hảo chạy trở về đem tiểu tử kia ôm vào trong ngực một lần nữa, “Chà đạp” một phen.

“Bệ hạ, thần thiếp là thay Sở nhi đến van cầu, chỉ tại thần thiếp quản giáo vô phương, từ nhỏ nuông chiều hắn đến phát hư. Thần thiếp khẩn cầu bệ hạ, niệm tình Sở nhi tuổi còn quá nhỏ, một lần nữa cho hắn cơ hội một lần hồi cải để làm người mới.” Nói nói xong, hai hàng thanh lệ từ nàng hốc mắt chảy xuống dưới.

Hôm nay sáng sớm, nàng liền trước cửa Ngự thư phòng chờ cầu kiến, đứng nguyên buổi trưa cũng không thấy bệ hạ đến, phải thái giám bên người tiến đến nghe ngóng, mới biết được bệ hạ cùng Lục điện hạ ở Ngự hoa viên học tập hoàng tộc lễ nghi, không để ý hai chân đứng có chút chết lặng rồi, cùng bọn thái giám thị nữ đi cùng, chân không nghĩ tìm đến Ngự hoa viên.

“Ái phi nói quá lời. Trẫm để cho Sở nhi ở An Doanh cung, tất nhiên là hy vọng hắn có thể tỉnh hạ tâm, hảo nhận dạy bảo từ ái phi, ái phi rốt cuộc có gì bất mãn?” nước mắt nữ nhân hậu cung hắn gặp nhiều rồi, nước mắt là tiết mục sở trường nhất của các nàng, cũng chất xúc tác không thể thiếu được. Nếu là bình thường, chờ hắn thương thức đủ, liền sẽ không truy cứu nhiều hơn nữa, nhưng việc này lại khác, hắn tuyệt không khinh tha người làm bảo bối của hắn bị thương, dù là con hắn cũng vậy thôi.

” Thần thiếp không dám, là thần thiếp ngu dốt, chưa hiểu hết khổ tâm của bệ hạ, thần thiếp biết sai.” Nhìn nam nhân tuần mỹ mà mình yêu trước mắt này, An Ninh biết nhiều lời vô ích, trước khi còn chưa làm hắn tức giận nhanh chóng thu hồi nước mắt, nói sang chuyện khác.

“Bệ hạ đã thật lâu không tới An Doanh cung, Tiểu Linh Nhi thường ồn ào muốn gặp phụ hoàng mà.” Nàng hiểu ý hắn mà, nếu không, hậu cung ba nghìn giai lệ, hắn sẽ không cương chiều nàng đến nay.

“Tiểu Linh Nhi thân thể có khỏe không?”

“Bé ồn ào muốn gặp phụ hoàng, cũng không chịu ăn cơm thật ngoan, gần đây vừa gầy xuống không ít. Đứa bé kia chỉ nghe bệ hạ, cũng chỉ có bệ hạ mới chế ngự được.”

Hoa Nguyệt Linh so với Hoa Nguyệt Ngân nhỏ hơn nửa tuổi, là đứa con nhỏ nhất của Hoa Ngạo Kiết. Năm đó khi An Ninh sinh bé khó sanh, thiếu chút mất đi hai sinh mệnh. Cũng may An Ninh ý chí kiên cường, đến cuối cùng một khắc đều không bỏ cuộc, sinh bé ra, bảo vệ tánh mạng hai người. Đứa trẻ khó sanh mới sinh thể chất luôn kém hơn những đứa trẻ khác, hơi không chú ý là nằm hơn nửa tháng. Trước khi Hoa Ngạo Kiết còn chưa gặp Hoa Nguyệt Ngân, hẳn trừ bỏ Hiên Dương cung, trong cung hậu cung phi tần, đặt chân đến nhiều nhất chính là An Doanh cung, cũng vì Hoa Nguyệt Linh thân hư thể yếu, hẳn vốn không hỏi đến con cái, đối nàng lại là ngoại lệ.

“Trẫm gần đây chính sự bận rộn, chờ thêm chút thời gian có rảnh sẽ đi thăm nàng. Thay trẫm chuyển cáo đến Tiểu Linh Nhi, trẫm rất nhớ nàng, bảo nàng ngoan ngoãn ăn cơm, trẫm lần sau đi, muốn thấy một Tiểu Linh Nhi mập mạp trắng trẻo đấy.”

“Thần thiếp tôn chỉ.”

“Trẫm còn có chính sự phải vội, không bồi ái phi.”

“Thần thiếp cung tiễn bệ hạ.”

“Nô tài (nô tỳ) quy tống bệ hạ.”

Nhìn bóng dáng Hoa Ngạo Kiết rời đi, trong lòng An Ninh rõ ràng, hẳn vội vã rời đi như vậy không phải là vì xử lý chính sự gì. Nàng cũng từng giống tất cả nữ nhân cùng hậu cung, toàn tâm vô hạn hướng tới tương lai, đơn thuần dẹt nên ái tình mộng của bản thân, ảo tưởng có thể thay đổi nam nhân lạnh lùng này, có được toàn bộ tình yêu của hắn. Giờ phút này, nàng rõ ràng cảm thấy được nam nhân đang dần thay đổi, mỉa mai chính là, hẳn thay đổi không phải vì ai trong số các nàng. Thay đổi hẳn cũng không phải tình yêu của các nàng đối với hắn, không tiếc vì hắn mà hóa thân thành ác ma, nữ nhân cả người nhiễm toàn là máu tươi.

13. Chương 13

Hoa Nguyệt Ngân vừa tròn chín tuổi, thường xuyên bị ác mộng quấy nhiễu.

Y luôn mơ cùng một giấc mộng, một giấc mộng rất kỳ quái. Mơ thấy bốn phía một mảnh tối đen. Theo lý mà nói người đang nằm mơ chắc là không biết mình đang nằm mơ. Chẳng biết tại sao, y lại biết, nơi này là cảnh trong mơ, hoàn toàn không phải là thật.

Trong bóng đêm ảm ảm truyền đến tiếng khóc của nữ tử, Hoa Nguyệt Ngân không khỏi đi về phía tiếng khóc.

Trước mắt xuất hiện một nữ tử hai tay ôm tắt, nữ tử mặt cúi xuống đầu gối, một thân áo trắng quần lụa mỏng, tóc dài như thác nước thả trên lưng, trước ngực, che bộ dạng của nàng. Nữ tử hai vai hơi hơi run run, không ngừng khóc ô ô

“Người là ai? Sao ở chỗ này khóc?” Hoa Nguyệt Ngân khó hiểu cúi đầu nhìn nàng.

Nghe được thanh âm, nàng kia toàn thân run lên, ngẩng đầu mở to hai mắt nhìn Hoa Nguyệt Ngân, vẻ mặt như không thể tưởng tượng được.

“. Cứu cứu ta.” Chỉ sửng sốt trong nháy mắt, nữ tử kinh hoảng mở miệng, thanh âm bất lực lại chờ mong vang lên.

Hoa Nguyệt Ngân cẩn thận đánh giá nữ tử trước mặt, nữ tử trên mặt tái nhợt không một tia huyết sắc, nhưng vẫn không tổn hao gì dung mạo mi thanh mục tú của nàng, trong sáng động lòng người.

“Ta nên giúp người như thế nào?”

“Ta. Ta không biết. Cứu cứu ta. Ta không muốn đợi ở đây.” Nữ tử túm chặt lấy góc áo Hoa Nguyệt Ngân, giống như người chết đuối ôm lấy thân cây cứu mạng, một khắc không dám buông tay.

“Đây rốt cuộc là mộng của người hay là mộng của ta? Ta rốt cuộc nên làm thế nào mới có thể giúp được người?” Hoa Nguyệt Ngân mê muội, y rất muốn giúp nàng, lại không biết bắt đầu từ đâu.

“Ta không biết. Cầu người cứu cứu ta.” Nàng kia trước sau vẫn lặp lại mấy câu nói đó.

“Nói cho ta biết đây là nơi nào?”

“Ta không biết.” Nàng kia còn muốn nói thêm gì đó, Hoa Nguyệt Ngân lại cảm thấy được tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, ý thức càng ngày càng hỗn độn.

Ánh nắng sớm xuyên qua cửa sổ khắc hoa chiếu trên đại sàng hoa mỹ mềm mại. Hoa Nguyệt Ngân chậm rãi mở hai mắt. Thật kỳ quái, y vì sao cứ mơ một giấc mơ cũ như vậy mà? Nàng rốt cuộc muốn nói với y cái gì? Mộng này lại biểu thị cái gì?

Đi ra tắm điện, Hoa Nguyệt Ngân nhắm mắt lại hít thở không khí trong lành không biết chán. Một lát sau, y mở hai mắt, tự nhiên thanh tỉnh không ít.

Xoay người trở về phòng, quay đầu lại thấy trước mắt có một bóng trắng nho nhỏ. Nếu là thường nhân, đã sớm sợ hãi kêu thành tiếng, y lại hơi hơi không để ý, đi vào phòng. Nào biết bóng trắng lại giống như muốn dây dưa với y, y bước qua bên nào bóng trắng lại bước qua bên đó, chính là tìm đến gây sự mà.

“Tránh ra.” Dừng thanh âm chỉ có bóng trắng mới nghe được, Hoa Nguyệt Ngân lạnh lùng ra lệnh.

“Cùng nhau chơi đùa đi.” Đồng âm mềm nhu nhu từ bóng trắng truyền đến.

“Tránh ra.” Quanh thân tản ra một lực lượng cường đại, thanh âm lại lạnh như băng đến dọa người.

“Không chịu, không chịu, tiểu ca ca cùng ta chơi đùa đi.” đồng âm mềm nhu tiếp tục vang lên, không chỉ không sợ hãi cường đại khí trường Hoa Nguyệt Ngân cố ý phát ra, ngược lại càng hành động mạnh hơn, không chịu thua lại làm nũng hết lần này đến lần khác.

Ai. Lại tới nữa. Hoa Nguyệt Ngân vô lực đảo mắt. Sao không có biện pháp gì với tiểu quỷ này nhỉ?

Sau khi sinh vào thế giới này, y không hề giống kiếp trước có thể nhìn thấy những thứ kỳ kỳ quái quái, vốn tưởng rằng chuyển thế, dị năng cũng biến mất theo, nào biết vào năm tám tuổi, y không chỉ khôi phục dị năng kiếp trước, còn có một sức mạnh không hiểu nổi trong cơ thể y bất an xao động. Kiếp trước chịu đủ rồi, làm cho y không dám trước mặt người khác lộ ra năng lực, vốn tính đem đặc thù dị năng của mình che giấu cả đời, ai biết lại đụng phải Huyết Anh, càng bị nó quán lấy, hại y sống không lúc nào không lo lắng đề phòng.

Huyết Anh không có tên, vừa ra sinh ra đã thành vật hi sinh trong hậu cung.

Mẫu thân Huyết Anh vốn là một thị nữ bên người một vị chiêu nghi không được sủng ái, lớn lên cũng coi như là thanh tú động lòng người. Một đêm cùng chiêu nghi vào cung, nàng bồi bên người chủ tử, may mắn gặp Hoa Ngạo Kiệt, chính là liếc mắt một cái, thị nữ này liền mê luyến thật sâu thượng quân vương tuần mỹ lãnh tâm lãnh tình kia, rốt cuộc không thể dời mắt đi.

Nàng rất rõ mình là thân phận gì, bất luận tình yêu của nàng có bao nhiêu sâu sắc khắc cốt ghi tâm, hẳn cũng sẽ không chuyển ánh mắt lên người nàng, cho dù là kinh hồng thoáng nhìn. Trừ bỏ yên lặng đem phần lưu luyến si mê này đặt trong lòng nàng không còn cách nào khác.

Nhưng mà, trời cao tựa hồ cũng thương hại nữ tử si tình này.

Một đêm, Hoa Ngạo Kiệt chẳng biết vì chuyện gì, triệt hạ tất cả người hầu cùng ẩn vệ bên người, một mình say rượu nằm sấp trong lương đình* ở Ngự hoa viên. Nhìn mà nam tử mình đau khổ lưu luyến si mê ngay trước mắt, nàng cũng không biết có nên đánh thức hay không, nhưng lại đi lên phía trước khẽ vuốt mi, mắt, mũi của Hoa Ngạo Kiệt.

Hoa Ngạo Kiệt không thoải mái hừ nhẹ ra tiếng, khó nhịn khua tay trên mặt mình.

Nữ tử kích động rút tay về, tức khắc lại bị hấn bộ dáng vừa mới tỉnh dậy làm cho cười, cảm thấy được nam tử sau khi say rượu không là quân vương lãnh tâm lãnh tình kia, mà là một đại hài tử chọc người triu mến.

Không hề sợ hãi, to gan đưa tay về phía trước, muốn lại một lần nữa chạm đến khuôn mặt tuấn mỹ của nam tử, khi chỉ còn dưới nửa tấc nữa, đột nhiên cổ bị giữ chặt mạnh mẽ, thân thể không tự chủ được ngã về phía trước, lúc nàng từ khiếp sợ phục hồi tinh thần lại, chính mình đã bị nam tử đặt ở dưới thân.

Không có cái gọi là hôn môi cùng âu yếm, Hoa Ngạo Kiệt chính là trong cơ thể nàng không ngừng mãnh liệt phát tiết. Nàng cố nén đau nhức sâu trong thân thể, rất phối hợp nhận ban ân tha thiết ước mơ này, dần dần, đau đớn từ từ chết lặng, một khoái cảm không thể ngôn nói nên lời tràn ngập tới toàn thân.

Mỗi một nhìn ái nhân trong nháy mắt, thừa dịp hân say rượu còn mê man hết sức, nữ tử mạnh mẽ thân thể chống đỡ bủn rủn vô lực, sửa sang lại quần áo, chậm rãi rời đi.

Trận hoan ái này chỉ mình nàng biết. Nàng không muốn trong mắt nam tử mình là hèn mọn, cho là mình vì muốn vinh hoa phú quý mà thừa dịp hân say rượu lên giường với hắn. Nàng đương nhiên biết nam tử sẽ không keo kiệt với nàng một cái danh phận, nhưng chỉ cả đời đều một mình trong căn phòng, nàng không cần thứ hư vinh như vậy. Một đêm cũng đủ dư vị cho nàng cả đời.

Huyết Anh chính là kết quả lưu lại sau đêm hôm đó. Nếu tính theo tuổi mà nói, nó là ca ca của Hoa Nguyệt Ngân, chính là Huyết Anh không có may mắn được chư thần ghé thăm, vừa ra sinh ra đã bị người khác giết chết. Hoa Ngạo Kiệt hiển nhiên cũng không biết đứa con trai này tồn tại.

Mẫu thân Huyết Anh thì bị người khác đánh chết.

Phát hiện mình mang thai, mẫu thân Huyết Anh vốn định chạy ra khỏi cung lại đúng lúc đụng phải vị chiêu nghi. Vì bảo vệ đứa nhỏ trong bụng, nàng cuối cùng đem toàn bộ chuyện đêm hôm đó kể ra.

Dựa vào một thời là chủ tử, nghĩ đến chủ tử nhà mình sẽ xem xét nàng nhiều năm thiết tình chân ý, cần thận hầu hạ mà buông tha nàng cùng đứa con trong bụng, nào biết chiêu nghi tâm hận độc ác, mặt ngoài nhận lời sẽ thay nàng bí mật bảo vệ còn làm cho nàng an tâm ở chiêu nghi các dưỡng thai, kì thực đối với chuyện nàng mang long chủng**, tâm sinh ghen ghét, nghĩ dùng cách nào ác độc nhất tra tấn chết mẫu tử này.

Ngày sắp sinh, nhìn đứa nhỏ mình mười tháng hoài thai, vừa ra sinh ra bị tể sống trước mắt mình, đau lòng hơn nữa hậu sản suy yếu, mẫu thân Huyết Anh không chịu nổi nỗi cơn liên hàm chứa oán hận, không cam lòng ly khai nhân thế, chính là thời khắc nàng tắt thở, đem linh hồn bán cho ác ma, coi đây là trả giá, đem cổ sát*** đặt lên đứa trẻ của mình vừa sinh ra.

Tử anh không có ý thức của riêng mình, dưới sử dụng của cổ sát, triển khai một loạt trả thù đối với chiêu nghi.

Chiêu nghi hàng đêm bị ác mộng vây lấy, dần dà sắc mặt tái nhợt, nhanh chóng già nua đến thần trí không minh bạch, rốt cuộc như chịu không nổi thống khổ này, bộ mặt dữ tợn thất cổ chết trong phòng.

Cái chết của chiêu nghi cũng không đưa tới tranh chấp gì quá lớn, người trong cung chỉ nghĩ là nàng là chịu không nổi cuộc sống tịch mịch trong cung nữa, nhất thời luẩn quẩn trong lòng, mới tự tìm ý nghĩ nông cạn.

Đối với phi tử mình không có hứng thú, Hoa Ngạo Kiệt cũng không hỏi đến, trừ bỏ công đạo tất yếu là nghĩ thức ăn tẩm bổ, hắn cũng không dự vào.

Chiêu nghi cũng không vì chết rồi mà được giải thoát, tử anh***** giống như điên cuồng ăn hết hồn phách của nàng, như thấy món ngon nhất thế gian, ăn một chút cũng không thừa.

Từ lúc đó về sau, chiêu nghi các cách mấy tháng lại biến mất một hai thái giám cung nữ, trong hoàng cung rộng lớn biến mất vài thái giám cung nữ căn bản không có người để ý. Tử anh không ngừng ăn hồn phách người khác, dần dần trở nên điên cuồng, chậm rãi chuyển hóa thành Huyết Anh.

lương đình*: đình nghỉ mát

long chủng**: con vua.

cổ sát***: cổ [sâu độc], sát[giết].

Huyết anh*****: là đứa trẻ máu, hiểu nó như Huyết oa oa đi ^^ . Nhưng mà sau này Huyết Anh là tên bé í luôn, nên ta để hoa hết.

Tử anh*****: đứa bé đã chết

14. Chương 14

Huyết Anh ăn uống không ngừng tăng lên, tựa hồ thèm khát người, không có thời điểm dừng. Một khi chưa đủ, thì đòi hỏi càng nhiều. Thời điểm cảm ứng được hồn phách cường đại tới gần, lại không khắc chế được điên cuồng gào thét .

Rõ ràng cảm giác được phệ hồn khí cất giấu trong hoàng cung bắt đầu mạnh lên, Hoa Nguyệt Ngân trong cơ thể chất chứa sức mạnh không hiểu kia giựt giây y tìm kiếm. Y không ngừng hướng nơi có phệ hồn khí dày đặc nhất mà tới gần, lại cảm giác được vô số Quỷ Hồn điên cuồng đang gào thét, cao giọng cười điên dại.

Tại sao có thể như vậy? Y trong lòng nghĩ như thế, tự nhiên bước nhanh hơn.

Đứa trẻ mới sinh nhuộm màu máu tươi bông bênh giữa không trung, quanh thân tản ra oán khí mãnh liệt, một mùi tanh tưởi không ngừng kích thích khứu giác của Hoa Nguyệt Ngân, làm cho y không khỏi tâm sinh chán ghét.

Đây là ấn tượng đầu tiên của Hoa Nguyệt Ngân đối với Huyết Anh.

Đưa tay nhanh chóng vẽ xong pháp trận, hình thành một khí trường khổng lồ. Không nắm chắc bước tiếp theo có theo ý mình hay không, trước hết đem nơi này ngăn cách với ngoại giới cái đã.

Làm xong việc nên làm, Hoa Nguyệt Ngân nhàm chán đánh giá Huyết Anh, hy vọng có thể nhanh giải quyết việc này để quay về Hiên Dương điện, nếu bị phụ hoàng phát hiện mình một mình rời tử điện, y thật đúng là không biết nên giải thích thế nào mà.

Hiển nhiên Huyết Anh cũng không làm cho Hoa Nguyệt Ngân thất vọng, nó đột nhiên mở ra hai mắt màu đỏ, gương mặt tà ác, cái mũi nho nhỏ, lóe ra ác ý khiêu khích.

“Chiếm đoạt hồn phách sẽ chỉ làm người lâm vào hoàn cảnh vạn kiếp bất phục, buông ác niệm, ta có thể giúp người.”

“Giúp ta? Ha ha ha ha. . . .” Giống như nghe được tiếng chê cười với thế gian, Huyết Anh làm càn cười lớn. Mặc dù hình thái vẫn là trẻ mới sinh, nhưng nhiều năm chiếm đoạt hồn phách người khác tích lũy sức mạnh, Huyết Anh sớm có ý thức của riêng mình.

Hoa Nguyệt Ngân nhìn Huyết Anh khuôn mặt tươi cười dữ tợn, nghe tiếng cười bừa bãi của nó, nhúu đôi mày xinh đẹp lại, chờ đợi câu trả lời thuyết phục.

Hoa Nguyệt Ngân năm chín tuổi đã có thân thể cao của hài đồng mười một tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp tinh xảo càng sắc sảo hơn trước, phát ra khí chất lộ vẻ không phạm khói lửa nhân gian trong sạch cùng thuần trắng, siêu phàm thoát tục, giống như tiên tử hạ phàm trần. Mái tóc đen như mực dài đến thắt lưng tùy ý rối tung , trên người áo dài trắng thuần, vừa thấy đã biết là tơ lụa thượng đẳng dệt nên, giá trị xa xỉ.

“Người thật sự có thể giúp ta sao?” Không biết qua bao lâu, đang lúc toàn bộ tính nhẫn nại Hoa Nguyệt Ngân sắp hết, mở miệng hết sức, Huyết Anh đột nhiên ngừng cười, vẻ mặt cô đơn, đáng thương như vậy nhìn Hoa Nguyệt Ngân hỏi. Giống như đứa trẻ mới sinh với bộ mặt dữ tợn trước đó chưa từng tồn tại, bất lực, bị thương.

“Ta có thể giúp người tinh lọc ma tính phệ hồn trong cơ thể, dẫn người nhập luân hồi đạo, đầu thai một lần nữa. Bất quá người phệ hồn quá nhiều, trên đường nếu ta có chỉ thị gì, người phải toàn lực phối hợp, hiểu không?”

“Hiểu.”

“Chuyện đó không còn nghi ngờ gì, bây giờ chúng ta bắt đầu đi!”

“Đối với người nên cảm tạ như thế nào?” Huyết Anh ra vẻ khờ dại chớp chớp hai mắt màu đỏ.

“Không cần. Ta không phải vì người.” Chiếm đoạt hồn phách người khác, năng lực Huyết Anh hẳn là càng ngày càng mạnh, nhưng thái giám cung nữ vô tội đáng thương này, chẳng biết tại sao bị giết, ngay cả chuyển thể đầu thai, cơ hội làm người lần nữa đều không có, cứ tan thành tro khói như vậy .

“A, ta nghĩ ra rồi. Hồn phách của người mạnh như vậy, nhất định so với dĩ vãng linh hồn tướng của bị ta cướp hết có mỹ vị hơn hẳn, không bằng để ta ăn người luôn, cùng ta hợp hai thành một, như thế nào?” đồng âm nhu nhu lộ ra thần nhiên trên tức cùng trào phúng, Huyết Anh lộ ra mỉm cười tà ác, ánh mắt khinh miệt lườm Hoa Nguyệt Ngân.

“Không biết tốt xấu.” Hoa Nguyệt Ngân chung quanh toàn thân bị tức giận, một sức mạnh cường đại ngưng tụ ở tay phải y, y chậm rãi nâng tay phải lên, thúc trong tay phun ra một ánh lửa sáng tươi đẹp, màu sắc ngọn lửa là màu xanh nhạt, hình dạng của nó phi thường mơ hồ, làm cho người ta nhìn không rõ hướng tấn công của y.

Huyết Anh dựa vào đèn lửa, huyết sắc sát khí quanh thân nhanh chóng khuếch tán ra, bảo hộ nó bên trong ngăn cản công kích của Hoa Nguyệt Ngân. Nó lạnh lùng nhìn Hoa Nguyệt Ngân, trong đôi mắt màu đỏ lộ ra sát khí vô hạn.

Đột nhiên một quang mang màu đen, tia chớp từ trong miệng Huyết Anh phun ra.

“Phanh! Phanh! Phanh!” lực lượng mạnh mẽ cùng ngọn lửa màu xanh nhạt va chạm vào nhau, tranh đấu , phát ra tiếng nổ.

“Đã muộn.” Một lát sau, một thanh âm đáng khinh, đắc ý cười nói.

Đúng vậy, đã muộn.

Tay trái duỗi ra, một ngọn lửa màu tím xuất hiện trên không trung, thẳng hướng mặt Huyết Anh mà đi.

“A ——” một tiếng gào thê lương, lộ ra khàn khàn, thống khổ, không cam lòng.

Ánh sáng thần thánh chiếu vào Huyết Anh đôi mắt tà ác, giết chóc, toàn thân bị hào quang màu trắng bao phủ, lộ ra nhẹ nhẽu tử khí. Tựa như muốn thiêu đốt hết tất cả tội nghiệt, quang mang trên người Huyết Anh càng ngày càng mạnh, bộ mặt biểu tình dần dần thường đáng sợ, thân thể bắt đầu vụn vỡ, chỉ có đôi tay nhỏ bé kia lúc nào phí công quơ quào trong không khí.

Hoa Nguyệt Ngân hoàn toàn thờ ơ lạnh nhạt, thẳng đến Huyết Anh tiêu hao hết tất cả tinh lực, rốt cuộc phát không ra một tiếng vang nào, y mới ngồi xổm xuống, mắt dừng Huyết Anh hơi thở mong manh, sắc mặt như cỏ bụi, hai mắt nhắm chặt.

Kế tiếp nên làm gì bây giờ mà?

Nói thật, y là lần đầu tiên sử dụng lực lượng trong cơ thể này, tựa như người muốn ăn cơm uống nước, bản năng chính là biết sử dụng thế nào. Chính là hiện tại tình hình rõ ràng có điểm khó giải quyết, Huyết Anh không có nhận đề nghị của mình, y tùy tiện tạo ra một loạt công kích, có thể làm cho sự tình càng hỏng hay không? Tuy rằng làm như vậy sẽ không cần đến mạng của nó, nhưng nó còn có thể mở hai mắt sao?

Mà sự thật chứng minh, buồn lo dư thừa vô cớ sẽ không thay đổi chuyện sắp phát sinh gì, là hỏng việc? Là gặp may?

Huyết Anh cũng không làm cho Hoa Nguyệt Ngân chờ lâu lắm, nó chậm rãi mở ra mắt to trắng đen rõ ràng, nhìn tiểu nam hài xinh đẹp trước mặt trầm tư, do dự hô một tiếng: “. Xinh đẹp. Tiểu ca ca.”

Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên từ trầm tư bị bừng tỉnh, không khỏi hoảng sợ, nhìn kỹ: trời ạ! Đây Tiểu Đông Tây tròn vo này là cái gì? Hảo. Đáng yêu!

(vô nghĩa, trừ bỏ Huyết Anh còn có thể là cái gì? Người ta biến thành bộ dáng trẻ con bình thường, Tiểu Ngân Ngân người cư nhiên còn không biết, ai!)

15. Chương 15

Hoa Nguyệt Ngân nhàm chán nằm úp trên long sàng đẹp đẽ quý giá, trong lòng đếm thời gian, nhỏ giọng nén giận nói: “Phụ hoàng sao vẫn chưa trở lại, sớm biết thế đã để cho Huyết Anh đợi thêm chút nữa.”

“Két” một tiếng, cửa tấm điện bị đẩy ra, ngay sau đó một nam tử tuấn mỹ mặc long bào màu tím tảo nhả bước đến.

“Phụ hoàng.” Nghe được tiếng bước chân, Hoa Nguyệt Ngân nhanh chóng từ long sàng ngồi dậy, không ức chế được hưng phấn kêu lên.

Thanh âm ngọt ngào chờ mong đã lâu truyền vào màng tai, Hoa Ngạo Kiết mỉm cười đặt móng lên nhuyển thấp, cánh tay dài duỗi ra, không tốn sức chút nào đem bé ôm vào lòng.

“Ngân Nhi, có thể nào nhớ phụ hoàng không?”

Hoa Nguyệt Ngân ngẩng đầu, con người giống như hắc diệu thạch bàn sáng ngời, quả nhiên đang nhìn mình mà.

“Vậy phụ hoàng có nhớ Ngân Nhi sao?” Hoa Nguyệt Ngân không đáp hỏi lại, bấy sắc trong con người lóe ra tia sáng chờ mong.

“Đương nhiên, mỗi thời mỗi khắc đều nhớ.”

“Vậy Ngân Nhi cũng có một chút nhớ phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân lâm vào cự đại thỏa mãn, hiển nhiên không có phát hiện bộ dáng mình hiện tại vẻ mặt hạnh phúc có bao nhiêu mê người.

Nhìn bảo bối trong lòng chộc người triu mến, nhin không được hôn lên, nói: “Chỉ có một chút nhớ sao?” Hoa Ngạo Kiết thanh âm lộ ra thần nhiên ưu thương.

“Được rồi, Ngân Nhi thừa nhận, không phải một chút nhớ phụ hoàng, là so với một chút còn nhớ thêm một chút xiu nữa.” Nhìn phụ hoàng vẻ mặt thất vọng, Hoa Nguyệt Ngân rất là hối hận, vội sửa sai nói.

“Chỉ là có thêm một chút thôi sao?” Con người đen tinh quang chợt lóe, mỏng môi khê mím môi, tuấn mỹ mà u buồn.

“Phụ hoàng giận sao?”

“Ngân Nhi cảm thấy được mà?” Cố ý phụng phịu ngược lại.

“Phụ hoàng!” dường như làm nũng hô một tiếng, đem đầu nhỏ vùi vào lòng Hoa Ngạo Kiết, chuẩn bị làm đà điệu.

Tự nhiên hô hấp dâng lên trong ngực Hoa Ngạo Kiết, mặc dù cách quần áo, hần vẫn cảm thấy được ngực nóng lên, rất là ấm áp. Nhẹ nhàng vuốt ve mái tóc dài mềm nhẵn đen nhánh của bảo bối, khóe miệng hơi cong lên, đùa giỡn ác ý chút nói: “Khó được Ngân Nhi chủ động yêu thương nhưng nhớ, phụ hoàng sao còn có thể tức giận? Không chỉ có không tức giận, phụ hoàng còn muốn mang Ngân Nhi ra cung chơi.”

“Ra cung?” Hoa Nguyệt Ngân hơi hơi nhú mày, ngẩng đầu lên nói: “Ta không cần ra cung.”

“Tại sao? Phụ hoàng mang Ngân Nhi ra cung chơi đùa một chút không tốt sao?” Sớm đoán được tiểu tử kia sẽ phản ứng như thế, Hoa Ngạo Kiết ra vẻ khó hiểu nhìn y.

“Không tốt. Ta không muốn ra cung chơi.” thế giới bên ngoài đối Hoa Nguyệt Ngân mà nói là xa lạ, tình hình chính mình hoàn toàn không biết, tất nhiên tồn tại nguy hiểm không thể đoán trước. Gặp nguy hiểm nhất định phải tự bảo vệ mình, phải tự bảo vệ mình liên không thể ẩn giấu được thực lực. Một khi sức mạnh tận lực cất giấu bị phát hiện, y chẳng khác nào mất đi phụ hoàng. Không, y tuyệt không thể để loại sự tình này phát sinh, t không thể mạo hiểm như vậy.

“Ngân Nhi ngoan, nơi phồn hoa ngoài cung được chơi, Ngân Nhi chỉ cần theo phụ hoàng đi ra ngoài là được, nhất định sẽ thích mà, chỉ sợ đến lúc đó Ngân Nhi thích điện rồi sẽ không chịu cùng phụ hoàng trở về.” Mỗi

lần muốn tiểu tử kia ra ngoài trông thấy sự vật mới, hẳn đều nhần nại nói nói, không biết bảo bối có thể lý giải và hiểu dụng tâm lương khổ của hắn hay không a.

“Chắc chắn là không, Ngân Nhi căn bản là không muốn đi nơi phồn hoa ngoạn gì hết.”

“Hảo hảo hảo, Ngân Nhi không muốn chúng ta sẽ không nói nữa, việc này tạm thời gác lại, trước dùng đồ ăn sáng đi.” Ôn nhu trấn an tiểu tử kia càng phát ra tình tự kích động, dung nhan tuấn mỹ lại dung tút cùng cứng chiều chìm đắm.

“Ân.” Gặp đạt tới mục đích, Hoa Nguyệt Ngân mỉm cười gật gật đầu, lộ ra một tươi cười ngọt ngào.

Hôm nay, là ngày Nam Hiên quốc Đại hoàng tử Hoa Nguyệt Hàn học thành trở về.

Hoa Nguyệt Hàn từ khi tròn mười bốn tuổi thành niên liền ra cung rèn luyện, học nghệ chung quanh. Nam hiên quốc dân phong suy nghĩ, phạm là nam tử trưởng thành, đều có quyền lựa chọn người của mình, cha mẹ không thể gia dĩ can thiệp. Bởi vậy khi Hoa Nguyệt Hàn đề nghị rời cung, phải ra ngoài rèn luyện ba năm, Hoa Ngạo Kiết đương trường liền phê chuẩn. Từ đó về sau, trừ bỏ thư báo bình an đơn giản, Hoa Nguyệt Hàn cũng không lộ ra hành tung của mình, hẳn có tâm giấu diếm, Hoa Ngạo Kiết cũng không nhiều lời hỏi đến.

Giờ đây Hoa Nguyệt Hàn trở về, Hoa Ngạo Kiết chỉ muốn xem một chút hắn bên ngoài ba năm rốt cuộc tôi luyện ra bản lĩnh nào, cũng không tính thiết yến vì hắn tẩy trần.

Dùng xong đồ ăn sáng, hắn ôm Hoa Nguyệt Ngân đi tới Ngự thư phòng, tính toán làm cho y cũng trông thấy vị đại ca chưa bao giờ gặp mặt này.

“Đại hoàng tử Hoa Nguyệt Hàn tiến kiến.” Thuận Đức âm thanh hô lớn một tiếng.

Chỉ thấy cửa Ngự thư phòng bị đẩy ra, một thiếu niên áo lam chậm rãi đi vào phòng. Thiếu niên ôn nhuận như ngọc, dung mạo tuấn tú, một đôi đồng tử đen ba quang lân lân, tao nhã nho nhã tươi cười làm cho người ta cảm thấy thực thư thái.

Hoa Nguyệt Hàn hai đầu gối quỳ xuống đất, dập đầu hành lễ, “Nhi thần tham kiến phụ hoàng.”

“Miễn lễ đi.” Hoa Ngạo Kiết đưa tay ra hiệu.

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Đứng lên, ngơ ngác nhìn bé xinh đẹp ngồi trên đùi Hoa Ngạo Kiết, thấy Hoa Nguyệt Ngân thần tình ửng đỏ, vội vàng cúi đầu.

“Ân hừ.” Hoa Ngạo Kiết bực mình vội ho một tiếng, “Đây là Lục hoàng đệ của ngươi, Hoa Nguyệt Ngân.” Ngược lại, lại thập phần ôn nhu đối Hoa Nguyệt Ngân nói: “Ngân Nhi, hẳn chính là đại hoàng huynh của ngươi, Hoa Nguyệt Hàn.”

“Đại hoàng huynh hảo.” Hoa Nguyệt Ngân hơi đỏ mặt, lễ phép hướng Hoa Nguyệt Hàn gật đầu, trực giác của y cũng không chán ghét huynh đệ này.

“Lục hoàng đệ hảo.” Vội thu hồi ánh mắt, âm thầm cầu nguyện lục hoàng đệ không bị cử chỉ thất thổ của mình dọa đi, nhưng ánh mắt lại nhịn không được trộm liếc về phía y. Thật sự đẹp quá! Bấy sắc quang trong đồng tử chớp động như mặt nước trong suốt đến đáy, không nhiễm một tia tạp chất, cái mũi khéo léo tinh xảo, môi anh đào trong lúc khép mở đó lóe nước trau chuốt, làn da trắng nõn giống như dương chi ngọc bần tốt nhất, sáng bóng óng ánh. Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy đẹp người như vậy. Nhưng này sao mỹ nhân này cố tình là lục hoàng đệ của mình chứ?

“Trẫm ngày mai sáng sớm tính ra cung cải trang vi hành, Hàn nhi đi xuống chuẩn bị một chút, cùng trẫm đi.” Hoa Ngạo Kiết thập phần không thích ánh mắt Hoa Nguyệt Hàn nhìn Hoa Nguyệt Ngân, quả muốn nhanh vậy người lui đi, rồi lại không có ý tốt nói thẳng. Linh cơ vừa động, quyết định trước thời gian thực hiện kế hoạch ra cung. Thực rõ ràng, hẳn đã sớm quên mất hắn mục đích cho đòi Hoa Nguyệt Hàn đến đây rồi.

“Nhi thần tôn chỉ, xin được cáo lui trước.” Hiển nhiên đại hoàng tử cũng là người thông minh, thấy mình phụ hoàng uyển chuyển hạ lệnh đuổi khách, vội biết điều thuận theo quân ý.

Thấy Hoa Nguyệt Hàn đã rời đi, Hoa Nguyệt Ngân vội mở miệng hỏi: “Phụ hoàng ngày mai sẽ ra cung sao?” Trong thanh âm nghẹn lại tràn đầy tức giận. Rõ ràng nói tạm thời gác việc này lại, vì sao lại đổi ý? Vẫn là nói, phụ hoàng ngay từ đầu chính là nói có lệ với mình thôi, tính cùng đi như thường, tiền trăm hậu tấu. Lúc trước ra ngoài thấy sự vật mới, đi đường dù xa bao nhiêu, cũng sẽ không vượt qua phạm vi hoàng cung, y cũng liền theo phụ hoàng, không truy cứu. Nhưng này lần bất đồng a, muốn xuất cung, y là sợ hãi phát ra từ nội tâm, nhất định sẽ không nhượng bộ đâu.

Giống như nhìn thấu tâm tư của y, Hoa Ngạo Kiệt cười ha ha nói: “Như thế nào, Ngân Nhi liền không tin phụ hoàng như vậy? Yên tâm đi, lần này phụ hoàng sẽ không miễn cưỡng Ngân Nhi cùng đi, ngoan ngoan ở trong cung chờ phụ hoàng trở về, biết không?”

“Ân.” Rầu rĩ lên tiếng. Nghĩ thầm, rằng: chính mình vì sao không có vui sướng như dự đoán, ngược lại có chút khổ sở mà? Rõ ràng tảng đá lớn trong lòng hạ xuống hẳn là phải thoải mái mới đúng a?

“Ngân Nhi tại sao lại không vui rồi?”

“Không có mà.” Hoa Nguyệt Ngân uốn éo đầu, oán hận trả lời. Ngay cả chính y cũng không phát hiện dù là ngữ khí hay là bộ dáng đều có điểm tức giận.

“Hảo hảo hảo, Ngân Nhi nói không có thì không có.” Hoa Ngạo Kiệt đột nhiên cười, như là tiếp nhận cách nói vừa rồi của bảo bối, trên thực tế hẳn là chú ý tới tình tự biến hóa của bảo bối.

Ha hả! Tiểu tử kia, người nghĩ rằng ta sẽ cứ như vậy buông tha người sao?

16. Chương 16

Một cỗ mã xa trang trí thanh lịch đẹp để quý giá chậm rãi chạy trên đường, bên mã xa, có đến mười nam tử cưỡi ngựa, trong đó một vị nam tử trẻ tuổi tướng mạo anh tuấn nho nhã để làm người khác chú ý. Nam tử thân trường xam xanh đen, tóc dài đen nhánh tùy ý dùng vòng ngọc buộc lại, bên hông đeo một ngọc khí lục nhật, làm nam tử tăng thêm một phần khí chất quý tộc cao nhã, khiến cho dân chúng ánh mắt từ đầu đến đây đều tò mò.

Bên trong mã xa, nam tử thân trường bào màu tím, tóc đen như mực dùng một cây trâm bạch ngọc vấn lên, còn lại thẳng tắp đến thắt lưng, đôi mắt đen láy giống như u đàm*, gương mặt tuấn mỹ vô đào cúi đầu nhìn tiểu nhi trong lòng, lộ ra ôn nhu tươi cười.

Sau một hồi, bé không kiên nhẫn vịn vẹo thân mình, lông mi thật dài bất an rung động vài cái, chậm rãi mở mắt. Mã xa xóc nảy rất nhỏ nháy mắt làm cho bé hiểu được thân ở nơi nào, cái miệng nhỏ nhắn mím lại, đôi mắt tràn đầy màu ánh sáng có một tầng hơi nước sương mù.

“Ngân Nhi. . . .” Hoa Ngạo Kiệt không biết làm sao nhẹ gọi tiểu nhi trong lòng, hẳn không nghĩ tới mình sẽ làm bảo bối khóc? Hẳn là lừa bé uống trà an thần hảo thuận lợi dẫn bé ra cung, có thể chuyện tiền trăm hậu tấu làm cũng không ít, nhưng chưa từng thấy bé khóc qua? Từng giọt lệ châu trên gương mặt chảy xuống, liền giống như từng viên bảo thạch óng ánh trong sáng, xem ra bé đau lòng lại buồn bực.

Hoa Nguyệt Ngân hai tròng mắt mang lệ u oán nhìn hẳn một cái, giẫy khởi hẳn ôm ấp, cũng không quay đầu lại tiêu sái đến góc trong mã xa cách hẳn xa nhất ngồi xuống, hai tay ôm tắt, đầu cúi trên gối, vẫn không nhúc nhích không tiếng động khóc nức nở.

Ngày thường, Hoa Ngạo Kiệt ôm ấp không phải dễ dàng giẫy ra như vậy, nhưng giờ phút này hẳn dĩ nhiên lâm vào tự trách rất là nhiều, ảo não mình vì sao không tốn chút tâm tư khuyên dỗ bảo bối, làm bé rơi lệ.

Chờ hẳn phục hồi tinh thần lại, phát hiện bảo bối một mình cuộn người ở góc mã xa, thân ảnh bé nhỏ cô đơn bất lực như vậy, “Ngân Nhi. . . .” Từ cổ họng phát ra thanh âm vô cùng thương tiếc và đau lòng.

Giống như không có nghe đến, Hoa Nguyệt Ngân không phản ứng gì.

Giờ phút này Hoa Ngạo Kiệt là thật muốn đem người thiết kế mã xa này ra sức đánh một chút, không có việc gì thiết kế lớn như vậy làm chi, hại chính mình cùng bảo bối cách xa như vậy.

Mã xa thập phần cao lớn rộng rãi, cùng mã xa khác lớn hơn rất nhiều, mã xa bình thường chứa đủ sáu bảy người, mã xa này lại khoa trương chứa hai mươi người cũng không thành vấn đề. Chỉ có một điểm, vị quân vương vô cùng tuần mỹ này hiển nhiên là quên, người thiết kế mã xa này không phải ai khác, mà chính là hắn. Lặng lội đường xa, vì làm cho Hoa Nguyệt Ngân chưa bao giờ đi quá xa nhà có thể ngồi thoải mái, bên trong xe cao quý thanh lịch trang trí tức tẩn xa hoa.

Chậm rãi đi hướng Hoa Nguyệt Ngân, ngồi xổm thân xuống, nhẹ nhàng kéo bé vào trong lòng, thở dài nói: “Ngân Nhi có thể giận phụ hoàng, nhưng không cần không để ý tới phụ hoàng được không?” Cảm giác thân thể người trong ngực khẽ run lên, vội vã ôm y chặt thêm chút nữa, không ngừng cố gắng nói: “Phụ hoàng chỉ là không muốn để Ngân Nhi một mình ở lại trong cung, như vậy phụ hoàng sẽ lúc nào cũng khắc khắc mong nhớ, không thể an tâm rời đi.”

“Ngân Nhi cũng không muốn cùng phụ hoàng tách ra, nhưng phụ hoàng không nên làm như vậy, tuy rằng biết phụ hoàng không có ác ý, nhưng vẫn là sẽ cảm thấy khổ sở.” Một trận thanh âm nhỏ vụn pha lẫn hỗn loạn nghẹn ngào từ Hoa Ngạo Kiệt trong lòng truyền đến.

“Phụ hoàng thực có lỗi, phụ hoàng cam đoan về sau sẽ không tái làm chuyện khiến người khổ sở nữa, được không?”

“Ân.”

“Tốt lắm, đừng khóc, khóc làm phụ hoàng đau lòng.” Bất xá nâng mặt tiểu nhi trong lòng lên, nhẹ nhàng lau đi nước mắt chảy xuống trên khuôn mặt nhỏ nhắn.

Nghe hắn vừa nói như vậy, Hoa Nguyệt Ngân nhất thời thần tình đỏ bừng. Nghĩ thầm, rằng: lời này như thể nào nghe thâm sâu như vậy a.

“Thật đáng yêu.” Thành linh hôn trên gương mặt y một cái.

“Phụ hoàng.” Không nghĩ tới hắn sẽ có hành động này, Hoa Nguyệt Ngân mặt đỏ như hỏa kinh hô một tiếng, khiến cho Hoa Ngạo Kiệt giống như miêu ăn vụng thành công, đắc ý cười ha ha.

“Bẩm phụ thân, tới Huyền Châu thành rồi.” Hoa Nguyệt Ngân tiếng nói ôn nhu giàu có từ tính ngoài mã xa truyền đến.

Ra cung, bọn họ không hề là quân vương, hoàng tử, thân phận bọn họ là thương lữ ra ngoài du ngoạn. Hoa Ngạo Kiệt dùng tên giả là Kiệt Ngạo, hắn có hai đứa con, con lớn Kiệt Hàn, tiểu nhi tử Kiệt Ngân.

“Hảo.” Hoa Ngạo Kiệt thu hồi tươi cười, thanh âm lạnh lùng thản nhiên giống như hàn tuyết bắc cực, làm cho người ta tâm sinh sợ hãi.

Vừa dứt lời, chỉ thấy bên trong mã xa vươn một cánh tay thon dài mà lại trắng nõn, vén lên tầng tầng sa mạn màu vàng. Ngay sau đó tuần mỹ nam tử trường bào màu tím bước ra, nam tử trong ánh mắt không che dấu được khí phách, một đôi mắt thu thủy sáng thâm thúy đặc khiếp tâm phách người khác, giống như cùng ánh mắt hắn một khắc giao nhau, tim chỉ có thể yên lặng bất động.

Bất luận nam nữ, đều vì nam tử tuần mỹ giống như thiên thần này, cả người đều tản mát ra tao nhã không lái đi được dừng cước bộ bước về phía trước. Tiếng tán thưởng, tiếng ngưỡng mộ liên tiếp.

“Ngân Nhi, xuống xe.” Kia tiếng nói giàu có từ tính, coi như dòng suối trong làm dịu nội tâm lập tức lại làm người qua đường một tiếng thốn thức, cũng có vài vị nhà giàu công tử không biết tốt xấu nhìn vào mã xa tìm đồ hai mắt, ánh mắt làm càn không ngừng ở trên người Hoa Ngạo Kiệt lưu chuyển, thậm chí chảy nước miếng.

“Ân.” Theo thanh âm vang lên, một bé con xinh đẹp ngay cả tinh linh cũng không thể so sánh cùng xuất hiện trước mặt mọi người, quần áo gấm vóc bạch sam phiêu dật mà trắng trong thuần khiết, tóc dài như ô ngọc trơn bóng buông xuống, một đôi mắt bảy màu ngọc lưu ly đẹp như thanh đàm, tính thuần không chứa nửa điểm vấn đục.

Một tiếng rồi lại một tiếng hít khí, một đạo một đạo ánh mắt kinh tiền càng sâu thẳng tắp bắn về phía tuyệt mỹ thiên hạ** đứng trên mã xa.

Bỗng nhiên, “Rầm rầm” vài tiếng, chỉ thấy mấy công tử nhà giàu đứng trước mặt chảy máu mũi té xỉu ngay đơ trên mặt đất.

Hoa Ngạo Kiệt nhíu mi, ôm lấy bé, âm thanh lạnh lùng nói: “Nên xử trí thế nào, không cần ta dạy đi.” Lấy ánh mắt khinh bỉ, chán ghét mà vứt bỏ liếc đám người ngã ngổ ngang xuống đất, cư nhiên dám dùng ánh mắt *** loạn nhìn trộm bảo bối của hắn, không chuẩn bị tốt đồ máu. (người nào đó hình như đã quên chính mình cũng là một trong những đối tượng nhìn trộm người ta mà, nga ha ha a.)

“Vâng ạ, lão gia.” Đáp lời là người đã có tuổi, râu quai hàm ngắn ngủn, hé ra gương mặt cương nghị, biểu tình nghiêm túc.

Người này tên là Tiên Ưc, vốn cũng từng là nhân vật làm mưa làm gió trong chốn giang hồ. Mười năm trước, không biết vì sao đột nhiên mai danh ẩn tích trên giang hồ đi vào quan trường, làm thống lĩnh thị vệ bên người hoàng đế.

“Phụ thân, tiểu đệ, chúng ta tạm thời ở tửu lầu phía trước nghỉ tạm một lát, chờ mọi người ăn no lại đi sơn trang được không?” Hoa Nguyệt Hàn trong thanh âm ôn hòa ngữ khí lại hỗn loạn hỏi.

“Liên tùy ngươi nói mà lo liệu đi.” Một thanh âm lạnh lùng tràn ngập uy nghiêm vang lên.

“Dạ, phụ thân mời theo Hàn nhi.”

Hoa Nguyệt Ngân miễn cưỡng đem đầu nhỏ tựa vào trước ngực phụ hoàng, đôi mắt bảy màu trong suốt không tỳ vết bảy màu tò mò nhìn quanh đám người bốn phía, y vẫn là lần đầu tiên bị nhiều người như vậy nhìn chăm chăm mà.

“Ngân Nhi, làm sao vậy?” đôi mắt đen ôn hoà tràn đầy ý cười nhìn bé trong ngực.

“Thiệt là nhiều người.” Có chút bất mãn nhỏ giọng oán giận nói.

“Ha ha! Nơi này không thể so “trong nhà”, phụ thân không có quyền làm cho bọn họ biến đi, Ngân Nhi trước hết ủy khuất một chút đi.”

“Ấn.” Nhẹ nhàng lên tiếng liền nhắm mắt lại không thêm nói nữa, tùy ý Hoa Ngạo Kiệt ôm mình rời đi. Lúc này người qua đường Giáp mở miệng nói: “Trời ạ, người nghe thấy gì không, thanh âm kia, thanh âm kia trong chốc lát lạnh làm cho người ta phát run, trong chốc lát dễ nghe làm cho người ta thất hồn, quả thực khó có thể tưởng tượng cả hai thanh âm cư nhiên xuất phát từ cùng một người.”

Người qua đường Ất nói tiếp: “Đúng vậy. Các người nghe được những người đó gọi hắn là gì không? Lão gia? Trời ạ, trên đời sao có lão gia tuổi trẻ tuấn mỹ như vậy?”

Người qua đường Bính ngữ khí mang theo điểm châm chọc ý nhị, khinh thường nói: “Này có cái gì hảo kỳ lạ, các người cũng nghe hắn tự xưng là phụ thân đó thôi. Các người nên hảo hảo xem tuyệt mỹ thiên hạ trong lòng hắn, thật sự là thật đẹp !”

Người qua đường Đinh ánh mắt lờ lờ sáng lên nói tiếp: “Còn để người nói, ta lớn như vậy chưa từng gặp qua người đẹp như vậy, quả thực so với tiên tử trên trời còn muốn đẹp hơn.”

“Chính là chính là.”

(nói, các người gặp qua tiên tử gì bộ dáng sao? :p)

U đàm*: đầm lầy âm u.

Thiên hạ**: thật ra nên dịch là người, nhưng ta đột nhiên thích chữ “thiên hạ” hơn, tha lỗi cho ta tùy hứng ><>

vàng chui vào tay mình. Đúng vậy, bất luận ở niên đại nào, cuộc sống cũng không thể khuyết thiếu tin tức “Bát quái”.

“Bách Hiểu, người cái tiểu tham tiền có phải lại khó xử người ta hay không!” Phiêu dật áo xanh, lúm đồng tiền tuần lang, một vị nam tử dáng người thon dài, khí chất nho nhã không biết khi nào đã đi đến bên người Bách Hiểu. Nam tử nhìn hẩn một cái thật sâu, ôn nhu đối hẩn nói: “Tốt lắm Hiểu Hiểu, ta không náo loạn, về nhà đi!”

“Ai, ai, ai muốn về nhà với người, người, người, người cút ngay.” Bách Hiểu dường như bị cái gì đâm phải, nháy mắt tỉnh táo lại, nhanh nhẩy né qua một bên, hốt hoảng trốn phía sau Hoa Nguyệt Hàn, lộ đầu ra quát: “Nguyên Li, lão tử hôm nay liền rõ ràng nói cho người, người có chết thì cũng tránh xa lão tử thật xa mà chết, lão tử không bao giờ ... muốn nhìn thấy người nữa.”

“Hiểu hiểu, người luyện tiếu ta chết.” Nguyên Li vẻ mặt khẳng định, dùng ánh mắt ôn nhu cùng yêu thương nhìn chăm chú vào hẩn.

“Có ma luyện tiếu. Người chết , ta vui mừng phóng pháo chúc mừng.” Bách Hiểu cắn răng oán hận nói.

“Hiểu Hiểu, người đừng như vậy, ta biết ngày đó là ta không đủ ôn nhu, làm đau người , ai cho người câu dẫn ta a, ta nhất thời cầm giữ không được mới.”

“A ——” Bách Hiểu quát to một tiếng, hoả tốc tiến che môi hẩn lại, ngăn cản hẩn nói thêm gì nữa. Người này, cho dù hiện tại dân phong mở ra, nam phong thịnh hành, nhưng là không có người rõ như ban ngày, nói ra lời nói vô sỉ như vậy a.

“Hiểu Hiểu.”

“Nguyên Li, người, người, người cầm miệng cho lão tử. Là lão tử câu dẫn người, cũng là người mê hoặc lão tử? Người, người, người nói rõ ràng cho lão tử.” Bách Hiểu xấu hổ chính là thần tình đỏ bừng, nhưng nội tâm ngạo khí lại không cho phép mình yếu thế, trừng mắt, cứng họng phản bác.

“Hiểu Hiểu, ta sai lầm rồi, đến, cho ta ôm một cái.” Sau khi nói xong Nguyên Li giang hai tay muốn ôm bước qua.

“A —— buông ra. Nguyên Li, người buông ra cho lão tử.” Bách Hiểu tức giận chửi bậy , giãy dụa , ngay cả ý tưởng giết người cũng có .

“Hiểu Hiểu, ta cả đời cũng không sẽ thả người ra.” Nghe nói như thế, Bách Hiểu đành chỉ giãy dụa, ngẩng đầu nhìn Nguyên Li, trong mắt đúng là nghiêm túc chưa từng có. Có lẽ là bị trong mắt hẩn thật sự rung động đến, hoảng hốt, Bách Hiểu có chút mê loạn, có chút không biết làm sao.

“Khụ khụ! Cái kia, ta nói hai vị muốn về nhà nói sau hay không.” Hoa Nguyệt Hàn xấu hổ ho nhẹ hai tiếng. Hẩn là cố ý làm vậy, nếu hẩn không ra tiếng ngăn lại, đợi cho bầu trời tối đen , này hai vị tiểu ca cũng sẽ không đi đâu a. Huống hồ, là không thấy được biểu tình những người khác ở đây thôi, một đám đều lộ ra vẻ mặt si ngốc, miệng to đến có thể nhét cả trứng chim vào. Hẩn cũng không phải là đến xem diễn, hẩn còn phải mang Vân Âm về Thanh Long sơn trang đánh đàn mà, đi lâu như vậy, Lục hoàng đế chắc là sốt ruột chờ .

Bách Hiểu lấy lại tinh thần, đối Hoa Nguyệt Hàn cảm kích cười, nói: “Kiết huynh đệ có thể không biết quy củ Vân Âm cô nương, Vân Âm cô nương đánh đàn từ trước đến nay chỉ giới hạn trong Huyền Vũ các.” May mắn nhiều loạn bị tiếng nói hẩn mà yên ắng trở lại, nếu không thật sự là rồi. Dường như cho hả giận hung hăng trừng mắt liếc Nguyên Li một cái, ai ngờ chỉ thấy hẩn vẻ mặt vô tội.

“Vân Âm cô nương, đây là vì sao?” Hoa Nguyệt Hàn ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Vân Âm. Bên ngoài ba năm, hẩn không phải chưa từng tới Huyền Châu thành, mặc dù chưa từng nghe qua Vân Âm đánh đàn, nhưng là biết cái gọi là quy củ kia. Bất đắc dĩ phụ mệnh làm khó, huống chi chính mình cũng không muốn, trên thực tế hẩn cũng muốn để Lục hoàng đế nghe một chút tiếng đàn Vân Âm. Thế nhân đều nói tiếng đàn Vân Âm không chỉ là êm tai mà thôi, cũng có năng lực làm cho người ta vong ưu giải phiền. Tổng cảm thấy được Lục hoàng đế có tâm sự gì đó, tuy nói mình không thể giúp gì, nhưng tổng vẫn là nghĩ muốn giúp một chút.

“Đa tạ Kiệt công tử phụ thân xem trọng, Vân Âm vốn không nên cự tuyệt một phen ý tốt của lão nhân gia, nhưng Vân Âm có nguyên tắc của Vân Âm, Vân Âm đánh đàn từ trước đến nay chỉ tại Huyền Vũ các, vọng Kiệt công tử lượng thứ.”

Lão nhân gia? ? Hoa Nguyệt Hàn cực lực nhịn cơn tức cười xuống, trong lòng cười muốn lộn ruột, nhưng vì bảo trì trước ngoài mặt hình tượng tốt bụng, kìm chế không cười đi ra.

“Kiệt Hàn xin thỉnh Vân Âm cô nương phá cách một lần, tiểu đệ tại hạ thập phần yêu thích âm luật, bắt đắc dĩ mẫu thân mất, tiểu đệ chịu đả kích sâu sắc, bị chứng giam cầm (chứng tự giam cầm). Phụ thân là người làm ăn, ta cùng với phụ thân hàng năm ra ngoài, rất ít ở nhà, tiểu đệ không ai yêu mến, bệnh tình là càng ngày càng nghiêm trọng. Phụ thân thương bé xót bé, quyết định đem công việc làm ăn về nhà làm, cũng khả toàn thân chăm sóc bé. Trước đó không lâu biết được Vân Âm cô nương cầm tài cao siêu, đặc biệt mệnh Kiệt Hàn đến đây, chỉ vì để cho tiểu đệ nghe một lần tiếng đàn Vân Âm cô nương, để bé từ trong đau khổ đạt được dũng khí, đem chính mình vây trong bi thương vượt qua.” Hoa Nguyệt Hàn nói chính là than thở khóc lóc, đến nỗi mọi người đang ngồi đều bị lâm vào động dung biến sắc. (Hàn Hàn, người không đi làm diễn viên thật đáng tiếc , chắc sẽ được đề cử giải Oscar a. Ôi. Đừng chuyên sâu nha, lấy mạng người đó. Mau tán đi ~~)

“Vân Âm cô nương, Kiệt công tử tiểu đệ cũng là đáng thương, câu cửa miệng nói: ngày đi làm một việc thiện, cả đời không uống. Người xem có thể phá thứ lệ hay không.”

“Đúng vậy đúng vậy, Vân Âm cô nương liền phá cách một lần đi.”

Mọi người đều xông tới, thay Hoa Nguyệt Hàn cầu tình, người một lời ta một ngữ, có vẻ náo nhiệt. Ôn ào tiếng người đem một phòng phong nhã phá hư đi hết.

Không biết qua bao lâu, Bách Hiểu đột nhiên hào khí cam vân vũ Hoa Nguyệt Hàn bả vai, nói: “Kiệt huynh đệ yên tâm, Vân Âm cô nương tâm địa Bồ Tát, nàng nhất định sẽ giúp người.”

“Đúng vậy, chuyện này liền nhờ Vân Âm cô nương, Kiệt huynh đệ người cứ yên tâm đi.” Mọi người đều phụ họa .

“Cám ơn chư vị, cám ơn Vân Âm cô nương.”

“Không. Không. Đừng tạ ơn.” Vân Âm thần tình hắc tuyến, cái này gọi là chuyện gì nha, chính mình còn chưa mở miệng mà, như thế nào tự thành kết cục đã định . Bất đắc dĩ khách hàng là thượng đế, thực khinh thực trọng, đã có quyết định.

“Việc không thể chậm, Vân Âm cô nương thỉnh.” Hoa Nguyệt Hàn thân thủ, tao nhã làm một động tác thỉnh. Rèn sắt khi còn nóng, tránh cho đem dài lăm mòng.

“Kiệt công tử trước hết mời.” Vân Âm thật cẩn thận ôm lấy thất huyền cầm trên đài đứng lên.

“Vây đây, xin nhường bước .” Hoa Nguyệt Hàn tiêu sái quay người lại, đi ở phía trước, Vân Âm theo đuôi phía sau.

Ra khỏi Huyền Vũ các, một chiếc xe ngựa xa hoa đứng trước cửa chờ, giữ đứng xe ngựa một nữ tử tú lệ mười sáu bảy tuổi bộ dáng nha hoàn, với nữ tử giúp đỡ, Vân Âm lên xe ngựa.

Lập tức, Hoa Nguyệt Hàn cũng nhảy lên xe ngựa, hướng mọi người ôm quyền nói lời từ biệt, mỉm cười, xe ngựa hướng phương xa mà đi

phong nguyệt*: nơi trăng gió, thiết nghĩ chắc mấy bạn hiểu từ này.

Bát quái thư**: QT dịch từ bát quái theo Lạc Việt là gossip, nghĩa là những chuyện phiếm tán gẫu, nên có thể hiểu là bạn Bách Hiểu bán tin lá cải.

18. Chương 18

Thanh Long sơn trang không nói là xa hoa to lớn, nhưng tuyệt đối là phong cảnh tuyệt đẹp, là nơi thích hợp cho người nghỉ ngơi. Cây cối cao lớn, hoa lá nở rộ, đường mòn xa xa, nước chảy róc rách, đều lộ ra chút ý nhị thể ngoại đào nguyên*.

Vân Âm ôm cầm đi bên cạnh Hoa Nguyệt Hàn, im lặng đánh giá cảnh vật bốn phía, trên mặt lộ ra một chút tán thưởng.

Chút bất tri bất giác, hai người đi tới trước cửa đại sảnh.

“Vân Âm cô nương mời vào, gia phụ cùng tiểu đệ đang trong phòng đợi đại giá, tại hạ còn có chút việc phải xử lý, sẽ không vào.”

“Kiết công tử nói quá lời.” Vân Âm hơi hơi gật đầu, tự nhiên trang nhã chậm rãi đi vào đại sảnh trang trí ấm áp, bố trí thanh lịch.

Đại sảnh, một nam tử trẻ tuổi tuấn mỹ phi phạm, mặt hàm chứa nụ cười ấm áp cùng hài đồng trong lòng tuyệt sắc xinh đẹp phẳng phất như tiên tử hạ phàm đang tán gẫu. Nhìn thấy có người tiến vào, tươi cười trên mặt nam tử dần dần thu lại, một đạo hàn quang bắn thẳng vào người mới tới.

Vân Âm bất chợt rung mình một cái.

Ôn nhu để bảo bối ngồi trên đùi mình, ngẩng đầu nói: “Người chính là Vân Âm?” Thanh âm lạnh như băng không chứa một tia cảm tình.

” Đúng là tiểu nữ.” Vân Âm ngơ ngác nhìn nam tử, hoàn toàn bị khí chất lãnh tuấn của hắn hấp dẫn.

“Tốt lắm, người có thể bắt đầu rồi.”

“Vâng” vừa định buông thất huyền cầm trong lòng, phút chốc cảm thấy một tầm mắt nóng rực chăm chú nhìn chăm chăm mình, Vân Âm thân thể cứng đờ, đã quên chính mình muốn làm gì.

Đôi môi hơi mỏng tà ác nhếch lên, cầm gác trên vai Hoa Nguyệt Ngân, thanh âm trầm thấp mang theo hấp dẫn chí mạng: “Ngân Nhi lần đầu tiên lộ ra ánh mắt chuyên chú như vậy, phụ thân thấy cũng phải ghen tị.” Tự kia nữ nhân tiến vào sau, ánh mắt bảo bối một cái chớp mắt cũng không rời đi bả cầm trong lòng nữ nhân, hắn không khỏi tò mò, trong ấn tượng, bảo bối là không biết âm luật mà.

“Phụ thân nói bừa cái gì.” Hoa Nguyệt Ngân mang theo một chút ý tứ chỉ trích, tức giận thấp giọng nói.

“Thích không?” Hoa Ngạo Kiết hơi thở như có như không phất trên mặt Hoa Nguyệt Ngân, khuôn mặt nhỏ nhắn tuyệt mỹ tự nhiên đỏ ửng lên.

“Không thích.” Thành thật trả lời, nhưng ánh mắt lại một khắc cũng không rời đi bả cầm kia. Y đương nhiên không thể rời đi, bởi vì trừ y, không ai phát hiện đây là bả ma cầm, thất huyền cầm có ràng buộc ác linh cường đại, cũng không ai biết bả ma cầm này có một cái tên rất đẹp—— Vong Ưu.

Ma cầm Vong Ưu dựa vào nuốt trí nhớ người khác, hấp thụ năng lượng. Thông qua âm nhạc làm cho người nghe lâm vào trạng thái bán hôn mê, khiến người sinh ra một ảo giác phiêu phiêu tiên, nhưng khi đang đàn một khi có người quấy rầy nhất định phải lập tức ngưng hẳn. (này cũng là nguyên nhân vì sao Vân Âm thấy Hoa Nguyệt Hàn phải dừng đánh đàn.)

Thông qua tiếng đàn xâm nhập nội tâm người khác, đào móc trí nhớ mà người đó tối không muốn nghĩ tới, chiếm đoạt lấy, nên mới xưng là Vong Ưu.

Đã là sinh vật đơn độc yếu đuối, thích lừa mình dối người, không muốn nhớ lại, mất đi chỉ thấy vui sướng, không còn thấy bị thương, bởi vậy mới khiến cho thanh danh Vân Âm đánh đàn truyền ngàn dặm. Ham sung sướng nhất thời, không biết rằng trong trí nhớ những gì đã trải qua, từng phần từng phần mất đi, tạo nên tổn thương nghiêm trọng cho não người đó.

Ma cầm Vong Ưu sẽ không hại tánh mạng, nhưng sẽ khiến não người trở nên không hoàn chỉnh nữa, dần dần làm người khác tiến đến hai kết cục bị thảm là điên cuồng hoặc si ngốc.

“Đã không thích, Ngân Nhi vì sao xem ngây ngô?” Ôn nhu nâng cằm bé lên nhìn mình, ác liệt đùa giỡn bảo bối của hắn.

“Phụ thân, ta muốn bả cầm kia.” Nhìn thẳng phụ hoàng, bá đạo mở miệng nói.

“Không được.” Vân Âm theo bản năng phát ra tiếng vang cự tuyệt, gấp gáp cẩn thận ôm chặt thất huyền cầm vào trong lòng.

“Không được?” Ánh mắt sắc bén lườm Vân Âm. Không được bảo bối hắn mở miệng đòi hắn cho đồ vật này nọ, nữ nhân này cư nhiên không biết điều như vậy.

“Không được.” thanh âm xót xa xót xa, Vân Âm toàn thân run lên, nhưng lập trường vẫn kiên định như cũ.

“Nói cái giá đi.” Lười vô nghĩa với nàng, thứ đáng giá hơn cũng có cái giá của nó, huống hồ chính là một bả cầm.

“Vô giá.”

“Cái gì?” ánh mắt sắc nhọn hỗn loạn tức giận nhìn chằm chằm nàng.

Một mặt đỏ ửng hiện lên hai má của nàng, Vân Âm có chút bối rối nói: “Này. . . . thất huyền cầm này đi theo Vân Âm nhiều năm, bởi Vân Âm. Vượt qua thời kì nhân sinh thấp nhất. Nó không chỉ có là một bả cầm, lại là bằng hữu cùng Vân Âm chung hoạn nạn, cho nên Vân Âm nói gì cũng không thể bán, thỉnh công tử cùng tiểu công tử lượng thứ.”

“Tỷ tỷ cư nhiên kiên trì không chịu bán, Ngân Nhi cùng phụ thân cũng không miễn cưỡng. Chính là Ngân Nhi có một thỉnh cầu, không biết tỷ tỷ có thể đáp ứng không?” Hoa Nguyệt Ngân môi hơi hơi gợn lên, lộ ra một nụ cười sáng lạn khờ dại.

“Tiểu công tử cứ nói đừng ngại.” Âm thầm nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần không muốn cầm của nàng, bất luận yêu cầu gì đều hảo thương lượng.

“Ngân Nhi muốn mời tỷ tỷ ở lại trong phủ mấy ngày, giáo Ngân Nhi đánh đàn. Phụ thân, người nói được không?” Hoa Nguyệt Ngân quay đầu nhìn Hoa Ngạo Kiệt, ngọt ngào cười.

“Ngân Nhi định đoạt, phụ thân không ý kiến.” Sùng nịnh nhẹ nhàng vuốt ve cái mũi xinh xắn tinh tế của bảo bối. Tuy rằng không biết bảo bối muốn làm gì, nhưng hắn đều vô điều kiện đồng ý.

“Cám ơn phụ thân. Vậy ý tỷ tỷ thế nào?”

“. Được rồi, nhưng Vân Âm phải về Huyền Vũ các nói một tiếng trước.” Cho dù nàng phản đối cũng vô hiệu đi, huống hồ. Nàng có thâm ý khác nhìn Hoa Ngạo Kiệt, nàng cũng muốn lưu lại.

“Tỷ tỷ yên tâm, này phụ thân sẽ xử lý. Phải không, phụ thân?”

“Ân.” Cảm thấy hôm nay tiểu tử kia rất không bình thường, cực kỳ giống tiểu hồ ly giả dối lại trơn trượt. Thú vị! Tiểu tử kia làm cho phụ hoàng một phen ngạc nhiên nho nhỏ mà!

Từ khi Vân Âm ở lại Thanh Long sơn trang, Hoa Ngạo Kiệt giúp Hoa Nguyệt Ngân chuẩn bị một gian cầm thất, dễ dàng cho y học tập.

Lúc này, từ trong cầm thất truyền ra một tiếng đàn duyên dáng, giai điệu thoải mái ôn nhu, có chứa một loại ma lực yên ổn tâm thần, mặc cho ai cũng không nghĩ đến, mấy ngày ngắn ngủi, Hoa Nguyệt Ngân có thể tấu ra nhạc khúc xuất sắc so với Vân Âm còn tinh tế phong phú hơn.

Chúng ta lại đến xem Vân Âm, chỉ thấy nàng gập khuỷu tay nằm sấp nằm trên bàn, hai mắt nhắm chặt, lông mi dài mà cong thường run rẩy, khóe môi lộ vẻ tươi cười như an tâm, ngọt ngào, từng chút cũng cho thấy chủ nhân đang ngủ ngon.

thế ngoại đào nguyên*: bồng lai tiên cảnh, thế giới thần tiên.

19. Chương 19

Trong đại sảnh Thanh Long sơn trang, không khí trầm trọng đến nỗi cơ hồ khiến kẻ khác hít thở không thông.

“Tìm được rồi sao?” Ánh mắt nam tử sắc bén đảo qua mọi người, lập tức chuyển tầm nhìn, nhìn chằm chằm trung niên nam tử đang quỳ dưới đất, lạnh khốc nói.

“Hồi lão gia, chưa ạ.” Trừ bỏ Tiên Ưc, mọi người đều cúi đầu, không dám ngẩng đầu nhìn nam nhân xung quanh đang phảng phất sát khí sắp hóa thân thành Tu La này.

“Toàn bộ lui xuống đi.” Áp chế tức giận ngập trời, Hoa Ngạo Kiệt lạnh giọng ra lệnh.

“Thuộc hạ cáo lui.” Nhiệt độ bên trong không khí đột nhiên giảm xuống, cho dù trấn định như Tiên Ưc, vẫn không tránh được mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Khi mọi người đều rời khỏi, đi xa đại sảnh, mới có người dám thấp giọng nói thầm vài câu: “Một ngày áp lực kinh khủng như vậy, thật không phải là người mà.”

“Ai —— tiểu thiếu gia rốt cuộc đi đâu ?”

“Đừng nói nữa, nhanh đi tìm đi.”

“Ai ——”

Ông trời a, cầu ngài mở mắt, mau chóng để chúng ta tìm được tiểu thiếu gia đi!

Hắn phải bình tĩnh, nếu ở đây rối loạn lòng người, thật không phải là một chuyện tốt. Hắn không tin tưởng một người sống lại vô duyên vô cớ biến mất, cho dù đào cả ba thước Huyền Châu thành lên, hắn cũng phải tìm thấy y.

Cho tới hôm nay, Hoa Nguyệt Ngân ước chừng đã mất tích hai ngày hai đêm.

Hai ngày trước, gần buổi trưa, giai điệu du dương ôn nhu đột nhiên dừng lại.

Một dự cảm không rõ nảy lên trong tim, Hoa Ngạo Kiệt vội vàng đi vào cảm thất, đẩy cửa, bên trong trừ bỏ Vân Âm hô hấp vững vàng, đang say ngủ ngọt ngào, không có ai khác.

Vân Âm tỉnh lại, thăm dò tung tích Hoa Nguyệt Ngân, nàng lại không biết gì cả.

Sau một lát ngây người, toàn bộ người Thanh Long sơn trang, lật tung từng góc ngách trong trang, tìm tung tích của Hoa Nguyệt Ngân.

Bất đắc dĩ, trời không theo ý người. Hai ngày hai đêm, không ngủ không ngừng tìm kiếm, vẫn không hề thấy bóng dáng.

Vùng ngoại ô, cơn trùng kêu vang ỉ ỉ, gió lạnh phát phơ. Một thân mình nhỏ nhắn cuộn mình trong một bụi cỏ dại, từ y phục có cảm giác căng thẳng, y là có ý thức, còn biết làm sao chống đỡ gió lạnh trái mùa này.

Cái loại lạnh này, hoàn toàn không giống mùa xuân của Nam Hiên quốc ôn hòa mà có chút lạnh không ảnh hưởng gì nhiều. Nơi này rốt cuộc là nơi nào?

Cách đó không xa, có một thiếu niên hoạt bát người đầy mảnh vá, ước chừng mười sáu mười bảy tuổi, khuôn mặt non nớt ngây thơ chất phác, tiếng cười sang sảng, giống như một thiên sứ bướng bỉnh không mang theo cánh. Đột nhiên, thiếu niên quay người lại, hưng phấn vịn phần chỉ vào đồng cỏ dại, hai mắt sáng ngời có tia sáng hướng cách trung niên nam tử nó không xa găm rú nói: “Lão Đại lão Đại, mau nhìn bên kia, sao giống như có người nằm?”

“Nói bừa cái gì? Vùng hoang dã này, đừng nói người, ngay cả quỷ, hắn muốn nằm cũng phải tìm chỗ tốt mà nằm chứ, gì mà nằm ở cái nơi chim không thả, gà không đẻ trứng thế chứ.” Trung niên nam tử lười biếng đi theo, không kiên nhẫn khẽ gắt một hơi, tóc lộn xộn, khuôn mặt tràn đầy dơ bẩn lộ ra một chút chật vật, y phục cũ nát không chịu nổi đầy mảnh vá biểu hiện cuộc sống túng quẫn của chủ nhân.

“Nhưng mà lão Đại, ta càng nhìn càng thấy giống người mà?”

“Thôi thôi thôi, người đứng không có tiền đồ, đang ước đến đoạn anh hùng cứu mỹ nhân đi.”

“Hắc hắc! Lão Đại đứng là lão Đại, lòng Đậu Tử ta nghĩ gì đều không giấu diếm được lão Đại.” Đậu Tử hắc hắc cười không ngừng, mắt to ngập nước hiện lên một tia nghịch ngợm.

“Được rồi được rồi, biết người là mã thí cao thủ, bớt bớt chút đi.”

“Hắc hắc! Lão Đại này nói quá nha, Đậu Tử ta chỉ là ăn nói thiệt tình, những câu từ trong lòng ra nha.”

“Thôi thôi, ta còn chưa biết rõ hảo quan tâm của người sao, ta đừng nghĩ có ngày thanh tỉnh nào. Đi thôi, qua nhìn một cái đi.”

“Tuân lệnh.”

Chủ ý đã định, hai người vội không ngừng hướng về bụi cỏ đại tùng.

“Ôi, má ơi! Đậu Tử, người này hỗn tiểu tử, bình thường không thấy nói chuyện với người linh bao nhiêu, vừa đến thời khắc mấu chốt, miệng quạ đen của người liền phát huy công hiệu.” Trung niên nam tử nhảy dựng lên, miệng hùng hùng hổ hổ quát.

“Lão Đại, ngài nhỏ tiếng chút đi, lỗ tai sắp điếc luôn rồi.” Thiếu niên che lỗ tai nhú mày.

Hoa Nguyệt Ngân rất rõ ràng cảm thấy nhất cử nhất động của người tới, thử mở mắt ra, mí mắt lại nặng như treo trăm cân chì, không thể mở được. Ý thức được thân thể mất đi khống chế, bản thân chỉ có thể xem mà không làm được gì. Mạnh mẽ tiến vào trí nhớ của Vong Ưu, vẫn rất miễn cưỡng.

Trong đầu rất nhiều hình ảnh bay ra như gió thổi chớp giật, nam tử mặc trường bào trắng, rừng trúc, nhà tranh, dòng suối nhỏ.

Vong Ưu a Vong Ưu, vì sao người không tiêu sái phóng khoáng, mà lại đem tưởng niệm cùng bất mãn của bản thân giam cầm vào thất huyền cầm, thà rằng thành ma cũng không nguyện quên mất tên nam nhân khiến người cõi lòng đầy ưu sầu, buồn bực mà chết đi kia?

Thân thể cuộn tròn bị người lật lại, hai tiếng hít không khí không hện mà cùng vang lên, trong đó là sợ hãi cùng kinh ngạc. Có phản ứng này là đương nhiên thôi.

“Lão. Đại.”

“Đậu. Tử.”

“Hắn là người sao?”

“Có lẽ là không phải.”

“Lão Đại, người đánh ta một cái tát, xem ta có phải đang nằm mơ không?” Trung niên nam tử được xưng là lão Đại quả nhiên nhẹ nhàng cho nó một cái tát, Đậu Tử lúc này mới tin tưởng mình nhìn thấy là sự thật, gất gao ôm trung niên nam tử vừa nhảy vừa bảo: “Lão Đại, ha ha, chúng ta phát tài rồi! Không cần ăn đói mặc rách rồi, ha ha. Ha ha.”

Nam tử tà liếc mắt Đậu Tử đang ha ha cười không ngừng hỏi: “Nhìn vẻ mặt người kẻ trộm cười, lại có oai chủ ý gì đây?”

“Lão Đại, Đậu Tử cuộc đời gặp qua nữ tử đẹp nhất chính là hoa khôi của Dung Hương viện Liễu Ti Ti, nhưng Liễu Ti Ti kia so với thiếu niên xinh đẹp như tiên đồng trước mắt này, lão Đại lại thấy như thế nào?”

“Dong chi tục phần*.”

“Nói dong chi tục phần đã là nói giảm cho nàng.” Đậu Tử nghịch ngợm cười, trong mắt hiện lên một tia tinh quang.

“Đậu Tử ý tứ là”

“Nếu Thanh Vương gia có hứng thú, lão Đại không ngại thông tri hắn một tiếng, đến lúc đó giá chắc chắn là cao.”

“Ha ha ha! Đậu Tử, nhìn không ra người có tâm tư đến thế này, người quả nhiên khi nên qua loa thì qua loa hơn ai hết, khi nên tàn nhẫn cũng tàn nhẫn không ai bằng, lão Đại ta không nhìn lầm người.”

“Đâu có, Đậu Tử lúc trước đã nói quá tuyệt sẽ không làm Lão Đại hối hận vì thu ta làm tiểu đệ, có một ngày sẽ báo đáp ngài mua ta ra khỏi tiểu quan lâu.”

“Đậu Tử, lão Đại lúc trước mua người kỳ thật cũng là tham luyện sắc đẹp của người, không nghĩ tới còn chưa kịp cùng người nghỉ ngơi, nhà ta đã bị đứa con bất hiếu của ta cướp mất, cuối cùng còn lại bên người ta chỉ có một mình người.”

“Ta biết, lão Đại cuối cùng vẫn là bỏ ý niệm vốn có trong đầu, thu ta làm tiểu đệ, làm cho ta có thân trong sạch. Ân tình này, thật không dám quên.” Đậu Tử biểu tình hiểu rõ dần dần ngưng trọng, trong ánh mắt hiện lên một tia âm trầm, trên mặt còn có lần đầu gặp gỡ gây thương tổn chất phác non nớt.

“Đậu Tử, người a thật sự là biết suy nghĩ. Vài năm này nếu không có người chiếu cố, ta đã sớm gặp Diêm vương rồi, muốn nói ân, tám trăm năm trước người đã báo xong rồi.”

“Lão Đại không cần nhiều lời, Đậu Tử sẽ giúp ngài khôi phục cảnh tượng ngày xưa, đến lúc đó, Đậu Tử cũng nên công thành lui thân.” Đậu Tử cúi người chào thật thấp, khi ngẩng đầu lên lại đã lộ vẻ tươi cười khờ dại sang sảng.

“Ai —— người là muốn đi sao?”

“Đậu Tử chỉ không ở đây, hy vọng lão Đại thành toàn.”

“Thôi thôi, cứ theo người nói mà tính đi.” Đối mặt Đậu Tử ý đã quyết, trung niên nam tử chỉ có phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ.

Hai người kia là muốn bán ta sao? Vì khuyên can Vong Ưu báo thù, khiến hấn an tâm đầu thai, lực lượng sớm hao hết. Phụ hoàng hiện không ở bên người, chỉ có thể tích tụ lực lượng rồi nghĩ biện pháp tự cứu. Tạm thời yên lặng xem biến này đi.

Dong chi tục phần*: theo ta hiểu thì là vẽ đẹp chỉ dựa vào son phấn.

20. Chương 20

Đậu Tử ẩn ẩn Hoa Nguyệt Ngân bụng hồi lâu, thấy y nửa điểm phản ứng cũng không có, hơi chán nản buông tay, nhìn toàn thân y từ trên xuống dưới, cười nói: “Người cứ giả bộ đi, có giả bộ bao lâu, kết quả vẫn giống nhau thôi.”

Hoa Nguyệt Ngân khó có thể tin mở mắt: “Người khi nào thì phát hiện?” Từ lúc bọn họ mượn xe ngựa, đưa y đến căn nhà tranh này, y cũng đã khôi phục khí lực, nhưng cơ thể vẫn không cảm giác được chút lực lượng nào. Một hài đồng chín tuổi, vô luận người có được vẻ ngoài thế nào, khi không xác định được có đủ sức bảo vệ bản thân hay không, giả bộ ngủ là biện pháp an toàn nhất.

Một đôi mắt bảy màu ngọc lưu ly mở ra, thanh âm dễ nghe hơi đáng sợ vang lên, tâm Đậu Tử phút chốc đập thành thịch, nó bối rối chuyển tầm mắt.

Đôi mắt ngọc lưu ly bảy màu, sáng chói đến dường nào, một đôi mắt xinh đẹp nó chưa từng gặp qua, hoàn toàn vượt qua tất cả tưởng tượng của bản thân nó. Lúc này nó mới phát hiện hóa ra dung mạo thiếu niên này vượt xa sự hiểu biết về vẻ đẹp của nó.

Tiếng bước chân dồn dập trên cát nghe sần sật, nghe tiếng số lượng người tựa hồ không ít. Giờ này khắc này, Đậu Tử hối hận, nó sao có thể ích kỷ như vậy, tự tay đẩy một con người xinh đẹp trong sạch vào hố lửa.

Một loại mất mát chậm rãi dâng lên, trong ánh mắt nhìn về phía y ẩn chứa một tình cảm khác: “Ta bóp bụng người, người nhịu mày, có thể thấy được người có ý thức, không muốn ta chạm người, vốn định đùa

với người thêm một lát, nhưng phản ứng của người lại làm cho người ta thấy vô nghĩa. Người đi đi.” Thanh âm có điểm thoáng qua lộ ra bị thương cùng luyến tiếc mơ hồ.

Hoa Nguyệt Ngân nhìn căn nhà tranh thấp bé cũ nát trước mắt từ trên xuống dưới: “Người khẳng định là thả ta đi?” Có chút khó hiểu nhìn về phía Đậu Tử, đôi mắt lưu ly bảy màu mơ màng. Nếu muốn thả y, cần gì phải dẫn y đến nơi này?

“Thừa dịp ta còn chưa thay đổi chủ ý, đi mau.”

Hoa Nguyệt Ngân gật đầu, lão đảo đứng lên, mới vừa đứng vững lại gục xuống.

“Người làm sao vậy?” Đậu Tử bước lên phía trước đỡ lấy y, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng.

“Không có việc gì, nằm lâu quá, đi đứng cũng không linh hoạt.” Hoa Nguyệt Ngân tránh tay nó, một lần nữa đứng dậy, cước bộ có chút không ổn, nhưng không ngã xuống.

Lão đảo bước ra tới ngoài cửa nhà tranh, gió núi ***g lộng thổi, giống như đang cười nhạo y là nhỏ yếu, bất luận y vùng vẫy thế nào, vẫn là nếm phải hương vị “vô ích” mà thôi.

Phía ngoài ngôi nhà tranh, hai mươi mấy người nam nhân nữ nhân đứng tách biệt, trong đó một thanh niên nam tử y phục đẹp đẽ quý giá, khôi ngô anh tuấn cùng một trung niên nữ tử mặt đầy son phấn, môi như máu đỏ xông ra.

“Hạ lão nói chính là vị tiểu mỹ nhân trước mắt này?” Cảm thụ được ánh mắt nam tử meo meo gần như *** tục, Hoa Nguyệt Ngân đáy lòng lập tức sinh ra cảm giác cực kỳ chán ghét, cảm xúc trực tiếp chuyển hóa thành tức giận táo bạo.

“Dạ, không biết Thanh vương gia cùng Mị lão bản có vừa lòng không?”

“Vừa lòng, thực vừa lòng.” Trung niên nữ tử đen tối mỉm cười, quỳ rũ cúi người xuống đất đánh giá Hoa Nguyệt Ngân, bên trong ánh mắt toát ra sự khen ngợi cùng sợ hãi.

“Tĩnh ngữ đi, Mị nương người tranh với bốn vương là không thể.”

“Các người ai cũng không cần tranh, tiểu tử này không bán.” Đậu Tử từ trong nhà tranh đi ra, kéo Hoa Nguyệt Ngân ra phía sau, nhìn Hạ lão, áy náy nói: “Lão Đại, thực xin lỗi.”

“Đậu Tử, người làm gì vậy, lại đây cho ta.”

Đậu Tử trên mặt có lỗi không giảm, khẩu khí lại thập phần kiên quyết: “Không. Lão Đại, ta không bán, buông tha hắn đi.”

“Người điên rồi sao? Chủ ý là người ra, hiện tại mới nói đổi ý. Người cần phải hiểu rõ a, chúng ta không đấu nổi với bọn họ.”

“Hạ lão, người đây là ý tứ gì, muốn chơi đùa bốn vương à?”

“Vương gia bớt giận, thảo dân nào dám.” Hạ lão vội cúi đầu khom lưng liên tục xua tay.

“Lão Đại, thực xin lỗi.” Nói xong, Đậu Tử túm Hoa Nguyệt Ngân bỏ chạy.

“Không biết điều. Đuổi theo cho bốn vương, cẩn thận không được làm bị thương mỹ nhân của bốn vương.”

“Dạ, Vương gia.”

Hai người chưa chạy được vài bước, đã bị thị vệ của Thanh Vương gia đuổi kịp. Kết cục của Đậu Tử có thể dễ dàng đoán được. Bọn thị vệ dẫm vào người Đậu Tử, dẫm xong lại dùng chân, đá đến khi mỗi chân thì thôi. Cho tới khi Đậu Tử thấy trước mắt mờ nhạt, ngã đi.

Hoa Nguyệt Ngân bị người nắm lại, chỉ có thể trở mắt nhìn bộ dáng Đậu Tử đau đớn, trong mắt y nổi lên lệ quang, nhẹ giọng trầm thấp nói: “Thực xin lỗi, liên lụy người.”

Giống như nghe được Hoa Nguyệt Ngân nói, lông mi Đậu Tử nhẹ nhàng nhú lại, thống khổ gượng dậy, lại vẫn không thể đứng lên nổi.

“Ha ha ha! Là ai chọc khóc tiểu mỹ nhân của bốn vương a, thật là đáng chết!” Thanh Vương gia chậm rãi tiến lên phía trước, chỉ thấy trên mặt hắn hiện ra dự vọng cực kỳ lỗ mảng.

Ngã ngón nâng cái cằm dật nhiên xinh xắn của Hoa Nguyệt Ngân, tà tà nói: “Tiểu mỹ nhân không khóc, bốn vương thương ngươi.” Ngay tại lúc môi hắn sắp chạm vào đôi môi của Hoa Nguyệt Ngân, đột nhiên ngân quang chợt lóe, Hoa Nguyệt Ngân cảm giác được một sức mạnh cường đại không thể tả bằng lời mạnh mẽ khuếch tán ra, vừa ngẩng đầu đã thấy, nam nhân vừa mới nghĩ muốn cợt nhả với y đã sớm hóa thành tro tàn, thậm chí ngay cả thời gian kêu lên sợ hãi cũng không có.

Đây không phải là sức mạnh con người có thể có được!

Con người bình thường khi quá sợ hãi khiến cho não không có khả năng phân tích, một khi thần kinh nhận được lệnh, tiếng hét hoảng sợ thê lương sẽ tự động phát ra thẳm thiết không dứt, rất rõ ràng, nhưng cơ hội để phản ứng Hoa Ngạo Kiết cũng không cho bọn chúng.

Sau khi Hoa Nguyệt Ngân mất ba ngày hai đêm, bất an ngày càng lớn, Hoa Ngạo Kiết rốt cục chờ không nổi nữa, Thanh Long sơn trang tìm không thấy, Huyền Châu thành tìm cũng không thấy, hắn cũng không tin lật tung cả Nam Hiên quốc cũng tìm không ra. Thi triển tuyệt đỉnh khinh công, một khắc không ngừng lướt hàng trăm lần trong cả nước, vẫn là toàn bộ vô tung tích, hắn chưa bao giờ thất bại như thế, thật sự chỉ có thể dựa vào sức mạnh kia sao?

Không thể do dự tiếp, mỗi một giây trôi qua bảo bối đều có thể gặp nguy hiểm, nói với bản thân hạ quyết tâm. Thúc đẩy một linh lực cường đại trong cơ thể nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, triển khai thần thị hướng các nơi trong bốn quốc gia tản ra. Trong nháy mắt, thiên địa vạn vật giống như đều ở trong mắt, trong tâm Hoa Ngạo Kiết. Tìm ra tung tích bảo bối, hắn nhìn thấy gì? Trong mắt bốc cháy hừng hực lửa giận, sử dụng không gian nháy mắt di chuyển đến bên người bảo bối. Hắn không dám tưởng tượng, nếu hắn còn do dự một giây đến trễ, bảo bối của hắn sẽ bị đối đãi như thế nào.

Cho dù hóa thành tro tàn, trong không khí vẫn tràn ngập mùi máu tươi nồng đậm, thật lâu vẫn không thể tán đi, yên tĩnh quỷ dị cùng yên tĩnh của vữa rồi hình thành hai bầu không khí hoàn toàn bất đồng.

Thị huyết La Sát đưa lưng về phía Hoa Nguyệt Ngân, thân thể cứng còng vẫn không nhúc nhích đứng cách y vài bước. Một trận gió thổi qua, sợi tóc bay múa, gương mặt nhìn bầu trời, mây đen dày đặc. Đôi mắt đen như đêm tối kín đáo lộ ra quang mang tà mị.

Mất đi sao?

Hoa Ngạo Kiết chỉ nhớ rõ, khi hắn triển khai thần thị nhìn thấy thanh niên nam nhân kia dám cả gan đụng chạm bảo bối của hắn, trong lòng chỉ có một ý niệm trong đầu, giết.

Chờ hắn khôi phục lý trí, trước nay chưa từng để ý mạng người, nhưng hắn giờ lại không thể hờ hững như bình thường, hắn thậm chí không thể xoay người đối mặt ánh mắt bảo bối, chỉ có thể cứng ngắc đứng ở nơi đó, để gió thổi loạn mái tóc đen.

Mạng người, chưa bao giờ được hắn xem trong mắt, đối với sợ hãi của kẻ sắp chết thể hiện ra, hắn cũng chỉ là khinh thường thoáng nhìn. Nhưng ngay tại giờ phút này, Hoa Ngạo Kiết cảm thấy vô thức cùng tự giễu trước nay chưa từng có. Hóa ra hắn cũng có thời điểm yếu đuối như thế, hóa ra hắn cũng sẽ sợ hãi, sợ hãi mất đi, sợ hãi nhìn thấy trong mắt bảo bối của hắn hoảng sợ cùng chán ghét. Cho dù mắng hắn đê tiện, hắn cũng sẽ không buông tay, khóe môi nhếch lên một đường cong tà ác. Hắn sẽ không dễ dàng buông tay.

Rốt cục, không khí yên tĩnh quỷ dị bị đánh vỡ. Chỉ thấy Hoa Nguyệt Ngân chậm rãi hướng về phía Hoa Ngạo Kiết, dù quay lưng lại Hoa Ngạo Kiết vẫn cảm giác được Hoa Nguyệt Ngân tới gần, hô hấp càng dồn dập hơn. Khi ngón tay nhỏ bé nhẹ kéo ống tay áo của hắn, cả người hắn run lên, thân thể cứng còng vì không thể quan sát đảo một cái.

“Phụ hoàng, về nhà.” Thanh âm mềm nhẹ ngọt ngào như thường.

Hoa Ngạo Kiết cực lực khắc chế bản thân xúc động muốn xiết bé vào trong lòng, chậm rãi xoay người nhìn về phía y, giống như đã qua cả đời vậy.

Hoa Nguyệt Ngân cánh tay nhỏ bé túm chặt ống tay áo của Hoa Ngạo Kiết, đôi mắt bảy màu rưng rưng không có một tia hoảng sợ cùng chán ghét.

“Hảo, về nhà.” Nhẹ nhàng ôm bé vào trong lòng, thanh âm cố tự trấn định có vui sướng không kiềm chế được. Vậy ra không cần chơi trò tâm kế, thủ đoạn đùa giỡn, bảo bối của hắn vẫn là nguyện ý chấp nhận hắn.

Trở lại Thanh Long sơn trang, Hoa Ngạo Kiết ôm Hoa Nguyệt Ngân thẳng đến lộ thiên dục trì trong sơn trang nội.

Dòng nước trong vắt từ đầu sư tử điêu khắc phun ra, đổ xuống đáy áo như ngọc bích.

Cởi y phục hai người, Hoa Ngạo Kiết ôm Hoa Nguyệt Ngân mặt hơi hơi phỉm hồng vào dục trì. Bàn tay to mềm nhẹ lau rửa bé con trong lòng, đáy mắt Hoa Ngạo Kiết nổi lên tình cảm nồng đậm.

21. Chương 21

Đem tinh dầu tắm xoa đều lên người bé, nhẹ nhàng lau rửa, kín đáo ngửi mùi hương độc nhất của người trong lòng, Hoa Ngạo Kiết rốt cuộc không thể phủ nhận tâm tình của mình. Hắn sợ hãi mất đi y, hắn không thể mất đi y. Có lẽ ngay từ lúc đầu tiên mắt nhìn thấy y, hắn cũng đã mất đi trái tim của mình.

Rõ ràng là hận cả thế giới này, vậy mà đôi mắt bảy màu lúc nào cũng tràn đầy ánh sáng vẫn tinh thuần như thế, thấu đáo trong suốt, làm cho hắn không có lý do vẫn muốn đau y, sủng y.

Lúc ban đầu là cảm thấy có hứng thú, theo thời gian trôi qua đã biến mất hầu như không còn.

Trái tim ngự ở địa vị cao lâu ngày đã sớm khô kiệt, lại vì y mà sống lại, lạnh tâm lạnh tình như hắn mà lại thiết tình lộ ra ôn nhu với y. Thích nhìn thân ảnh của y, thích nghe thanh âm của y, cực kỳ yêu nụ cười của y, muốn khắc khắc lúc nào cũng cột y vào bên người, hy vọng tất cả của y đều chỉ thuộc về một mình hắn.

Đây không phải là thái độ của phụ thân đối đứa con, không phải tình cảm phụ tử, hắn không thể lừa gạt bản thân nữa.

Hắn, Hoa Ngạo Kiết, yêu thương Hoa Nguyệt Ngân, yêu thương đứa con của chính mình.

Xác nhận tình cảm của bản thân xong, làm cho trái tim hắn trở nên thoải mái, nhưng không thể tránh lo lắng lại theo nhau mà đến.

Bảo bối của hắn, sẽ chấp nhận sao? Sẽ chấp nhận tình yêu của mình sao? Bọn họ chính là phụ tử a.

Âm thầm thở dài, cưỡng chế ngọn lửa trong lòng, chuyên chú hầu hạ bảo bối tắm rửa.

Tắm rửa xong, Hoa Ngạo Kiết ôm Hoa Nguyệt Ngân ngồi trên giường, dùng chân khí hong khô mái tóc ướt sũng, tùy ý cầm lấy y phục ở đầu giường giúp Hoa Nguyệt Ngân mặc vào.

“Ngân Nhi.” Hoa Ngạo Kiết nhìn y, muốn nói lại thôi.

“Phụ hoàng?”

Tắm xong, mặt Hoa Nguyệt Ngân đỏ hồng hồng, ánh mắt giống như bịt kín một tầng sương mù, nhìn mà hạ phúc Hoa Ngạo Kiết mạnh nóng lên, vội vã đưa vào một đạo chân khí, bình phục hạ phúc khô nóng.

“. Người. Không sợ sao?” Ánh mắt có chút bối rối chuyển hướng nhìn nơi khác.

“. Sợ. Nhưng còn hơn là sợ, Ngân Nhi càng muốn ở lại bên phụ hoàng.”

“Ngân Nhi.” Thật vất vả mới hạ hỏa được, chỉ vì một câu vô cùng đơn giản của Hoa Nguyệt Ngân lại bị khơi mào.

Tiểu yêu tinh hành hạ người khác!

Giống như không để ý bất cứ thứ gì, Hoa Ngạo Kiết không hề áp chế bản thân, hôn lên đôi môi cánh hoa đỏ mọng hân khát vọng đã lâu.

Hoa Nguyệt Ngân ngây ngẩn cả người, cảm thụ được trên môi là mềm mại cùng ấm áp, đó là hơi thở của phụ hoàng, nhưng mà phụ hoàng vì cái gì lại hôn y? Đây là hành động thân mật mà hai người yêu nhau mới làm a.

Hoa Ngạo Kiết thỏa thích nghiền đôi môi cánh hoa, hàm răng bảo bối như ngọc, tách mở khớp hàm của y trực tiếp tham nhập vào, lưỡi hân diên cuồng bên trong, khiến cho nó dây dưa, hoàn toàn say mê.

Hô hấp càng ngày càng dồn dập, thân thể Hoa Nguyệt Ngân dần dần mềm nhũn, trong mắt mê ly, trong đầu trống rỗng.

Sau một hồi, Hoa Ngạo Kiết luyến tiếc buông đôi môi y ra, vừa lòng nhìn đôi môi đỏ mọng mềm mại bị mình hôn đến hơi hơi sưng đỏ. Hắn biết không có thể cứ tiếp tục như vậy, hắn phải khống chế được chính mình, bảo bối còn nhỏ, không thể chịu được, nếu không sẽ làm bị thương y. Nhưng, thu trước chút lợi tức chắc là vẫn được đi?

“Phụ. Hoàng?” Hoa Nguyệt Ngân có điểm mê mang không biết làm sao nhìn Hoa Ngạo Kiết.

“Phụ hoàng thích Ngân Nhi. Ngân Nhi thích phụ hoàng không?” Đôi tay hơi hơi buộc chặt, ánh mắt nóng rực không giống dĩ vãng bình tĩnh nhìn y.

“Àn, thích.” Dù là thích, người bình thường lại cùng đứa con của mình hôn môi sao? Hắn là không thể nào. Vậy phụ hoàng y vì cái gì muốn hôn y?

“Vậy giúp phụ hoàng được không?” Hoa Ngạo Kiết ôn nhu nắm lấy cánh tay nhỏ bé không tỳ vết như bạch ngọc của Hoa Nguyệt Ngân, nhẹ nhàng để vào giữa hai chân nóng rực găng gượng của mình gian.

“Phụ hoàng.” Chạm vào thứ có cảm giác nóng bỏng, găng gượng, làm cho Hoa Nguyệt Ngân một trận tâm hoảng ý loạn, y vội muốn rút tay về, lại bị Hoa Ngạo Kiết sớm một bước đè lại.

“Đừng sợ.” Cổ nén hạ phúc khó nhịn, cúi đầu ôn nhu bên vành tai khéo léo của y, không nề hà khê cắn đùa, cảm giác thân thể bé con trong lòng hơi hơi phát run, hôn từ vành tai kéo dài tới cái cổ trắng nõn, một tác tắc cắn lên da thịt mềm phẩn phẩn, một chút tựa hồ đều muốn hòa tan trong miệng, mỹ vị vô cùng.

“Ngân Nhi.” Tiếng nói khàn khàn biểu hiện chủ nhân đang cực lực áp lực dục vọng! Bàn tay to của Hoa Ngạo Kiết bao vây lấy bàn tay nhỏ bé của Hoa Nguyệt Ngân, dẫn dắt đến nơi găng gượng nóng rực của mình: “Hô ——” cúi đầu kêu lên một tiếng đau đớn.

Giống như đột nhiên lấy lại tinh thần, thân thể Hoa Nguyệt Ngân lập tức cứng còng, gần như cầu xin khê nắc ra tiếng: “. Không. Không cần, phụ hoàng. Buông tay.” Y dùng lực giãy dụa muốn rút tay về, y không phải chưa từng trải qua hoan ái, đúng là bởi vì kiếp trước trải qua một lần, y mới hiểu được bọn họ không nên như vậy. Hắn không phải Y Lan, hắn là phụ hoàng, là phụ thân cả đời này của y. Bọn họ là phụ tử, bọn họ có thể gần bó cũng không thể yêu nhau. Huống chi, y còn có dũng khí để yêu sao?

22. Chương 22

Đôi mắt thâm thúy của Hoa Ngạo Kiết lóe ra dục vọng đầu tiên, Hoa Nguyệt Ngân hoảng sợ chiếu lại vào đáy mắt của hắn, chẳng những không diệt xong dục hỏa hừng hực của hắn, ngược lại còn có chiều hướng gia tăng. Nhưng lý trí còn lại nói cho Hoa Ngạo Kiết phải dừng lại, cưỡng chế dục hỏa trong lòng, do dự mà buông lỏng tay ra.

Được tự do, Hoa Nguyệt Ngân nhảy ra khỏi ôm ấp của Hoa Ngạo Kiết, lại bỗng dưng bị giữ chặt.

“Ngân Nhi. ghét phụ hoàng ?” Đôi mắt màu đen cực nhanh hiện lên một tia bất an, rồi lại rất nhanh khôi phục bình tĩnh.

Hoa Nguyệt Ngân nâng mắt nhìn hẩn một cái, nước mắt lập tức mãnh liệt, nức nở nói: “Ngân Nhi không ghét phụ hoàng, nhưng mà. Nhưng mà. Ta.” Hít sâu một hơi, bình phục trái tim đang kinh hoàng, phát hiện căn bản không biết nên nói gì, sau đó liền tránh tay hẩn, chạy ra khỏi phòng.

Hoa Ngạo Kiết chậm rãi thu đôi tay bị tránh ra, không nói gì cười khổ.

Hoa Nguyệt Ngân cúi đầu bước đi không có điểm đến, y có thiệt nhiều nghi vấn muốn hỏi phụ hoàng. Buổi chiều hôm đó, người khác hóa thành tro tàn, thực rõ ràng, đó cần linh lực so với mình còn mạnh hơn trăm lần mới có thể tạo thành, nhưng vì sao linh lực trong cơ thể phụ hoàng còn lộ ra một ít ma lực? Trong cơ thể người sao có thể cùng tồn tại lưỡng chủng sức mạnh linh lực cùng ma lực? Vì cái gì bình thường không chút cảm ứng được sức mạnh trong cơ thể phụ hoàng? Nếu sớm biết rằng phụ hoàng cũng không giống người bình thường, mình cần gì phải che dấu vết và như vậy. Còn có nữ tử trong mộng kia, từ khi rời đi hoàng cung, lâu rồi cũng không thấy nàng hiện lên trong mộng. Phụ hoàng có phải cũng mơ giống như y không?

Thực không nên cứ như vậy chạy đi, không biết phụ hoàng có tức giận không? Nhất định thực tức giận đi. Phải về xin lỗi sao? Nhưng y cũng không làm sai cái gì a, nếu không phải phụ hoàng đột nhiên làm vậy với y, y cũng sẽ không chột vạt như thế chạy đi.

“Ai ——” Hoa Nguyệt Ngân khẽ thở dài một hơi. Vẫn là trở về xem thế nào đi, dù sao cũng không thể cứ tránh như vậy được. Quay phắt người lại, liền đâm vào một bức tường thịt!

“Đau!” Hoa Nguyệt Ngân che cái trán cùng chóp mũi bị đụng đau, kêu thảm thiết lên, lui ra phía sau một bước, ngẩng đầu lên: “Đại hoàng huynh?”

“Suyt, xuất môn nên gọi là đại ca.” Vươn ngón trỏ phóng tới bên môi làm động tác chó có lên tiếng.

Nhu thuận gật gật đầu, lập tức lại như nghĩ tới gì đó kỳ quái, mày hơi hơi nhíu lại, nói: “Đại ca sao ở đây?”

“Ách. Tùy tiện đi một chút.” Dù sao cũng không thể nói cho y, mình vẫn đi theo y đi, vội nói sang chuyện khác, nói: “Tiểu đệ không có việc gì đi? Đi đường phải nhìn người chứ, cứ nhìn mặt đất, chính là rất nguy hiểm đó!” Nhìn thấy bé con trong lòng mình thâm ngưỡng một, ánh mắt Hoa Nguyệt Hàn ôn nhu giống như sắp chảy ra nước, ngữ khí sùng nịch cũng không hề che dấu.

Đương nhiên, nếu không phải hẩn trên đường trở về phòng thấy được Hoa Nguyệt Ngân, đang chuẩn bị tiến lên chào hỏi, lại thấy y nhíu mày trầm tư thật là đáng yêu, quyết định theo sát phía sau y, hưởng thụ khoảng thời gian khó mà có được này, Hoa Nguyệt Ngân cũng sẽ không đâm vào hẩn. Hiển nhiên, đương sự sớm đem một chút áy náy nhiều hay ít gì đó quên mất tiêu.

“Ấn.” Hoa Nguyệt Ngân rầu rĩ lên tiếng.

“Tiểu đệ có tâm sự?” Thấy tiểu tử kia tính rời đi, Hoa Nguyệt Hàn vội biết điều bước lên, đi theo bên cạnh y.

Miền cường nở một nụ cười, nhẹ nhàng nói: “Không có, cảm ơn đại ca quan tâm.”

“Được rồi, đại ca không phải người lạ, muốn khóc thì khóc muốn cười thì cười, đừng cười so với khóc còn khó coi hơn.” Thấy y miến cường tươi cười, trong lòng không nhịn được chua xót.

Hoa Nguyệt Ngân kinh ngạc ngẩng đầu nhìn hướng hẩn, trong mắt hiện lên một tia cảm kích.

“Cùng đại ca đi ra ngoài ngao du đi, người không ở đây mấy ngày nay, làm ta lo lắng gần chết, người phải bồi thường cho ta.” Nói xong, liền kéo cánh tay nhỏ bé như bạch ngọc của Hoa Nguyệt Ngân đi về hướng khác.

Hoa Nguyệt Ngân nhìn thấy Hoa Nguyệt Hàn nắm tay y, giẫy một chút, kết quả Hoa Nguyệt Hàn giống không có việc gì vẫn cứ nắm như cũ.

“Đại ca, buông tay được không?”

“Vì sao?”

“Không thoải mái.” Y chỉ là không muốn để người khác trừ phụ hoàng đụng chạm vào mình, tuy rằng bản thân không chán ghét đại ca này, thậm chí còn hơi thích, nhưng y vẫn cảm thấy khó chịu.

“Được rồi.” Hoa Nguyệt Hàn có chút xấu hổ buông lỏng tay Hoa Nguyệt Ngân ra.

“Còn có, ta không muốn đi ra ngoài.” Hoa Nguyệt Ngân dừng lại, tính chấm dứt không khí làm cho y cảm giác không được tự nhiên này.

“Như vậy a, vậy tiểu đệ có nơi nào muốn đi sao? Đại ca có thể cùng ngươi đi.” Bất tri bất giác đứng vào thế bị động. Tâm nói: Sao lại biến thành giống như là ta bồi thường y vậy? Bất quá không vấn đề gì, bản chất vẫn là giống nhau.

Có chút không biết làm sao liếc nhìn đối phương một cái, đột nhiên linh quang chợt lóe, nói: “Đại ca, ta muốn tìm một người, người có thể giúp ta không?”

“Tìm người? Tốt. Người muốn tìm ai? Bộ dáng thế nào?”

“Ta chỉ biết hần gọi Đậu Tử.” Không biết hần hiện tại thế nào? Bị người ta đánh thành như vậy, bộ dáng hần là không quan trọng đi. Phải nhanh chóng tìm hần mới được, nếu thương trên người xử lý trễ, sẽ bị nhiễm trùng. Hiện tại nghĩ đến, thật đúng là nên cảm tạ cái đám đánh hần ngất xỉu, nếu không phải bọn họ, hần có lẽ theo chân bọn họ, hóa thành tro bụi. Y không có lý do gì oán giận hành động quá mức tàn nhẫn của phụ hoàng, bởi vì y biết, hết thảy đều bắt đầu từ y. Nếu y đủ cường đại, cũng có đủ năng lực bảo vệ bản thân, phụ hoàng sẽ không bị lửa giận khổng lồ chế mở rộng sát giới. Y phải mạnh lên! Nhất định phải mạnh lên!

“A? Nếu chỉ là biết tên, thì hơi khó mà kiếm.” Hoa Nguyệt Hàn buồn rầu nhíu mày, trên đời người tên Đậu Tử có thể có hàng ngàn vạn, làm hần tra tìm thế nào chứ? Nhưng đây là Lục hoàng đệ lần đầu tiên tìm hần hỗ trợ, nói gì cũng không có thể làm y thất vọng a! Đúng, tuyệt đối không thể để y thất vọng, cho dù đem tất cả người tên Đậu Tử trên đời đến cũng được, chỉ cần Lục hoàng đệ của hần vui vẻ là được rồi. Âm thầm hạ quyết định, trên mặt Hoa Nguyệt Hàn lại lần nữa lộ ra tươi cười ôn hòa, nói: “Tiểu đệ yên tâm, đại ca nhất định dốc hết toàn lực giúp ngươi tìm kiếm Đậu Tử. Không biết Đậu Tử này là nam là nữ? Tiểu đệ là như thế nào quen biết hần (nàng)?” Trong lòng vẫn canh cánh chuyện Lục hoàng đệ mấy ngày nay mất tích, phụ hoàng đột nhiên biến mất cả ngày, trở về lại ôm Lục hoàng đệ, quay về trang cũng không giải thích gì, xem tính cách Lục hoàng đệ không thích thân cận người khác cũng nhất định sẽ không nói. Vị Đậu Tử này rõ ràng là Lục hoàng đệ trong mấy ngày mất tích quen biết được, cư nhiên dù sao không hỏi ra kết quả, hần đã nghĩ ra biện pháp dụ dỗ nói đáp án ra.

“Nam. Chúng ta là một ngọn núi hoang ở biên giới Bắc Xúc quốc đụng phải nhau, ta hại hần bị thương, cho nên thực lo lắng.” Nếu không phải phụ hoàng hỏi y vì sao lại xuất hiện ở biên giới Bắc Xúc quốc, y đến bây giờ cũng không biết cái nơi hoang tàn vắng vẻ kia không thuộc về Nam Hiên quốc.

“Bắc Xúc quốc?” Sao có thể? Bắc xúc quốc cách nơi này đường xá xa xôi, cho dù cưỡi ngựa khỏe có thể phi ngàn dặm ngày đêm không ngừng chạy đi, cũng mất một tháng mới có thể tới biên giới Nam Hiên làm sao đến được? Phụ hoàng lại làm thế nào trong một ngày tìm ra Lục hoàng đệ đưa về? Đây quả thực rất quỷ dị, không thể tưởng tượng nổi.

“Àn, Bắc Xúc quốc.”

Hiển nhiên Hoa Nguyệt Ngân tuyệt không hiểu được tâm tư Hoa Nguyệt Hàn. Đây cũng khó trách, Hoa Ngạo Kiệt ôm y sử dụng không gian dời bước trở về Thanh Long sơn trang chỉ trong nháy mắt, y làm sao nghĩ đến hai nước cách nhau xa như vậy, muốn trong khoảng thời gian ngắn đi tới đi lui giữa hai nước căn bản là không có khả năng.

“Không biết tiểu đệ là như thế nào đến Bắc Xúc quốc, đại ca hy vọng ngươi chi tiết kể lại.” Vốn muốn nói còn nhiều thời gian, nhưng sự kiện này thật sự kỳ quái, hần đã không có kiên nhẫn chậm rãi dụ ra đáp án.

“Ta không biết.”

“Không biết?” Hần chọn mi, âm lượng cũng đề cao một chút. Đây không phải rõ ràng trợn mắt nói nói dối sao?

Hoa Nguyệt Ngân thấy thái độ Hoa Nguyệt Hàn như thế, khó tránh khỏi có chút dối, nói: “Cho dù ta nói ra chân tướng, đại ca ngươi sẽ tin tưởng sao?”

“Ta tin tưởng. Chỉ cần là tiểu đệ nói, ta sẽ tin.” Trong ánh mắt hắn không chứa một tia giả dối, Hoa Nguyệt Ngân nhìn mà trong lòng bỗng dưng dao động, do dự.

Muốn nói cho hắn sao? Hắn thật sự sẽ tin tưởng sao? Hắn sẽ không xem ta như quái vật sao?

Nhìn thấy ánh mắt Hoa Nguyệt Ngân mơ hồ, bộ dáng do dự, có chút đau lòng cũng có chút sinh khí, vỗ vỗ vai y, mềm giọng lần nữa giãi: “Tiểu đệ không tin đại ca được sao?”

“Ta. Không phải, nhưng mà. Đại ca thật sự sẽ tin tưởng sao? Sẽ không.” Hoa Nguyệt Ngân vẻ mặt khẩn trương, muốn nói lại thôi nhìn hắn.

Hoa Nguyệt Hàn mỉm cười, ôn nhu mà kiên định phun ra hai chữ: “Ta tin.”

Nhanh chóng liếc mắt nhìn hắn, Hoa Nguyệt Ngân giống như hạ quyết tâm, chậm rãi nói: “. thất huyền cầm mà Vân Âm tỷ tỷ mang đến kia là ma cầm, tên là Vong Ưu.”

“Ma cầm?”

Không để ý tới Hoa Nguyệt Hàn khiếp sợ, Hoa Nguyệt Ngân tiếp tục nói: “Ba ngày trước, vốn tưởng rằng ma tính của thất huyền cầm đã bị tinh lọc hầu như không còn nữa, ai ngờ nhất thời lơ là, bị hút vào trong thất huyền cầm, bị giam trong huyền cầm. Là ta xem nhẹ chấp nhất của Vong Ưu. Vì để hiểu được quá khứ của Vong Ưu, ta mạnh mẽ tiến nhập trí nhớ của hắn, chính mắt thấy quá khứ làm cho người ta không thể không thương hại đồng tình. Bị người yêu lợi dụng, vứt bỏ, sát hại, khiến cho hắn không cam lòng, oán hận, không bỏ được nhất là vẫn là tưởng niệm với người yêu. Thất huyền cầm vốn là vật đính ước của hắn cùng người yêu, đến cuối cùng lại thành công cụ của cả âm mưu đáng sợ. Hắn chết đi, bởi vì linh hồn không được giải thoát mà không thể đầu thai, hắn muốn báo thù lại không hạ thủ được, cuối cùng cam nguyện thành ma. Thất huyền cầm giam giữ tất cả không cam lòng cùng tưởng niệm của hắn, hắn là một người đáng thương, lại là một người si tình! Vốn mạnh mẽ tiến vào trí nhớ của hắn cũng đã thực miễn cưỡng, lúc sau lại giúp hắn đầu thai một lần nữa, làm cho nguyên khí đại thương, sức mạnh mất hết, chờ ta thoát khỏi thất huyền cầm, người đã ở Bắc Xúc quốc. Cho nên đại ca hỏi ta là như thế nào đến Bắc Xúc quốc, ta là thật sự không biết. Đại ca chịu tin sao?”

Hoa Nguyệt Hàn khiếp sợ há to miệng, tròn mắt vốn màu đen ba quang lân lân hiện ra trạng thái ngây dại, nghiễm nhiên bị dọa mơ hồ, sao còn là nguyên bản thiếu niên tao nhã nho nhã tuần tú kia chứ.

“. Đại ca nếu không tin cũng được, ta mệt mỏi, muốn về phòng nghỉ ngơi.” Hoa Nguyệt Ngân thất vọng hạ mí mắt. Mặc dù cũng đoán được, trong lòng vẫn có một chút khổ sở.

“. Từ. Từ từ.” Thấy Hoa Nguyệt Ngân xoay người muốn đi, Hoa Nguyệt Hàn vội ngăn y lại, hít sâu một cái, tìm chút thời gian lấy lại bình tĩnh tự chủ, trong đầu lại chạm vào dây lý trí.

“Đại ca còn có chuyện gì sao?”

“Ta tin tưởng ngươi.”

“A?” Lần này đến phiên Hoa Nguyệt Ngân chấn kinh.

“Ta tin tưởng ngươi. Bên ngoài ba năm, đối diện năng giả sớm có nghe thấy, Đông Li quốc hoàng đế bệ hạ chính là ví dụ tốt nhất, bốn nước cao thấp không ai không biết Đông Li vương có một thần thú phun ra lửa. Chỉ là không nghĩ tới tiểu đệ cũng có loại đặc thù dị năng này, thậm chí còn hơn cả Đông Li vương.”

Hắn nghĩ tới biểu tình Hoa Nguyệt Hàn cùng thường nhân nghe được mình là khác biệt, phía trước là khiếp sợ, lại không nghĩ tới trên mặt hắn nhìn thấy kinh hãi, hưng phấn, kích động.

“Đại ca. Không sợ ta sao?”

“Sợ? Ha ha! Ta thích ngươi còn không kịp, như thế nào lại sợ ngươi?” Phút chốc phát hiện mình đem tâm sự nói ra miệng, vội vàng ho một tiếng, sửa lời nói: “Ý ta là, ta có đệ đệ lợi hại như vậy, cao hứng còn không kịp, như thế nào lại sợ mà?”

“ Đại ca thật sự nghĩ như vậy?” Khó khăn nuốt nước miếng, cường chế vui sướng ở sâu trong nội tâm toát ra.

“Kia đương nhiên.” Hoa Nguyệt Hàn không chút do dự gật gật đầu.

Trừ bỏ Y Lan, vẫn là lần đầu tiên được người tán thành. Xoa ngực, trái tim bùm bùm kinh hoàng, ức chế không được vui sướng trong lòng khuếch tán lan tràn, lan tràn tới mỗi một dây thần kinh, khuếch tán tới mỗi một tế bào.

Phụ hoàng cũng sẽ giống đại hoàng huynh tán thành ta sao? Khẳng định là có, bởi vì hắn là phụ hoàng yêu thương nhất của ta! Hảo muốn nhanh đem tất cả chuyện tình đều nói cho hắn.

Còn có Y Lan, người biết không, ta đã không còn hận người , thật sự. Tuy rằng nghĩ đến người, vẫn sẽ có một chút đau lòng, nhưng ta đã không còn hận . Nhìn thấy quá khứ Vong Ưu, ta chỉ biết, ta đã không còn hận . Có lẽ sớm hơn trước kia, ta cũng đã buông hận đối với người, nhưng vẫn không muốn thừa nhận. Người biết không? Đời này, ta có một phụ hoàng rất thương yêu ta, còn có một đại hoàng huynh rất hiểu chuyện, như vậy tốt lắm, thật sự. Cho nên Y Lan, người ở thế giới kia, cũng nhất định tốt lắm!

23. Chương 23

Khắp phòng nơi nơi đều là hơi thở *** mĩ.

Trên giường lớn hoa mỹ mềm mại, hai thân thể nhiệt tình dây dưa . Đang ở một phút mất hồn này, cửa phòng bị người nhẹ nhàng đẩy ra.

Hoa Nguyệt Ngân khiếp sợ không dám tin nhìn hết thấy trước mắt, đôi mắt bảy màu trong suốt không tỳ vết nháy mắt che kín một tầng hơi nước, y rất nhanh quay mặt qua một bên, không cho nam nhân có cơ hội nhìn thấy mình tổn thương như thế, yếu đuối, nén lệ, xoay người chạy ra khỏi phòng.

Đây là gì chứ? Giống một đũa ngọc kích động chạy về, chính là để thấy chuyện đó sao?

Nhìn thấy bộ dáng bé bị thương lại ra vẻ kiên cường, Hoa Ngạo Kiệt đau lòng vô cùng. Thân thể trần trụi đi xuống giường, không nhìn đồng thể nữ nhân bất mãn cùng mê người, tự cô tự đắc mặc y phục vào.

“Ngạo ——”

“Đi ra ngoài đi.” Mặt không chút thay đổi nhìn lướt qua nữ nhân còn lỏa thân nằm trên giường.

“Ngạo ——” nữ nhân tiếp tục chưa từ bỏ ý định làm nũng nhẹ gọi.

Hoa Ngạo Kiệt mặt vẫn không chút thay đổi, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng chăm chăm, sau đó chậm rãi phun ra một câu: “Vân Âm, ta nghĩ người là nữ nhân thông minh, không cần chọc ta phát hỏa, người sẽ không muốn thấy đâu.”

Vân Âm hơi hơi sững sốt, ý cười trên mặt còn không kịp thu hồi biến thành kinh ngạc.

“Đi ra ngoài.”

“ Ta đã biết.” Lạnh lùng như trước nay, thanh âm lạnh băng, ngực đau như cắt, Vân Âm đứng dậy xuống giường, nhặt y phục rơi trên mặt đất lên, chậm rãi mặc vào.

Mặc xong, Vân Âm chậm rì rì tiêu sái tới cửa, nàng đột nhiên dừng lại, xoay người lộ ra một nụ cười rất mất tự nhiên đối Hoa Ngạo Kiệt nói: “Ta đi đây, buổi tối gặp.”

Đợi một lát, Hoa Ngạo Kiệt từ đầu đến cuối không nói gì, Vân Âm khe khẽ thở dài, mỉm cười rời đi, trong nháy mắt đóng cửa phòng, cả người giống như rơi vào khoảng không, toàn thân vô lực tựa vào bức tường bên cạnh. Nàng sao lại yêu một nam nhân lãnh huyết vô tình như vậy?

Đuổi nữ nhân không tình nguyện kia ra khỏi phòng xong, Hoa Ngạo Kiết chán chường để nguyên y phục nằm trên giường.

Tốt lắm, hết thấy đều đã xong, đây không phải là kết quả người muốn sao? Ta thỏa mãn người.

Giống như đã trải qua địa ngục, Hoa Nguyệt Ngân mang theo trái tim nặng nề đi tới trước phòng Hoa Nguyệt Hàn.

Y thật sự không biết nên đi đâu, y luôn luôn đều ở cùng phụ hoàng, hiện tại phòng không thể quay về, trong đầu trừ bỏ nghĩ đến Đại hoàng huynh, y thật sự là không biết nên đi tìm ai .

“Đại ca, người ở đâu?” Nhẹ nhàng gõ nhẹ cửa phòng Hoa Nguyệt Hàn, không cần đến một khắc, cửa phòng liền mở ra .

“Hắc hắc! Biết đột vút bỏ Đại ca là không đúng, nên chạy đến xin lỗi phải không? Được rồi, Đại ca đại nhân đại. Lượng.” Tiếng nói tắt ngang, nhìn thấy hốc mắt Hoa Nguyệt Ngân hồng hồng, bộ dáng rõ ràng đã khóc, Hoa Nguyệt Hàn do dự một chút, tận lực dùng ngữ khí thoải mái hỏi: “Làm sao vậy? Không phải nói có rất nhiều điều muốn nói với phụ thân sao, như thế nào lại khóc?”

“Đại ca, ta có thể ở trong này với người một chút không?”

“. Ân, vào đi.” Thanh âm y nghẹn ngào, khiến tâm Hoa Nguyệt Hàn thất một cái.

“Cám ơn đại ca.”

Hoa Nguyệt Hàn nhẹ nhàng kéo tay Hoa Nguyệt Ngân, thấy y không có cự tuyệt, khoe miệng hơi hơi giơ lên, cười cười, kéo y vào trong phòng.

Phòng Hoa Nguyệt Hàn lấy màu trắng làm chủ đạo, trong phòng treo đầy tranh chữ danh gia, bàn, giường bằng gỗ phong cùng bình phong, tất cả đều chế tác hoàn mỹ, bố trí xảo diệu, sạch sẽ có trật tự, cả gian phòng đều thể hiện thân phận chủ nhân, tu dưỡng cùng chí thú.

Vào phòng xong, Hoa Nguyệt Hàn cái gì cũng không hỏi, chỉ là lẳng lặng ngồi bên cạnh Hoa Nguyệt Ngân nhìn y, cùng y, đợi y mở miệng.

Hoa Nguyệt Ngân ngơ ngác ngồi trên ghế, chưa từng động một chút. Trong đầu không ngừng hiện ra hình ảnh hai người kia dây dưa, trong lòng đau xót, nước mắt đã rơi đầy hai má.

Nhìn thấy Hoa Nguyệt Ngân hai mắt sưng đỏ cùng nước mắt ràn rụa, Hoa Nguyệt Hàn rốt cuộc vẫn là nhịn không được , đau lòng hỏi: “Phát sinh chuyện gì ?”

“Đại ca đừng hỏi, được không?” Nhìn hấn, mặc nước mắt bữa bãi rơi tí tách, Hoa Nguyệt Ngân dùng khẩu khí cầu xin nói.

“Hảo, ta không hỏi.” Thấy ánh mắt y đáng thương bất lực, Hoa Nguyệt Hàn đau lòng nâng tay lên thay y lau đi nước mắt, nói: “Nhưng đừng khóc nữa, được không?” Muốn bảo hộ y, muốn ở lại bên người y, muốn cho y hạnh phúc, mặc kệ về sau sẽ thế nào, hấn đều hy vọng y có thể vui vẻ. Hoa Nguyệt Hàn lần đầu tiên trong đầu có ý niệm muốn ở bên cạnh một người mãnh liệt như vậy.

“Ân.” Khẩn trương đáp ứng, lệ lại tràn đầy đầy hốc mắt Hoa Nguyệt Ngân, tựa như dây trân châu bị đứt, không ngừng không ngừng chảy xuống.

“Ai ——” nặng nề mà thở dài một hơi, vươn tay ôm bé vào lòng, để y dựa đầu vào vai mình, cảm giác người bé cả kinh run lên, Hoa Nguyệt Hàn vội lấy tay vỗ nhẹ lưng y trấn an: “Đừng sợ đừng sợ, nếu muốn khóc cứ khóc đi, bả vai đại ca cho người mượn dựa vào, nhưng mà chờ đại ca khi nào cũng muốn khóc, tiểu đệ ngàn vạn lần đừng quên dùng phương thức đồng dạng, đem bả vai người cho đại ca mượn dựa vào một chút nha.”

“Phốc ——” cười khê ra tiếng, Hoa Nguyệt Ngân ngẩng đầu, gương mặt lê hoa đái vũ cười tức khắc rơi vào mắt hấn, y mở to đôi mắt mông lung, đôi môi cánh hoa khéo léo hợp lại, nức nở nói: “Ta nhớ kỹ. Đại ca. Cám ơn người.”

Hoa Nguyệt Hàn vừa tiếp xúc với đôi mắt ngọc lưu ly bảy màu sắc sỡ của Hoa Nguyệt Ngân, trong đầu mình “oanh” nổ một tiếng! Thắt sắc đồng mâu thường thường nổ rộ quang huy chói mắt, lông mi thật dài chấn động rớt xuống bọt nước, thoát nhìn có vẻ đẹp nhiếp hồn người, thiếu chút nữa làm hấn nhìn ngây ngốc.

Thật vất vả ổn định tâm thần, Hoa Nguyệt Hàn ho nhẹ một tiếng, buông lỏng Hoa Nguyệt Ngân ra, đối y lộ ra một nụ cười ôn hòa như ánh mặt trời, nói: “Tiểu đệ cần gì nói cảm ơn, đại ca tài cán vì người làm cũng không có gì, khúc mắc chân chính cần dựa vào tiểu đệ chính mình cởi bỏ.”

“Đại ca. Nếu, ta nói là nếu.” Hoa Nguyệt Ngân muốn nói lại thôi, ảo não giải thích .

“Ha hã! Ta biết nếu, nếu cái gì? .” Nhìn thấy bé che dấu vẻ mặt xấu hổ, Hoa Nguyệt Hàn không khỏi cười khẽ ra tiếng.

“Không cho cười.” Hoa Nguyệt Ngân vừa then vừa giận, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên.

“Hảo, ta không cười, người tiếp tục, ha hã.” Đừng trách hấn, vẻ mặt bé then thùng tức giận thật sự rất đáng yêu , hấn thật sự không thể như vậy ngừng lại, đè nén xúc động nhần nhần không đùa y nữa.

“Đại ca giấu cợt ta, ta không nói .”

“Oan uổng a, tiểu đệ người còn cái gì cũng chưa nói mà, đại ca như thế nào giấu cợt? Huống hồ đại ca như thế nào lại giấu cợt người mà?” Hoa Nguyệt Hàn thần tình vô tội nói.

“Nhưng mà đại ca rõ ràng đang cười.” Ủy khuất cần môi dưới, oán hận nghĩ, y chính là hạ quyết tâm rất lớn mới muốn cùng hấn nói chuyện, ai ngờ hấn lại có thái độ như thế, thật sự là tức chết người đi được.

Mỉm cười, Hoa Nguyệt Hàn vội giơ tay phải lên hứa hẹn: “Đại ca thề với trời, đại ca sở dĩ cười, là bởi vì biểu tình tiểu đệ thật sự thực đáng yêu, nhất thời nhịn không được, tuyệt không có ý giấu cợt.” Một bé con đáng yêu như vậy, làm cho hấn như thế nào có thể không suy nghĩ thương tiếc y, bảo vệ y!

Nghe Hoa Nguyệt Hàn nói, Hoa Nguyệt Ngân mặt đỏ càng giống như muốn xuất huyết ra, có chút tức giận liếc hấn một cái, nhanh chóng cúi đầu.

Hoa Nguyệt Hàn vừa lòng nhìn biểu tình Hoa Nguyệt Ngân, lại vẫn không chịu buông tha tiếp tục đùa, khuôn mặt tuần tú giống như vô tội nhìn y, nháy mắt mấy cái, nhẹ giọng cầu xin nói: “Đại ca sai lầm rồi, tha thứ đại ca một lần, được không?”

“Đại hoàng huynh.” Hoa Nguyệt Ngân đứng phắt dậy, bực mình hét lớn một tiếng.

“Hảo hảo hảo, không đùa người , nói đi, rốt cuộc làm sao vậy?” Hoa Nguyệt Hàn biết cứ đùa như thế, bé thật sự muốn phát hỏa , vội biết điều giơ hai tay lên, đầu hàng.

“Đại hoàng huynh, nếu người thấy phụ hoàng cùng Vân Âm tỷ tỷ cùng một chỗ, người cảm thấy khổ sở không?” Hoa Nguyệt Ngân quay đầu sang một bên, rầu rĩ hỏi.

“A?” Cùng một chỗ? Như thế nào cùng một chỗ? Phụ hoàng khi nào thì cùng Vân Âm có quan hệ ? Vân Âm tuy đẹp, nhưng cùng hậu cung tần phi so ra còn kém khá xa, hay là phụ hoàng ra cung cấm dục lâu lắm, bụng đói ăn quàng ? Không có khả năng a, phụ hoàng tự chủ từ trước đến nay không có vấn đề.

“Đại hoàng huynh, người làm sao vậy?” Thấy hấn trong chốc lát nhíu mày trong chốc lát lại lắc đầu, Hoa Nguyệt Ngân nhịn không được khẽ đẩy hấn một cái. Làm sao bây giờ? Đại hoàng huynh giống như bị mình nói dọa cho mơ hồ rồi.

“. Không có việc gì. Như thế nào đột nhiên bảo ta Đại hoàng huynh ?” Hoa Nguyệt Hàn vội thu hồi suy nghĩ phiêu ở nơi xa, hướng y mỉm cười, trêu ghẹo nói.

“Muốn gọi.” Đơn giản bá đạo trả lời lại đưa tới một trận cười khẽ của Hoa Nguyệt Hàn.

“Được rồi, dù sao nơi này không phải bên ngoài, Lục hoàng đệ thích như thế nào kêu liền như thế đi. Lục hoàng đế là tận mắt thấy phụ hoàng cùng Vân Âm cô nương cùng một chỗ ?”

“Ân.”

“Bọn họ đang làm cái gì?” Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Nguyệt Ngân bỗng dưng đỏ lên, Hoa Nguyệt Hàn hiểu rõ nói: “Ách. Coi như ta chưa hỏi gì hết.”

Hoa Nguyệt Hàn sửa sang lại suy nghĩ một chút, xem ra bé là bởi vì thấy được thứ không nên xem, cảm thấy phụ hoàng bị người khác đoạt đi rồi mới mất hứng như vậy. Ha hả! Thật đáng yêu! Được rồi, để Đại hoàng huynh dạy cho ngươi một khóa trước đi.

“Lục hoàng đệ, phụ hoàng là người trưởng thành, hẳn có hẳn cần, cho nên chuyện ngươi thấy chỉ là thực bình thường, cho dù đối phương không phải Vân Âm, đối thành là những người khác cũng giống nhau thôi. Ngươi sở dĩ khổ sở, là bởi vì ngươi còn nhỏ, đối phụ hoàng quá mức ỷ lại, cảm thấy được phụ hoàng bị người khác đoạt đi rồi, không hề là của một mình ngươi, loại này tâm lý giống như là món đồ chơi mình yêu thích bị người đoạt đi vậy, là thực bình thường. Không cần sốt ruột, chờ ngươi lớn chút nữa, tự nhiên sẽ quen, không hề khổ sở.” Hiển nhiên Hoa Nguyệt Hàn xem Hoa Nguyệt Ngân làm đứa nhỏ ngốc cái gì cũng không hiểu, hai người này không phải là nói cùng một chuyện.

“Đại hoàng huynh là nói, phụ hoàng trừ bỏ Vân Âm tỷ tỷ còn cùng rất nhiều người khác làm loại việc này sao?”

“Ách. Cũng không có thể nói như vậy, phụ hoàng yêu cầu cũng rất cao. Mẫu hậu của ta, mẫu phi của ngươi, hậu cung ba nghìn giai lệ đều là tuyệt sắc, nhưng có thể được phụ hoàng sủng hạnh không đến một phần ba.”

Ba nghìn giai lệ? Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hoa Nguyệt Ngân nháy mắt suy sụp xuống, hóa ra phụ hoàng cho tới bây giờ cũng không phải là của một mình y, trừ bỏ Vân Âm tỷ tỷ còn có nhiều người như vậy. Tâm vì cái gì đau như vậy mà? Hóa ra y còn có thể đau lòng như vậy.

24. Chương 24

Hoa Nguyệt Hàn không đành lòng vỗ nhẹ vai Hoa Nguyệt Ngân, khổ sở nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn suy sụp của y, cúi người xuống nhìn thẳng ánh mắt y, nói: “Đừng khổ sở, không phải còn có Đại hoàng huynh sao? Đại hoàng huynh cam đoan chỉ là của một mình Lục hoàng đệ, được không?”

“Đại hoàng huynh, cảm ơn ngươi an ủi ta.” Nhưng trong lòng vẫn là rất khó chịu a.

An ủi? Ngươi cảm thấy ta chỉ là đang an ủi ngươi sao? Ta nói tất cả đều là nghiêm túc. Ai —— quên đi, hiện tại không phải lúc so đo mấy cái này.

“Tốt lắm, lấy lại tinh thần nào.” Thanh âm Hoa Nguyệt Hàn đột nhiên đề cao lên, cổ vũ nói.

“Àn.” Đại hoàng huynh thật sự là người tốt, chính là tâm tình cũng không tốt lên là mấy, ngược lại càng cảm thấy buồn bực, khổ sở, miễn cưỡng lấy lại tinh thần, cười nói: “Đại hoàng huynh, cảm ơn ngươi, ta đi về trước.”

“Từ từ. Sắc trời cũng không sớm, không bằng Lục hoàng đệ lưu lại cùng ăn cơm chiều đi.”

Hoa Nguyệt Ngân ngẩng đầu nhìn ngoài cửa sổ, sắc trời đã hoàng hôn, bất quá thái dương còn chưa xuống núi, quay đầu lại thấy ánh mắt Hoa Nguyệt Hàn nhiệt tình chờ mong, y không đành lòng cự tuyệt cũng không có lý do cự tuyệt, đang chuẩn bị đáp ứng, ngoài cửa truyền đến một giọng nam.

“Đại công tử.”

“Chuyện gì?” Hoa Nguyệt Hàn bực mình nhíu nhíu mày, thầm nghĩ: thị vệ nào không biết điều, ngàn chọn vạn chọn lại chọn thời điểm này đến quấy rầy.

“Lão gia thỉnh Đại thiếu gia dời bước đến yến hội dùng cơm chiều.”

Hoa Nguyệt Hàn không tình nguyện lên tiếng, “Đã biết.” Xem ra trời không chiều ta a!

“Lão gia còn phân phó, Tiểu thiếu gia không biết chạy chơi chỗ nào, mong Đại thiếu gia lo lắng tìm xem, đợi khi tìm được, thỉnh Đại thiếu gia mang theo Tiểu thiếu gia cùng đi yến hội dùng cơm chiều.”

Hoa Nguyệt Ngân trong mắt nở lộ ra vui mừng quang mang lập tức lại ảm đạm xuống, trước kia phụ hoàng sẽ tự mình đi tìm y.

“Ân.” Có chút dăm chiêu lên tiếng. Hoa Nguyệt Hàn sao có thể xem nhẹ quang mang chợt lóe rồi biến mất trong mắt Hoa Nguyệt Ngân, đáy lòng có một giả thiết lớn mật dần dần hình thành, hấn dùng lực lắc đầu, nói với chính mình, điều đó không có khả năng.

Ước chừng một nén hương, sắc trời đã tối, với lão quản gia dẫn dắt, bọn họ đi trên hành lang dài khúc chiết, gió đêm thổi vào hành lang dài, đưa tới từng trận hương hoa, không biết qua bao nhiêu chỗ rẽ, bọn họ dừng trước một cánh cửa lớn sơn đỏ khắc hoa. Tiếng nhạc du dương thuận gió bay tới, đứt quãng, nhẹ nhàng đẩy cửa ra, một mùi rượu tinh khiết xông vào mũi, tiếng cười vui cùng tiếng nhạc liên tiếp, không khó đoán ra bên trong cử hành dạ tiệc long trọng.

Một bước vào yến hội, liền nhìn thấy Hoa Ngạo Kiết ôm Vân Âm, hai người thân mật ngồi trên đài cao xem vũ nữ biểu diễn trên đại đường phía dưới, tiếng đàn, tiếng trống, tân khách trầm trồ khen ngợi, vỗ tay không ngừng. Hoa Nguyệt Ngân lại giống như cái gì cũng không nghe được, không ngừng thúc giục bản thân rời đi, nhưng cước bộ lại giống như bị trói vào ngàn cân, không thể mấy may di chuyển, chỉ có thể ngơ ngác đứng ở cửa yên lặng nhìn hai người trên đài giữa.

Cảm giác được ánh mắt bé ngậy ngốc chua xót, ngực Hoa Ngạo Kiết truyền đến một cơn đau đớn như kim châm vào, cánh tay ôm bên hông Vân Âm càng chặt, Vân Âm đau hừ nhẹ ra tiếng, may có tiếng nhạc che dấu không ai phát hiện. Hoa Ngạo Kiết u ám ổn định tâm thần, ra vẻ lạnh lùng vung tay lên, ý bảo hai người an vị.

Gặp Hoa Nguyệt Ngân vẫn đứng tại chỗ, không tính dời bước, Hoa Nguyệt Hàn vội kéo tay y, dùng sức nắm chặt. Hoa Nguyệt Ngân mờ mịt quay đầu nhìn về phía hấn, trong mắt đã có lệ quang lóe ra.

Nhìn thấy đôi mắt bé rưng rưng, thân thể Hoa Nguyệt Hàn không thể quan sát lay động.

Chẳng lẽ thật sự ứng nghiệm như trong lòng mình đoán, Lục hoàng đệ Y. Y yêu phụ hoàng ?

Không không, điều đó không có khả năng, Lục hoàng đệ mới chín tuổi, y còn là đứa nhỏ, y căn bản không có khả năng hiểu yêu, y chỉ là quá mức ỷ lại phụ hoàng, đúng, là ỷ lại, đúng vậy, là ỷ lại, không sai, tuyệt đối là ỷ lại.

Hoa Nguyệt Hàn cúi người bên tai Hoa Nguyệt Ngân, nhẹ giọng nói: “Tiểu đệ, đừng ngăn người, nên nhập tòa, tất cả mọi người đang chờ mà.”

Hoa Ngạo Kiết lạnh lùng nhìn thấy hành động hai người thân mật, hỏa trong lòng không thể khống chế bùng hực bốc cháy lên, trong mắt lợi quang hiện lên, hai mắt nhìn chăm chăm cánh tay hai người nắm nhau, quát chói tai một tiếng: “Còn đứng ở nơi đó làm gì? Lại đây ngồi.”

Tiếng rống giận dữ của Hoa Ngạo Kiết, làm cho Hoa Nguyệt Ngân vốn như đi vào cõi thần tiên rốt cục phục hồi tinh thần, y ngẩng đầu, nhìn Hoa Nguyệt Hàn nói: “Đại ca, ta muốn đi về trước.” Bụi nước lan tràn trong hai tròng mắt đang cố gắng khắc chế không cho nước mắt rơi xuống.

“Sao được chứ?” Tuy rằng không muốn, tuy rằng hận không thể cứ như vậy mang y rời đi, nhưng lý trí nói cho hấn biết là không thể. Phụ hoàng, các tân khách đều đang nhìn, nếu cứ như vậy không quan tâm để Lục hoàng đệ rời đi, nhất định làm tức giận long uy mà bị phạt, hấn không thể để Lục hoàng đệ bị phạt, dù rằng phụ hoàng đau y, sủng y, sẽ không nhẫn tâm phạt nặng, hấn vẫn là không muốn nhìn y chịu một chút ủy khuất, nếu đã hạ quyết tâm, như vậy bất luận phát sinh chuyện gì, hấn đều phải bên người y bảo hộ y.

“Vì cái gì không được, ta trước kia đều là trong phòng dùng cơm, ta không thích nơi này.” Hoa Nguyệt Ngân ngừ khí chất vẫn lộ ra thập phần bá đạo, làm cho người ta không để cự tuyệt.

Hoa Nguyệt Hàn khéo môi gợi lên một nụ cười như có như không. Khó được nhìn thấy bé như vậy cường ngạnh mà, nếu không phải vì lấy đại cục làm trọng, hấn thật muốn cứ như vậy dung túng cho y rời đi. Bất

đắc dĩ thở dài, nhẹ ôn nhu kiên nhẫn khuyên bảo: “Chính là hiện tại đã tới rồi, nếu đột nhiên rời đi, phụ thân sẽ trách tội.”

“Ta không sợ.” Không cho Hoa Nguyệt Ngân có cơ hội mở miệng, Hoa Nguyệt Ngân dùng sức rút kéo tay về, thẳng đi ra cửa.

“Tiểu đệ.”

Hoa Nguyệt Ngân quay đầu lại, nhin không được ngẩng đầu nhìn đại đường liếc một cái, thấy Vân Âm như rắn quấn lấy tay Hoa Ngạo Kiệt, cười vui đem một ly rượu ngon đưa tới bên môi hắn, lại không biết nói cái gì, khiến Hoa Ngạo Kiệt thoải mái cười to.

Trong lòng y đau xót, vội cúi đầu, bước nhanh rời đi.

Thấy bóng dáng Hoa Nguyệt Ngân biến mất, Hoa Nguyệt Hàn tự giấu cười. Còn tưởng rằng là bởi vì mình kêu to làm cho y dừng cước bộ, lại không nghĩ rằng hoàn toàn là tự mình nghĩ.

“Ai ——” gần đây thời gian thở dài càng ngày càng nhiều , trước thu thập tàn cục rồi nói sau. Còn chưa hoàn toàn từ trong mắt móc hoàn hồn, Hoa Nguyệt Hàn chỉ cảm thấy bên tai xẹt qua một trận gió, phía sau không ngừng truyền đến tiếng kinh hô, nghị luận, quay đầu lại, nhìn lên đài ở giữa, đã không còn bóng dáng Hoa Ngạo Kiệt.

Cách yển hội một khoảng cách, Hoa Nguyệt Ngân dần dần bước chậm lại, bước đi không mục tiêu , cứ đi tới đi tới, giống như đi một , đứng lại trong một vườn nhỏ.

Tung người đuổi tới hoa viên, ánh trăng sáng tỏ, áo trắng phiêu phiêu bay, mái tóc dài đen nhánh dưới ánh trăng bay múa.

Hoa Ngạo Kiệt không chút nghĩ ngợi liền xông lên bắt lấy thân ảnh nhỏ nhắn nhẹ nhàng kia, trong đầu chỉ hiện lên một ý niệm—— y đang khóc.

Thấy rõ người tới, Hoa Nguyệt Ngân ra vẻ trấn định trấn to hai mắt muốn bức nước mắt trở về, lại bị hắn ôm vào trong lòng. Vùi đầu trong lòng hắn, cảm giác tiếng tim đập cường mà hữu lực của hắn, cùng với hơi thở nam tính không ngừng tiến vào trong mũi y làm cho y an tâm, Hoa Nguyệt Ngân nhin không được nhỏ giọng nức nở, nước mắt lại giống như hồng thủy vỡ đê lan tràn làm ướt một tảng lớn trước ngực Hoa Ngạo Kiệt.

25. Chương 25

“Ngân Nhi.” Ôm chặt bé trong lòng, Hoa Ngạo Kiệt nhẹ nhàng mà hôn thái dương của y, miệng vô ý thức thấp giọng gọi.

Một lần lại một lần nói với chính mình, tình cảm hai người bất đồng vĩnh viễn cũng không được đáp lại, nên buông tay . Không phải không hề cố gắng, tìm tới Vân Âm chính là vì muốn chứng minh cho dù không có y, hắn cũng có thể sống tiêu điều tự tại. Ai ——, tự cho là có thể buông tay, ai ngờ vừa thấy nước mắt của y, tất cả lừa mình dối người không chịu nổi một cú nhu vậy. Trong lòng không bỏ được y, cho dù biết y không có khả năng yêu mình, vẫn là không bỏ được y.

“Ngân Nhi ngoan, đừng khóc.” Nghe bé con trong lòng phát ra tiếng nức nở thật nhỏ, Hoa Ngạo Kiệt đau lòng không thôi. Hắn nhận thua . Phụ tử cứ phụ tử đi, chỉ cần hai người có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ, làm phụ thân cả đời sung y, yêu y có gì không được.

Nghĩ thông suốt , tâm tình cũng rộng mở trong sáng hơn. Hoa Ngạo Kiệt vẽ mặt sung nịch nhẹ vỗ về mái tóc đen mềm của Hoa Nguyệt Ngân, nói: “Ngân Nhi ngoan, đừng khóc, được không?” Buông đôi tay đang ôm chặt bé ra, không ngờ bé nhanh nắm lấy vạt áo mình không buông, mặt cũng càng vui vào càng sâu.

“Ngân Nhi ngoan, buông tay ra để phụ hoàng nhìn xem, người như vậy sẽ buồn chết đi.”

Hoa Nguyệt Ngân dùng sức lắc đầu, ghen ngào nói: “Không. Buông tay, buông lỏng tay, phụ hoàng. Vừa rồi không để ý tới Ngân Nhi.”

“Phụ hoàng như thế nào lại không để ý tới Ngân Nhi mà, ngoan, ngẩng đầu lên.” Một chút một chút, nhẹ nhàng vỗ lưng bé con trong lòng, Hoa Ngạo Kiệt cực kiên nhẫn hống nói.

“Đừng. Phụ hoàng. Đừng. Không để ý tới Ngân Nhi.”

“Phụ hoàng đau Ngân Nhi đều còn không kịp, như thế nào lại không để ý tới Ngân Nhi mà? Ngoan, đừng khóc, ngẩng đầu lên, phụ hoàng lau cho ngươi.” Hoa Ngạo Kiệt khước miệng lộ ra một tia cười khổ không rõ, tạo thành cục diện hiện tại là tại ai mà. Ai, Tiểu Đông Tây, không cần lại tra tấn phụ hoàng.

“Nhưng mà. Phụ hoàng rõ ràng. cùng Vân Âm tỷ tỷ. ở một chỗ, Ngân Nhi. Không thích. Không thích như vậy.”

Ha hả! Hẳn có thể xem phản ứng hiện tại của tiểu tử kia là ghen không?

Trong mắt hiện lên một tia trêu tức, Hoa Ngạo Kiệt dùng khẩu khí hơi vô tội nói: “Ngân Nhi vì cái gì không thích? Ngân Nhi không phải không thích phụ hoàng sao, vậy phụ hoàng chỉ có thể đi tìm người thích phụ hoàng.”

“Ngân Nhi thích phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân phút chốc ngẩng đầu, mở to hai tròng mắt khóc sưng đỏ lớn tiếng kháng nghị nói.

“Ai ——” bất đắc dĩ thở dài, Hoa Ngạo Kiệt nhẹ nhàng lau đi nước mắt nơi khóe mắt của Hoa Nguyệt Ngân, nói: “Phụ hoàng biết, nhưng mà thích của Ngân Nhi cùng thích của phụ hoàng là không giống nhau.”

“Phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân gương mặt ửng đỏ cúi đầu. Giống nhau mà, thích của y cùng phụ hoàng là giống nhau mà, bằng không sẽ không nhìn thấy hẳn cùng Vân Âm tỷ tỷ ở một chỗ lại khổ sở như vậy, lúc nghe Đại hoàng huynh nói hẳn có hậu cung ba nghìn giai lệ lại đau lòng như vậy. Nhưng bọn họ là phụ tử a, bọn họ có ràng buộc huyết thống, cho dù có thích, bọn họ cũng không có thể ở cùng một chỗ đi?

“Không quan hệ, Ngân Nhi chỉ cần giống như bây giờ ở lại bên người phụ hoàng thì tốt rồi.”

“Phụ hoàng không phải của một mình Ngân Nhi.”

“Cái gì?”

“Phụ hoàng còn có hậu cung ba nghìn giai lệ, phụ hoàng là của rất nhiều rất nhiều người, không phải của một mình Ngân Nhi.” Hoa Nguyệt Ngân bủn môi oán giận nói.

“Ngân Nhi hy vọng phụ hoàng là của riêng Ngân Nhi sao?” Thấy tiểu tử kia cúi mặt không trả lời, Hoa Ngạo Kiệt sủng nịch nhẹ vuốt mũi y, cười nói: “Tiểu nãi này đang suy nghĩ cái gì mà? Nữ nhân hậu cung như thế nào có thể cùng Ngân Nhi tranh giành phụ hoàng mà? Phụ hoàng đương nhiên là của riêng một mình Ngân Nhi mà.”

Hoa Nguyệt Ngân trong mắt chớp động nước mắt kinh hãi, thỏa mãn, hạnh phúc, không thể tin.

Nhìn thấy tiểu tử kia trong nháy mắt nhiều biến hóa, Hoa Ngạo Kiệt cúi đầu kề bên tai y nhẹ nhàng nói: “Ngân Nhi vì cái gì tức giận?” Trong đôi mắt màu đen hiện lên một quang mang ranh mãnh. Có lẽ hẳn buông quá sớm mà, bảo bối của hắn cũng không giống như hắn nghĩ hoàn toàn không biết gì cả, ít nhất còn hiểu thế nào là ghen.

Hơi thở ấm áp phả vào phía sau tai Hoa Nguyệt Ngân, làm cho y không tự giác run rẩy, lập tức giây dựa muốn thoát khỏi ôm ấp của Hoa Ngạo Kiệt.

“Đừng sợ, đừng sợ.” Hoa Ngạo Kiệt vỗ nhẹ lưng y, trấn an nói: “Ta cái gì cũng không làm, Ngân Nhi ghen sao?”

“Không có.” Hoa Nguyệt Ngân không cần suy nghĩ, vội vã lắc đầu.

“Thật sao?” Hoa Ngạo Kiệt hồ nghi nhìn y, vẻ mặt không tin.

“Thật mà.”

Hoa Ngạo Kiết mỉm cười, buộc chặt cánh tay, lại tiến đến bên tai Hoa Nguyệt Ngân: “Chúng ta thử nghiệm một cái là biết ngay.”

“Phụ. Hoàng. Người muốn để làm gì?”

“Đương nhiên là muốn trừng phạt tiểu hài tử không nghe lời, thích nói dối rồi.” Hoa Ngạo Kiết khẽ liếm vành tai y, ôn nhu nói.

“A —— ta sai lầm rồi, ta không nên nói dối, ta tức giận.” Hoa Nguyệt Ngân cứng còng thân thể, vẻ mặt kinh hoảng lớn tiếng hét lên.

“Ha ha ha.” Phản ứng của bảo bối thật sự là rất thú vị, quả nhiên chỉ có y mới có thể làm cho hắn thoải mái cười to như thế, nếu không có y bên người, hắn còn sống cũng bất quá chỉ là một hình thức mà thôi!

“Ngạo ——”

Tiếng cười tắt ngúm, Hoa Ngạo Kiết bực mình nhìn thấy nữ nhân đột nhiên tiến vào, âm thanh lạnh lùng nói: “Chuyện gì?”

“Đêm nay.”

“Hủy bỏ.” Không đợi nàng nói xong, Hoa Ngạo Kiết đã không kiên nhẫn ngắt ngang lời của nàng. Sớm biết nữ nhân này đeo bám như thế, hôm nay đã không tìm nàng.

“Nhưng mà.”

“Ngày mai ta sẽ phái người đưa người quay về Huyền Vũ các.”

Vẻ mặt hoảng hốt lung lay thân thể một chút, lẩm bẩm nói: “Người không thể đối ta như vậy.” Vân Âm sắc mặt nháy mắt biến vô cùng tái nhợt.

“Phụ. Phụ thân?”

Trong ngực truyền đến tiếng tiểu tử kia hỏi nghi hoặc, Hoa Ngạo Kiết vội vỗ nhẹ lưng y, ôn nhu nói: “Ngoan, chúng ta trở về phòng.”

“Ân.”

“Người như thế nào có thể đối ta như vậy?” Nàng thương hắn như vậy, nếu không phải vì hắn, lúc trước nàng như thế nào ở lại Thanh Long sơn trang này? Nếu không phải đứa con bảo bối của hắn làm mất thất huyền cầm của nàng, nàng sao có thể mất đi tất cả vốn có? Rõ ràng có thể lớn tiếng chất vấn hắn, nhưng vừa thấy bộ dáng hắn khó xử, lo lắng, nàng không đành lòng, cố chịu đựng, không cùng so đo đối lấy cũng chỉ là hắn đối nàng như vậy sao? Hắn như thế nào có thể như vậy?

Hoa Ngạo Kiết nhẹ nhàng cười, nhìn nàng nói: “Vì cái gì không thể? Ta đã cho người hứa hẹn gì sao? Chúng ta chính là theo nhu cầu thôi.” Ngữ điệu bình thản không mang theo một tia tình cảm lại lộ ra từng trận hàn ý.

“.” Đúng vậy, hắn không cho mình gì hứa hẹn, thậm chí hôm nay. Vẫn là chính mình tiến tới. Hắn là thân phận gì, như thế nào có thể xem nàng trong mắt, nếu không phải vừa mới nghe được vài câu cuối cùng bọn họ nói chuyện, nàng đến bây giờ còn không tự lượng sức mưu toan dùng thân thể đến trối chết hắn, nhưng nàng có thể nào chịu được nàng bại bởi vì hài đồng chín tuổi còn chưa trưởng thành trước mắt này.

Vân Âm cười, hai tròng mắt hiện lên một tia trào phúng, nhìn chăm chú hai người nói: “Ha ha ha, hứa hẹn của người đều cho đứa con của chính người, tất nhiên là không thể cho ta rồi. Phụ tử loạn luân? Ha ha ha, có thể có kết quả gì hảo? Nhiều buồn cười gièm pha a, Nam Hiên quốc hoàng đế bệ hạ lại yêu chính đứa con của mình, ha ha ha, thật sự là rất buồn cười, các người không biết là buồn cười sao? Ha ha ha.” Ngôn ngữ sắc bén, châm chọc lợi hại, từng câu từng chữ đều có khinh thường trào phúng. Vân Âm điên cuồng cười, mặt hơi hơi vằn vẹo có vẻ dữ tợn.

Giống như bị tia chớp đánh trúng, Hoa Nguyệt Ngân ngây ngốc, thật lâu không thể hoàn hồn, bên tai không ngừng quanh quẩn lời nói của Vân Âm. Cả người lâm vào một tình cảm không thể hiểu nổi, là ưu thương, là thống khổ, là bất lực, chính y cũng không nói rõ được là cảm giác gì, chỉ thấy trước mắt tối sầm, một loại cảm giác kẻ khác hít thở không thông lạnh như băng thấu xương nháy mắt truyền khắp tứ chi trăm cốt, y muốn kêu lên đau đớn, thanh âm lại thể nào cũng không phát ra được, bốn phía chỉ còn lại có hắc ám cùng yên tĩnh.

“Ngân Nhi, ngươi làm sao vậy? Ngân Nhi.”

Ai? Là ai gọi ta? Đau quá, lạnh quá, nơi này là chỗ nào? Phụ hoàng ở nơi nào?

Vì cái gì tối như vậy? Phụ hoàng người ở đâu? Đừng bỏ lại ta một mình.

26. Chương 26

Cơn gió lạnh bỗng nhiên thổi qua mặt, một dòng sát khí vô hình từ trong thân thể Hoa Ngạo Kiết tỏa ra bốn phía.

Thanh âm Hoa Ngạo Kiết trong trẻo mà vô cùng lạnh lùng: “Ngươi đã làm gì?” Hắn nắm tay, móng tay bầu vào da thịt, máu đỏ sẫm từ trên tay chảy xuống, hắn đã không kịp ngăn cản, chỉ có thể lẳng lặng nhìn bé con như được điêu khắc ra trước mắt này chìm trong đau đớn hôn mê.

Vân Âm bỗng nhiên cảm thấy cả người lạnh như băng, trong bụng cứ cuộn cuộn không thôi, ghê tởm muốn phun ra, sắc mặt trắng bệch, “Vì cái gì khẳng định là ta như vậy?” Vân Âm đứng trước mặt hắn, hai mắt trợn lên, cổ gồng cấn môi dưới, chịu đựng để không phát run.

“Ngươi tốt nhất cầu nguyện không phải là ngươi, nếu không, sau này ngươi nhất định sẽ hối hận vì còn sống trên đời này.” Hoa Ngạo Kiết ngẩng đầu, thản nhiên nói, ánh mắt sắc bén lạnh lùng nhìn nàng, thấy nàng run rẩy một trận.

“Ngươi đang uy hiếp ta?” Vân Âm nhìn hắn, môi run run kịch liệt, mặt cười như tro tàn.

“Có phải uy hiếp hay không, ngươi cứ thử xem thế nào?” Hoa Ngạo Kiết đôi môi vừa nhếch lên một nụ cười quỷ dị, vừa ôm bé con trong lòng xoay người sang chỗ khác không thèm nhìn nàng, “Nếu ngươi còn có một chút đầu óc, nên biết kế tiếp phải làm thế nào đi?” Nói xong, hắn ôn nhu nhìn Hoa Nguyệt Ngân trong lòng, không cần sợ, ta ở bên cạnh ngươi, mỉm cười, sau đó nhanh chóng rời đi.

Khi Hoa Ngạo Kiết rời đi xong, thân mình Vân Âm dần dần xụi lơ xuống, mờ mịt ngồi chồm hổm trên mặt đất, run run, không khỏi thất thanh khóc rống lên.

Hoa Ngạo Kiết ôm Hoa Nguyệt Ngân đi thẳng về phòng, liền lệnh mọi người không được phép tới gần cửa phòng nửa bước, vô luận phát sinh chuyện gì cũng không ai được quấy rầy.

Hoa Nguyệt Ngân nằm trên giường lớn mềm mại, y cau mày, hai mắt nhắm chặt, lông mi thật dài rung động, trong hôn mê, dĩ nhiên có gì đó nhiễu loạn lòng y, làm cho y bị vây trong trạng thái phi thường bối rối cùng bất an.

Hoa Ngạo Kiết ngồi ở đầu giường, cúi người hôn môi lên cái trán y, đầu lòng vuốt ve tóc y, nhẹ nhàng ôm lấy y, xiết y vào trong ngực. Nói cho ta biết, ngươi đang mơ thấy cái gì?

Phóng xuất ra toàn bộ lực lượng, ma lực và linh lực trong cơ thể điên cuồng di chuyển, Hoa Ngạo Kiết một tay đỡ trên trán Hoa Nguyệt Ngân, cùng lúc bức ma lực tán loạn trong cơ thể quay về cất giữ ở đan điền, cũng cùng lúc đem linh lực ở kinh mạch cùng huyết quản chậm rãi xâm nhập cơ thể Hoa Nguyệt Ngân, bỗng nhiên, một linh lực cùng chú lực cường đại cuộn cuộn tán loạn không ngừng trong cơ thể Hoa Nguyệt Ngân, va chạm lẫn nhau, khóa chặt linh lực của Hoa Ngạo Kiết xâm nhập, bức hắn không thể không thu hồi linh lực, dừng xâm nhập

Sao lại thế này? Trong cơ thể tiểu tử kia sao lại có linh lực phản ứng cường đại như vậy? Là hắc bất tri bất giác xem nhẹ cái gì sao? Vì cái gì bỗng nhiên cảm thấy hắc đúng là tuyệt không hiểu biết y?

Nhìn thấy trán bé con trong lòng toát ra mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Hoa Ngạo Kiệt đau lòng lại thương tiếc. Quên đi, không thêm nghĩ nữa, việc này chờ tiểu tử kia tỉnh lại hỏi cũng không muộn, trước giải quyết mộng cổ trong cơ thể bé là quan trọng nhất.

Vân Âm nữ nhân này thật sự đáng giận, cư nhiên hạ cổ thâm độc như vậy với bảo bối của hắc, hắc tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho nàng. Nhưng còn phải tìm hiểu nguồn gốc của mộng cổ, còn phải dựa vào nàng hỗ trợ.

Nhẹ nhàng đặt tiểu tử kia vào giường, ôn nhu đắp chăn cho hắc, thấm thiết để lại trên cái trán trơn bóng của y một nụ hôn yêu thương, Hoa Ngạo Kiệt đứng dậy đi ra khỏi phòng.

27. Chương 27

Trong thư phòng yên tĩnh, không khí áp lực làm cho người ta không thể thuận hô hấp. Một nam tử toàn thân cao thấp đều tản ra hơi thở dày đặc ngồi ở ghế trên, tay chống cằm dưới, hai mắt sắc bén nhìn chăm chăm nữ tử đứng trước mắt hắc, “Người vừa mới nói gì thử nói lại lần nữa xem.”

Trên mặt nữ tử hiện lên một chút hoảng hốt, nhưng rất nhanh trấn định xuống: “Mộng cổ không phải ta hạ, bệ hạ nói ta đi đâu tìm cổ nguyên?”

“Ha ha ha!” Nam tử đột nhiên cuồng tiếu vài tiếng, tiếp theo sắc mặt trầm xuống, nhích người ngồi dậy, hắc hơi hơi nheo con ngươi lại, trên người đột nhiên tản mát ra một tia sát ý lạnh như băng! Sau đó, hắc lại nhẹ nhàng cầm bàn tay của mình, lạnh nhạt nói: “Vân Âm a Vân Âm, dù là người cổ mà nói dối, nhưng vẫn giấu đầu lòi đuôi? Người nói trảm rớt cuộc nên bắt người thế nào mới tốt mà?” Nói chuyện người không phải ai khác, đúng là Hoa Ngạo Kiệt.

Vân Âm nghe xong lời này, đáy lòng cả kinh, thầm nghĩ chính mình hắc là cũng không nói sai cái gì mà a, hắc đang định lừa ta. Vội nghiêm mặt nói: “Thứ Vân Âm ngu dốt, không biết bệ hạ lời ấy có ý gì?”

“Không biết? Hừ! Nếu như thế, trảm liền để người biết là có ý gì.” Hoa Ngạo Kiệt khước miệng hơi hơi cong lên, lộ ra một nụ cười tà mị, “Người nói mộng cổ không phải người hạ? Vậy người thế nào lại biết Ngân Nhi trúng chính là mộng cổ?”

Vân Âm vừa nghe, nhất thời mặt lộ vẻ hoảng sợ, lắp bắp nói: “Kia. Đó là bởi vì.”

“Bởi vì sao? Bởi vì trảm nói để cô nương trong vòng nửa ngày tìm ra cổ nguyên trên người Ngân Nhi, nếu làm không được, sẽ dùng dao vẽ lên gương mặt nhỏ nhắn của cô nương vài bông hoa để hả giận? Thật sự là kỳ quái mà, trảm chỉ nói một câu như vậy, Vân Âm cô nương có thể biết Ngân Nhi của trảm trúng loại cổ gì? Xem ra Vân Âm cô nương thực là rất thông minh nha!” Hoa Ngạo Kiệt có ý châm chọc nói.

“Người. Người lừa ta?” Vân Âm chán nản, nàng không tự chủ được hạ thân lung lay, hai nắm tay nắm chặt run nhẹ.

“Lừa người? Ha ha ha! Người xứng sao? Thành thật nói đi, người nếu bằng lòng hảo hảo nói rõ cổ nguyên, giải mộng cổ trên người Ngân Nhi, ta sẽ không hề khó xử người, nếu không, phương pháp có thể làm cho người ta sống không bằng chết, ta còn nhiều mà.” Giống như bất cứ giá nào cũng không muốn nhả nãi thêm nữa, mặt Hoa Ngạo Kiệt đột nhiên lộ vẻ ngoan sắc*, hai mắt lạnh như băng bắn ra sát ý nhẹ nhẹ, càng ngày càng đặc cơ hồ muốn dùng ánh mắt giết chết nữ nhân trước mắt.

Vân Âm cắn chặt khớp hàm, phần nộ nhìn hắc, một lát sau, trong mắt tái không một tí gợn sóng, lạnh nhạt cười, nói: “Bất quá chết thôi mà, bệ hạ cho rằng Vân Âm lại sợ chết sao?”

“Ha ha ha! Chết đương nhiên không sợ, thống khổ nháy mắt là xong. Nhưng Vân Âm cô nương hình như không nghe trảm nói là sống không bằng chết. Cho thân hữu bên người người đều bởi vì người mà chết đi,

cho người thống khổ, áy náy, nhưng không cách nào đi theo bọn họ; làm người tàn tạ, cho người trở thành kỹ nữ thấp nhất dẽ tiện rẻ mạt, cả đời mặc người giày xéo lại không có cách đào thoát. Đủ loại biện pháp khiến cho người cả đời sống trong thống khổ trầm còn nhiều lắm, người có thể cho là trầm đang hù dọa người, mạo hiểm thử xem, bất quá đừng trách trầm không nhắc nhở người, trầm là tuyệt đối sẽ không nhân từ nương tay, đến lúc đó, người liền chuẩn bị tâm lý đau quá không muốn sống để nhận trừng phạt lớn nhất đi.” Trên người Hoa Ngạo Kiết đột nhiên lộ ra một khí phách hoàng giả trên trời dưới đất chỉ có mình ta, vô hình làm cho người ta hiểu được hần không nói chơi.

Nghe xong những lời này, ánh mắt Vân Âm ảm đạm xuống, sắc mặt tái nhợt như tuyết, nàng kích động vịn phần, như là nhìn thấy quái vật lui về phía sau một bước lớn, lấy tay nhanh cầm lấy vạt áo trước ngực mình, quát: “Người có thể nhân tâm đối ta như thế?” Trong thanh âm Vân Âm mang theo ai oán vô cùng, hai tròng mắt nổi lên một tầng lệ quang mờ mờ.

“Hừ! Người cũng có thể tàn nhẫn hạ mộng cổ ác độc như vậy đối với một tiểu nhi chín tuổi, trầm vì sao không thể đối đãi người như vậy?” Hoa Ngạo Kiết mắt lạnh nhìn thấy Vân Âm chực khóc, không hề rung động.

Vân Âm nhìn hần, chậm rãi thu hồi nước mắt, bỗng nhiên giống điên rồi cuồng thanh cười to, “Ha ha. . . . Ha ha a. . . .” Giờ phút này bộ mặt nàng dữ tợn vô cùng, một lát sau, nàng ngừng cười to, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Tốt, tốt lắm. Cái gì gọi là quân vương vô tình, Vân Âm ta hôm nay xem như bản thân cảm nhận được. Chính là sợ để cho bệ hạ ngài thất vọng rồi, tiểu nữ tử chưa từng nghe nói qua mộng cổ này còn có cổ nguyên theo.” Nói xong, Vân Âm thấy vẻ mặt Hoa Ngạo Kiết tự nhiên, lấy ánh mắt người ngoài cuộc nhìn nàng, không khỏi giật mình. Hần sao còn có thể bảo trì bình tĩnh? Tâm niệm vừa chuyển, lại nói: “Nhiều lời vô ích, bệ hạ đã xác nhận định mộng cổ trên người Lục hoàng tử là Vân Âm hạ, vậy chỉ bằng để bệ hạ xử trí đi.”

“Nói xong ?” Hoa Ngạo Kiết bình tĩnh nhìn nàng, lấy giọng điệu vương giả hỏi.

“Đúng.”

“Người muốn chịu chút đau khổ, vậy trầm sẽ thanh toán người.” Thanh âm Hoa Ngạo Kiết vẫn bình tĩnh như thường, nhưng trong mắt lại hiện lên một tia ánh sáng lạnh. Nữ nhân này thật cho rằng mình không dám động đến nàng, lập tức liền lớn tiếng ra lệnh nói: “Băng, bắt nữ nhân tâm địa rắn rết này cho trầm.”

Hoa Ngạo Kiết vừa nói xong, Huyền Băng vẫn ẩn từ một nơi bí mật gần đó để bảo hộ an toàn của Hoa Ngạo Kiết, xuất hiện bên cạnh hần, cúi đầu cung kính nói: “Dạ, chủ nhân.” Chỉ thấy gã rút từ bên hông ra một đoản đao lúc nào cũng đem theo, mặt lạnh lùng từng bước một hướng về phía Vân Âm, làm cho người khác lo lắng sợ hãi nhất chính là cặp mắt kia lạnh như băng không một tí cảm tình của gã. Đôi mắt này nhìn Vân Âm, ánh mắt giống như một cây đao, khiến nàng sợ tới mức liên tục lui về phía sau.

“Người. Người đừng qua đây. Đừng qua đây.” Vân Âm hoảng sợ nhìn Huyền Băng, cả người run rẩy không dừng được, lập tức đem ánh mắt cầu cứu chuyển hướng Hoa Ngạo Kiết, hy vọng có thể từ hần tìm một chút trợ giúp, lại chỉ nhìn thấy hần khinh miệt cười. Thầm nghĩ: mình thật là ngốc đến đáng thương mà, hạ mệnh lệnh không phải chính là hần sao? Hần nếu thực đối với mình có một tia tình ý, cũng sẽ không lãnh huyết như thế, mình rốt cuộc còn trông cậy vào cái gì? Hy vọng xa vời cái gì?

Huyền Băng đã dừng lại trước người nàng, một bàn tay không chút nào thương tiếc nắm cầm dưới của nàng thoáng nâng lên, mắt thấy đoản đao sẽ chạm vào mặt nàng, nàng tuyệt vọng nhắm mắt, một lát sau, đau đớn dự đoán vẫn chưa xảy ra, nàng mở mắt ra, trong mắt hiện lên một tia cảm kích, nước mắt cũng chảy xuống.

Huyền Băng mặt lạnh nhìn nàng, lập tức chậm rì rì buông lỏng tay ra, đem đoản đao cất về bên hông, xoay người quỳ gối, ôm quyền nói: “Chủ nhân, thuộc hạ đột nhiên nghĩ đến một chuyện rất thú vị, so với khoa tay múa chân vẽ hoa trên mặt nàng càng thú vị hơn, không biết chủ nhân có hứng thú không?”

Hoa Ngạo Kiết chọn mi, khóe miệng gợi lên một nụ cười tà, “Có thể làm cho Băng chủ động mở miệng nói chuyện thú vị, trầm há có thể không có hứng thú sao? Cứ việc yên tâm lớn mật làm đi, nhưng đừng giết chết nàng, trầm còn lưu nàng hữu dụng.” Huyền Băng chỗ lợi chỗ hại đều biết, nếu không như thế, hần cũng sẽ không lưu lại bên người.

“Dạ.” Huyền Băng đưa tay vào trong ngực lấy ra một bình nhỏ màu xanh biếc tinh xảo, nói: “Chủ nhân, trong bình này có một thứ kêu “Hoa dung thất sắc”, được như tên, bột phấn của nó một khi dính trên làn da, dung mạo có đẹp cũng sẽ hóa thành hư ảo, biến thành người không mặt. Thuộc hạ thấy vẽ mấy đao khó khăn như vậy lên mặt cô nương này, còn không bằng trực tiếp cho nàng dùng “Hoa dung thất sắc”, cũng bớt chút việc.”

“Không mặt? Như thế nào không mặt được?”

“Hồi bẩm chủ nhân, không mặt chính là ý trên là mặt chữ, trên mặt cái gì cũng không có.”

“Ha ha! Thú vị! Băng từ đâu đoạt được loại dược này? Hay là nói. Đây lại là kiệt tác của người?”

“Dược này đúng do thuộc hạ không lâu trước đây chế thành, còn chưa kịp tìm người thí nghiệm thuốc.” Huyền Băng tuy nói là ẩn vệ, nhưng trước kia lại là dược sư, nhưng là cho tới bây giờ chỉ nghiên cứu chế tạo độc dược chinh nhân, mặc dù không thương hại tánh mạng, phàm là người dùng qua dược của gã, đều không ai còn sống. Hả? Người hỏi ta vì cái gì? Đó đương nhiên là bởi vì không ai chịu nổi di chứng sau khi dùng thuốc thí nghiệm rồi, sáng sớm đều tự sát đi gặp Diêm vương đưa tin!

“Người xác định dược của người sẽ không giết chết nàng?” Hoa Ngạo Kiệt khước miệng hơi hơi run rẩy một chút, tuy nói để hấn yên tâm lớn mật cứ việc làm, nhưng đây cũng là dược hấn tự nghiên cứu chế tạo, chuyện cũ rõ ràng ở mắt, Hoa Ngạo Kiệt không thể không phòng. Huống dựa theo thói hư tật xấu của Huyền Băng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Vân Âm không chết cũng hóa điên, như vậy sao còn hỏi được? Tuy rằng biểu tình của Huyền Băng vĩnh viễn lạnh như băng, hỉ giận không hiện ra trên mặt, nhưng nội tâm lại tương phản, thích nhất là trêu chọc người khác, có đôi khi ngay cả người chết cũng không bỏ qua. Bất quá đối hấn cũng rất trung thành, cũng chỉ có trước mặt hấn, mới có thể thu hồi tính xấu một chút, tận trung làm cương vị công tác ẩn vệ, mọi chuyện đều vì hấn mà ưu tiên lo lắng. Nghĩ như vậy, có lẽ là chính mình quá mức buồn lo vô cớ, nhưng vẫn như cũ không thể phóng khoáng được.

“Chủ nhân yên tâm, thuộc hạ dùng để thuốc thí nghiệm không phải tử tù cũng là kẻ cực hung ác, những người này chết hoàn toàn là bởi vì thuộc hạ không có ý ngăn trở, cố ý để bọn hấn tự xử. Chỉ cần chủ nhân không có hạ tử lệnh, thuộc hạ bảo đảm vị cô nương này thần trí thanh tỉnh, tứ chi kiện toàn.” Huyền Băng mặt ngoài bất động thanh sắc, nói chuyện ngữ khí cứng nhắc, không hề cảm tình, kì thực nội tâm lại sớm khẩn cấp mong chờ thí nghiệm.

Hoa Ngạo Kiệt trầm tư trong chốc lát, trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia linh quang, trên mặt vẫn thản nhiên, nói: “Nếu Băng nắm chắc như vậy, thế trăm không chuẩn cũng không được? Cứ theo ý tứ của người lo liệu đi.”

“Tạ ơn chủ nhân.” Hắc hắc! Đang lo tìm không thấy người thí nghiệm thuốc mà, nữ nhân này cư nhiên dám ra tay với tiểu chủ tử, cũng xứng đáng nàng xui xẻo.

Lại nhìn Vân Âm, khi hai người nói chuyện đã sớm sợ hãi đến hồn phi phách tán, xụi lơ trên mặt đất.

Ngoan sắc*: chỉ vẽ mặt độc ác, tàn nhẫn.

28. Chương 28

Mộng cổ là phương pháp tỉ lệ tử vong cao nhất trong tất cả cổ thuật, cũng là phương pháp nhanh nhất. Phàm là người trúng mộng cổ, sẽ lâm vào hôn mê vô chừng mực, bị ác mộng tra tấn từng ngày chết dần chết mòn, sau bảy ngày bảy đêm sẽ tắt thở.

Mắt thấy Huyền Băng xoay nắp bình, “Hoa dung thất sắc” cách nàng càng ngày càng gần, đồng tử Vân Âm dần dần phóng đại, đầu óc trống rỗng, không biết trong lòng là tâm trạng gì, nàng đột nhiên ngồi xổm xuống, cuộn mình lắc đầu quảy quảy, miệng còn thì thào : “Đừng lại đây, đừng lại đây.”

Hoa Ngạo Kiệt thấy thời cơ đã chín muồi, vội ra tiếng chặn lại nói: “Chờ một chút.”

“Chủ nhân?” Huyền Băng xoay người, trong lòng rất là buồn bực, nhưng nghĩ lại, chủ nhân làm như vậy đều có dụng ý của hắn, mình chỉ cần nghe lệnh làm việc là được, tuy rằng đáng tiếc, hay là chờ một chút đi, có sốt ruột cũng chẳng ăn nhằm gì lúc này.

“Băng, người lui xuống trước.”

“Dạ.”

Nhìn thấy Vân Âm bị dọa đến hồ đồ, vẻ mặt mờ mịt bất lực, Hoa Ngạo Kiệt trong lòng rất là đắc ý, cứ như vậy, còn sợ nàng không chịu nói ra cổ nguyên của mộng cổ sao?

“Vân Âm, trăm biết người có tình với trăm, thôi được rồi, trăm sẽ thấy cho người một cơ hội nữa, chỉ cần người giải mộng cổ trên người Ngân Nhi, trăm đảm bảo người tuổi có già thì áo cơm cũng không lo, cũng không khó xử người, nếu không, Huyền Băng lợi hại thế nào người hẳn là rất rõ ràng đi.” Hoa Ngạo Kiệt vẻ mặt nghiêm túc nhìn thấy nàng, không nhanh không chậm nói. Hắn biết rõ đạo lý ban ân là thế nào, cũng tự tin ý chí Vân Âm đã bắt đầu dao động.

Vân Âm ngẩng đầu, đôi mắt dày nháy mắt hiện lên một tia cảm kích, lập tức lại ảm đạm xuống, đôi môi run nhẹ, nức nở nói: “Ta. thật. thật sự. thật sự không thể giải. mộng cổ trên người Lục hoàng tử, cũng. Cũng không biết cổ nguyên. của mộng cổ. Là cái gì?”

Hoa Ngạo Kiệt không nhìn vẻ mặt Vân Âm tuyệt vọng bất lực, ánh mắt nháy mắt biến thành băng hàn, âm thanh lạnh lùng nói: “Xem ra người là không thấy quan tài không đổ lệ, không thấy Hoàng Hà tam bất tử. Hảo, trăm thành toàn người. Băng.”

“Không cần.” Vân Âm thét chói tai ngắt lời hắn, kích động vội vàng xua tay giải thích nói: “Đừng, ta không có nói sai. Cổ đúng là ta hạ, nhưng ta thật sự không biết giải như thế nào a.” Nàng là thật sự sợ Huyền Băng, không muốn để gã tới gần mình bước nào.

“Lại nói dối, người thông thạo hạ cổ lại sao không hiểu giải cổ?”

“Ta nói đều là sự thật, cổ sư ngày đó dạy ta hạ cổ chỉ nói lấy máu làm chất dẫn sẽ thành cổ, ta nhất thời tò mò liền cắt ngón tay hạ mộng cổ. Ta còn định tương lai tìm nàng thỉnh giáo thi cổ như thế nào, nàng đã không thấy tăm hơi, cho nên ta căn bản không biết thi cổ như thế nào lại càng không biết giải cổ thế nào. Lục hoàng tử trúng mộng cổ đúng là bởi vì ta, điểm ấy ta không thể phủ nhận, nhưng ta thật sự không biết đây là chuyện gì xảy ra a, người tin tưởng ta.” Nói xong, trong lòng bàn tay Vân Âm đã thấm ra mồ hôi lạnh.

Hoa Ngạo Kiệt không nói gì, không trả lời, chỉ là lạnh lùng nhìn chằm chằm nàng, giống như muốn nhìn thấu linh hồn của nàng, qua thật lâu, mới thản nhiên nói: “Người dạy người hạ cổ là ai?”

“Ta không biết, ngày đó nàng lấy cái khăn che mặt che đi dung mạo, mặc dù thân hình không giống một nữ tử, nhưng thanh âm cực kỳ ngây thơ, bởi vậy ta có thể kết luận nàng còn là một tiểu cô nương vị thành niên.”

Hoa Ngạo Kiệt ngắt ra, mới nói thêm: “Tiểu cô nương?” Một tiểu cô nương lại có năng lực như thế, tiềm lực chắc là không thể đo lường, hơn nữa theo thời gian, nàng này nếu có thể hoàn toàn thành thực dùng cổ thuật, đối Nam Hiên quốc mà nói, không biết là phúc hay là họa?

“Đúng vậy, ta thực khẳng định. Người. Nguyên ý tin tưởng ta sao?” Vân Âm tâm tình phức tạp nhìn hắn, chờ mong lại thực không yên.

“Trăm có tin người hay không quan trọng sao? Quan trọng là ... Hiện tại người đã không còn một chút giá trị lợi dụng nào, huống chi người làm cho Ngân Nhi chịu khổ cũng là chuyện thật không thể tranh cãi, người cảm thấy ta sẽ buông tha người? Nên buông tha người sao?” Hoa Ngạo Kiệt ánh mắt sắc bén như đao quang nhìn chằm chằm Vân Âm, dùng tiếng nói không chứa độ ấm gì hỏi.

Nhìn thấy ánh mắt hắn, Vân Âm nhất thời cảm thấy cả người lạnh như băng, hàn khí quanh thân giống như lập tức chui vào làn da, đông lạnh một tia hy vọng cuối cùng trong lòng nàng. Dần dần, ánh mắt của nàng lộ ra tuyệt vọng cùng phần hận, hai mắt đỏ bừng nhìn chằm chằm Hoa Ngạo Kiệt, khàn khàn quát:

“Vậy người giết ta đi, ta chỉ cầu người cho ta thống khoái.” Nói ra sự thực, hắn lại không muốn bỏ thí một tia đồng tình cùng thương hại. Vân Âm bỗng nhiên cảm thấy thật đáng buồn, nhưng trong đáng buồn nàng lại cảm thấy một loại buồn cười nói không nên lời. Khi nào bản thân đã ti tiện đến nông nổi như thế, nhưng lại thương hại đến ngay cả người ta đồng tình, thương hại cũng không buông tha, đáng tiếc người ta còn cố tình không cho. Buồn cười, thật buồn cười cực kỳ!

“Phụ thân, con có việc cầu kiến.” Đang lúc này, thanh âm Hoa Nguyệt Hàn từ ngoài thư phòng truyền đến.

“Vào đi.”

“Dạ.” Hoa Nguyệt Hàn đẩy cửa mà vào, bình tĩnh tiêu sái đến trước mặt Hoa Ngạo Kiết, tư thái tao nhã hơi hơi hướng hắn cúi đầu, nói: “Phụ hoàng, nhân thần vừa mới thăm Lục hoàng đệ, thấy y trong lúc ngủ mơ rất là thống khổ, vốn định đánh thức y, nhưng bất luận ta kêu to như thế nào, y vẫn là bất tỉnh, phụ hoàng có biết nguyên nhân vì sao?” Hoa Nguyệt Hàn cũng là người thông minh, vừa bước vào thư phòng, chân tướng sự tình, trong lòng đã sáng tỏ bảy tám phần, nhưng vì ngại mình là dựa vào lý do này mới có thể đứng ở đây, mới không thể không làm xiếc hết toàn bộ, nhưng thân phận tất nhiên là không cần làm điều thừa che che lấp lấp, trực tiếp hỏi phụ hoàng.

Vốn bởi vì hành động lúc trước Hoa Nguyệt Hàn cùng Hoa Nguyệt Ngân thân mật mà rất là bức mình, Hoa Ngạo Kiết đang nghe đến Hoa Nguyệt Hàn lại một mình đi vào phòng hắn xem Hoa Nguyệt Ngân, trong lòng khó chịu như là đánh nghiêng bình giấm chua vạn năm, hắn lạnh lùng nhìn lướt qua Hoa Nguyệt Hàn, nói: “Việc này trăm sẽ xử lý, Hàn Nhi nếu là vì việc này mà đến, giờ có thể trở về.” Hoa Ngạo Kiết hai tay chống đỡ cằm, nhìn thẳng ánh mắt hắn, mặc cho ai cũng có thể nhìn ra ý tứ trực khách trong đó.

“Phụ hoàng, nhi thần trong lòng có một dự đoán lớn mật, không biết có nên nói hay không?” Hoa Nguyệt Hàn mỉm cười, bỏ qua không đem lời hắn vừa nói để vào mắt, hoàn toàn không có tính toán rời đi.

“Hàn Nhi can đảm như thế này, cần gì phải hỏi lại ý kiến trăm mà?” Hoa Ngạo Kiết có chút nguy hiểm nheo lại mắt, quý dị tươi cười nổi trên mặt, thanh âm lạnh lẽo gần từng tiếng truyền đến trong tai Hoa Nguyệt Hàn. Thấy Hoa Nguyệt Hàn mặt không đổi sắc, trên mặt vẫn mang theo nụ cười mỉm thương hiệu, Hoa Ngạo Kiết trong lòng thầm giật mình, nhưng hắn trước sau trấn định tự nhiên, không có chút kích động, chứng minh hắn đã xem nhẹ đứa con này.

Hoa Nguyệt Hàn không đem châm chọc trong giọng nói Hoa Ngạo Kiết để trong lòng, mỉm cười nói: “Phụ hoàng, nếu nhi thần không đoán sai, Lục hoàng đệ mê man rất không bình thường, hình như là trúng mộng cổ, không biết nhi thần có đoán sai?”

“Đúng vậy.” Hoa Ngạo Kiết lạnh lùng nói, bất quá thần sắc trong mắt có dụ đi.

“Vậy không biết phụ hoàng có tìm được phương pháp giải mộng cổ?”

“Chưa có.” Mới vừa nói xong, ánh mắt Hoa Ngạo Kiết phút chốc biến đổi, hắn có hứng thú nhìn Hoa Nguyệt Hàn, nói: “Hàn Nhi có thể có biện pháp?” Nếu việc này nó có thể viên mãn giải quyết, có lẽ, với mình hay với nó, cũng là thu hoạch không thể tưởng được mà.

Hoa Nguyệt Hàn thu hồi tươi cười, thần sắc ngưng trọng gật gật đầu, nói: “Có là có, nhưng phương pháp có điểm ác độc, nhưng lại không biết hữu dụng không?” Nếu không phải vì cứu người hắn yêu, hắn trăm triệu không thể dùng loại phương pháp này.

“Chỉ cần có thể cứu Ngân Nhi, phương pháp ác độc thế nào cũng phải thử một lần. Huống trăm vốn không phải người tốt gì, nếu thật muốn xuống địa ngục, một mình trăm cũng đủ rồi, cần bản không có do dự gì, Hàn Nhi mau nói đi.” Hoa Ngạo Kiết mắt lộ vui sướng, ngữ khí kiên định nói.

Không hổ là nam nhân mình kính nể nhất, Hoa Nguyệt Hàn quảng bỏ ý niệm không đành lòng trong đầu, nói: “Trong bốn nước, chỉ có Bắc Trữ quốc là quốc gia nổi tiếng nhất về cổ thuật, nhi thần còn trẻ tò mò, từng đi qua Bắc Trữ quốc, chuyên tâm đối cổ thuật nghiên cứu học tập một phen. Trong một lần cơ duyên xảo hợp, nhi thần kết bạn một vị bằng hữu đối cổ thuật rất có nghiên cứu, hắn từng nói qua: thiên hạ cổ thuật không thiếu cái lạ, nhưng bất luận là cổ thuật lợi hại đến đâu, một khi người thi cổ tử vong, người trúng cổ tự nhiên được cứu vớt.”

“Quả có chuyện lạ như vậy?”

“Thiên chân vạn xác. Vị bằng hữu kia của ta đối với cổ thuật nghiên cứu, trình độ thực thâm, nếu tìm hắc đến, không lo giải không được mộng cổ này. Nhưng hắc hành tung mơ hồ không chừng, thật là khó tìm, đến đây nhất định phải chậm trễ không ít thời gian, ta sợ Lục hoàng đệ khó khăn chống đỡ đợi hắc đến.”

“Nếu như thế, Hàn nhi không cần lo lắng nữa mau tìm người đi.” Ánh mắt liếc đến Huyền Băng đứng bên cạnh nhìn chăm chăm Vân Âm không tha, âm thầm vì Vân Âm bị ai ba giây đồng hồ, nói: “Kế tiếp.
. Băng, giao cho người.”

“Tạ ơn chủ nhân, thuộc hạ nhất định không bỏ nhọ sứ mệnh.” Huyền Băng cung kính thi lễ xong, xoay người, trước khi Vân Âm còn chưa kịp phản ứng, nàng đã bị mang ra khỏi thư phòng. Chỉ nghe ngoài thư phòng truyền đến một tiếng kêu cứu cực kỳ bi thảm.

(hắc hắc! Tình huống Huyền Băng đối Vân Âm, Phạm Phạm sẽ không miêu tả nhiều, làm phiền mọi người tự tưởng tượng đi!)

29. Chương 29

Bốn phía tối om, không có một tia ánh sáng, bóng đêm quỷ dị bao phủ tất cả phạm vi tầm mắt có thể thấy được. Y đang đợi ai? Ai có thể dẫn y rời đi bóng tối này.

Hoa Ngạo Kiệt đứng ở đầu giường cúi đầu ngắm Hoa Nguyệt Ngân, đôi mày mỗi một mày bất giác nhíu lại, gương mặt khô ngô không giấu được buồn phiền.

Bảy ngày, tiểu tử kia cứ hôn mê như vậy suốt bảy ngày.

Rõ ràng chú lực trong cơ thể tiểu tử kia đã không còn tồn tại nữa, mộng cổ chắc chắn là đã giải, nhưng vì sao bé mãi cũng chưa mở mắt? Thấy mày y đã giãn ra, cũng không thống khổ giống như trước kia, Hoa Ngạo Kiệt chỉ cảm thấy tâm loạn như ma, rốt cuộc vì sao, vì sao còn chưa tỉnh lại?

Hắn cúi xuống, nhẹ nhàng hôn xuống trán y, ở bên tai y thấp giọng nói: “Ngân Nhi, vì sao còn chưa tỉnh lại? Vì sao?” Quyển luyện lại hôn hai má y, mới luyện tiếc mà đứng lên, cúi đầu thâm tình thoáng nhìn qua, mới rời giường đi.

Trong thư phòng, Hoa Ngạo Kiệt phiền táo bất an bước qua bước lại, hoàn toàn không còn lạnh lùng bình tĩnh như trước nữa. Bỗng nhiên, hắn ngừng lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, không kiên nhẫn nói: “Vương Nhược Bình còn chưa tới sao?”

“Đúng vậy, chủ nhân.” Huyền Băng đứng một bên, cung kính đáp.

“Chết tiệt Vương Nhược Bình, rốt cuộc là kì kèo cái gì, mà đến bây giờ còn chưa đến?”

“Chủ nhân, theo hành trình bình thường, Vương ngự y nên sớm tới rồi, không biết trên đường có xảy ra chuyện gì hay không?” Không phải hắc cố ý muốn thay lão nhân Vương Nhược Bình kia giải thích, nhưng thật sự không giống cá tính lão.

Hoa Ngạo Kiệt có chút dăm chiêu “Ân” một tiếng. Đúng vậy, Vương Nhược Bình nên sớm tới rồi, vậy người hiện tại đang đi đâu? Vì sao đến bây giờ còn chưa tới Thanh Long sơn trang? Nếu là hắc trước đây, đã sớm chú ý tới điểm ấy, phái người đi điều tra. Nhưng hiện tại, bản thân lại chỉ biết nôn nóng chờ đợi, trong lòng ngay cả hoài nghi cơ bản nhất cũng không xuất hiện. Thường nghe người ta nói lo lắng sẽ bị loạn, trước kia vẫn nghĩ đây là chuyện thực buồn cười, vĩnh viễn sẽ không phát sinh với mình, nhưng cho đến giờ khắc này hắc mới phát hiện mình sai lầm rồi, hơn nữa sai quá sai, hóa ra ảnh hưởng của tiểu tử kia đối với hắc đã lớn như vậy. Từ trước đến nay hắc không để một bóng hình ai bên mình, giờ phút này lại cam tâm tình nguyện bị ảnh hưởng, không có cảm giác không thoải mái, ngược lại đáy lòng ngấm ngầm mừng thầm, xem ra bản thân so với trong tưởng tượng còn muốn hết thuốc chữa hơn!

“Bằng, người tự mình đi điều tra một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Dạ, chủ nhân.” Nói xong, thân hình Huyền Bằng uốn éo, đã biến mất khỏi phòng. Giây tiếp theo, thanh âm hần lại vang lên ngoài thư phòng: “Chủ nhân, Vương Nhược Bình Vương y sư đã tới rồi.” Đây cũng không nên trách gã, thật sự là Vương Nhược Bình này biết chọn thời điểm xuất hiện, còn không à, mới ra khỏi cửa phòng, lão bước vào.

Cửa phòng bị đập ra, Hoa Ngạo Kiệt tiến lên giữ chặt cổ áo Vương Nhược Bình, mang theo lão nhẹ nhàng nhảy đi, thi triển kinh công cao nhất đời, hướng về phòng Hoa Nguyệt Ngân đang ở mà đi.

Cho đến khi Huyền Bằng hồi tỉnh thần lại, không trung chỉ loáng thoáng lưu lại một tiếng kêu cứu già nua kích động.

“Thế nào?”

“Hồi bẩm bệ hạ, thân thể Lục điện hạ không có gì khác thường, sở dĩ còn chưa tỉnh, chỉ sợ là chính bản thân Lục điện hạ không muốn tỉnh lại.”

“Nói thế nào?” Hoa Ngạo Kiệt mày nhú chặt.

“Nhược Bình khi còn trẻ, từng xem qua một trường hợp giống Lục điện hạ trong một quyển sách thuốc xưa, trong sách ghi lại, chứng bệnh này là bởi vì sâu trong nội tâm mỗi người đều cất giấu một phần cô độc, chúng ta gọi phần cô độc này là “Tâm ma”. Khi người càng lún càng sâu, hoàn toàn bị ác mộng cô độc bao phủ, như vậy thế giới của người cũng chỉ còn lại tuyệt vọng hư vô, thử hỏi người như vậy ai có ý muốn tỉnh lại mà đối mặt? Mỗi người trong ý nghĩ đều tồn tại tiềm thức, sức mạnh tiềm thức phi thường thần kỳ, nó sẽ làm con người chuyện gì cũng đều theo tâm ý mình mà định, trong lòng nghĩ thế nào sẽ làm thế nấy, cho nên Nhược Bình đoán rằng, Lục điện hạ có lẽ là ở trong tiềm thức đang đấu tranh với bản thân, nên mới hôn mê bất tỉnh.”

“Ý của người là Ngân Nhi bởi vì tâm ma thao túng, mới không ngừng trong tiềm thức thôi miên chính mình, trực tiếp lún vào hôn mê sâu, không chịu tỉnh lại?”

“Có thể nói như vậy.”

“Có biện pháp trị liệu gì?”

Vương Nhược Bình đột nhiên quỳ xuống, cúi đầu cung kính hồi đáp: “Không có.”

“Không có?” Hoa Ngạo Kiệt sắc mặt cứng đờ, đôi mắt biến lạnh, “Người lặp lại lần nữa.” Hần nhìn Vương Nhược Bình quỳ gối trước mặt mình, âm thanh lạnh lùng nói.

“Nhược Bình vô năng, hết thấy đều dựa vào tự bản thân Lục điện hạ. Nếu Lục điện hạ có thể tự ức chế tâm ma, vậy tự nhiên không cần được và thấy thuốc gì cả, nếu không.”

“Đủ rồi, người có thể xuống.”

“Dạ.” Vương Nhược Bình xoa xoa mồ hôi lạnh trên trán, đứng dậy.

“Chậm đã.”

Trời ạ! Hay thật sự là trời muốn diệt Vương Nhược Bình ta!

Còn chưa đứng vững, lão lại vội vàng bùm một tiếng, quỳ rạp xuống đất, run giọng nói: “Bệ hạ còn có gì phân phó?”

“Vương ngự y hình như còn nợ trẫm một lời giải thích?” thanh âm Hoa Ngạo Kiệt rất lạnh, không có một tia tình cảm.

“Giải. Giải thích?” Lão không phải đã giải thích nguyên nhân bệnh của Lục điện hạ rất rõ ràng rồi sao? Còn có cái gì phải giải thích nữa?

“Trẫm nhớ rõ hoàng cung cách Huyền Châu thành không phải là cách xa vạn dặm đi?” Hoa Ngạo Kiệt khoe môi gợn lên một nụ cười trào phúng lạnh lùng, đôi mắt đen như mực theo dõi lão, trong ánh mắt phát ra

một tia sát khí. Thầm nghĩ: đồ trì độn, còn muốn trầm nhắc tới, trước kia trì độn hoàn trì độn, tốt xấu y thuật cũng tốt, hiện tại ngay cả bệnh nhẹ cũng xem không tốt, trầm còn giữ con trùng nhà người làm gì?

(ai nha! Trò Nhược Bình giờ tay là có lời muốn nói sao? Phạm Phạm lão sư chuẩn .

Trò Nhược Bình ô ô khóc lóc kể lể nói: Vương Nhược Bình ta y thuật hiện tại không thể nói là trước chưa có ai bằng, sau cũng không ai đạt tới, nhưng tuyệt đối có thể xem như đệ nhất đương thời. Ba tuổi được xưng là tiểu thần đồng trong y giới, năm tuổi đã có thể đọc lầu lầu sách thuốc từng đọc qua, mười hai tuổi bắt đầu, y thuật lại không người có thể địch. Mà như thế nào liền xui xẻo như vậy, cố tình phục vụ cho một chủ tử không lương tâm như thế? Cái gì kêu bệnh nhẹ? Đây là chứng bệnh trăm ngàn năm qua bất biến, duy chỉ có một con đường tự cứu có thể đi, ta có thể có biện pháp gì? Còn có, còn có, này muốn cũng không phải do ta muốn, thế nhưng chưa nghe giải thích, liền nổi lên sát niệm với ta, ta thật là oan uổng, thật sự là so với Đậu Nga còn oan hơn.

Dừng dừng dừng, Phạm Phạm lão sư đã biết, trò Nhược Bình cũng mau giải thích đi, dừng để các vị đại nhân đợi lâu. Ta vô nghĩa không nói nhiều, muốn khóc về nhà khóc, nếu không, chủ tử người còn chưa chém đầu người, người đã là bộ xương khô không máu rồi.

Tại sao?

Còn dám hỏi? Không thấy được trong tay các đại nhân [chỉ độc giả] cầm gạch sao, còn không mau trốn đi.
.....

A. Ôm đầu chạy tán loạn, gào thét kêu cứu.)

“Bệ hạ thứ tội, ngày đó nhận được thư, Nhược Bình thật là tức khắc xuất phát, chính là chưa ra đến cửa cung đã bị An quý phi chặn lại, nói tiểu công chúa đột nhiễm phong hàn, lập tức phải trị. Nhược Bình chịu không nổi quý phi nương nương “đau khổ cầu xin”, chỉ đi xem xét, phát hiện tiểu công chúa hàn khí đã xâm nhập vào phổi, nếu trị liệu trễ, với thân thể tiểu công chúa tuyệt đối sẽ không chịu đựng được nửa ngày, y giả phụ mẫu tâm*, cho nên. Bất quá chờ tiểu công chúa qua khỏi nguy hiểm, Nhược Bình phóng hết sức để đến đây.” Còn chạy chết hai bảo mã chảy hết mồ hôi và máu mà, đương nhiên những lời này lão không dám nói ra.

” Trong cung của trầm chỉ còn lại mình người là ngự y sao?” Này tính là giải thích à? Hoa Ngạo Kiết neohai trông mắt lại, đôi mắt đen sâu thẳm như ánh sao lấp lánh, hàn quang nghiêm nghị nhìn lão.

“Bệ hạ thứ tội, lúc ấy Nhược Bình cũng có đề nghị để ngự y khác khám và chữa bệnh, chính là thái độ An quý phi quyết tuyệt, không chịu thả Nhược Bình rời đi.” Điều không phải là lão có tâm thoát tội, trốn tránh trách nhiệm. Chính là này thực không thể trách lão, An quý phi kéo chết tha sống lão đến An Doanh cung, đến bây giờ còn làm trong lòng lão run sợ, An quý phi ngày thường vẫn là ung dung đẹp đẽ quý giá, căn bản là một người đàn bà chanh chua không trâu bắt chó đi cày thôi. Nhưng mà cứ gần vua như gần cọp, nguyên tắc nhiều một chuyện không bằng ít một chuyện, lão cũng chỉ có thể gạt lương tâm dùng bốn chữ “đau khổ cầu xin” thay thế .

Hoa Ngạo Kiết đột nhiên bước đến bên giường, ngắm nhìn Hoa Nguyệt Ngân đang nằm trên giường, có chút đắm chiêu nói: “Việc này chờ trầm hồi cung sẽ điều tra rõ, người lui xuống trước đi.”

Trời ạ! Đất ơi! Đây là thật chẳng? Mạng mình xem như là bảo vệ rồi sao?

“Dạ, dạ, Nhược Bình cáo lui.” Vương Nhược Bình không che dấu được nội tâm hưng phấn tâm tình kích động, khóe miệng sắp cười đến hai cái lỗ tai.

Hoa Ngạo Kiết trong mắt chỉ còn lại Hoa Nguyệt Ngân, còn có thể nào chú ý biểu tình của Vương Nhược Bình, cho đến khi nghe tiếng cửa nhẹ nhàng đóng lại, đại não hần mới bắt đầu vận chuyển tốc độ hần lên.

An Ninh tâm tư kín đáo, suy nghĩ chu toàn, làm việc từ trước đến nay rất đúng mực, loại việc chặn đường cướp người này, thật sự không nên phát sinh với nàng, ánh mắt Hoa Ngạo Kiết dần dần trở nên thâm thúy, là trùng hợp sao?

y giả phụ mẫu tâm*: thầy thuốc có tấm lòng của cha mẹ.

30. Chương 30

Tia nắng sáng sớm đầu tiên xuyên qua cánh cửa sổ gỗ khắc hoa, chiếu vào căn phòng rộng thênh thang, sự ấm áp cũng không làm ấm được trái tim nam tử đang vô cùng lo lắng kia.

Trên chiếc giường bằng gỗ lim khắc hoa, một tuyệt mỹ nam hài đang nằm hôn mê, vài tia nắng màu vàng kim nhạt chiếu vào mái tóc mềm mại của y, càng tăng thêm vẻ đẹp khiến kẻ khác kinh hãi.

Nhìn thấy bé nhắm mắt, nhu thuận im lặng nằm đó, Hoa Ngạo Kiệt ngồi ở bên giường yêu thương khẽ vuốt hai má y, lẩm bẩm nói: “Tiểu tử kia đây là đang trừng phạt phụ hoàng sao? Người xem, phụ hoàng đã biết sai lầm rồi, không chỉ có giường, ngay cả phòng cũng đã đổi mới rồi. Phụ hoàng cam đoan, nơi này trừ người và ta, sẽ không có người thứ ba bước vào, vậy nên tha thứ cho phụ hoàng, mở to mắt nhìn phụ hoàng được không?” Đợi một lát, hần nặng nề thở ra một cái, cúi người thật cẩn thận cúi xuống giường ôm lấy Hoa Nguyệt Ngân, ghé vào lỗ tai y tiếp tục thì thầm: “Làm sao bây giờ? Ta thật muốn hôn đến khi người tỉnh lại.” Hần khinh hôn vào hai má cùng đôi môi của Hoa Nguyệt Ngân, trong mắt hần không có dục vọng, chỉ có một loại mê mang khó có thể lý giải.

Mỗi ngày, Hoa Ngạo Kiệt đều giống như bây giờ, ôm Hoa Nguyệt Ngân ngồi bên giường, nói liên miên không ngừng vào tai y, hần biết y nhất định nghe được, cho nên bất luận chuyện vụn vặt, chuyện nhảm chán gì gì đó, hần đều nói say sưa, mặc dù trong phòng vĩnh viễn đều chỉ có thanh âm của một mình hần.

Bất tri bất giác, ngày cứ trôi qua như vậy, đã gần một tháng.

Hoa Nguyệt Ngân một lần lại một lần đến cầu kiến, Huyền Băng một lần lại một lần đến bẩm báo có cự thần thúc giục hồi cung, Hoa Ngạo Kiệt đều làm như không thấy, chỉ canh giữ bên người Hoa Nguyệt Ngân một bước cũng không chịu rời đi.

“Ngân Nhi, người sẽ nhanh chóng tỉnh lại, đúng không? Chờ người tỉnh, phụ hoàng nhất định lúc nào cũng khắc khắc ở bên cạnh người, phụ hoàng cam đoan sẽ không để người cảm thấy cô độc tịch mịch nữa, lại càng không khiến người thương tâm khổ sở, phụ hoàng cam đoan.” Mấy ngày liền khẩn trương lo lắng, ngủ cũng thực bất an, sớm khiến cho niềm tin của hần tụt thấp đến cực điểm, mà lúc này hần vẫn đang mạnh mẽ áp lực thấp thỏm lo âu trong lòng, không thêm nghĩ nữa, hoặc là nói hần căn bản không dám nghĩ rằng tiểu tử kia có thể cứ như vậy hôn mê bất tỉnh hay không.

“Ngân Nhi, nhanh tỉnh lại, được không? Phụ hoàng thật sự không thể không có người a, van cầu người mở to mắt nhìn phụ hoàng đi, được không?” Một hàng lệ theo khuôn mặt cực kỳ tuấn mỹ rơi xuống, nhỏ lên đôi môi như phấn của Hoa Nguyệt Ngân.

Mặn mặn lại lành lạnh, còn kèm theo vị chua xót? Đây là cái gì?

Trong mơ mơ màng màng, Hoa Nguyệt Ngân luôn nghe được có người đang nói chuyện với y, tuy rằng không biết đối phương vì cái gì muốn nói với y, nhưng y vẫn có thể cảm nhận được ấm áp đối phương truyền cho, làm cho y trong bóng đêm thấy được một tia sáng. Y khát vọng tia sáng này, nhưng sợ hãi tiếp cận nó. Trong bóng đêm, y chỉ có thể ôm chặt lấy đầu gối mình, co người lại.

Hương vị chua xót càng ngày càng đậm, quấn quanh trong lòng thật lâu không tan đi, ngực đột nhiên đau như ai đó khoan vào, làm cho y khó chịu không thở được, y thật muốn mở to mắt xem đến tột cùng là ai mang đến cho y loại cảm giác đáng ghét này? Y dùng hết sức tức giận mở hai mắt, trong một mảnh mông mông lung lung, y thấy được một nam tử anh tuấn, mày kiếm của nam tử nhanh nhú lên, đôi mắt đen sâu như hồ nước đầy nước mắt, mũi cao thẳng tắp ra hơi thở cao quý, đôi môi mỏng khêu gợi giống như bị kính hách không nhỏ mà hơi hơi mở ra, tay hần nắm chặt lấy y, trong lòng bàn tay truyền đến độ ấm áp đến tận trong lòng, làm cho y cảm thấy an tâm mà trước nay chưa có.

Hoa Ngạo Kiệt giật mình thất thần, có chút si ngốc nhìn Hoa Nguyệt Ngân.

Đây là thật sao? Tiểu tử kia thật sự tỉnh lại sao? Không phải đang nằm mơ đi? Đang nghi hoặc, lại thấy tiểu tử kia vươn cánh tay nhỏ bé, nhẹ nhàng lau nước mắt nơi khóe mắt của hần, nói: “Ta dường như mơ

một giấc mơ rất dài, cảm giác chân thật trong mộng lại đáng sợ, ta giống như bị toàn bộ thế giới từ bỏ, cô tịch, hắc ám. Nhưng ngay khi ta tuyệt vọng muốn buông tay, lại nghe thấy thanh âm một người, thanh âm hảo ám áp hảo ám áp.”

Hoa Ngạo Kiết giống như rút cuộc không thể khắc chế nội tâm mừng như điên, một tay ôm lấy Hoa Nguyệt Ngân vào trong lòng, tiếng nói ngừng lại. Hoa Nguyệt Ngân tùy ý để hân gất gao ôm lấy, hai tay vô ý thức để dưới sườn hân, ôm lại hân.

“Phụ hoàng, thực xin lỗi, để người lo lắng.”

Thanh âm mềm mại trầm thấp từ ngực truyền đến, Hoa Ngạo Kiết càng dùng sức ôm chặt bé con trong lòng, như là muốn hút y vào cơ thể vậy. Đúng rồi, đây là thanh âm của tiểu tử kia, bảo bối của hân không có việc gì, bảo bối của hân đã tỉnh lại!

” Hứa không bao giờ dọa phụ hoàng như vậy nữa, biết không?”

“Ân.”

Qua thật lâu, phát hiện tiểu tử trong lòng có chút khó thở, Hoa Ngạo Kiết mới thoáng thả lỏng lực cánh tay, một bàn tay vỗ nhẹ lưng y giúp y thuận khí, một bàn tay vẫn để ở thắt lưng y, chặt chẽ mà giam y vào trong ngực, cúi đầu ghé vào lỗ tai y nói: “Đói không?” Thanh âm dịu dàng ôn nhu đa tình, bên trong giống như ẩn chứa tưởng niệm vô hạn.

Hoa Nguyệt Ngân nhẹ nhàng lắc lắc đầu.

“Vậy Ngân Nhi biết mình vì sao lại hôn mê không?”

Hoa Nguyệt Ngân mờ mịt nhìn hân, vẫn là lắc lắc đầu.

“Ngân Nhi còn nhớ rõ trước khi hôn mê có cái gì dị trạng không?”

“Dị trạng?” Hoa Nguyệt Ngân dùng sức hồi tưởng tình cảnh ngày đó trước lâm vào hôn mê, rốt cục y nhớ ra. Phụ tử loạn luân. Buồn cười gièm pha. Không có hảo kết quả. Gương mặt Vân Âm dữ tợn, tiếng cười điên cuồng, ngôn ngữ sắc bén, toàn bộ lại lần nữa quanh quẩn trong lỗ tai y. Y hoảng sợ lắc đầu thật mạnh, nghĩ muốn xóa đi thanh âm chói tai quái dị kia, cùng với phần sợ hãi làm y căm thù đến tận xương tủy.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn Hoa Nguyệt Ngân nháy mắt trắng bệch, sắc mặt Hoa Ngạo Kiết tư lự biến đổi, đau lòng kêu lên: “Ngân Nhi không nghĩ, chúng ta không nghĩ, người nhìn phụ hoàng này, chúng ta không nghĩ.” Hân đã không còn khí lực dư thừa suy nghĩ chuyện khác, nếu lại làm tiểu tử kia lâm vào hôn mê, thì hân thà rằng cái gì cũng không tra, cái gì cũng không biết, hân chỉ cần y hảo hảo thôi.

“Phụ hoàng, ta rất sợ hãi, ta không cần rời người đi.” Hoa Nguyệt Ngân đem mặt dúi vào trong ngực hân, nước mắt làm ướt vạt áo hân.

“Tiểu tử kia, ngẩng đầu lên nhìn ta.”

Hoa Nguyệt Ngân nức nở ngẩng đầu, tội nghiệp nhìn hân.

“Nhớ kỹ, cho dù người khắp thiên hạ không cần người, ta Hoa Ngạo Kiết vĩnh viễn cũng không rời người đi!” Hoa Ngạo Kiết nghiêm túc nhìn y, ưng thuận lời hứa cả đời.

Hoa Nguyệt Ngân hai mắt đầm lệ mê ly nhìn hân, hóa ra một câu vô cùng đơn giản như vậy lại có thể cho y cảm thấy được hạnh phúc đến thế.

Lão thiên gia a, ta chỉ là một đứa nhỏ, có lẽ vẫn là một đứa nhỏ thực ích kỷ, người làm ơn tha thứ ta ích kỷ, làm cho ta lại một lần nữa tin tưởng vào hạnh phúc như vậy được không? Ta không cần rời hân đi, ta muốn vĩnh viễn ở lại bên người hân, cảm thụ ấm áp cùng sung nịch hân cho ta, ta biết ta thực tham lam, nhưng chỉ lúc này thôi, thật sự chỉ cần lúc này thôi.

(chương sau ta bắt đầu sẽ giới thiệu phụ thân vì cái gì có lưỡng chủng lực lượng ma lực cùng linh lực ^^ đào móc một chút quá khứ của hân!)

31. Chương 31

Cả gian phòng chìm đắm trong ánh nắng màu vàng, hai người trên giường thân thiết dựa sát vào nhau, gương mặt Hoa Ngạo Kiệt tràn đầy sùng nịch, còn gương mặt Hoa Nguyệt Ngân đều là sự tin cậy, y lắng nghe tiếng tim đập trầm thấp mà hữu lực của hắn, hắn ngửi mùi hương thoang thoang làm say đắm lòng người trên thân thể y, tại đây một khắc này, bọn họ đều có cùng một ý tưởng, là hy vọng thời gian có thể dừng lại, để giờ khắc này vĩnh viễn cũng không trôi đi!

Nghĩ thì rất là đẹp, nhưng ông trời thường không giúp người hoàn thành nguyện vọng. Gì? Không tin? Không tin thì người nghe đi, tiếng chân ồn ào đã đến gần, mà lại không chỉ một người.

“Phụ thân, con đến thăm tiểu đệ.” Mỗi ngày đến, mỗi ngày đều bị cửa sập vào mặt, nhưng Hoa Nguyệt Hàn không nổi giận, chỉ đứng ngoài cửa chờ, gió mặc gió, mưa mặc mưa.

Tạm dừng trong chốc lát, thấy trong phòng không đáp lại, Huyền Băng nói tiếp: “Chủ nhân, có khách viếng thăm, gặp hay không gặp?”

Trong phòng vẫn không có tiếng đáp lại, hai người buồn bực nhìn nhau liếc mắt một cái. Tuy nói bọn họ đã sớm bị cửa sập vào mặt không quan tâm đến thành quen, mặc kệ rơi vào cảnh cực tuyệt lạnh như băng kinh khủng đến cỡ nào, đều có thể duy trì thái độ bình thường, nhưng cũng không có nghĩa bọn họ có thể đột nhiên thích ứng cái không khí im lặng quỷ dị như vậy.

Lại xem hai phụ tử trong phòng, bốn con mắt nháy cũng không nháy nhìn chằm chằm cửa phòng, giống như còn chưa phục hồi tinh thần lại từ trong hạnh phúc.

“Phụ thân (Chủ nhân)?”

Nghe hai người ngoài cửa trăm miệng một lời, âm thanh tràn đầy nghi hoặc, Hoa Ngạo Kiệt không khỏi khẽ nhú mày, hiển nhiên với việc hai người kia không hiểu chuyện, cảm thấy khó chịu.

“Ngân Nhi vừa mới tỉnh, y cần yên tĩnh hoàn toàn để nghỉ ngơi, hai người các người lui xuống trước đi.” Hoa Ngạo Kiệt bực mình trầm giọng ra lệnh.

“Tiểu đệ tỉnh? Thật sao ạ? Phụ thân ngài nói thật chăng?” Tuy rằng cách cánh cửa, vẫn có thể nghe được thanh âm Hoa Nguyệt Hàn kích động mừng như điên.

“Đại ca, ta đã không có việc gì, cảm ơn người đến thăm ta.”

Bên trong cánh cửa truyền ra tiếng nói của Hoa Nguyệt Ngân ôn nhu mà quen thuộc hơn lúc nào hết, sào lo áp lực trong lòng nhiều ngày đã tan biến, hắn đột nhiên vui vẻ muốn kêu to, hít sâu, cường chế sự vui sướng này, điều chỉnh tình cảm quá mức kích động của mình, ra vẻ thoải mái nói: “Thật tốt quá. Tiểu đệ, đại ca có thể vào thăm người không?” Một chút bất nhẫn sẽ làm loạn đại mưu, hắn cũng không muốn vì biểu hiện tình cảm quá mức làm cản, mà khiến cho đám chua tràn khắp phòng.

“Đương nhiên có thể (Không được tiến vào).”

Trong phòng đồng thời truyền ra hai tiếng nói không giống nhau đáp lại.

Trời ạ, mình đã biểu hiện thấp như vậy rồi, sao phụ hoàng vẫn nhỏ mọn gặt đi thế chứ, thoáng rộng lượng chút không được sao? Hắn chỉ là muốn vào xem tình trạng thân thể Lục hoàng đệ một chút thôi mà!

“Đại ca tiến vào (Không được tiến vào).”

Khi trong phòng lại truyền ra thanh âm hai người kia, Hoa Nguyệt Hàn không biết mình nên khóc hay nên cười. Lúc Lục hoàng đệ bị hôn mê, hắn có lẽ còn có thể tìm lý do thuyết phục bản thân, nhưng mà hiện tại, hắn còn có thể lừa dối chính mình rằng giữa hai người đó không có gì sao? Hình như là không còn cách nào khác. Nếu là người khác, hắn có lẽ có một cơ hội tranh giành, nhưng mà lúc này, là nam nhân mà Hoa Nguyệt Hàn cả đời kính nể nhất, hắn còn có cơ hội để giành sao?

Trong phòng, Hoa Nguyệt Ngân khó hiểu nhìn Hoa Ngạo Kiết, Hoa Ngạo Kiết chột dạ quay đầu nhìn về một bên.

“Phụ hoàng?”

“Ách..... Phụ hoàng từng hứa, nơi này trừ ta và ngươi ra, sẽ không có người thứ ba bước vào. Quân vô hí ngôn.” Hoa Ngạo Kiết bị nhìn có chút không được tự nhiên, quay đầu biện giải.

“Nhưng mà Đại hoàng huynh là đến thăm riêng ta.”

Thấy Hoa Nguyệt Ngân còn chưa bỏ cuộc, Hoa Ngạo Kiết đột nhiên rất là bức mình, quát: “Thu tâm ý là được rồi, cần gì phải gặp?” Người ta càng đuối lý càng nói nhỏ, Hoa Ngạo Kiết càng đuối lý càng lớn tiếng, đến cuối cùng, chính hắn cũng thấy hắn có lý, chột dạ lúc đầu cũng không còn bóng dáng.

“Nhưng mà, đại ca cũng là có ý tốt a.” Hoa Nguyệt Ngân cắn môi dưới, bụng đầy ủy khuất nói.

“Hảo hảo hảo, là phụ hoàng không đúng.” Hoa Ngạo Kiết vội phóng nhẹ thanh âm, để y dựa vào ngực mình, từng chút từng chút vỗ nhẹ.

Dỗ thì dỗ, hắn vẫn tính không cho gặp, chỉ nghe Hoa Ngạo Kiết lớn tiếng lạnh lùng nói: “Hàn Nhi, người cùng Bằng đến thư phòng chờ ta, ta sẽ ra sau.”

“Dạ, con (thuộc hạ) cáo lui.”

Vẫn như xưa, Huyền Băng mặt không chút thay đổi xoay người bước về phía trước, mà Hoa Nguyệt Hàn đi phía sau gãi giống như là tức giận muốn xi khỏi miễn cưỡng lê bước. Điểm duy nhất không giống chính là, hai người được lệnh đi ra thư phòng chờ. Nếu là bình thường, ngoại trừ bị rống lui đi, cái gì cũng không có.

Nằm trên ngực Hoa Ngạo Kiết ấm áp, Hoa Nguyệt Ngân cảm thấy thực thỏa mãn, ở cái thế giới này, ít nhất cũng có một người thật lòng sủng y, nguyện ý để y dựa vào, trong lòng dâng lên niềm tin khó hiểu, không bao giờ lo lắng sợ hãi như trước kia nữa.

“Ngân Nhi, phụ hoàng cùng ngươi ăn chút gì đó trước, được không?”

Hoa Nguyệt Ngân nhẹ nhàng lắc đầu, đột nhiên lại vô cùng kiên định ngẩng đầu nhìn Hoa Ngạo Kiết nói: “Phụ hoàng, ta muốn lập tức hồi cung.” Trải qua lần này, y mới hoàn toàn hiểu được tâm tình nữ tử từng xuất hiện trong giấc mộng của y. Bất an, cô độc, tuyệt vọng, đủ để bóp chết ý thức sinh tồn của mỗi con người, nếu không phải có phụ hoàng, y chỉ sợ đã vĩnh viễn đều ngủ say trong bóng đêm vô chừng mực kia. Vậy nàng thì sao? Còn có chút vận may nào không?

“Ngân Nhi, có thể chia sẻ bí mật của ngươi cho phụ hoàng một chút không?” Hoa Ngạo Kiết nhìn y, ánh mắt thâm thúy có nét sâu xa.

“Àn. Nhưng mà phụ hoàng cũng phải nói bí mật của ngươi cho Ngân Nhi nha.” Cho dù hắn không hỏi, Hoa Nguyệt Ngân cũng đã tính đem toàn bộ những chuyện năng lực không hiểu được kiếp trước kiếp này nói ra hết.

“Hảo. Phụ hoàng vốn không muốn gạt Ngân Nhi. Có gì nghi vấn, Ngân Nhi cứ việc hỏi.” Hắn lúc trước khi quyết định dùng lực lượng tìm y, thậm chí mất đi lý trí mà giết người, hắn cũng đã chuẩn bị tốt là nói ra tất cả.

“Phụ hoàng không phải người thường, đúng không?”

“Ngân Nhi của ta thông minh như vậy, không phải đã sớm biết sao?”

“Dạ, nhưng mà ta trước sau không nghĩ ra được làm sao phụ hoàng có được hai loại sức mạnh linh lực cùng ma lực cùng tồn tại trong cơ thể được? Cho dù phụ hoàng không phải người thường, huyết nhục chỉ khu* cũng không giả, theo lý mà nói, nó căn bản không thể gánh vác hai sức mạnh tương sinh tương khắc thể này?”

“Ngân Nhi phân tích không tồi.” Hoa Ngạo Kiết cười tán thưởng, nhưng trong nụ cười mang theo chua xót không phát hiện được, “Cái này phải cảm tạ cây long thảo hộc vạn năm trường thọ ở Ngự hoa viên rồi.”

“Long thảo hộc vạn năm trường thọ?” Chắc là cái cây thọ ít nhất ba người mới ôm hết thân trong hoàng cung kia, mới đầu còn có chút hứng thú với nó, có thể thấy nó bốn mùa đều cành lá tươi tốt xum xuê, cũng không thấy nó kết quả, cũng có điểm kỳ lạ, nhưng ngày qua ngày, cũng mất đi hứng thú nghiên cứu.

“Ngân Nhi không thích thân cận người khác, cũng không thích ra ngoài, tất nhiên là không biết truyền thuyết của long thảo hộc trường thọ. Nhưng mà truyền thuyết cũng chỉ là truyền thuyết, mặc kệ người khác thêm thắt bao nhiêu thần kỳ, chẳng qua cũng là ý tưởng của một con người thôi. (Truyền thuyết long thảo hộc trường thọ đề cập trong chương 12)

“Ta nhớ rõ mùa đông năm ấy đặc biệt lạnh, phụ hoàng ta đột nhiên bạo bệnh mà chết, Nam Hiên quốc náo động không ngừng. Vì chưa kịp hạ chiếu thư, nhóm hoàng tử kịch liệt triển khai tranh giành ngôi vị hoàng đế. Ta năm ấy 13 tuổi, tâm muốn chơi đùa còn chưa hết, căn bản vô tình với việc tranh đoạt ngôi vị hoàng đế bố thí kia, liền lặng lẽ rời khỏi hoàng cung. Ai ngờ khi ta trở lại hoàng cung, đối mặt chỉ có một khối thi thể không trọn vẹn không đầy đủ, bị chó hoang cắn xé, một tháng ngắn ngủn, ta mất đi thân nhân quan trọng nhất, cả bạn bè. Mẫu hậu của ta, bằng hữu, ân sư, bọn họ đều là người kiêu ngạo tự phụ, kết cục cư nhiên là phơi thây hoang dã, nhờ hoàng thúc đúng lúc trợ giúp, ta giết sạch những kẻ tham gia vào việc này, cũng chính là tất cả huynh đệ của ta. Sau khi xử lý xong chuyện bọn họ, chính là đăng cơ đại điển của ta. Dưới tất cả đại thần hành lễ, ta chậm rãi bước lên hồng thảm, hướng về cái ngôi vị hoàng đế ta cũng chẳng ưa thích kia, ai ngờ một trung niên nam tử đã sớm ngồi trên long yển thuộc về ta kia. Không phải hoàng thúc thì còn là ai? Hắn từ trên cao nhìn xuống, dùng ánh mắt hèn mọn nhìn ta, giống như đang xem trò cười buồn cười nhất trên đời. Mà ta quả thật cũng thật sự buồn cười, từ đầu đến cuối, không có một chút hoài nghi với hắn. Hoàng thúc duy nhất của ta a, hắn mưu đồ bí mật độc chết huynh trưởng của hắn, giết chết mẫu hậu, bằng hữu, ân sư của ta, lại vu oan giá họa cho các huynh đệ cùng cha khác mẹ của ta, mượn tay ta giúp hắn loại bỏ tất cả các nhân tố bất lợi, làm ngư ông thu hết tất cả lợi lộc. Cao minh a cao minh, thật đúng là kẻ sách cao minh nhất.”

“Lúc sau, ta bị một binh đoàn ủa lên bao vây, chỉ trong chớp lát, chém giết một hồi. không người giúp đỡ, không người cổ vũ, một mình tác chiến, khổ không chịu nổi. Có lẽ mệnh ta không nên tuyệt, cho dù vết thương đầy người, hấp hối, ta vẫn chạy ra khỏi vòng vây.”

“Ta không mục đích thi triển khinh công, hai chân chạy như điên, lại chạy tới một nơi không nên tới nhất – hoàng cung, không phải chui đầu vô lưới thì còn là gì?”

“Nội tâm nói không nên là cảm giác gì, chỉ là cảm thấy mệt chết được, cũng không muốn chạy nữa. Nhẹ nhàng nhảy lên long thảo hộc vạn năm trường thọ tưởng trưng cho hoàng quyền cùng trí tuệ của Đại đế vương Nam Hiên quốc, sinh tử từ mệnh**, vốn định cứ như vậy tùy ý dựa vào mà ngủ, ai ngờ lại làm ta nhìn thấy long quả, trong lòng không khỏi vui vẻ, ta lúc ấy bị truyền thuyết kia che hết hai mắt, không chút do dự ăn long quả vào.”

“Ăn long quả vào xong, ta cảm thấy toàn thân đau đớn tê tâm liệt phế, thân người giống như sung khí bành trướng sắp nổ mạnh, trước khi hôn mê một giây, ta nói với chính mình, nếu ta có thể sống, ngày hôm nay, ta vĩnh viễn cũng không quên, người mình tín nhiệm bán đứng mình, mùi máu tanh, đau đớn đều khắc vào trong lòng, ngày khác, nhất định phải nhân mười nhân một trăm đòi lại cho bằng hết.”

huyết nhục chi khu*: chỉ thân thể máu thịt của anh Kiệt.

sinh tử từ mệnh**: sống chết đều do số mạng.

32. Chương 32

“Ngân Nhi có biết, tam hồn thất phách của con người là bao gồm ba hồn và bảy phách nào không?” Không đợi Hoa Nguyệt Ngân trả lời, Hoa Ngạo Kiệt tiếp tục nói: “Hồn có ba hồn, một là thiên hồn, hai là địa hồn, ba là mệnh hồn. Phách có bảy phách, phách thứ nhất thiên trùng (trùng: hướng), phách thứ hai linh tuệ (sự nhanh nhạy), phách thứ ba khí (không khí), phách thứ tư lực (sức lực), phách thứ năm trung xu (trung

tâm), phách thứ sáu tinh (tinh thần, tinh lực), phách thứ bảy anh (tài hoa). Trong ba hồn, hai hồn thiên địa thường ở bên ngoài, chỉ có mệnh hồn là trong thân. Thiên địa mệnh ba hồn cũng không thường gặp nhau. Trong bảy phách thì hai thiên phách hai địa phách cùng ba nhân phách, âm dương tương ứng, cũng không tách ra. Cũng thường bám theo cơ thể con người. Kỳ thật bảy phách của nhân loại, thực tế chính là ẩn ý nói bảy mạch vòng của trung mạch từ đỉnh đầu đến âm huyết trên cơ thể con người, bảy trường năng lượng. Trong đó thiên trùng hướng ở vòng đỉnh, linh tuệ phách ở vòng mi tâm, khí phách ở hầu luân (vòng ở cổ họng), lực phách ở tâm luân (vòng ở tim), còn thời cùng tâm của hai chân và hai tay tương liên. Trung xu phách ở vòng rốn, tinh phách ở vòng sinh thực, anh phách ở vòng đáy. Bảy phách của thân thể được bàn tay mệnh hồn nắm giữ. Mệnh hồn lại xưng là nhân hồn, hoặc là sắc hồn. Sinh mệnh nhân loại chính là từ mệnh hồn trụ thai mà sinh ra. Sau khi mệnh hồn trụ thai, đem năng lượng phân bố bảy mạch vòng trên thân thể. Mà hình thành bảy phách của con người. Phách chỉ tồn tại trong cơ thể con người, người sau khi chết, bảy phách cũng tiêu tán theo, mà mệnh hồn cũng tự dời đi, sinh mệnh lúc ấy đã chấm dứt.”

“Ta vì ăn long quả, mà chiếm được sức mạnh của Long thần, không nhập luân hồi cũng không trải qua sinh lão bệnh tử, nhưng lại cũng mất đi tất cả tam hồn thất phách. Hai hồn thiên địa của ta hóa thân thành hai cái ‘ta’ khác, ly biệt xuyên vào hai thời không bất đồng, thay ta ném trải tất cả thất tình lục dục sinh lão bệnh tử, trần trở ngàn năm sau mới có thể hồi hồn; ba nhân phách của ta không ngừng xuyên qua thời không trùng trùng lớp lớp đợi hai hồn trở về. Trước khi tam hồn thất phách chưa trở về trong cơ thể, ta xem như một người không hoàn chỉnh.” (Cái này, mọi người hẳn là mơ hồ hiểu được tại sao Y Lan và phụ thân lại giống nhau như đúc đi?)

“Tuy rằng thu hoạch được không tưởng, nhưng cái trả phải trả cũng rất đắt, có thể nói là nửa lợi nửa hại.”

“Phụ hoàng—“ Hoa Nguyệt Ngân nắm chặt tay Hoa Ngạo Kiết, thân mình nhỏ nhỏ mềm mại càng dán chặt vào ngực hắn, muốn thế này cho hắn một tia ấm áp, giảm bớt đau đớn khi hắn đang nhớ lại.

“Ngân Nhi không cần lo lắng, phụ hoàng không có việc gì.” Hoa Ngạo Kiết dường như an ủi vỗ nhẹ lưng y, tiếp tục nói: “Chờ ta từ hôn mê tỉnh lại, chỉ cảm thấy toàn thân tràn ngập sức mạnh, thương trên người cũng không làm gì mà biến mất, nghĩ chắc là do năng lực của long quả.”

“Vui sướng sau khi sống lại, làm cho ta xem nhẹ một chuyện rất trọng yếu. Chậm rãi tỉnh táo lại, cảm giác không khỏe khác thường càng ngày càng mãnh liệt, ta nhanh chóng nhảy xuống long chảo hộc trường thọ, đi đến cạnh ao, trong ao hiện ra rõ ràng là hình ảnh của mười năm về sau, nguyên bản thân thể đơn bạc gầy yếu biến thành thân thể tinh tráng trẻ tuổi, cảm giác không khỏe chính là do y phục “quái dị” trên người ta.”

(Ân hử! Phía dưới giới thiệu rõ đây, ta sẽ không khó xử để phụ thân tự nói, vẫn là để Phạm Phạm ta vào đại lao đi ^^

Quái dị, đúng vậy, mọi người đoán cũng đúng, đó là phụ thân vì giữ lại hình tượng cao lớn trong cảm nhận của Tiểu Ngân Nhi mới cố ý biến đổi sự thật, kỳ thật nên dùng từ đẹp mắt để hình dung mới đúng. Thỉnh xem bên dưới—

Y phục vốn là nhiễm bẩn đầy máu, biến thành từng mảnh vải vắt trên người, dưới mở vài rách có thể cơ ngực trắng như tuyết tinh trắng, bụng có cơ rõ ràng, hai chân thon dài lộ ra trong không khí, tinh tráng hữu lực, phi thường chuẩn cho tỉ thức vàng, nhìn không có một vết sẹo, đây là dáng người hoàn mỹ cỡ nào a! Chúng ta cũng chỉ có thể cảm thán tạo hóa đối với phụ thân quá thiên vị! Giới thiệu xong, phía dưới để phụ thân nói tiếp, lượn...)

“Mê mang, nghi hoặc, không dám tin. Sau một lát chấn động, ta đều chấp nhận hết thấy.”

“Phụ hoàng?”

Hoa Ngạo Kiết cúi đầu, ôn nhu nhìn cái đầu nhỏ nâng lên, Hoa Nguyệt Ngân vẽ mặt khó hiểu, nói: “Ngân Nhi muốn hỏi vì cái gì?”

“Ân.”

“Ông trời sẽ không vô cớ mà rơi bánh đậu, huống hồ lại là long quả vạn năm mới thấy, ta cứ nhiên chưa tự hỏi đã ăn rồi, cũng đã chuẩn bị tốt đón hậu quả.”

“Không phải không lo lắng nguyên nhân vì sao thân thể đột nhiên lớn phồng, nhưng trừ bỏ nghĩ đến thân thể thiếu niên vốn có không thể thừa nhận sức mạnh cường đại của Long thần ra, cũng không nghĩ ra được nguyên nhân khác. Từ đó về sau, dung mạo của ta cũng không phát sinh thay đổi nào khác.”

Khó trách cứ cảm thấy bộ dáng phụ hoàng không có biến hóa, so với lúc mới gặp cũng như nhau.

“Ngân Nhi không phải kỳ quái trong thân thể phụ hoàng vì sao có hai loại sức mạnh linh lực và ma lực sao?”

“Ân.”

“Trong cơ thể vốn chỉ có một loại linh lực, chính là sức mạnh của Long thần. Thu hồi ngôi vị Hoàng đế xong, hoàng thúc không chịu được tra tấn của ta, biết rõ dương thọ của hắc đã tận, ta còn tính nghịch thiên, giữ mạng của hắc lại. Ta nói rồi, chỉ cần ta có thể sống, ta sẽ chịu hết thảy, nhất định phải nhân mười nhân một trăm đòi lại trên người hắc, cho nên trước khi ta hết giận, sao có thể để hắc cứ như thế chết đi?”

“Ta biết Ma giới có một loại đan được gọi là Trú hồn đan, có công dụng để hồn không rời thể, cơ hồ không lo lắng gì ta một mình đi Ma giới. Ai ngờ Ma vương Tu Tập thể thốt phủ nhận có Trú hồn đan, không muốn đưa thuốc. Cùng hắc đại chiến ba ngày ba đêm, cuối cùng hắc bại trận, nhưng vẫn không muốn giao ra Trú hồn đan, ta giận dữ, hấp hết tu vi cả đời của hắc, ma lực trong cơ thể ta là đến từ Ma vương Tu Tập. Nhưng linh lực cùng ma lực trời sinh tương khắc, không thể dung hợp, trước khi ta thiếu chút nữa bị hai sức mạnh tranh đấu mà nổ banh xác, đệ đệ của Ma vương là Tu Lạp đã cứu ta.”

“Hóa ra Ma vương của Ma giới vốn là Tu Lạp, Tu Tập ỷ vào ma lực của mình ở Ma giới là không người địch nổi, đoạt vương vị của y. Tu Tập sớm đối với đệ đệ có *** niệm, hắc dùng ái nhân của Tu Lạp là Lam Kỳ làm sức ép, cường ngành giữ lấy Tu Lạp. Lam Kỳ vì không muốn ái nhân vì mình mà chịu nhục, tự hủy ma hồn, Tu Lạp vì bảo toàn tánh mạng của y, đem Trú hồn đan đưa vào cơ thể y, vẫn là chậm, Lam Kỳ mặc dù đúng lúc được cứu trở về, lại vĩnh viễn biến thành kẻ si ngốc.”

“Trú hồn đan trước giờ chỉ có Ma vương chính thống mới biết, nên đại ca y quả thật không biết Trú hồn đan. Sau này ta mới biết, nên cảm tạ long quả, ta có được sức mạnh của Long thần, cũng kế thừa trí nhớ của Long thần. Trí hồn đan là một phần trong trí nhớ của ngài.”

“Tu Lạp hận đại ca y nhưng lại bất lực, vì chăm sóc ái nhân, y vẫn chịu nhục, cho đến khi ta xuất hiện, mới làm cho y lại có hy vọng. Vì cảm kích ta, y đem phương pháp để linh lực và ma lực cùng tồn tại trong thân thể nói cho ta. Nhưng Trú hồn đan ở trong cơ thể Lam Kỳ, tuy rằng Tu Lạp lợi dụng ta giết đại ca y, nhưng y cũng không giấu chân tướng, còn giúp ta, có thể thấy bản tính y thiện lương chính trực, ta tất nhiên không thể vì tra tấn hoàng thúc mà cố ý hại chết ái nhân của y.”

“Hoàng thúc đã chết, ta cũng không vì vậy mà được giải thoát, mỗi năm vào ngày đó, ta đều cúi kính muốn giết người, chỉ có thể dùng rượu chuốc say chính mình.” (Ân hừ, Phạm Phạm nói ra suy nghĩ của mình. Mọi người hiện tại hắc là biết vì sao phụ thân vào chương 13 Huyết Anh (thượng), vào đêm đó, vì sao phải triệt hạ hết tất cả người hầu cùng ẩn vệ, một mình uống rượu giải sầu mà ghé vào đình nghỉ mát ở Ngự hoa viên. Mẫu thân của Huyết Anh khi đó xâm nhập, may mắn được sung hạnh một lần, lại bất hạnh hoài thai Huyết Anh.)

“Phụ hoàng—”

“Nhưng mà hiện tại ta đã có Ngân Nhi, nên không cần dùng rượu chuốc say chính mình để tránh cúi kính đến nỗi muốn giết người rồi.”

“Phụ hoàng, Ngân Nhi vĩnh viễn đều ở cạnh người.”

“Hảo.” Hoa Ngạo Kiệt ôm Hoa Nguyệt Ngân trong lòng càng chặt hơn.

Chỗ dựa, hạnh phúc, cảm giác ngọt ngào, không biết hình dung thế nào, cũng có lẽ căn bản không thể dùng ngôn ngữ hình dung. Chỉ biết là, điều đó rất đẹp. Hình ảnh ôm nhau, bầu không khí ấm áp, hết thảy đều có vẻ hết sức vừa vặn.

33. Chương 33

Nghe Hoa Nguyệt Ngân như thì thầm kể lại kiếp trước kiếp này của y, Hoa Ngạo Kiết cực lực khắc chế nội tâm không muốn buông tha cùng kích động, cơ trên mặt căng thẳng quá mức, cầm hân nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu Hoa Nguyệt Ngân, cường chế từng đợt đau đớn lo lắng từ đáy lòng truyền đến.

Nói xong bí mật bản thân che dấu nhiều năm, tất nhiên liền đến phiên bé nói, thế nhưng hân nằm mơ cũng không ngờ, bé lại mang theo trí nhớ kiếp trước chuyển thể đầu thai, mà tình nhân kiếp trước của y còn giống mình như đúc, khó trách khi mới gặp, ánh mắt bé nhìn mình tràn ngập cừu hận.

Có thể không hận sao, nhầm lẫn tin chắc ta là phụ tâm tình nhân kiếp trước của y? Nhầm lẫn? Là nhầm lẫn sao? Giống nhau như đúc, kiếp trước tiểu tử kia đụng phải là thiên hôn hay địa hôn của ta?

Hân nhìn y, trong ánh mắt hiện lên vô cùng đau lòng cùng thương tiếc, giờ phút này, hân âm thầm hứa hẹn: “Quá khứ ta không thể thay đổi, bởi vì nó đã qua đi. Nhưng ta biết người chính là nơi hạnh phúc của ta, mặc kệ bây giờ hay là tương lai, để cho ta bảo hộ người, vĩnh viễn.”

Hai người không còn bí mật gì giấu nhau, cứ như vậy gặt gao ôm , giống như mọi người, mọi sự, mọi vật trong thiên hạ đều không liên quan đến bọn họ. Ánh mặt trời lằng lằng chiếu trên người bọn họ, giờ khắc này, trừ bỏ bọn họ có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập của nhau, dường như cả thế giới đều yên lặng.

Không biết qua bao lâu, thanh âm Hoa Ngạo Kiết như mưa xuân rả rích dừng bên tai Hoa Nguyệt Ngân, “Ngân Nhi, tin tưởng phụ hoàng, ta sẽ không để người bị thương tổn cùng ủy khuất gì hết.”

“Ân, Ngân Nhi tin tưởng phụ hoàng.” Bỗng nhiên, Hoa Nguyệt Ngân giống như nghĩ tới cái gì đó, ngừng đầu hỏi: “Phụ hoàng biết chuyện nữ tử áo trắng trong mộng, cũng biết trong cung có Huyết Anh tồn tại?”

“Biết.” Hoa Ngạo Kiết thành thật gật gù đầu, tiếp tục nói: “Bởi vì cảm thấy tiểu biểu diễn rất thú vị, cho nên mới cố ý mặc kệ. Nó đột nhiên mạnh lên, lại đột nhiên biến mất, vốn còn cảm thấy kỳ quái, hiện tại nghĩ đến đều là kiệt tác của Ngân Nhi. Chỉ hận lúc ấy phụ hoàng cảm thấy Huyết Anh không phải người trọng yếu gì, không cho điều tra, nếu không sớm đã biết mọi chuyện của Ngân Nhi, cũng không để Ngân Nhi chịu nhiều khổ như vậy.” Hoa Ngạo Kiết đau lòng nhìn y, lộ ra một bộ dạng ảo não. Lại không biết người nào đó còn chưa nghe hết hân kể lẽ ấy nấy, mặt ngoài mặc dù bình tĩnh như nước, nhưng đã sớm cảm thấy sóng to gió lớn.

Thú vị? Phụ hoàng cũng biết y cố ý theo đuổi, không tính đã chết ít nhiều gì mấy người, đó cũng là mạng người a! Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, mặt cũng càng ngày càng đen.

“Vậy phụ hoàng có biết sinh thể của Huyết Anh?” Hoa Nguyệt Ngân bực bội tránh Hoa Ngạo Kiết ôm ấp, trong lòng bị đè nén không nên lời, có vẻ không vui hỏi.

“Không rõ lắm, bắt quá tám chín phần là cung nữ nào đó yêu đương vụng trộm mà mang họa.” Nhìn thấy sắc mặt bé khó coi chỉ có thể dùng nỗi giận dùng dùng để hình dung, Hoa Ngạo Kiết giật mình không hiểu, nhưng vẫn không quên đưa tay lôi kéo, lại cố định bé vào trong ngực, cuối cùng còn cực kỳ ôn nhu nhẹ nhàng bổ sung một câu: “Ngân Nhi, làm sao vậy? Có phải phụ hoàng nói sai gì đó không, làm Ngân Nhi mất hứng?”

Hoa Nguyệt Ngân hung hăng trừng mắt liếc hân một cái, lớn tiếng quát: “Đúng vậy, nó là hài tử cung nữ trộm sinh ra, mà lại là hài tử của phụ hoàng.”

“Cái. gì?”

Trong phòng một mảnh lặng im.

Thật lâu sau, ánh mắt Hoa Ngạo Kiết từ lúc ban đầu khiếp sợ, ngạc nhiên đến bây giờ là bình tĩnh. Hân hơi hơi khép lại hai mắt, tựa hồ muốn cố gắng nhớ lại hoặc suy tư chút gì đó.

“Phụ hoàng?” Đối mặt Hoa Ngạo Kiết trầm mặc, Hoa Nguyệt Ngân có chút không xác định, nhẹ gọi một tiếng. Y hồi hận , có lẽ y căn bản không nên đem sinh thể của Huyết Anh nói cho phụ hoàng, biết thì sao chứ, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi! Trước kia phụ hoàng đã trải qua sinh sinh tử tử cùng tàn nhẫn giết chóc nhiều lắm, mặc kệ hân trước kia đã làm gì, đều đã qua đi, mình hiện tại không nên đối với quá khứ

của hắn mà canh cánh trong lòng, không nên đối với quá khứ của hắn mà dao động tình tự, lại càng không nên đối với quá khứ của hắn nén giận miệt mài theo đuổi. Nghĩ vậy, Hoa Nguyệt Ngân liền lòng tràn đầy áy náy cùng tự trách.

“Phụ hoàng, thực xin lỗi.”

Nghe được thanh âm bé hơi nghẹn ngào, Hoa Ngạo Kiệt chậm rãi mở mắt ra, ánh vào mắt hắn chính là khuôn mặt bé áy náy rưng rưng.

“Đừng khóc.” Hoa Ngạo Kiệt nhìn y, trên môi hiện lên một nụ cười ôn nhu.

Hoa Nguyệt Ngân gật gật đầu, há miệng thở dốc còn chưa kịp nói gì, đã bị Hoa Ngạo Kiệt giành trước: “Ngân Nhi, tuy rằng phụ hoàng cực lực hồi tưởng, nhưng hoàn toàn không nhớ nổi mẫu thân của Huyết Anh? Ta tự nhận không phải thiện nam tín nữ gì, nhưng cũng không phải loại nam nhân kém cỏi làm mà không dám nhận. Chuyện Huyết Anh, ta sẽ tra rõ ràng, Ngân Nhi không cần vì chút việc này mà tức giận với phụ hoàng được không?”

Hoa Nguyệt Ngân ngạnh nuốt yết hầu, nhỏ giọng đáp: “Ân. Phụ hoàng, thực xin lỗi.” Đưa tay ôm lấy thắt lưng Hoa Ngạo Kiệt, cúi đầu vào trong ngực hắn.

“Không trách Ngân Nhi, đều là lỗi phụ hoàng.”

“Phụ hoàng, ta muốn hồi cung.”

“Hảo.” Hoa Ngạo Kiệt sủng nịch nhìn tiểu tử trong lòng, yêu thương hôn lên đỉnh tóc của y, “Chúng ta lập tức hồi cung.” Cũng là thời điểm hồi cung, vô số chuyện ngoài dự kiến, không thể chỉ bằng hai chữ “thứ vị” mà tả được, nếu như vậy, cũng không thể lại mặc kệ. Huống hồ hắn cũng đã biết nguyện vọng nữ tử xuất hiện trong mộng của tiểu tử kia, nếu chỉ là đơn thuần cầu cứu thì không sao, chỉ sợ nguy hiểm đến an toàn của tiểu tử kia, hắn phải mau chóng bắt tay điều tra việc này.

Một khi quyết định, Hoa Ngạo Kiệt liền xuất ra hiệu suất làm việc kinh người, truyền thức ăn đến, lại sai người truyền lời cho hai người đợi trong thư phòng, dọn dẹp một chút, lập tức xuất phát.

Không cần tới một lát, người liên quan đã chờ cả ở cửa phòng.

34. Chương 34

Nghe Hoa Nguyệt Ngân như thì thầm kể lại kiếp trước kiếp này của y, Hoa Ngạo Kiệt cực lực khắc chế nội tâm không muốn buông tha cùng kích động, cơ trên mặt căng thẳng quá mức, cảm hắn nhẹ nhàng để trên đỉnh đầu Hoa Nguyệt Ngân, cường chế từng đợt đau đớn lo lắng từ đáy lòng truyền đến.

Nói xong bí mật bản thân che dấu nhiều năm, tất nhiên liền đến phiên bé nói, thế nhưng hắn nằm mơ cũng không ngờ, bé lại mang theo trí nhớ kiếp trước chuyển thể đầu thai, mà tình nhân kiếp trước của y còn giống mình như đúc, khó trách khi mới gặp, ánh mắt bé nhìn mình tràn ngập cừu hận.

Có thể không hận sao, nhầm lẫn tin chắc ta là phụ tâm tình nhân kiếp trước của y? Nhầm lẫn? Là nhầm lẫn sao? Giống nhau như đúc, kiếp trước tiểu tử kia định phải là thiên hôn hay địa hôn của ta?

Hắn nhìn y, trong ánh mắt hiện lên vô cùng đau lòng cùng thương tiếc, giờ phút này, hắn âm thầm hứa hẹn: “Quá khứ ta không thể thay đổi, bởi vì nó đã qua đi. Nhưng ta biết người chính là nơi hạnh phúc của ta, mặc kệ bây giờ hay là tương lai, để cho ta bảo hộ người, vĩnh viễn.”

Hai người không còn bí mật gì giấu nhau, cứ như vậy gắt gao ôm, giống như mọi người, mọi sự, mọi vật trong thiên hạ đều không liên quan đến bọn họ. Ánh mặt trời lẳng lặng chiếu trên người bọn họ, giờ khắc này, trừ bỏ bọn họ có thể nghe rõ ràng tiếng tim đập của nhau, dường như cả thế giới đều yên lặng.

Không biết qua bao lâu, thanh âm Hoa Ngạo Kiệt như mưa xuân rả rích dừng bên tai Hoa Nguyệt Ngân, “Ngân Nhi, tin tưởng phụ hoàng, ta sẽ không để người bị thương tổn cùng ủy khuất gì hết.”

“Ân, Ngân Nhi tin tưởng phụ hoàng.” Bỗng nhiên, Hoa Nguyệt Ngân giống như nghĩ tới cái gì đó, ngừng đầu hỏi: “Phụ hoàng biết chuyện nữ tử áo trắng trong mộng, cũng biết trong cung có Huyết Anh tồn tại?”

“Biết.” Hoa Ngạo Kiết thành thật gật gật đầu, tiếp tục nói: “Bởi vì cảm thấy tiểu biểu diễn rất thú vị, cho nên mới cố ý mặc kệ. Nó đột nhiên mạnh lên, lại đột nhiên biến mất, vốn còn cảm thấy kỳ quái, hiện tại nghĩ đến đều là kiệt tác của Ngân Nhi. Chỉ hận lúc ấy phụ hoàng cảm thấy Huyết Anh không phải người trọng yếu gì, không cho điều tra, nếu không sớm đã biết mọi chuyện của Ngân Nhi, cũng không để Ngân Nhi chịu nhiều khổ như vậy.” Hoa Ngạo Kiết đau lòng nhìn y, lộ ra một bộ dạng ảo não. Lại không biết người nào đó còn chưa nghe hết hắc kế lẽ áy náy, mặt ngoài mặc dù bình tĩnh như nước, nhưng đã sớm cảm thấy sóng to gió lớn.

Thú vị? Phụ hoàng cũng biết y cố ý theo đuổi, không tính đã chết ít nhiều gì mấy người, đó cũng là mạng người a! Càng nghĩ trong lòng càng khó chịu, mặt cũng càng ngày càng đen.

“Vậy phụ hoàng có biết sinh thể của Huyết Anh?” Hoa Nguyệt Ngân bực bội tránh Hoa Ngạo Kiết ôm ấp, trong lòng bị đè nén không nên lời, có vẻ không vui hỏi.

“Không rõ lắm, bắt quá tám chín phần là cung nữ nào đó yêu đương trộm mà mang họa.” Nhìn thấy sắc mặt bé khó coi chỉ có thể dùng nỗi giận dùng dùng để hình dung, Hoa Ngạo Kiết giật mình không hiểu, nhưng vẫn không quên đưa tay lôi kéo, lại cố định bé vào trong ngực, cuối cùng còn cực kỳ ôn nhu nhẹ nhàng bổ sung một câu: “Ngân Nhi, làm sao vậy? Có phải phụ hoàng nói sai gì đó không, làm Ngân Nhi mất hứng?”

Hoa Nguyệt Ngân hung hăng trừng mắt liếc hắc hắc một cái, lớn tiếng quát: “Đúng vậy, nó là hài tử cung nữ trộm sinh ra, mà lại là hài tử của phụ hoàng.”

“Cái. gì?”

Trong phòng một mảnh lặng im.

Thật lâu sau, ánh mắt Hoa Ngạo Kiết từ lúc ban đầu khiếp sợ, ngạc nhiên đến bây giờ là bình tĩnh. Hắc hắc hơi hơi khép lại hai mắt, tựa hồ muốn cố gắng nhớ lại hoặc suy tư chút gì đó.

“Phụ hoàng?” Đối mặt Hoa Ngạo Kiết trầm mặc, Hoa Nguyệt Ngân có chút không xác định, nhẹ gọi một tiếng. Y hồi hận, có lẽ y căn bản không nên đem sinh thể của Huyết Anh nói cho phụ hoàng, biết thì sao chứ, chỉ tăng thêm phiền não mà thôi! Trước kia phụ hoàng đã trải qua sinh sinh tử tử cùng tàn nhẫn giết chóc nhiều lắm, mặc kệ hắc trước kia đã làm gì, đều đã qua đi, mình hiện tại không nên đối với quá khứ của hắc mà canh cánh trong lòng, không nên đối với quá khứ của hắc mà dao động tình tự, lại càng không nên đối với quá khứ của hắc nên giận miệt mài theo đuổi. Nghĩ vậy, Hoa Nguyệt Ngân liền lòng tràn đầy áy náy cùng tự trách.

“Phụ hoàng, thực xin lỗi.”

Nghe được thanh âm bé hơi nghẹn ngào, Hoa Ngạo Kiết chậm rãi mở mắt ra, ánh vào mắt hắc chính là khuôn mặt bé áy náy rưng rưng.

“Đừng khóc.” Hoa Ngạo Kiết nhìn y, trên môi hiện lên một nụ cười ôn nhu.

Hoa Nguyệt Ngân gật gật đầu, há miệng thở dốc còn chưa kịp nói gì, đã bị Hoa Ngạo Kiết giành trước: “Ngân Nhi, tuy rằng phụ hoàng cực lực hồi tưởng, nhưng hoàn toàn không nhớ nổi mẫu thân của Huyết Anh? Ta tự nhận không phải thiện nam tín nữ gì, nhưng cũng không phải loại nam nhân kém cỏi làm mà không dám nhận. Chuyện Huyết Anh, ta sẽ tra rõ ràng, Ngân Nhi không cần vì chút việc này mà tức giận với phụ hoàng được không?”

Hoa Nguyệt Ngân ngạnh nuốt yết hầu, nhỏ giọng đáp: “Ân. Phụ hoàng, thực xin lỗi.” Đưa tay ôm lấy thắt lưng Hoa Ngạo Kiết, cúi đầu vào trong ngực hắc.

“Không trách Ngân Nhi, đều là lỗi phụ hoàng.”

“Phụ hoàng, ta muốn hồi cung.”

“Hảo.” Hoa Ngạo Kiệt sùng nịch nhìn tiểu tử trong lòng, yêu thương hôn lên đỉnh tóc của y, “Chúng ta lập tức hồi cung.” Cũng là thời điểm hồi cung, vô số chuyện ngoài dự kiến, không thể chỉ bằng hai chữ “thứ vị” mà tả được, nếu như vậy, cũng không thể lại mặc kệ. Huống hồ hắn cũng đã biết nguyện vọng nữ tử xuất hiện trong mộng của tiểu tử kia, nếu chỉ là đơn thuần cầu cứu thì không sao, chỉ sợ nguy hiểm đến an toàn của tiểu tử kia, hắn phải mau chóng bắt tay điều tra việc này.

Một khi quyết định, Hoa Ngạo Kiệt liền xuất ra hiệu suất làm việc kinh người, truyền thức ăn đến, lại sai người truyền lời cho hai người đợi trong thư phòng, dọn dẹp một chút, lập tức xuất phát.

Không cần tới một lát, người liên quan đã chờ cả ở cửa phòng.

35. Chương 35

Tin tức Hoa Ngạo Kiệt bãi giá An Doanh cung truyền đến, Hoa Nguyệt Linh chưa đến chín tuổi liền nhảy xuống giường, hưng phấn chạy tới chạy lui trong tấm cung, vội vàng muốn chết đi được.

“Tiểu Linh Nhi ngoan ngoãn ngồi xuống, còn lộn xộn nữa, mẫu phi cũng không giúp người chải đầu đâu.” An Ninh ôn nhu nhìn nữ nhân, trên mặt mỉm cười tràn đầy sùng nịch, ngữ khí dịu dàng hơi trách móc, nghe là biết ngay, nuông chiều chỉ có của mẫu thân đối đứa con.

Thuở nhỏ thân hư thể nhược, Hoa Nguyệt Linh hàng năm làm bạn cùng cái giường, so với hài đồng tám tuổi bình thường thoát nhìn phải nhỏ gầy hơn nhiều, làn da bạc nhược như tờ giấy, tái nhợt không có huyết sắc, không tính là rất đẹp, nhưng một đôi mắt màu vàng tròn tròn linh động lại thập phần vui vẻ.

“Hảo mẫu phi, thêm một chút nữa là tốt rồi, chỉ một chút nữa thôi.” Hoa Nguyệt Linh vừa cam đoan vừa rung đùi đắc ý tiếp tục ngâm nga đường thi.

An Ninh cười nhìn bé, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, thỏa hiệp nói: “Được rồi, bất quá thật sự chỉ có thể thêm một chút thôi nga.”

Hoa Nguyệt Linh không ngừng ngâm nga đường thi, không ra miệng trả lời An Ninh, chỉ là dùng sức gật gật đầu cam đoan.

Hoa Ngạo Kiệt đã lâu không tới An Doanh cung, An Ninh hiểu được tâm tình nữ nhi khát vọng nhìn thấy phụ thân, bởi vì nàng cũng đồng dạng mong đợi nhìn thấy ái nhân, bởi vậy, nữ nhi bất chấp thân thể suy yếu, kéo nàng hỗ trợ trang điểm ăn mặc, vội vàng ngâm nga đường thi, nàng cũng không ngăn cản. Đứa nhỏ, tâm hướng tới tình yêu, khát vọng được yêu, nhất là tình yêu vô điều kiện của cha mẹ. Điều này đối với đứa nhỏ nhà bình dân có lẽ đơn giản, nhưng đối với hoàng tử, công chúa sinh ra trong cung mà nói, chỉ là hy vọng xa vời. Cha mẹ cổ vũ tán dương, là chất dinh dưỡng thiết yếu để đứa nhỏ lớn dần, nhưng đến nay cũng chỉ có mình mình đơn phương cố gắng, nàng hiểu được nữ nhân có bao nhiêu sao khát vọng được phụ thân chú ý cùng khen ngợi.

“Nương nương, bệ hạ sắp đến An Doanh cung.” Thanh âm thái giám bén nhọn truyền vào tấm cung An Doanh cung.

“Tiểu Linh Nhi mau, phụ hoàng đến kìa.” An Ninh vội đứng dậy, lôi kéo Hoa Nguyệt Linh bước nhanh đi ra tấm cung.

“Nhưng con còn chưa chải đầu.” Hoa Nguyệt Linh vừa kháng nghị vừa thất kinh đuổi kịp cước bộ của An Ninh, sốt ruột ngay cả trên cái mũi khéo léo cũng trộm đỏ mồ hôi.

“Không quan hệ, phụ hoàng sẽ không để ý.” An Ninh không thể không có lệ an ủi nữ nhi.

Một tiếng “Bệ hạ giá lâm”, tất cả mọi người trong An Doanh cung đều đi ra nghênh giá.

“Thần thiếp cung nghênh thánh giá.”

“Ái phi bình thân.” Hoa Ngạo Kiết nâng nàng dậy, sau đó đối người trên mặt đất ra lệnh: “Đều đứng lên đi”

“Tạ ơn bệ hạ.” Hai người cùng nhau đi vào An Doanh cung.

Đại sảnh cao rộng mở, trang hoàng xa hoa thanh lịch, đèn lưu ly thất sắc từ giữa tảo sáng ra, đại sảnh bày chiếc ngai hai bên dùng cẩm thạch khắc thành, hai bên ngai có hai bình hoa ngọc lưu ly cao ngang nửa người, khắc hoa cẩn thận cùng sắc thái hài hòa, hiện ra phẩm vị bất phàm cùng khí chất của chủ nhân.

Ngồi vào chỗ của mình xong, Hoa Ngạo Kiết mỉm cười nhìn về phía An Ninh ngồi bên cạnh, dò hỏi: “Ái phi gần đây khỏe không?”

“Đa tạ bệ hạ quan tâm, thần thiếp tốt lắm.” An Ninh dịu dàng đáp.

Đôi mắt Hoa Ngạo Kiết vừa chuyển, thẳng tắp bắn về phía một góc đại sảnh, cười trêu chọc nói: “Tiểu Linh Nhi làm sao vậy, không nhận ra phụ hoàng sao?”

Hóa ra Hoa Nguyệt Linh thừa dịp An Ninh chưa chuẩn bị, sớm giãy khỏi tay nàng, tránh ở góc tối bí ẩn nhất đại sảnh, vừa không hành lễ cũng không nói gì, chỉ mở to cặp mắt màu vàng to tròn linh động, trộm nhìn chằm chằm Hoa Ngạo Kiết.

Nghe được Hoa Ngạo Kiết nói, Hoa Nguyệt Linh giống như đột nhiên như bừng tỉnh từ cõi thần tiên, đi thẳng đến chỗ Hoa Ngạo Kiết, phe phẩy tay hân hoan nói: “Phụ hoàng, phụ hoàng, Tiểu Linh Nhi rất nhớ người a.”

Hoa Ngạo Kiết mỉm cười sờ sờ đầu nàng, nói: “Phụ hoàng cũng rất nhớ Tiểu Linh Nhi, Tiểu Linh Nhi có ngoan ngoãn uống được, thân thể có khỏe không?”

“Ân, Tiểu Linh Nhi thực nghe lời, đều ngoan ngoãn uống được, còn cùng mẫu phi học thiệt nhiều thiệt nhiều đường thi, bây giờ đọc cho phụ hoàng nghe nha.”

“Tốt.”

Hoa Nguyệt Linh thanh thanh yết hầu nói: “Vậy Tiểu Linh Nhi trước hết đọc một đoạn Trường thiên hành . Thiếp phát sơ phúc ngạch, chiết hoa môn tiền kịch. Lang kỵ trúc mã lai, nhiễu sàng lộng thanh mai. . .” Hoa Nguyệt Linh rung đùi đắc ý, thao thao bất tuyệt, đem chút kiến thức trong bụng đều dùng hết. Dù sao cũng là một đứa nhỏ, nhìn thấy phụ thân lâu ngày không gặp, chỉ một lòng muốn biểu hiện, ngay cả trong đại sảnh khi nào có thêm hai người cũng không biết.

Không sai mà, một khắc nhìn thấy Huyền Băng dẫn Hoa Nguyệt Ngân đi vào đại sảnh, lực chú ý của Hoa Ngạo Kiết cũng chuyển dời đến trên người bọn họ, thực ra mà nói là chuyển dời đến trên người một mình Hoa Nguyệt Ngân.

Hoa Nguyệt Ngân bị ánh mắt hân hoan làm tim đập gia tốc, không khỏi cúi đầu xem kỹ chính mình, là mình tới rất vội vàng, không chú ý tới dáng vẻ cử chỉ sao? Nghĩ, ngón tay có chút không biết làm sao lung tung vuốt trên mái tóc mềm mại đen nhánh.

Đôi mắt tiểu tử kia tinh khiết cùng vẻ mặt làm lộ rõ không bỏ sót tất cả tâm tư của bé, Hoa Ngạo Kiết nhẹ nhàng nở nụ cười, thanh âm lập tức biến vô cùng ôn nhu: “Ngân Nhi, lại đây.” Lập tức lại cúi đầu đối Hoa Nguyệt Linh đang lôi kéo mình không thôi nói: “Tiểu Linh Nhi ngoan, tới bên mẫu phi ngồi đi.”

Hoa Nguyệt Linh nháy mắt suy sụp hạ khuôn mặt nhỏ nhắn, không tình nguyện thản nhiên “Nga” một tiếng, quay đầu vốn định hung hăng trừng mắt liếc kẻ quấy rầy bé ngâm nga đường thi, nhưng nhìn thấy dung mạo đối phương thì hoàn toàn choáng váng.

Đôi mắt bảy màu trong suốt thấy đáy, cái mũi khéo léo tinh xảo, đôi môi ướm ướm đỏ tươi, mái tóc đen nhánh mềm mại, làn da như bạch ngọc trong sáng, dáng người nhỏ xinh vừa khéo, hoàn mỹ dung hợp trên người đối phương, đẹp không giống tất cả mọi thứ trong thế gian, bé chưa từng thấy qua người hấp dẫn hơn.

Hoa Nguyệt Ngân chậm rãi hướng về Hoa Ngạo Kiết, ánh mắt không tự giác liếc qua tiểu cô nương đang sững sờ nhìn chằm chằm mình, vốn định nói cái gì đó, lại ở cảm giác được Hoa Ngạo Kiết phóng tới được tầm mắt sắc bén, buông ý niệm này trong đầu.

“Phụ hoàng.” Thân ảnh nhỏ nhắn đứng trước mặt Hoa Ngạo Kiết.

Giống như đôi thể nhân tuyên bố quyền sở hữu của mình, Hoa Ngạo Kiết mở hai tay không chút do dự ôm tiểu tử kia ngồi trên đùi mình, nhẹ nhàng nói: “Ngân Nhi tới đúng lúc, phụ hoàng đang nhớ người mà.” Lời nói của Hoa Ngạo Kiết ý vị thâm trường, Hoa Nguyệt Ngân hiểu ra ý tứ trong đó, trên mặt hiện lên hai rặng mây đỏ.

Hoa Ngạo Kiết cúi đầu tiến đến bên tai y, dùng âm lượng chỉ có y có thể nghe thấy nói: “Dáng vẻ người đồ mặt dễ nhìn lắm.” Một tia nhiệt khí phát vào cái lỗ tai non mềm của Hoa Nguyệt Ngân, có điểm ngứa, còn có điểm tê dại, còn có. một trận nhiệt cháy nóng bỏng.

Hoa Ngạo Kiết nhìn thấy bộ dáng Hoa Nguyệt Ngân ngượng ngùng, thực hoài nghi khuôn mặt nhỏ nhắn của y có thể hồng đến mức chảy máu luôn hay không. Từ khi hai người tâm ý tương thông về sau, chỉ cần hần hơi đùa một chút, tiểu tử kia sẽ mặt đỏ, nhưng hần vẫn là nhịn không được đùa y, ai kêu hần yêu thăm tiểu tử kia như vậy mà.

“Thật khá a!” Hoa Nguyệt Linh tán thưởng, si mê đưa tay hướng tới hai má đỏ bừng của Hoa Nguyệt Ngân, còn chưa đụng vào đã bị Hoa Ngạo Kiết một phen đẩy ra.

Nháy mắt, trong đại sảnh vang lên mấy tiếng hít không khí rất nhỏ, An Ninh lại bất chấp hình tượng từ ngai nhảy dựng lên, chỉ có Huyền Băng vẫn giống như không có việc gì, mặt không chút thay đổi đứng ở một bên.

Hoa Nguyệt Linh ngây ngẩn cả người, bé chỉ là nghĩ muốn sờ sờ khuôn mặt xinh đẹp đến nỗi không chân thật kia thôi, như thế nào cũng không nghĩ tới bé bị phụ hoàng mà bé thích nhất đẩy ra, làm hại bé ngã sấp xuống. Tuy rằng phụ hoàng đẩy bé khí lực cũng không lớn, ngã sấp xuống, nguyên nhân lớn là do chính mình không đứng vững, nhưng nếu không phải phụ hoàng đẩy bé, bé như thế nào ngã sấp xuống được? Nghĩ vậy, đôi mắt màu vàng tròn tròn linh động của Hoa Nguyệt Linh chứa nước mắt đầy ắp khuất, ngay cả chính mình là thời điểm nào được mẫu phi nâng dậy, ôm vào trong ngực an ủi cũng không biết.

“Bệ hạ thứ tội, Linh Nhi tuổi nhỏ không hiểu cấp bậc lễ nghĩa, thần thiếp mang nàng đi xuống.” Nữ nhi bị ủy khuất, tuy rằng đau lòng, tuy rằng không cam tâm, nhưng nàng quyết không không ngoan dùng mưu toan lấy lại công đạo, bởi vì trong hoàng cung này không có công đạo đáng nói, người được sủng ái, công đạo sẽ hướng về người, một khi thất sủng, cũng đừng trông cậy gì vào công đạo nữa. Nàng rất rõ ràng địa vị của nam hài trước mắt này trong cảm nhận của nam nhân, khi nam nhân không hề ngủ lại ở bất cứ chỗ phi tử phi tần nào, nàng cái gì cũng đều rõ ràng, cho nên giờ phút này nàng trừ bỏ nhường nhịn, không có lựa chọn nào khác.

“Ân.” Hoa Ngạo Kiết lãnh nghiêm mặt gật đầu, lập tức lại nói: “Bất quá ái phi nhớ nhanh lên trở về, hôm nay trẩm rất có hứng thú cùng ái phi nói chuyện “Tái Bỏ Tắt” lâu chưa nhắc tới.” Hần cố ý nhấn mạnh ở ba chữ “Tái Bỏ Tắt”, khóe miệng gợi lên, như cười mà không cười.

Nghe xong lời này, thân thể An Ninh không thể quan sát nhẹ nhàng run lên, không nói gì, khóe mắt dư quang sợ hãi liếc về phía Hoa Ngạo Kiết. Hần cũng biết sao? Cũng phải, nếu hần không việc đối hậu cung từ trước đến nay chẳng quan tâm, chút tính toán này của nàng cũng không có thể giấu được hai mắt hần. Nhưng nàng không cam lòng, nàng dùng thời gian sáu năm, mắt thấy đại sự đã thành, vì sao hần cố tình ở thời điểm mà can thiệp? Lại là vì đứa nhỏ kia sao không? Nhưng chuyện này cùng hần có quan hệ gì đâu? Mang theo đủ loại nghi vấn, An Ninh ôm nữ nhi còn đang nức nở bước ra khỏi đại sảnh.

36. Chương 36

Lại trở lại đại sảnh, tâm tình An Ninh tương đối bình tĩnh. Lừa mình dối người không tất yếu, nhìn thấu hết thấy cũng làm tốt chuẩn bị chuyện xấu nhất, mới là cách nàng đối đãi sự tình, xử lý sự tình. Gặp chuyện loạn không sợ hãi, tính tình vững vàng bình tĩnh, tạo nên địa vị hiện tại của nàng. Nếu không phải đứa nhỏ kia xuất hiện, nàng có tự tin, đến nay, nàng vẫn là An quý phi được tối sủng ái trong hậu cung.

Hoa Ngạo Kiết một tay vòng trên lưng Hoa Nguyệt Ngân, một tay cuốn những sợi tóc đen mềm mại của y lên thưởng thức, thấy An Ninh đến, hần liếc mắt một cái, thản nhiên cười nói: “Xem ra ái phi đã nghĩ đâu ra đó rồi?”

“Ở trước mặt bệ hạ, thần thiếp sao dám lỗ mãng, chỉ cần là thần thiếp biết, nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*.” An Ninh dịu dàng cung kính đáp.

“Ái phi tiến lên đây tọa.” Hoa Ngạo Kiết đưa một ngón tay chỉ chiếc ngai cẩm thạch bên cạnh. Thấy An Ninh chậm rãi nhập tòa, lại nói: “Ái phi lo lắng quá rồi, trăm chỉ là muốn cùng ái phi nhàn thoai việc nhà thôi.”

“Dạ, thần thiếp hiểu được.”

“Năm gần đây, Sở Nhi thế nào?”

“Hồi bệ hạ, ba năm này Sở Nhi vẫn ở trong An Doanh cung hồi tâm dưỡng tính, cũng không giống trước kia tùy hứng làm bậy, ngay cả thái phó dạy nó đọc sách cũng khen không dứt miệng mà!” Nhắc tới đứa con đầu của mình, trên mặt An Ninh không khỏi lộ ra một tia kiêu ngạo cùng vui mừng.

“Nga? Vậy trăm cũng muốn gặp một lần .”

“Thần thiếp đi mang Sở Nhi đến.” An Ninh kinh hỉ nói.

“Làm gì phiền ái đế phi, Băng, người đi thỉnh Nhị điện hạ.”

“Dạ, chủ nhân.”

Không đợi An Ninh ra tiếng cự tuyệt, Huyền Băng đã biến mất trong phòng, mà trong mắt nàng chợt lóe đi thường lướt qua, cũng không tránh được hai mắt lợi hại của hai người.

Chỉ chốc lát sau, trừ bỏ Huyền Băng, trong sảnh còn có thêm một thiếu niên mặc trường bào tơ lụa màu trắng ngà, thiếu niên lẫm mĩ tinh mắt, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, ánh mắt lưu chuyển, nhẹ nhàng tỏa ra một hơi thở thành thực mà tuổi của hắn không nên có.

“Nhị thần tham kiến phụ hoàng, mẫu phi.” Hoa Nguyệt Sở hai gối quỳ xuống đất, dập đầu hành lễ.

“Miễn lễ đi.” Hoa Ngạo Kiết nâng tay ý bảo.

“Tạ ơn phụ hoàng, mẫu phi.”

Hoa Nguyệt Sở đứng lên, nhẹ nhàng liếc mắt tuyệt mỹ thiên hạ ngồi trên đùi Hoa Ngạo Kiết, trong mắt hiện lên một ý cười không đối.

“Lục hoàng đệ.”

“Nhị hoàng huynh.”

Hai người thản nhiên gật đầu chào nhau.

Hoa Nguyệt Ngân không thích Nhị hoàng huynh này, trước kia không thích, hiện tại lại không có lý do gì chán ghét. Y muốn rời đi, lại vì muốn biết chuyện của nữ tử trong giếng mà không thể không lưu lại. Y nhẹ kéo ống tay áo Hoa Ngạo Kiết, ý bảo hắn nhanh chóng nhập chính đề.

Hoa Ngạo Kiết cúi đầu, hướng thiên hạ trong lòng, ôn nhu cười, hắn biết tiểu tử kia đã chờ không kiên nhẫn “Sở Nhi thật sự trưởng thành, cũng thành thực không ít, ái phi vất vả !” Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, trong lòng cũng không khỏi kinh ngạc thay đổi của Hoa Nguyệt Sở ba năm gần đây.

“Đây là thần thiếp nên làm.”

“Ân.” Hoa Ngạo Kiết mỉm cười gật gật đầu, lập tức lại nói: “Ái phi chắc không ngại để trăm gặp một lần thái phó dạy Sở Nhi đi?” Tuy rằng hắn dùng chính là câu nghi vấn, lại trăm phần trăm là ngữ khí khẳng định.

“Thần thiếp sai người đi thỉnh thái phó.”

“Không cần, ta nghĩ Băng đã đem thái phó cùng mời tới rồi.”

“Đúng ạ.” Tiếp thu ánh mắt ám chỉ của chủ tử, Huyền Băng xoay người ra đại sảnh, gọi thái phó vẫn ở ngoài phòng chờ truyền triệu. Hắn đương nhiên hiểu được tâm tư chủ tử nhà mình, bên ngoài muốn gặp Nhị điện hạ, kì thực muốn gặp người thân cận nhất trong ba năm của Nhị điện hạ đi, cũng chính là thái phó mỗi ngày dạy Nhị điện hạ đọc sách viết chữ. Cơ mà thái phó tuổi đã già nua, lại không dịch dung, hẳn như thế nào cũng không có cách liên hệ lão với thanh niên nam tử kia.

“Lí Nghiêm tham kiến bệ hạ.” Một vị lão giả mặc trường bào nguyệt sắc, râu tóc bạc trắng, khuôn mặt hòa ái, chậm rãi đi vào đại sảnh, cung kính hướng Hoa Ngạo Kiết thi lễ.

“Miễn lễ, tứ tọa**.”

“Tạ ơn bệ hạ.” Lão giả chậm rì rì đứng dậy, chậm rì rì xoay người ngồi ghế thái sư cách mình gần nhất, mỗi một cái động tác đều biểu hiện ra tuổi đã cao, hành động không tiện.

“Trẫm nghe An quý phi nói, việc học của Nhị điện hạ vẫn đều để Lí thái phó phụ trách dạy dỗ, Lí thái phó vất vả.”

“Lí Nghiêm thật không dám nhận, Nhị điện hạ thiên tư trí tuệ, có thể có đệ tử như vậy, là vinh hạnh của lão phu.”

“Lí thái phó quá khiêm nhượng, nên thưởng nên phạt trong lòng trẫm đều biết.” Hoa Ngạo Kiết hướng lão hơi hơi gật đầu, lập tức lại nhìn về phía Hoa Nguyệt Sở, nói: “Sở Nhi cũng ngồi đi.”

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng tứ tọa.” Hoa Nguyệt Sở hướng Hoa Ngạo Kiết cúi đầu, đi đến vị trí bên cạnh Lí Nghiêm ngồi xuống.

“Hảo, người đã đến đủ, trẫm sẽ không dây dưa nữa.” Hoa Ngạo Kiết xoay mặt nhìn An Ninh bên cạnh, ánh mắt dần dần biến lạnh, đôi môi mỏng khẽ mở, mang theo châm chọc nhẹ nhàng nói: “Không biết ái phi là coi thường trẫm mà, hay là đánh giá cao chính mình?”

An Ninh nghe xong lập tức từ chỗ ngồi đứng dậy, quỳ rạp xuống trước mặt Hoa Ngạo Kiết, “Bệ hạ, thần thiếp sợ hãi, không biết bệ hạ nói ý gì?”

“Miệng giếng cạn ở sau viện bị phong bế là do ái phi sai người xây dựng?”

“Là thần thiếp.”

“Ái phi đáp thật thẳng thắn.”

“Thần thiếp nói qua, ở trước mặt bệ hạ, thần thiếp không dám lỗ mãng, chỉ cần là thần thiếp biết đến, nhất định tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tấn.”

“Tốt lắm. Ái phi vì sao sai người xây dựng giếng cạn? Ái phi sẽ không không biết nguyên nhân bị phong bế của miệng giếng cạn đi?”

“Thần thiếp biết, nhưng bệ hạ cũng nên biết thần thiếp đối “Tái Bô Tát” có một loại tình cảm kính nể đặc biệt.”

“Đương nhiên, nhưng mà trẫm không nghĩ tới ái phi đem người kính nể trộm giấu trong cung.” Thanh âm hơi trầm xuống lộ ra tức giận dày đặc, Hoa Ngạo Kiết nhíu mi nói.

“Thần thiếp không dám, bệ hạ, thần thiếp có thể giải thích.”

“Nói.”

“Mười năm trước thần thiếp ra cung vì Sở Nhi cầu phúc, ở Lô Âm tự dựng phải người cổ quốc, nhớ nhà thất ruột, lại cùng cổ quốc nữ tử kia trò chuyện với nhau thật vui, khi nữ tử nói rõ như thế nào lưu lạc đến Nam Hiên quốc, làm sao để nàng ở nơi lạ lang thang không nơi dựa vào như vậy, không khỏi động tâm trắc ẩn, mang nàng về cung. Nhưng thần thiếp lúc ấy thật không biết nàng chính là “Tái Bô Tát”, cho đến đêm trăng tròn sáu năm trước, nàng mới hướng thần thiếp thẳng thắn nói hết tất cả, nhưng thần thiếp không nghĩ tới lần gặp đêm hôm đó lại là lần gặp cuối cùng. Ngày thứ hai thần thiếp phát hiện trong phòng nàng thư tuyệt mệnh nàng tự tay viết xuống, giấy trắng mực đen, mới biết được nàng nhảy xuống giếng tự sát.

Thần thiếp thương tiếc nàng, biết âm khí giềng cạn kia rất nặng, liền sai người dùng bạch ngọc xây quanh thân giềng cạn hình bát quái siêu độ vong hồn. Thần thiếp thật sự không phải cố ý lừa gạt bệ hạ.”

“Nếu như thế, vì sao không báo?”

“An Doanh cung thị nữ nhảy giềng tự sát, thật sự không phải chuyện sáng rọi gì, thần thiếp ngại mặt mũi liền đem việc này đè ép xuống, mong bệ hạ thứ tội.”

“Ha ha ha! Hảo, tốt lắm. An Ninh a An Ninh, người thật đúng là dám chơi đùa trẫm?” Thanh âm lạnh lẽo lộ ra sát khí âm trầm sảng giọng, ánh mắt vừa chuyển, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị quét về phía Lí Nghiêm ngồi ngay ngắn ở ghế thái sư, “Người thì sao? Cũng vậy à?” Khí thế uy nghiêm từ trên người hắt phát ra, có loại cảm giác bất nộ tự u.

Lí Nghiêm sững sốt, vội đứng dậy quỳ rạp xuống đất, “Lí Nghiêm sợ hãi.”

Đột nhiên, cảm như hén, đại sảnh nháy mắt không có thanh âm ngược lại âm trầm quỷ dị nói không nên lời. Đầu An Ninh cúi thấp cơ hồ chạm đến mặt đất, nàng chỉ cảm thấy lưng một trận lạnh cả người, tâm cũng nhin không được kinh hoàng lên.

“Trẫm đã cho người cơ hội.” Hoa Ngạo Kiệt ánh mắt lạnh lùng nhìn phi tử mình sững ái nhiều năm này.

“Bệ hạ! Thần thiếp nói, đều là thật a!” Thanh âm lạnh lẽo, làm cho An Ninh tim đập so với vừa rồi còn nhanh hơn, ngay cả hai chân đang quỳ cũng không nghe sai bảo run nhè nhẹ. Giờ phút này nàng không muốn bản thân tất cả trả giá và cố gắng đều hóa làm số không, nhưng bản năng sợ hãi ánh mắt, thanh âm, khí thế của Hoa Ngạo Kiệt.

Hoa Ngạo Kiệt “Hừ” một tiếng nói: “Người cứ việc giả trang với trẫm, dù sao người cũng chỉ có cơ hội này.” Lập tức cúi đầu, ánh mắt nhu tình nhìn thiên hạ trong lòng nói: “Ngân Nhi ngoan ngoãn ngồi nha, phụ hoàng làm ảo thuật cho người xem.” Nói xong đứng lên, đem Hoa Nguyệt Ngân đang ngồi trên đùi mình nhẹ ôm lấy đặt trên chiếc ngai cẩm thạch, cuối cùng, còn không quên cho y một nụ cười an tâm.

Hoa Nguyệt Ngân hơi hơi gật đầu, có chút buồn bực nhìn Hoa Ngạo Kiệt chậm rãi hướng về Lí Nghiêm, dư quang liếc tới Hoa Nguyệt Sở đang nghiêng đầu đánh giá y, ánh mắt hai người chạm nhau, hắt nhú mảy quay qua một bên, ánh sáng suy nghĩ cực kỳ ghét đối phương chớp động trong mắt.

“Lí thái phó ngẩng đầu lên nhìn trẫm.”

“Lí Nghiêm không dám.” Thanh âm già nua khàn khàn lộ ra kích động.

“Lí thái phó muốn kháng chỉ sao?” Thanh âm Hoa Ngạo Kiệt nhẹ nhàng chậm chạp lại uy nghiêm không thể nghi ngờ.

“Lí Nghiêm không dám.” Cả kinh, vội ngẩng đầu, trùng hợp đón nhận hai mắt Hoa Ngạo Kiệt, cùng tầm mắt lạnh như băng của hắn chạm gần, trong nháy mắt, Lí Nghiêm theo phản xạ thẳng sống lưng, ngay cả dũng khí dời ánh mắt cũng không có.

“Lí thái phó cũng biết, một người mặc kệ hao hết tâm tư thay đổi dung mạo như thế nào, ánh mắt trước sau vẫn là nhược điểm chí mạng?”

Lí Nghiêm nghe xong, cả người run lên, sắc mặt đột nhiên trở nên xanh mét.

Hoa Ngạo Kiệt coi như không phát hiện, lại tiếp tục nói: “Đông Li quốc có một loại mật dược thúc giục tốc độ lão hóa của con người, trước đây trẫm nhân rồi vô sự liền hỏi Đông Li vương một chút cho vui, phát hiện mặc kệ nam nữ già trẻ, một khi uống một chút đều thúc giục tốc độ lão hóa đến sáu mươi năm, bình thường có thể duy trì đến hai ngày. Lí thái phó nói, trẫm có nên nhốt người hai ngày, xem trẫm có đoán lầm hay không?”

Lí Nghiêm sững sốt một lát, mới lộ ra một nụ cười chua xót, giây tiếp theo lại như được đại xá nhẹ nhàng thở ra, nói: “Không cần, bệ hạ thánh minh, Lí Nghiêm tâm phục. Nhưng việc này cùng An quý phi không hề can hệ, đều là Lí Nghiêm một mình sai lầm, mong rằng bệ hạ điều tra rõ ràng, đừng oan uổng người không liên quan.”

“Lí thái phó. . . .” An Ninh ngẩng đầu nhìn Lí Nghiêm, mặt sớm thành màu tái nhợt, hiển nhiên còn không biết đã có mồ hôi từ thái dương nàng chảy ra.

“Nương nương không thêm nữa.” Lí Nghiêm cắt ngang nàng nói: “Từ khi Tiểu Linh rời đi, lòng chưa từng giống giờ phút này bình tĩnh như thế. Mấy năm nay, ta không có một bữa cơm an ổn, không ngủ được một đêm trọn vẹn, ta cảm thấy bản thân đáng ghê tởm, ích kỷ, ác độc, ta không có lúc nào là không bị lương tâm khiển trách, hiện giờ lại cảm thấy giải thoát, mong rằng nương nương thành toàn.”

“Thái phó hà tất phải như vậy mà, ai ——” An Ninh hạ mi mắt, mang theo tiếc hận vô hạn lắc đầu thở dài.

“Bệ hạ, Lí Nghiêm cả gan, xin hỏi bệ hạ chính xác khi nào hoài nghi Lí Nghiêm?”

“Lấy trầm hiểu biết về An quý phi, nàng có thói quen đem người trọng yếu đặt ở phạm vi tầm mắt có thể thấy được, nói ngược lại, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất. An Doanh cung bên cạnh người nào là an toàn nhất, chỉ có thể là bên cạnh Nhị điện hạ cổng ngoài không thể ra, cổng trong không thể bước. Trầm vốn cũng không nắm chắc, thẳng đến Lí thái phó ngồi trên ghế, trầm mới chứng thật suy đoán trong lòng mình. Đầu tiên An quý phi tâm tư nhanh nhẹn, thông minh bất phàm người ra sao, nàng từ trước đến nay yêu thương con cái, chú trọng dạy bảo, sao có thể có thể yên tâm an bài lão giả tuổi già sức yếu, đi một bước thở hai lần làm thái phó Nhị điện hạ; tiếp theo một lão giả ngay cả đường cũng đi không xong, chậm chạp nhưng lại lập tức ngồi nghiêm chỉnh, ngay cả khí cũng đã quên thở một chút, người nói trầm có thể không hoài nghi sao? Nga, đúng rồi, trầm còn quên nói một sự kiện, trầm vẫn chưa hướng Đông Li vương hỏi được, trầm từng nghe đồn qua lão hóa được kia, liền thuận miệng bịa chuyện một phen, không nghĩ tới lại làm trầm đoán đúng rồi.”

“Ha ha ha! Lí Nghiêm lần này là thật tâm phục. Bất quá bệ hạ nói cũng không hoàn toàn đúng, được hiệu thôi tức nhân lão hóa chỉ có thể duy trì hai canh giờ, nhưng cũng thế cả thôi, một khi đã bị phát hiện, Lí Nghiêm cũng chỉ có thể lộ nguyên hình.” Lí Nghiêm tiếng cười sang sảng lại ở một câu kế tiếp nhảy mắt đông lại.

tri vô bất ngôn, ngôn vô bất tẩn*: biết thì sẽ nói, nói thì không giấu diếm.

tứ tọa**: thưởng cho ngồi.

37. Chương 37

(Tình yêu ngọt như mật)

“Linh hồn của nàng cũng không được giải thoát.”

“Cái gì?” Thành linh nghe một câu, Lí Nghiêm chỉ cảm thấy lòng giống như bị người hung hăng đập một cái, khó chịu nói không nên lời.

“Linh hồn của nàng cũng không được giải thoát.” Hoa Nguyệt Ngân không nghe tiếng của hắn, nhấn mạnh thêm một lần.

“Thỉnh Lục điện hạ đừng tùy ý lấy người đã qua đời mà nói giỡn.” Âm điệu kích động run rẩy bất bình, lửa giận cuộn cuộn thiêu đốt kịch liệt đáy lòng hắn. Lời y nói, hắn không thể nhận.

” Ngân Nhi của trầm không nhân hạ thoải mái cùng Lí thái phó nói giỡn, Lí thái phó thỉnh tự trọng.” Hoa Ngạo Kiệt sao có thể dễ dàng tha thứ bảo bối nhà mình bị tí tẹo ủy khuất nào, cơ hồ là theo bản năng thốt ra, là người thì đều nhìn ra hắn giữ gìn sủng nịch.

Hoa Nguyệt Ngân ngược lại cũng không có dao động quá lớn, chỉ bình tĩnh nhìn Lí Nghiêm, thản nhiên nói: “Nàng thường xuyên xuất hiện trong mộng của ta cầu cứu, ta muốn giúp nàng.”

“Xuất hiện trong mộng của người. . . .” Giống có cái gì đó trong lòng bị đụng mạnh một cái, máu đặc giống như nẩy lên vết hầu, rồi lại cưỡng bức nuốt trở về.

Lí Nghiêm ánh mắt mê mang, vẻ mặt tuyệt vọng, miệng lảng lảng nhắc tới : “Nàng chưa từng xuất hiện trong mộng của ta. Gặp mặt một lần cũng không nguyện ý bố thí cho ta. Ha hả. Ta là hồ đồ , nàng nên hận ta mới đúng, lại thế nào muốn gặp lại ta. Thật hồ đồ Là ta hại chết nàng. Nàng nên hận ta a. Là chính ta tạo nghiệt. Ta thực xin lỗi nàng. Là ta xứng đáng. Ta đáng thế.” Nước mắt từ hăn khóe mắt chảy ra, theo hai má trắng nõn thanh tú chảy xuống, đầu vốn đầy tóc bạc, nếp nhăn trên mặt sớm không tiếng động biến mất vô hình. Bất quá giờ phút này, cũng không có tiếng vỗ tay cho màn ảo thuật này, mỗi người đều là lẳng lặng nhìn Lí Nghiêm bi thống thâm trầm.

Nước mắt từng giọt tí tách rơi trên mặt đất, Lí Nghiêm quỳ gối nơi này thật giống một bộ cái xác không hồn trống rỗng, không ngừng lẩm bẩm. Sau một hồi, không biết hăn là nói cho bản thân nghe, hay là nói cho người trong đại sảnh nghe, hăn lẩm bẩm nói: “Ta là gia nô ở Tiễn phủ, từ thế hệ thái tổ gia gia ta đã bắt đầu rồi. Thân là gia nô không có họ chỉ có tên, phụ mẫu ta không đọc sách gì, căn cứ nô tính của một gia nô gọi ta là “Nghiêm” , hy vọng ta có thể giống tên của ta, nghiêm túc với trách nhiệm, tự hạn chế nề nếp, giữ bốn phận một gia nô tốt. Ta tự nhận ta vẫn làm tốt lắm, cho đến năm sáu tuổi đựng phải Tiểu Linh nhỏ hơn ta ba tuổi.”

” Tiểu Linh lúc ba tuổi thực thích cười, đối với sự vật đều tràn ngập tò mò, mắt to cứ nhấp nháy nhấp nháy làm người ta yêu thích. Ta đầu tiên nhìn thấy nàng đã bị nụ cười của nàng mê hoặc, nghĩ thầm rằng: hóa ra nhân gian thật sự có thiên sứ.”

“Khi ta phục hồi tinh thần lại, nàng sớm đi đến trước mặt ta, mở to hai mắt tò mò nhìn ta, coi như động vật hiếm có xem tới xem lui, làm cho ta xấu hổ vô cùng. Xấu hổ và giận dữ xoay người, lại gặp phải một lực cản, hóa ra là nàng kéo cái cổ tay áo thô ráp còn có dấu vết vá vụng về của ta, nàng cười nói với ta, tiểu ca ca, cùng theo ta đọc sách đi.”

“Mười năm sau, ngày ta phải rời khỏi Tiễn phủ, ta hỏi nàng vì sao lựa chọn ta cùng đọc sách? Nàng nói với ta, nàng thấy trong mắt ta quật cường, thấy được nội tâm ta đối tri thức khát vọng thế nào. Ta trừ bỏ kinh ngạc, bất an nhiều hơn, ta chưa từng nghĩ tới, một nữ đồng ba tuổi lại am hiểu lòng người như vậy, hiểu rõ tất cả tâm can họ, đủ thấy thông minh tuệ đỉnh không bình thường. Một khắc kia, sự thành thật của nàng làm xúc động trái tim của ta, kéo ra tình yêu ngọt như mật phủ bụi bao năm trong lòng ta, bất an của ta, đúng là bởi vì ta biết, ta đã không thể quay đầu lại nữa, ta không thể không thừa nhận, ta yêu cô gái trước mắt, ta không thể buông tay!”

“Bởi vì nhờ tiểu thư Tiễn gia nói một câu, ta từ một gia nô làm việc cực nhọc quang vinh trở thành người cùng học với tiểu thư. Một gia nô đối với tri thức khát vọng cùng mục tiêu là không người có thể hiểu được, bởi vì tri thức là con đường căn bản thay đổi vận mệnh bọn ta. Ta thích đọc sách, cũng có bản lĩnh đã thấy qua là không quên được. Phụ tử rất thương yêu ta, ngoại lệ thu ta làm đệ tử bé môn. Mười năm sau, thầy chuộc thân cho ta, đem ta đề cử cho anh em kết nghĩa của thầy, cũng năm này, phụ mẫu ta vì bệnh mà chết. Ta nói với chính mình, ta không cần giống bọn họ, ta nhất định phải trở nên nổi bật.”

“Cùng Tiểu Linh sớm chiều ở chung, ta biết nàng tuy là tiểu thư của Tiễn gia, nhưng không giống cha mẹ nàng, nàng không có tư tưởng phân biệt cao thấp thế nào, đối đãi hạ nhân, tên khất cái, kẻ lang thang tựa như đối đãi bằng hữu, ai có khó khăn nàng liền trợ giúp, nàng là nữ tử xinh đẹp, thiện lương cao quý nhất trên đời.”

“Ta thích cô gái này, nhưng chỉ có thể là thích.”

“Nhìn thấy hàng ngũ cầu thân không ngừng tới cửa, ta ghen tị, phần nộ, nhưng ta muốn làm ... thất vọng một tiếng”Nghiêm ca ca” của nàng. Ta nói chính mình biết, ta vĩnh viễn đều là ca ca bảo hộ muội muội, trừ điều đó ra, không còn thứ gì khác.”

“Nhưng người đến cầu hôn bắt đầu thường xuyên ra vào Tiễn phủ, lòng tựa như bị bóp nghẹn, trong lòng có một loại nóng không biết tên cũng không chỗ giải sầu, đến mức khó chịu, ta biết không thể cứ như vậy. Ta hướng sự phụ đưa ra ý muốn rời đi trước thời gian, thầy đáp ứng. Nhưng sau đó ta lại hối hận , ta không biết nên nói chuyện rồi đi với Tiểu Linh như thế nào. Cho đến ngày phải rời đi, ta chỉ ước nàng đi ra thôi, lại gặt hái không tưởng được. Ta cơ hồ xúc động muốn nói cho nàng, ta không đi , ta phải ở lại bên người nàng. Nhưng lý trí nói cho ta biết, để nàng hạnh phúc, nhất định phải rời đi, phải trở thành một

cường giả có thể một mình đảm đương hết thảy.”

“Ta hỏi nàng chờ ta, nàng mỉm cười gật đầu đáp ứng. Ta nhin không được kinh hỉ hoan hô một tiếng nhỏ. Nàng nhón chân, nhắm mắt lại, trức trặc hôn môi ta, kề vào tai ta lặng lẽ nói, đây là tiền đặt cọc, nàng chờ ta trở lại gặp nàng. Một khác đó, ta biết tâm bọn ta vẫn đều là cùng một chỗ, bọn ta vẫn là giống nhau.”

“Ta rời đi, tâm lại vĩnh viễn lưu bên người nàng.”

“Khiến ta không nghĩ tới chính là, anh em kết nghĩa của sư phụ lại là Tể tướng Tây Tương quốc. Có thư đề cử của sư phụ, Tể tướng đại nhân đối ta rất coi trọng, đối năng lực của ta cũng là tán thưởng tốt đẹp.”

“Một năm sau, khi ta có chút thành công, liền về Tiễn phủ chuẩn bị hướng Tiễn lão gia cầu hôn, lại biết tin Tiễn lão gia lén đem Tiểu Linh gả cho Thái tử Tương Dực. Tương Dực là người ra sao, cho dù ta có cố gắng giao tranh cũng không có thể chống đỡ với hắn a. Rơi vào đường cùng, ta chỉ có thể cùng Tiểu Linh bỏ trốn. May mắn Tiễn lão gia còn không biết quan hệ tình nhân của ta cùng Tiểu Linh, trốn đi cũng đều không phải là việc khó. Ta biết ở lại Tây Tương quốc chỉ có thể bị người khác chia cắt, có thể giúp bọn ta cũng chỉ có sư phụ, ta cùng với sư phụ nói rõ hết thảy, sư phụ từ trước đến nay thương yêu ta, chịu không nổi ta dùng mọi cách cầu xin liền đáp ứng thỉnh cầu của ta, ta vĩnh viễn cũng quên không được ân tình của sư phụ đối với ta. Hết thảy đều tiến hành thực thuận lợi, ta cùng với Tiểu Linh vào Nam Hiên quốc, ở nhờ Lôi Âm tự, nàng ở trong tự hỗ trợ sao chép kinh thư, ta ở ngoài dạy học, ngày quá coi như êm đềm. Cho đến Tiểu Linh đụng phải An quý phi, nàng nói cho ta biết ý muốn vào cung.”

“Vào cửa cung sâu như biển. Ta đương nhiên không đồng ý.”

“Nhưng ý tưởng của Tiểu Linh vẫn dao động ta. Nàng nói, mặc dù cách xa Tây Tương quốc, nhưng nàng mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, tuy rằng bọn ta hứa với nhau không muốn đề cập chuyện nhạy cảm vạn nhất bị tìm được, nhưng không đề cập tới không có nghĩa là không tồn tại, nàng muốn cho lo lắng tương lai bọn ta, nếu vào hoàng cung Nam Hiên quốc, sẽ không cần sợ hãi nữa, thân phận bọn ta vĩnh viễn thì trầm xuống đáy biển. Ta bị thuyết phục, đây là quyết định tối sai lầm trong đời của ta.”

“Bọn ta lấy thân phận huynh muội vào cung, ta gọi là Lí Nghiêm, nàng kêu Lí Linh. Dựa vào tài trí của An quý phi, lại như thế nào không biết ta cùng với Tiểu Linh đều không phải là quan hệ huynh muội chân chính, nàng không có vạch trần, làm bọn ta cảm kích không thôi.”

“Một năm sau, An quý phi mang thai tiểu công chúa, Tiểu Linh tận tâm phụng dưỡng trái phải, ta tận tâm dạy Nhị diện học tập, dùng việc này báo đáp ân đức An quý phi đối bọn ta.”

“Vốn hết thảy đều tốt lắm, cho đến khi tiểu công chúa sắp tròn hai tuổi, trong cung truyền ra tin tức Tương Dực muốn tới Nam Hiên quốc vấn an hoàng tỷ, Tiểu Linh biết lần này chạy trời không khỏi nắng, trong mắt một mảnh tro tàn.”

“Ta không đành lòng thấy nàng ngày qua ngày tinh thần sa sút, liền tính mang nàng rời đi.”

“Một đêm kia, là quyết định sai lầm nhất trong đời làm người của ta.”

“Ta nói với nàng, ta mang nàng rời đi, mang nàng đến một nơi không ai biết đến ẩn cư. Nàng đáp ứng, muốn ta đi với nàng đến một chỗ trước, ta đương nhiên không cự tuyệt.”

“Ta bị nàng kéo đến miệng giếng cạn sau viện. Nàng thực bình tĩnh nói cho ta biết, thiên hạ hay hoàng thổ, nàng đều nhận mệnh, không muốn trốn nữa, nàng không bức ta, nếu ta nguyện ý theo nàng mà đi, hai người ai cũng không uống Mạnh Bà thang, đem tình yêu chưa hết kiếp này lưu đến đời sau; nếu ta không muốn, nàng cũng không oán ta, nàng cùng ta kiếp này vô duyên, chỉ mong kiếp sau còn có thể gặp nhau.”

“Không có nàng, ta cần gì phải sống một mình trên hậu thế. Ta đáp ứng cùng nàng đi. Nàng nở nụ cười. Đó là nụ cười xinh đẹp nhất mà ta từng thấy trên gương mặt nàng, ôn nhu, hồn nhiên, ngọt ngào.”

“Khi ta ngây người một lát, nàng nhảy xuống giếng cạn, ta thấy nàng không chút do dự, khiếp bước, chân của ta không thể mấy may di động, ta làm không được, hóa ra ta sợ chết, ta căn bản không có dũng khí cùng nàng làm việc thiên tư, lời hứa của ta ngay cả cái rắm cũng không bằng, ta yếu đuối, nhát gan, ích kỷ, xấu xa.”

“Ta không biết ta như thế nào xoay người rời khỏi miệng giếng cạn, ta chỉ biết ta không muốn chết. Trong đầu không ngừng kêu gào, ta không muốn chết, ta không muốn chết, ta không muốn chết. . . .”

“Hừ, chết thật đúng là chẳng đáng.” Huyền Băng cười lạnh một tiếng, khinh thường nhìn nam nhân trước mắt. Trách không được tra không ra thời gian cụ thể nam nhân cùng Tiên Linh mất tích, nguyên lai tình báo làm lỗi, hai người cần bản không phải bị Tiên Dịch đánh vỡ chia rẽ, mà là gạt Tiên Dịch lên trốn đi.

“Đúng, quả thật chẳng đáng, vì một nam nhân dễ tiện yếu đuối như ta, quả thật chẳng đáng.” Lí Nghiêm không quay đầu lại nhìn Huyền Băng, chính là đáp lại lời gã nói tự giễu gật gật đầu.

“Ái phi đã sớm biết thân phận của Tiên Linh đi.”

“Bệ hạ, An quý phi đúng thật đêm đó mới biết được thân phận thật của ta cùng Tiểu Linh.”

“Hừ, ta thật muốn xem khi người biết toàn bộ những chuyện nàng làm với Tiên Linh, còn có thể bảo vệ nàng như vậy không?” Vừa lòng nhìn Lí Nghiêm bộ dáng nghi hoặc, hoảng sợ, ngốc nghếch, sắc mặt thay đổi lại đổi thay, lập tức lại tiếp tục nói: “Ái phi, trầm đang hỏi người mà.”

“Thần thiếp thật là đêm đó mới biết được Lí Linh chính là Tiên Linh.”

“Lời này lừa Lí thái phó còn được đi, lừa trẫm thì rõ ràng ngu muội không thôi. Nói, là ai giúp người giả tạo chữ viết của Tiên Linh?”

“Thần thiếp không biết bệ hạ đang nói gì.” An Ninh mạn mẽ ngẩng đầu nhìn về phía Hoa Ngạo Kiệt, hần thật nhẫn tâm như thế sao, phải phá hư cố gắng nhiều năm qua của nàng sao?

“Ái phi không muốn nói, trẫm cũng không ép người. Băng, người tức khắc dẫn người đến miệng giếng cạn sau viện làm cúng bái hành lễ siêu độ vong linh, nhớ kỹ đem tiểu công chúa Hoa Nguyệt Linh theo.”

“Không.” An Ninh thét chói tai cắt ngang, sắc mặt tái nhợt, trên trán hiện lên một tầng mồ hôi lạnh, “Người không thể làm như vậy, Linh Nhi cũng là nữ nhi của người, người vì sao phải nhẫn tâm như vậy? Người cho dù không xem ta, cũng nên vì Linh Nhi ngấm lại a, người nhẫn tâm nhìn nó cả đời dựa vào được vật mà sống sao? Người nhẫn tâm sao?” An Ninh lấy khăn tay che cái miệng đang tràn ra tiếng khóc áp lực, từng câu từng chữ đều là lệ.

Hần nhẫn tâm sao? Hần từ trước đến nay không hỏi qua chuyện hậu cung, nếu không vì tiểu tử kia, lần này hần cũng sẽ không hỏi đến, hậu cung vốn là như thế, thêm một người không nhiều lên, bớt một người không ít đi, hần làm sao đến nhẫn tâm đến như vậy?

38. Chương 38

Đôi mắt An Ninh lên án đến đau thương, Hoa Ngạo Kiệt chỉ gợi lên một nụ cười nhẹ, mắt sáng như đuốc khóa trên gương mặt nước mắt của nàng, cho đến khi hai nắm đấm xiết chặt bị người lần lượt mở ra.

Hoa Ngạo Kiệt cúi đầu đối tiểu tử kia ôn nhu cười, nói: “Ngân Nhi không cần lo lắng, phụ hoàng không có việc gì.” Thiếu chút nữa lại không khống chế được muốn giết người.

Hóa ra Hoa Nguyệt Ngân cảm giác được sát khí quanh thân Hoa Ngạo Kiệt nên tới bên người hần, đứng lúc ngăn trở trước khi tức giận cùng sát ý của hần bùng nổ.

Hoa Ngạo Kiệt là ai chứ, trong lòng hần, hậu cung này, trừ bỏ bảo bối nhà mình, những người khác đều không vào được mắt hần, tâm hần. Đôi mắt An Ninh thanh thanh lệ lệ lên án, hần không cảm thấy không đành lòng, chỉ biết cảm thấy không kiên nhẫn. Nếu đối là An Ninh ngày thường tự giữ bình tĩnh kia, quyết sẽ không làm ra hành vi ngu xuẩn này, nhưng nàng hiện tại, chỉ là một mẫu thân lòng suy nghĩ cho con gái, ung dung bình tĩnh ngày xưa thế nào còn có công dụng?

Hoa Nguyệt Sở vẫn ngồi một bên không nói một câu đột nhiên đứng dậy đi đến trước mặt Hoa Ngạo Kiệt quỳ xuống, nói: “Phụ hoàng, xin cho nhi thần nói một câu.”

Hoa Ngạo Kiết miết mắt cười, trên mặt mang theo ý vị sâu xa, nói: “Như thế nào? Ngay cả người cũng muốn đến góp một cước?”

“Nhi thần không dám. Nhi thần mặc dù không biết mẫu phi làm gì, nhưng nghe ra hết thấy đều là vì Thất hoàng muội, nếu như thế, phụ hoàng sao không nghe mẫu phi giải thích trước rồi lại làm định đoạt sao?”

“Nàng chịu sao? Trẫm cũng không quên câu nói không biết kia.” Hoa Ngạo Kiết lạnh lùng chọn mi, nhìn về phía An Ninh vẫn quỳ gối chỗ cũ anh anh khóc, trên mặt tuấn mỹ tuyệt luân dị thường lạnh như băng, con người đen hiện lên một tia châm chọc không đối.

“Phụ hoàng, thỉnh giao cho nhi thần.” Hoa Nguyệt Sở hướng Hoa Ngạo Kiết cúi xuống thật sâu, cúi đầu lẳng lặng chờ đợi trả lời.

“Sở Nhi đương nhiên biết trẫm đã mất tính nhẫn nại lúc này bao nhiêu ma.” Thanh âm lạnh như băng mà trầm tĩnh, mang theo uy nghiêm làm cho người ta không thể kháng cự.

“Nhi thần hiểu được.”

Hoa Ngạo Kiết vừa lòng gật đầu, khom người mềm nhẹ ôm Hoa Nguyệt Ngân vào trong lòng, hướng về chiếc ghế cẩm thạch.

Hoa Nguyệt Sở thấy Hoa Ngạo Kiết đã ngầm đồng ý hẩn thỉnh cầu, đứng lên hướng An Ninh, nửa đỡ nửa ôm mẫu thân khóc hoa lệ dải vũ từ mặt đất đứng lên lui qua một bên, ôn nhu nói: “Mẫu phi, sự tình thế này, thỉnh dừng chọc giận phụ hoàng nữa.” Lập tức dùng thân hình chặn tầm mắt mọi người, lấy âm lượng nhỏ nhất chỉ hai người có thể nghe được tới gần bên tai An Ninh, nói: “Mẫu phi, kẻ thức thời trang tuần kiệt, đã ở trên núi, không sợ không cúi đầu, ngàn vạn lần đừng một lần sảy chân mà để hận nghìn đời! Tình tảo lại, ngầm lại ngày thường ngài dạy con như thế nào.”

An Ninh nghe được trong lòng run lên, ngẩng đầu, nhìn đứa con đã cao hơn mình nửa cái đầu, đột nhiên bình tĩnh. Nàng đang làm cái gì? Như thế không có đại não, hành động như ngu phụ khóc lóc ôm sòm, nàng còn dám làm càn nữa, nàng nhất định là điên rồi. An Ninh vội chớp mắt cuốn đi nước mắt trên lông mi, vỗ nhẹ tay đứa con, gật gật đầu. Hoa Nguyệt Sở gặp ánh mắt mẫu thân thanh minh, tươi cười dịu dàng, biết mẫu thân đã tỉnh táo lại, liền mỉm cười lỏng tay.

An Ninh trên mặt áy náy cùng tự trách, cũng không mất dung nhan phong phạm của một quý phi, nàng trở lại Hoa Ngạo Kiết trước mặt, thân mình quỳ thẳng nói: “Bệ hạ, thần thiếp biết sai rồi, thần thiếp nguyện ý nói ra hết thấy sự thật, nhận bất cứ trừng phạt gì.”

“Ân.” Hoa Ngạo Kiết thần nhiên lên tiếng, chờ đợi. Mà An Ninh cũng quả thật không làm hẩn thất vọng, chỉ nghe nàng không nhanh không chậm nhẹ nhàng kể lại.

“Thần thiếp cùng Tiểu Linh quen biết thật là ngẫu ngộ, nhưng thần thiếp sớm đã hoài nghi thân phận nàng cùng Nghiêm, cũng phát giác hai người bọn họ nói dối. Thần thiếp không vạch trần, còn dẫn bọn họ vào cung, cùng lúc đáy lòng cũng thích nữ tử Tiểu Linh này, về phương diện khác là kính nể tài hoa của Nghiêm, thần thiếp đối bọn họ không có ác ý, nhưng người định không bằng trời định.”

“Tiểu Linh Nhi sau khi sinh, thân hư thể nhược, thần thiếp mỗi khi nhìn thấy đứa con mới sinh nhỏ bé gập ồm đau tra tấn thì đau lòng không thôi, hận không thể đem nỗi đau của bé chuyển dời đến trên người thần thiếp. Thần thiếp sai người âm thầm tìm thầy thuốc, thiên hạ thương tâm cha mẹ, cuối cùng để thần thiếp tìm được biện pháp —— bổ hồn.”

“Lấy hồn bổ thể, để nơi nhân thể khiếm khuyết, yếu ớt dùng hồn bổ tề. Chỉ có biện pháp này, mới có thể hoàn toàn thay đổi thân thể Tiểu Linh Nhi hư nhược.”

“Sử dụng bổ hồn thuật, trước phải có một khối thi thể sống có được linh hồn hoàn mỹ tinh thuần, cũng là người chết hồn chưa ly thể. Lúc ấy, trong đầu thần thiếp theo trực giác hiện ra thân ảnh một cô gái —— Tiểu Linh. Tuy rằng biết phương pháp quá mức ác độc, nhưng vì Tiểu Linh Nhi, thần thiếp không có lựa chọn nào khác.”

“Hai năm ở chung, đối với phẩm tính nữ tử này, thần thiếp quá rõ ràng. Nàng xinh đẹp, trí tuệ, thiện lương, Tiểu Linh Nhi là con gái thần thiếp, nếu phải lấy hồn bổ thể, như vậy hồn đối phương nhất định phải được

thần thiếp đồng ý, Tiễn Linh không thể nghi ngờ là người tốt nhất nên chọn.”

“Thần thiếp lập tức sai người âm thầm điều tra thân thế Tiễn Linh, không tra không biết, đã tra được, nàng đúng là “Tái Bồ Tát” oanh động tứ quốc, làm cho thần thiếp kính nể không thôi, càng làm cho thần thiếp hạ quyết tâm, trừ bỏ nàng, cũng không tuyển người thứ hai.”

“Bổ hồn thuật phải ở đêm trăng tròn tiến hành, sáu năm sau mới có thể bổ thể thành công, giữa đường một khi bị quấy nhiễu, thì sẽ là kiếm củi ba năm thiêu một giờ. Thần thiếp biết tâm bệnh lớn nhất của Tiễn Linh ở đâu, cho nên kê đơn, không chỉ tạo áp lực tinh thần, hành động cũng không thể chậm. Thần thiếp vẫn lặng lẽ hạ Thất Tâm tán cực nhỏ trong thức ăn của Tiễn Linh, ngày qua ngày, nàng bắt đầu tâm thần không yên, miên man suy nghĩ, thần thiếp đoán chắc nàng sợ hãi Nghiêm lo lắng nên mới gạt y, một mình thừa nhận thống khổ. Hai năm, thời gian hai năm, thấy thời cơ đã chín mùi, thần thiếp cố ý sai người tung tin Tương Dực muốn vào cung thăm thần thiếp, lại vào ngày trăng tròn ấy nói cùng nàng, Tương Dực sáng mai có thể đến cung, muốn giới thiệu nàng cùng Nghiêm cho Tương Dực nhận thức linh tinh này nọ. Lúc này Tiễn Linh chỉ cần một chút kích thích, nàng rốt cục hỏng mắt, nhưng thần thiếp không nghĩ tới, dưới tình huống này, nàng còn có thể duy trì thanh tỉnh đi tìm Nghiêm tự tử. Đêm đó, khi thần thiếp chưa phát hiện thi thể Nghiêm, thần thiếp cái gì cũng đều hiểu được. Vì để ngừa vạn nhất, thần thiếp tìm người giả mạo chữ viết Tiễn Linh, viết thư tuyệt mệnh.”

“Nhìn như làm điều thừa, lại không nghĩ rằng thực có công dụng.”

“Nghiêm khi chạng vạng ngày thứ hai thất hồn lạc phách xuất hiện, đối thư tuyệt mệnh giả tin tưởng không thôi.”

Không chờ An Ninh nói xong, chỉ một thoáng toàn thân Nghiêm giống như hư thoát, sắc mặt nháy mắt trở nên tái nhợt, hần cảm thấy tanh tươi, “oa” một tiếng, rốt cục nhịn không được phun một hơi máu tươi, nhiễm đỏ hơn phân nửa vạt áo!

Huyền Băng thực tấn trách sấm vai ẩn vệ nên vì chủ tử tận tâm hành động, gã rất nhanh dời bước tiến lên, ngồi xuống trước mặt Nghiêm, đưa tay xem xét mạch của Nghiêm, lạnh nhạt nói: “Chủ nhân yên tâm, chỉ là giận công tâm mà thôi, không chết được.” Ngay sau đó, lại mặt không chút thay đổi trở về vị trí nguyên bản, thật sự làm cho người ta nghi ngờ người vừa mới ngồi trước mặt Nghiêm bắt mạch có phải là gã hay không.

Mà Huyền Băng mặc dù mặt ngoài vô thường, trong lòng lại đối nam nhân Nghiêm này khinh bỉ, thâm nghĩ: người cũng đừng quá cảm động, ta tiến lên bắt quá là lo lắng người chết quá hài lòng, không công mất một đối tượng thí nghiệm thuốc tốt nhất.

Lại nhìn Nghiêm, chỉ thấy hần ngẩng đầu nhìn An Ninh, buồn bã cười nói: “Hảo một An quý phi a!” Hần nói tràn phần hận ngập sâu không thấy đáy.

“. Ta biết. Ta thực xin lỗi người cùng Tiễn Linh.”

“A, thực xin lỗi? An quý phi thực xin lỗi, tiểu dân như thế nào nhận nổi nha.” Nghiêm cười lạnh một tiếng, ánh mắt phần hận như điện quang sắc bén, tiếp tục nói: “Nếu là thiệt tình, ta cùng với Tiểu Linh thành tâm đối đãi ngài, ngài lại làm sao đối bọn ta như thế?”

“Thực xin lỗi, ta cũng không muốn, nhưng vì Linh Nhi.”

“Người vì chí thân mưu hại vô tội, có thể nghĩ tới, người vô tội cũng có người khác a, nếu không phải người, ta cùng Tiểu Linh như thế nào rơi vào kết cục như thế? Thực xin lỗi? Thực xin lỗi có thể đổi lại cái gì? Nó có thể làm thời gian đảo ngược sao? Nó có thể đổi lại mệnh Tiểu Linh sao? Có thể sao?”

“Làm gì tại đây oán trời trách đất, chết hay không, lúc trước cũng không ai bức người. Đổi lại?” Hoa Nguyệt Sở khước miệng hơi hơi giơ lên, vòng quanh một nụ cười mê người nhưng thực tà ác, tiếp tục nói: “Đổi lại thì sao? Theo ta thấy, người yêu nhất vĩnh viễn chỉ có chính người, người như vậy, cho dù thiếu ham muốn cá nhân của mẫu phi, kết cục cũng là tất nhiên, người nhất định phí sinh mệnh của nàng.” Hoa Nguyệt Sở vốn không muốn nhúng tay việc này, nhưng nếu cứ như vậy, phụ hoàng vô tình hay thay đổi của hần sẽ xử trí mẫu phi hần như thế nào, dù sao cũng là mẫu tử, hần đương nhiên không thể thấy chết mà không cứu được.

Hoa Nguyệt Sở mấy câu nói đó hiệu quả thực cao, không chỉ có thuận lợi làm cho Nghiêm dừng chất vấn phần nộ, lâm vào tự trách thật sâu, còn làm cho mặt hắc vốn tái nhợt càng thêm trắng bệch, chỉ nghe hắc không ngừng lẩm bẩm nói: “Ta hối hận a, ta thật sự hối hận a. . . .”

“Có được thứ gì đó mà không biết quý trọng, một khi mất đi, mới biết hối hận, ai thán, tiếc hận, người không thấy hiểu ra hết thấy đều đã quá muộn rồi sao?”

“Đúng vậy, đã muộn, đã muộn. . . .”

“Sở Nhi, không cần nói nữa.” Tuy biết đứa con là vì giúp mình mới cố ý như vậy nói, nhưng vẫn không đành lòng thở dài, ngăn cản đứa con quá mức vô tình. Nàng ý chí cũng không phải là thật sự sắt đá, nhìn thấy Nghiêm, nàng không phải không có áy náy, nhưng vì ích lợi cá nhân, có vẻ đó không là trọng yếu.

Nàng là người hiểu được nắm chắc thời cơ, không cần ứng phó Nghiêm chất vấn, nàng tự nhiên rõ ràng kế tiếp nên làm gì. Cúi đầu, dập đầu, khẩn cầu đúng chỗ, chân thành không mất lễ nghi.

“Bệ hạ, thần thiếp tự biết có tội, thần thiếp chỉ cầu bệ hạ tội nghiệp Tiểu Linh Nhi, còn kém hai tháng nữa chính là đêm Trung thu trăng tròn, thần thiếp nguyện ý dùng mệnh thần thiếp đổi lấy Tiểu Linh Nhi khỏe mạnh, cầu bệ hạ thành toàn.” Nói xong, nước mắt ghen ngào, đã muốn khóc không thành tiếng.

Mu bàn tay chợt hơi hơi lạnh, cúi đầu vừa thấy, một giọt lại một giọt nước mắt tròn to từ hốc mắt bé con trong ngực chảy ra, dọc theo hai má bé rơi xuống, không ngừng tích tách trên mu bàn tay hắc. Tâm Hoa Ngạo Kiệt bỗng nhiên thất lại, kinh hoảng nâng mặt bé lên, ôn nhu dùng ngón tay lau đi nước mắt trên mặt bé, “Đừng khóc, sao vậy?” Tiếng nói giàu có từ tính mơ hồ giấu đi lo lắng cùng không đành lòng.

Hoa Nguyệt Ngân lắc lắc đầu, miễn cưỡng tươi cười, thân thể lại không theo ý nguyện chủ nhân, không thể không chế nước mắt như hồng thủy vỡ đê trào ra khỏi hốc mắt.

“Ngân Nhi ngoan, đừng khóc, nói cho phụ hoàng làm sao vậy?”

Đem mặt vui thật sâu vào trong ngực Hoa Ngạo Kiệt ấm áp, bất luận hắc nói cái gì, Hoa Nguyệt Ngân cũng chỉ lắc đầu.

Y hâm mộ Thất hoàng muội, y cũng muốn mẫu thân giống An quý phi như vậy, cũng mặc kệ y tưởng tượng như thế nào, trong đầu hiện lên vẫn chỉ có hình ảnh mẫu thân kiếp trước như thế nào coi y như quái vật, trước đưa y vào bệnh viện tâm thần, sau lại bán y vào phòng thí nghiệm viện nghiên cứu; mẫu thân kiếp này như thế nào xem y như yêu nghiệt, vì danh lợi địa vị, sinh hạ y, vội giết y diệt khẩu, cuối cùng lại vứt bỏ. Kỳ quái chính là nhớ lại những thứ này, lòng y thật bình tĩnh.

“Ngân Nhi không khóc, nói cho phụ hoàng rốt cuộc làm sao vậy?”

Nghe một tiếng lại một tiếng lo lắng hỏi, y đột nhiên ngẩng đầu, thỏa mãn nở nụ cười.

Y khóc, không phải vì thương tâm, chính là vì cảm động.

Tình thương của mẹ, y chưa từng được hưởng thụ qua, hôm nay lại chân chân thật thật cảm nhận được, tuy rằng tình yêu này cũng không thuộc về mình, y vẫn là cảm động không hiểu được, nhận không được muốn rơi lệ.

Không có mẫu thân yêu thương, y hâm mộ người khác, cũng không cảm thấy cô đơn, oán hận, bởi vì y biết, y có tình yêu độc nhất vô nhị trên đời này.

“Phụ hoàng, ta chỉ cần có phụ hoàng là được.” Đúng vậy, chỉ cần là phụ hoàng của y, y có tình yêu của phụ hoàng, y đã thấy đủ. Về phần đại danh từ mẫu thân xa xôi này, để cho nàng vĩnh viễn ngủ say ở chỗ sâu trong trí nhớ đi.

“Ngân Nhi. . . . Muốn gặp mẫu phi người không?”

“Phụ hoàng ——” Hoa Nguyệt Ngân ngạc nhiên nhìn hắc, rất là giật mình. Phụ hoàng y cư nhiên cái gì cũng đều nhìn ra.

“Muốn không?”

“. . . . Ta muốn.”

39. Chương 39

(Quyết định của quân vương)

Tiểu tử kia tâm tư đơn thuần, hỉ nộ ái ố đều hiện lên trên mặt, chút việc như vậy sao có thể giấu nổi Hoa Ngạo Kiết. Nhưng lời vừa ra khỏi miệng, hắn đã có chút hối hận, hắn còn chưa xác định sau khi kia nhìn thấy nữ nhân đó sẽ có phản ứng gì, dưới xúc động mà quyết định, hắn nên giải quyết tốt hậu quả như thế nào đây?

“Ngân Nhi, hứa với phụ hoàng, bất luận mẫu phi người đối với người nói gì làm gì, cũng không được khổ sở, lại càng không được mềm lòng.” Hoa Ngạo Kiết nhú mi, trong mắt có tia sáng khác thường chợt lóe rồi biến mất, lập tức biến lạnh chuyển tối.

“Phụ hoàng?”

Hoa Ngạo Kiết giơ ngón trỏ lên trước mặt Hoa Nguyệt Ngân, làm một động tác chó có lên tiếng, lập tức ôn hòa cười nói: “Ngân Nhi cái gì cũng đừng hỏi, đến lúc đó sẽ hiểu được ý phụ hoàng.”

“Ân.” Y tin tưởng phụ hoàng, nếu phụ hoàng nói như vậy, tự nhiên có đạo lý của hắn.

Kỳ thật chuyện Lệ Oánh Lệ quý phi, trong cung cũng không phải bí mật gì, nhưng Hoa Ngạo Kiết đã hạ tử lệnh, không cho phép ai trước mặt Hoa Nguyệt Ngân đề cập chuyện có quan hệ với mẫu phi của y, hơn nữa Hoa Nguyệt Ngân không thích tiếp xúc với người khác, bên người trừ bỏ thái giám Tiêu Lâm cùng hai thị nữ, Thân Sa, Thúy Nhược, cũng không còn ai khác. Mà ba người này đối Hoa Nguyệt Ngân đều có một tấm lòng hết sức chân thành, bọn họ cam nguyện vì y làm bất cứ chuyện gì, cũng tuyệt không cho phép có chuyện gì làm cho y thương tâm khổ sở, cho nên, cho dù không có tử lệnh của Hoa Ngạo Kiết, bọn họ cũng sẽ không ở trước mặt Hoa Nguyệt Ngân đề cập đề tài mẫu phi liên quan đến mẫu phi y.

An Ninh quỳ thẳng trước mặt Hoa Ngạo Kiết, nâng mắt chờ đợi đáp trả, hồi lâu, trừ bỏ không ngừng được nước mắt khóc ra, nàng không khẩn cầu lại, nàng đã nhụt chí, nhưng nàng từ đầu đến cuối không có dời ánh mắt khỏi gương mặt tuấn mỹ vô cùng của hắn, bởi vì nàng đời không được tầm mắt. Nàng phi thường rõ ràng, nàng kính hắn như thần, sợ hắn như hổ, càng thương hắn tận xương, hắn có thể bừa bãi bắt được lòng người, làm cho nữ nhân vì hắn điên cuồng, mà hắn lại có thể thông dong du dương, làm cho người ta hận hắn nhưng lại không thể không thương hắn!

Đối mặt tầm mắt An Ninh cực nóng, Hoa Ngạo Kiết chỉ dùng một đôi mắt lạnh như băng thần nhiên quét qua một chút, âm thanh lạnh lùng nói: “An Ninh An quý phi vì dùng bỏ hồn thuật, dùng người sống làm vật dẫn, hại chết vô tội, vốn tội không thể xá, nghĩ nàng vì ái nữ mà nóng lòng, trầm mê miên tội chết cho nàng, nhưng tội chết có thể tha tội sống không thể tránh, từ bây giờ, tước tất cả danh hiệu, vào chùa cạo đầu làm ni cô, thay Tiễn Linh niệm Phật siêu độ vong hồn, từ nay về sau đoạn tuyệt trần duyên để tránh hậu hoạn.”

Nghe vậy, An Ninh lắc đầu, mặt trắng, môi cũng trắng, toàn thân run rẩy. Nàng nhắm mắt, che lỗ tai, thì thào nói nhỏ: “Không phải thật, không phải thật, hắn sẽ không đối với ta như vậy, cho dù không thương, cho dù không có tình ý, hắn cũng không đối với ta như vậy, không, không, hắn sẽ không, ta nghe lầm, là ta nghe lầm, hắn sẽ không vứt bỏ ta, hắn như thế nào có thể không cần ta, nhất định là ta nghe lầm, hắn sẽ không, hắn sẽ không.” An Ninh có thể chịu được Hoa Ngạo Kiết vô tình, nhưng không cách nào chịu được hắn vứt bỏ, nàng rất rõ ràng, vào chùa chẳng khác nào bị tống vào lãnh cung, thậm chí so với lãnh cung còn không bằng, cùng với nỗi nhớ cả đời tưởng niệm cũng không thấy đau khổ dày vò, còn không bằng trực tiếp lấy mạng nàng còn hơn.

“Nhi thần thỉnh phụ hoàng khai ân.” Hoa Nguyệt Sở bỗng nhiên tiến lên, quỳ xuống bên cạnh An Ninh, hướng Hoa Ngạo Kiết cúi đầu thật sâu. Nếu nói hắn không biết tình ý mẫu phi mình đối phụ hoàng, đó là gạt người, thế gian có nữ nhân nào có thể kháng cự yêu thương một vị nam nhân tuấn mỹ như thiên thần, lại có quyền có thể như vậy. Mẫu phi hắn vì phụ hoàng nói mấy câu liên tiếp đã hồng mắt, hắn tự nhiên cũng có biện pháp làm cho mẫu phi hắn tỉnh táo lại.

“Như thế nào? Sở Nhi cảm thấy trăm phạt quá nặng?” Hoa Ngạo Kiệt nhìn chăm chăm ánh mắt Hoa Nguyệt Sở.

“Không, mẫu phi vốn là tử tội, nhận được phụ hoàng khai ân, miễn đi tội chết. Nhưng theo phụ hoàng lời, nghĩ mẫu phi vì ái nữ nóng lòng, hiện nay Thất hoàng muội còn nhỏ, thân thể lại không tốt, một khắc cũng không rời được mẫu phi, nhi thần cả gan thỉnh phụ hoàng lại khai ân, để nhi thần thay mẫu phi chịu phạt.” Hoa Nguyệt Sở nhìn thẳng ánh mắt Hoa Ngạo Kiệt, từng chữ từng chữ nói ra.

Nghe đứa con nói, An Ninh thật sự cố ngăn tiếng hét chói tai. Đáng chết, đáng chết, đáng chết, trong lòng nàng không ngừng mắng chính mình vụng về, ngu muội, thân là mẫu thân, lại làm cho đứa nhỏ lo lắng, nhưng đồng thời cũng vì có thể có một đứa con như vậy mà thấy kiêu ngạo.

“Không cần.” An Ninh giống như lấy lại tinh thần nhắm mắt, cố hết sức ngăn chặn yết hầu hét chói tai, chua sót hướng Hoa Nguyệt Sở ảm đạm cười: “Sở Nhi, con ngoan của mẫu phi, mẫu phi không cần người thay chịu phạt, không phải là cạo đầu làm ni cô sao, mẫu phi còn phải cảm tạ phụ hoàng người ban ân điển mà.” Nói xong, hướng Hoa Ngạo Kiệt cúi người thật sâu, nói: “Bệ hạ, thần thiếp xưa kia nhất thời hồ đồ, phạm lỗi lầm lớn, cam nguyện bị phạt, chỉ thỉnh bệ hạ không cần liên lụy Sở Nhi cùng Linh nhi.”

Hoa Ngạo Kiệt mặt không chút thay đổi, đối An Ninh gật gật đầu, âm thanh lạnh lùng nói: “Bọn họ cũng con của trăm.” Nói xong nhìn về phía Huyền Băng.

Huyền Băng hiểu rõ cúi xuống, tiến lên, nói: “Quý phi nương nương, Huyền Băng vì ngài dẫn đường.”

An Ninh cũng không nhìn Huyền Băng liếc mắt một cái, nói thẳng: “Thần thiếp tạ ơn bệ hạ.”

Hoa Nguyệt Sở tinh thần hoảng hốt nhìn về phía An Ninh, hơn nửa ngày mới buồn bã nói: “Mẫu phi, Thất hoàng muội cần mẫu phi chăm sóc.” Đây là kết quả phụ hoàng đã sớm dự đoán được, là hấn ảo giác sao? Nhưng hấn vừa mới rõ ràng liếc thấy trong ánh mắt nam nhân khinh miệt cùng cười lạnh, vì cái gì hấn cảm thấy được phụ hoàng giống như cái gì cũng biết, cái loại ánh mắt hiểu rõ hết thấy cùng cười lạnh này làm cho hấn không thể bỏ qua, càng không thể không để ý.

“Mẫu phi tin tưởng Sở Nhi có thể chăm sóc Linh nhi tốt lắm.”

“Mẫu phi.” Hoa Nguyệt Sở thần sắc ảm đạm, lại che dấu không được lo lắng cùng với bất an sâu sắc, trong thanh âm lại tràn ngập luyến tiếc, “Nhi thần sẽ mang Thất hoàng muội đi thăm ngài.” Nói xong, cho An Ninh một nụ cười an tâm.

An Ninh vẽ mặt từ ái mỉm cười, “Lúc này mới giống con ta.” Nàng yêu thương sờ đầu đứa con, rồi nói tiếp: “Sở Nhi, kế tiếp vất vả người.” Nói xong không lãng phí thời gian, nàng đạo nghĩa không thể chùn bước đứng lên, cũng không quên hướng Hoa Ngạo Kiệt cúi đầu một cái rồi rời đi.

Nhìn thấy An Ninh xoay người, trong lòng Hoa Nguyệt Ngân nóng lên, hốc mắt có điểm ướt, nhẹ nhàng nói: “Phụ hoàng, tha nàng đi.”

Hoa Ngạo Kiệt bất đắc dĩ cười cười, ôn nhu nói: “Ngân Nhi cũng biết mình là đang thay ai cầu tình?” Xem ra tâm đồng tình của tiểu tử kia không phải tràn ra bình thường.

“Biết. Một vị mẫu thân yêu con mình.”

Hoa Ngạo Kiệt hơi hơi sững sốt, lập tức hiểu được ý tiểu tử kia, do dự một lát, nói: “Nếu Ngân Nhi đã nói như vậy, vậy phụ hoàng tạm thời buông tha An quý phi đi.” Đối mặt bảo bối nhà mình, hấn cũng chỉ có thể thầm than trong lòng, ai bảo hấn không thể nhìn tiểu tử kia thất vọng, không thể mở miệng nói lời cự tuyệt mà.

Hoa Nguyệt Ngân khẽ mỉm cười, đem đầu vui vào trong lòng phụ hoàng, dùng thanh âm non nớt mà ngọt ngào nói: “Phụ hoàng, cảm ơn.”

Hoa Ngạo Kiệt giống như bị mê hoặc, một tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của bé con trong lòng lên, một tay ôm sát y, sau đó trên gương mặt y nhẹ nhàng ấn xuống nụ hôn, nói: “Ngân Nhi cảm ơn, ta nhận trước.” Nói xong, trên mặt đột nhiên hiện lên một nụ cười mê người, ôn nhu mà mỉa mai.

Nhìn thấy phụ hoàng tươi cười, trên mặt Hoa Nguyệt Ngân cũng hiện ra một vết đỏ ửng nhàn nhạt làm kẻ khác mắt hờn.

Hoa Nguyệt Sở tay run lên. Mặt nó đỏ. Hoa Nguyệt Sở híp mắt nhìn mặt Hoa Nguyệt Ngân đỏ ửng, lửa giận trong đôi mắt chợt lóe lên rồi biến mất.

40. Chương 40

Xem ra lời đồn không sai, giữa phụ hoàng cùng Lục hoàng đệ cũng không phải bình thường là quan hệ phụ tử.

Hay lắm, nếu là Lục hoàng đệ tuyệt mỹ thiên hạ như vậy, cùng y ngoạn ngoạn thật cũng không sao, dù sao năm mười tuổi, hắn cũng quả thật từng bị dung mạo của y mê hoặc. Nếu không phải trong lòng đã sớm có Đại hoàng huynh, nói không chừng hắn cũng sẽ thích y.

Hận chỉ hận Đại hoàng huynh, không nói tới thời còn nhỏ, nếu đã thế, lần này trở về vì sao không chịu nhận cảm tình của hắn? Vì sao chỉ đối với mình hắn là làm ra bộ dáng khó có thể thân cận cách xa ngàn dặm?

Bởi vì là huynh đệ, lý do đường hoàng cỡ nào a! Trong lòng huynh ấy cất giấu rõ ràng cũng là huynh đệ mà, cũng không tính toán buông tay, lại vì sao cự tuyệt rõ ràng huynh đệ này như vậy?

Trước kia huynh ấy, rõ ràng hội thực ôn nhu đối hắn cười, nói chuyện với hắn, nhưng mà hiện nay.

Muốn cho huynh ấy hối hận! Huynh ấy không chiếm được, hắn phải có được. Hắn muốn cho huynh ấy nhìn thấy, con người được huynh ấy coi như trân bảo dưới thân hắn khóc xin tha, hết thấy đều là vì huynh ấy. Hắn muốn Đại hoàng huynh vì cự tuyệt hắn mà lâm vào vô tận hối hận cùng ảo não.

Nghe Hoa Ngạo Kiệt cùng Hoa Nguyệt Ngân vừa mới nói, An Ninh chợt xoay người, hai gối quỳ xuống trước mặt Hoa Nguyệt Ngân, nức nở nói: “Lục điện hạ, cầu ngài đáng thương Linh nhi, Linh nhi còn tuổi nhỏ, hàng năm bị ốm đau tra tấn, cầu người xem nàng là Thắt hoàng muội của ngài, thay nàng hướng bệ hạ cầu tình, cứu nàng, An Ninh dập đầu cho ngài, cầu ngài.”

“An Ninh, người cầm mồm cho trầm.” Hoa Ngạo Kiệt nổi giận gầm lên một tiếng. Hắn như thế nào không biết trong lòng nàng có tính toán! Biết bảo bồi tâm địa thiện lương, chỉ cần đối y làm ra chút chuyện làm y cảm động, y cũng rất dễ dàng mềm lòng; biết mình không thể cự tuyệt bảo bồi thỉnh cầu, muốn lợi dụng bảo bồi thay nàng cầu tình, nàng cũng quá coi khinh hắn, hắn như thế nào có thể để loại sự tình trở mặt phát sinh, quả thực đúng là vũ nhục trí thông minh hắn.

“Phụ hoàng.”

“Ngân Nhi nghe phụ hoàng nói trước.” Hoa Ngạo Kiệt vội cắt ngang y, rồi nói tiếp: “Nếu được, phụ hoàng lại như thế nào không giúp Linh nhi, nhưng bổ hần thuật không giống Ngân Nhi nghĩ đơn giản như vậy.”

“Phụ hoàng ý là. . . .”

“Chính như Ngân Nhi suy nghĩ. Nếu dùng linh hồn Tiễn Linh giúp Linh nhi bổ thể, linh hồn của nàng cũng lưu tại trong cơ thể Linh nhi, vậy nàng sao có thể đầu thai chuyển thế? Đây không thể nghĩ ngờ là hoàn toàn đưa Tiễn Linh đến con đường hủy diệt vĩnh viễn không siêu sinh. Huống chi, sở dĩ phải có được thi thể sống có linh hồn hoàn mỹ tinh thuần mới có thể hoàn thành bổ hần thuật, chính là vì thuật thành công, đối phương có thể tự do khống chế linh hồn không thuộc về mình trong cơ thể, linh hồn tinh thuần cũng không có tà niệm, nhưng ai có thể cam đoan nó vĩnh viễn cũng không có một ngày bạo phát? Đúng vậy, bắt đầu Linh nhi có lẽ nhận được thân thể khỏe mạnh, nhưng cứ thế này về sau, tuyệt đối tai hại vô ích.”

“Không, sẽ không, Lục điện hạ ngàn vạn lần không cần tin tưởng, đây chỉ là cái cơ bệ hạ không muốn cứu Linh nhi.” An Ninh không thể tin lắc mạnh đầu, nàng chờ đợi nhìn Hoa Nguyệt Ngân, lại giấu không được trong mắt nàng bi thương cùng vô thố.

“Ta tin tưởng.” Hoa Nguyệt Ngân nhìn nàng nở nụ cười cười, ngữ khí kiên định mà chân thật đáng tin.

“Ngân Nhi ——”

“Bởi vì phụ hoàng sẽ không gạt ta.” Ngắc đầu, giây tiếp theo, Hoa Ngạo Kiệt liền hôn lên đôi môi thủy nộn đỏ tươi của Hoa Nguyệt Ngân.

Hai người không e dè hôn nồng nhiệt, hoàn toàn xem nhẹ ánh mắt kinh ngạc của người chung quanh, cho đến khi Hoa Ngạo Kiệt hôn đủ, thấy bảo bối trong lòng then thùng, mới bắt đầu nhìn quét chung quanh, khi hắn đem ánh mắt nhìn về phía An Ninh quỳ trên mặt đất, vẻ mặt đại ra hai mắt vô thần, chỉ thần nhiên gợi lên một nụ cười trào phúng, nói: “Ái phi có sao không?” Hắn không ngại để người khác biết quan hệ của hắn cùng với bảo bối, trên thực tế, hắn còn rất thích ý làm cho người ta biết quan hệ giữa bọn họ, miễn cho có người lại đối bảo bối nhà mình không có hảo ý. (ách. Ta nghĩ hắn là không cần Phạm Phạm giải thích người không có hảo ý là ai đi? ? Ồ. Đáng thương Đại hoàng huynh. Ta khóc giùm cho người.)

“ ”

Nhìn thấy An Ninh vẫn chưa lấy lại tinh thần, Hoa Ngạo Kiệt tiếp tục nói: “Ngân Nhi giúp ái phi cầu tình, việc này đã xong. Nhưng ái phi lại nhất thời hồ đồ, phạm đại sai, về sau không có trẫm cho phép, ái phi sẽ không thể tùy ý ra vào An Doanh cung .”

“Mẫu hậu, mau tạ ơn.” Vẫn quỳ trên mặt đất, Hoa Nguyệt Sở vội lôi kéo ống tay áo An Ninh. Đừng nói là mẫu phi, ngay cả hắn cũng bị hành động của phụ hoàng làm chấn động.

“Miễn đi.” Hoa Ngạo Kiệt lạnh lùng vung tay lên.

“Tạ ơn phụ hoàng. Phụ hoàng, nhi thần còn có một việc phải thỉnh.” Hiện tại mẫu phi thất sủng hơn nữa phụ hoàng từ trước đến nay với đứa con là mình đây chẳng quan tâm, hiện nay nếu muốn ra khỏi An Doanh cung là không có khả năng, chỉ có thể dựa vào chính mình .

“Nga?” Hoa Ngạo Kiệt chọn mi, nói: “Nói nghe một chút.”

“Trước đó vài ngày, Đại hoàng huynh đến gặp nhi thần, nhi thần rất bội phục tài hoa cùng kiến thức của Đại hoàng huynh, thái phó của nhi thần đã không thể dùng, nhi thần cả gan, khăng thẳng phụ hoàng để Đại hoàng huynh đến An Doanh cung dạy cho nhi thần một phần.”

“Huynh hữu đệ cung là chuyện tốt, trẫm nghĩ Hàn Nhi cũng sẽ vui đến đây vì Sở Nhi chỉ bảo, việc này trẫm chuẩn . Nhưng Hàn Nhi dù sao cũng không phải thái phó, trẫm sẽ chọn người khác đảm nhiệm thái phó của Sở Nhi.”

“Nhi thần tạ ơn phụ hoàng.” Thái phó và gì gì đó, đều không sao cả. Bản thân hiện tại, không thể rời đi An Doanh cung là sự thật, từ ngày đó về sau, mặc dù dùng kế làm cho Đại hoàng huynh đến An Doanh cung vài lần, nhưng huynh ấy đều đối hắn lãnh đạm phi thường, vội vàng rời đi. Như bây giờ, cho dù về sau không nguyện ý, cũng không có thể lập tức bước đi.

“Bằng, Nghiêm cùng Tiễn Linh còn có miệng giếng cạn kia sẽ để cho người xử lý .”

“Dạ, chủ nhân.”

“Ngân Nhi, chúng ta đi gặp mẫu phi người.”

“Ân.”

Hoa Ngạo Kiệt ôm lấy Hoa Nguyệt Ngân chậm rãi đi ra An Doanh cung.

Rất nhanh, một cái sân thập phần cũ nát xuất hiện trước mắt Hoa Nguyệt Ngân, so với cung điện xinh đẹp bên cạnh hết sức tương phản. Đẩy cửa vào, trong viện là mấy phòng nhỏ xếp hàng dài, góc phòng âm u tạp vật rơi tứ tung. Từ phòng ốc bắn cùng tro bụi trên cửa sổ có thể thấy rõ nơi này không ai quét dọn. Trong viện im ắng, xem ra nơi này rất ít có người đi lại.

“Là ai?” Đột nhiên trong viện truyền đến một thanh âm nữ tử, cùng với một tiếng ho khan không hề nín được.

Nghe thanh âm, Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên ngẩng đầu tìm kiếm nơi phát ra.

Ngay sau đó, cửa một gian phòng nhỏ mở ra, từ bên trong một nữ tử chậm rãi bước ra, nữ tử dáng người cao gầy, trên mặt tuyệt mỹ giấu không được mỗi một cùng tiêu tụy, tóc dài đen như mực dùng một sợi vải thô đánh bính lại, thả đến hông. Khi nàng thấy rõ ràng người đến là ai, hai mắt kinh hoảng trợn to, “Bệ hạ. . . .” Nàng không chỉ có phát ra thanh âm run rẩy, ngay cả hàm răng cũng không dừng run lên.

Trong lòng nhện không được có chút bàng hoàng mà giật mình nhìn đứa nhỏ kia, trong ánh mắt nhìn y hơi có chút áy náy.

41. Chương 41

Thời gian cực nhanh, vật đổi sao dời. Đảo mắt đã qua năm năm.

Sáng sớm, ánh nắng ấm áp xuyên qua tầng tầng màn che tơ vàng chiếu vào đại sàng hoa mỹ thoải mái. Hoa Ngạo Kiệt hơi hơi ngẩng dậy, liền cảm giác tóc căng ra, nhìn xuống vừa thấy, Hoa Nguyệt Ngân mở to cặp mắt ngọc lưu ly xinh đẹp, vẻ mặt chưa tỉnh ngủ nhìn hắn. Có chút cười khổ không thôi nhìn thấy tóc hai người quấn lấy nhau, hóa ra không biết khi nào đã bị đứa con bảo bối của mình cột lại.

“Ngân Nhi không cho phụ hoàng rời đi sao?” Hoa Ngạo Kiệt tà tà cười, trong mắt hiện lên một tia trêu đùa.

“Phụ hoàng đi đâu, mang Ngân Nhi cùng đi.” Hoa Nguyệt Ngân vươn cánh tay nhỏ bé trắng nõn tròn tròn nhẹ dụi mắt, mười ngón tay thon dài có móng tay dài mỏng như giấy, y cởi bỏ bính tóc của hai người xong, lẫn một cái bật người dậy, ánh mắt nháy mắt trong suốt sáng ngời, không còn buồn ngủ. Mùa xuân sáng sớm còn một chút cảm giác mát, Hoa Ngạo Kiệt vội dề y lại vào trong chăn.

“Ngân Nhi ngoan, ngủ tiếp chút đi.” Nói xong, Hoa Ngạo Kiệt cúi đầu nhẹ nhàng hôn lên trán y, giống như cảm giác được nhiệt độ cơ thể hắn ấm áp, Hoa Nguyệt Ngân theo bản năng lui vào trong ngực hắn.

Mười bốn tuổi, Hoa Nguyệt Ngân trên mặt thiếu chút tính trẻ con, hơn chút quyền rũ cùng linh khí, càng phát ra vẻ đẹp làm cho người ta sợ hãi, làm cho người ta không thể bỏ qua, làm cho người ta mù cả mắt.

“Phụ hoàng cùng Ngân Nhi.” Hoa Nguyệt Ngân cúi đầu đưa ra yêu cầu.

“Hảo.” Ôn nhu nhẹ vỗ về mái tóc đen của bảo bối trong lòng, kiên nhẫn đợi y đi vào giấc ngủ, cho đến khi nghe thấy tiếng thở của y dần dần vững vàng, y mới khinh thủ khinh cước xuống giường.

Tiểu tử kia là càng ngày càng dính vào mình, lại nói tiếp cái này còn phải cảm tạ nữ nhân kia hoàn toàn làm cho tiểu tử thất vọng, khóe miệng Hoa Ngạo Kiệt không khỏi lộ ra một nụ cười, suy nghĩ cũng chậm chậm trở về năm năm trước.

“Ngân Nhi. . . . Là Ngân Nhi sao?” Bàng hoàng giật mình sau, trên mặt Lệ Oánh lộ ra một tia mừng như điên không thể che dấu.

“Ân.” Hoa Nguyệt Ngân cúi đầu lên tiếng. Nàng thay đổi, không phải dung mạo, nàng không còn là quý phi cao ngạo lúc trước vì quyền thế địa vị ra tay với cả con của mình. Giờ phút này nữ nhân vẻ mặt thật cẩn thận cười làm lạnh, thâm nghĩ như thế nào lấy lòng bảo mệnh, làm cho y cảm thấy lo lắng khó chịu. Nơi này không có cái gọi là tình thương của mẹ, có chính là hư tình giả ý.

“Phụ hoàng, chúng ta trở về đi.” Y nắn nỉ ngẩng đầu nhìn Hoa Ngạo Kiệt. Y không nên tới nơi này, đến đây, chỉ làm cho y hiểu rõ hơn một chút. Y không nên mong được tình thương của mẹ, từ ánh mắt đầu tiên nàng nhìn y hoảng sợ, từ khi nàng xem y như quái vật, từ khi nàng ra lệnh thị nữ giết y, y nên rất rõ ràng rồi đi.

“Hảo, trở về.” Hoa Ngạo Kiệt thở dài, hắn cho tới bây giờ không có biện pháp với y. Rõ là không nên nhắc tới, rõ ràng không nên dẫn y đến, rõ ràng biết đến đây chỉ làm y thêm đau xót, rõ ràng nên cự tuyệt, mà

khi hần nhìn thấy ánh mắt y hâm mộ, khát vọng muốn gặp mẫu thân, hần không đành, không đành lòng, cuối cùng vẫn là làm chuyện làm bản thân hối hận không kịp.

“Không. Đừng đi.” Thân thể Lệ Oánh kịch liệt rung động đứng lên, một bàn tay đưa đến giữa không trung liền vô lực rơi xuống, không còn nâng lên; tay kia thì gắt gao nắm góc áo, dùng sức đến ngay cả ngón tay tựa hồ cũng đang run rẩy, nàng sợ hãi nhìn Hoa Nguyệt Ngân, trong mắt tràn đầy cầu xin, “Đừng đi, hải tử. Đừng đi, giúp giúp mẫu phi.” Mặc dù ở nơi này, nhưng với chuyện bên ngoài cũng không phải không biết gì cả, ít nhất trình độ nam nhân đối đứa nhỏ này sủng ái, nàng rất rõ ràng, xác thực mà nói, không phải mình nàng, ai cũng đều rõ ràng. Sớm biết như thế, nịnh bợ y, sủng nịch y, đều ngại không kịp, nàng lại như thế nào vậy bỏ rơi y? Đây là ông trời trừng phạt nàng a, trừng phạt nàng mẫu thân nhẫn tâm.

Nếu không phải câu nói sau cùng, y còn tưởng rằng nàng lên tiếng gọi y lại là không đành lòng của mẫu thân nhìn thấy đứa con nhiều năm không gặp, hóa ra hy vọng càng lớn thật sự sẽ đổi lấy thất vọng lớn hơn.

.

“Mẫu phi, cảm ơn người dẫn ta vào thế giới này.” Bởi vì này vậy, ta mới gặp phụ hoàng. Hiện tại, càng làm cho ta hoàn toàn tỉnh ngộ, nhớ kỹ nên nhớ kỹ, để ý nên để ý, quý trọng nên quý trọng, quên đi không nên nhớ kỹ.

“Hải tử, là mẫu phi thực xin lỗi người, mẫu phi đã biết sai lầm rồi, xem ta và người là mẫu tử, giúp giúp mẫu phi đi. Đến, hảo hải tử, giúp mẫu phi van cầu phụ hoàng người, làm cho mẫu phi rời đi nơi này, mẫu phi đã biết sai lầm rồi, thật sự biết sai lầm rồi a, hải tử, van cầu người, giúp giúp mẫu phi. Khụ khụ khụ.” Bởi vì Lệ Oánh cảm xúc quá mức kích động, lời còn chưa dứt đã kịch liệt ho khan. Nàng chỉ cảm thấy trong đầu một trận trời đất quay cuồng, thân thể theo bản năng đưa tay muốn tìm gì đó để dựa vào, lại chạm vào khoảng không, thân thể lay động vài cái, cuối cùng không chống đỡ trụ, té ngã trên đất.

“Mẫu phi ——”

“Nương nương ——”

Cơ hồ trăm miệng một lời, hai ánh mắt ở không trung gặp gỡ, nội tâm cũng không ngừng chấn động, bởi vì hai người đều thấy trong mắt đối phương sự quan tâm, thường thường một ánh mắt thật nhỏ đơn giản, càng có thể thể hiện nội tâm chân thật của một người.

“Nô tỳ tham kiến bệ hạ, Lục điện hạ.” Một lát ngây người, Nguyệt Nhi vội quỳ rạp xuống đất, phục mặt dập đầu.

“Đứng lên đi.” Hoa Ngạo Kiệt lạnh lùng nói.

“Tạ ơn bệ hạ.” Nguyệt Nhi cung kính đứng dậy, đi đến trước mặt Lệ Oánh, tận tâm nâng nàng dậy, nhẹ giọng nói: “Nương nương lại không uống được sao?” Từ khi Lục điện hạ gặp được bệ hạ, quý phi nương nương đã bị đưa đến sân này, nàng hiểu được ý tứ bệ hạ, hần muốn cho nương nương dùng thân thể nếm chịu nỗi khổ của Lục điện hạ, làm cho nàng mất đi tất cả, muốn sống không được. Mà nàng, biết rõ Lục điện hạ bị đối xử thế nào, lại không báo, tương đương đồng lõa, tự nhiên cũng không dễ dàng được buông tha. Kỳ thật bệ hạ đối nàng coi như nhân từ, ít nhất không hạ sát nàng.

Nàng cùng Lệ quý phi dù sao là chủ tớ, thấy chủ tử rơi vào nông nỗi như thế, trong tâm khó nhịn, nhiều năm qua như vậy, chủ tớ hai người vẫn dựa vào nhau mà sống.

“Mẫu phi. Nàng làm sao vậy?” Khi nói chuyện, Hoa Nguyệt Ngân cặp mắt ngọc lưu ly trong suốt hơi hơi nổi lên vài tia gợn sóng.

“Hồi Lục điện hạ, nương nương thân mình chiều chuộng, tới nơi này, khó bảo toàn không ốm đau, vốn chỉ cần tĩnh tâm dưỡng bệnh, sẽ ổn, khả nương nương không chịu vị thuốc đông y, thường thường bữa uống bữa không, thời gian qua lâu, lại làm cho nương nương ho không ngừng.”

“. Vậy người.” Hoa Nguyệt Ngân đè nén thật sâu tình cảm chính mình ích, đối với thị nữ này yên lặng chăm sóc y ba năm cũng không phải không hề có cảm tình, nhưng y ngay lúc đó, rất sợ bị thương, rất sợ mở rộng cửa lòng với người khác, y khoắc lên trái tim một tầng bảo hộ tên “khoảng cách”.

“Nô tỳ tốt lắm.” Nàng giống như nhìn ra tâm tư của y, tiếp theo nói: “Nhưng nô tỳ rất nhớ Lục điện hạ, Lục điện hạ quả thật là tốt sao? Bệ hạ có khi dễ ngài hay không?” Nguyệt Nhi nhìn y, trên mặt lộ ra một nụ cười không rõ.

Mặt Hoa Nguyệt Ngân hơi hơi đỏ lên, có chút ngượng ngùng ra vẻ hung ác trừng mắt liếc nhìn Nguyệt Nhi một cái.

Nàng vui mừng nở nụ cười, tảng đá cũng rơi xuống đất .

Nếu nói ở trong này, trong lòng nàng còn có thứ gì không bỏ được, không thể nghi ngờ chính là vị Lục điện hạ nàng từng chăm sóc ba năm này, bé con lạnh băng cự tuyệt bất luận kẻ nào tới gần kia.

Hiện tại tốt lắm, Lục điện hạ không giống như dĩ vãng lạnh như băng, y đã dỡ tầng phòng hộ xuống, nguyện ý nhận người khác, tới gần người khác. Phụ tử loạn luân và vân vân cũng không là trọng điểm, trọng điểm là, Lục điện hạ của nàng, đứa nhỏ giống như con mình, đã tìm được hạnh phúc .

“Phụ hoàng, để các nàng rời khỏi nơi này đi.”

Suy nghĩ bị gián đoạn, đại môn khắc hoa của phòng ngủ nhẹ nhàng đẩy ra, hai thị nữ khinh thủ khinh cước bước vào. Hoa Ngạo Kiệt vươn ngón trở lên môi làm động tác chó có lên tiếng, ý bảo các nàng lại nhẹ nhàng thêm chút nữa. Thị nữ hiểu rõ gật gật đầu, càng thêm nhẹ nhàng cẩn thận giúp nam tử tuấn mỹ cao quý trước mắt này thay triều phục.

Bên kia, thành trấn trung tâm phồn hoa náo nhiệt nhất Nam Hiên quốc, hơn mười mã xa hoa lệ nối đuôi một đường, mười mấy tên thị vệ bao vây chiếc xe ngựa xa hoa nhất. Hơn trăm danh người hầu cùng thị vệ tay cầm đao kiếm nhắm mắt theo đuôi, đi theo phía sau, chung quanh bình dân xem náo nhiệt hơi chút đến gần một chút sẽ bị người cách ra.

Sa mạn màu vàng trên mã xa, che lấp nghiêm kín.

Đột nhiên, sa mạn màu vàng khẽ nhúc nhích, từ nơi đó lộ ra một cái đầu linh hoạt. Long mi dài mà đậm, một đôi mắt to trong trẻo đen nhánh, vệt sáng lấp lánh, giống thủy tinh đen ngăm trong nước.

“Oa, nóng quá a. Không bằng chúng ta xuống xe.” Chủ nhân thủy tinh đen còn chưa nói hết lời, bỗng nhiên kêu thảm thiết một tiếng, giống như bị cái gì đó hung hăng kéo mạnh một cái, chưa bị người thấy rõ mặt đã muốn biến mất sau sa mạn.

“Im lặng chút.”

“Ta phải đi ra ngoài chơi.” Bên trong xe ngựa, thiếu niên rụt cổ về, bất mãn quay đầu kháng nghị.

“Không được.” Tuấn mỹ nam tử tóc vàng mắt xanh dựa vào đệm mềm mại về mặt nhân nhả, cực kỳ giống một con sư tử bình thường, nhưng chính lông lánh trong ánh mắt làm tâm kẻ khác sinh ý sợ hãi.

Thiếu niên thấy thế, lập tức thay đổi một nụ cười lấy lòng, a dua nói: “Hảo phụ hoàng của ta, ta biết người tốt với ta nhất , ta cam đoan sẽ không mua gì đâu, chỉ ra ngoài xem thôi, được không?” Hai tay tạo thành chữ thập, ánh mắt thủy tinh đen lóe ra tia sáng thông minh, hai má lúm đồng tiền mang theo ý cười ngọt chết người không đền mạng, cười khê mê người nói không nên lời.

Tất nhiên, tuấn mỹ nam tử dựa vào đệm bất vi sở động, chỉ thản nhiên nói: “Không được.”

Nụ cười trên mặt thiếu niên nhất thời cứng lại, cả giận nói: “Lãnh Thiên Cương, người quá đánh, nhẫn nại của con người có hạn, nếu người ngăn cản ta vui chơi, ta không chỉ có phải kiện người xâm hại quyền tự do thân thể, hơn nữa về sau vĩnh viễn không để ý đến người.

“Nga?” Nam tử ánh sáng xanh trong mắt, bên môi nổi lên một nụ cười tà mị, hân hoan thả mà tao nhã từ đệm ngồi dậy, nhìn thiếu niên ngoắc ngón tay.

Chỉ chốc lát sau, bên trong xe ngựa truyền ra một tiếng rống: “A. Bất lịch sự a. Cứu mạng a. Quần áo của ta. Đừng xé a. A. Tiền của ta. Ô ân.”

Trong đám người rộn ràng nhốn nháo khó tránh khỏi nghị luận.

“Là Đông Li vương cùng bảo bối tâm can của hần, Thất hoàng tử Lãnh Thiên Vũ a!” Người qua đường Giáp kinh hô ra tiếng.

Người qua đường Ất miệng bình tĩnh nói: “Sớm nghe nói này Đông Li vương có một mái tóc dài màu vàng so với ánh mặt trời còn chói mắt hơn, một đôi mắt thâm trầm còn sâu hơn cả biển cả, hần là hóa thân trí tuệ cùng lực lượng, là đại biểu cơ trí cùng anh minh, tồn tại có thể sánh bằng thần, con dân Đông Li quốc kính yêu. Không biết lần này tứ quốc gặp nhau ở Nam Hiên, chúng ta có hẳn có thể nhìn thấy bộ mặt vị bệ hạ Lư Sơn này.”

“Hừ, dù tốt cũng không qua được hoàng đế bệ hạ của chúng ta?” Người qua đường Bính khinh thường khịt mũi, thể hiện đầy đủ chủ nghĩa yêu nước tinh thần.

Người qua đường Đinh tán thành liều mạng gật đầu, hào hùng vạn trượng nói: “Ai nói không nào, dưới Nam Hiên quốc bệ hạ của chúng ta trị vì, mưa thuận gió hoà, quốc thái dân an, dân chúng ai cũng vui mừng khôn xiết, ca tụng vạn tuế. Nếu không có bệ hạ, làm sao Nam Hiên quốc cả nửa tên khát cái cũng tìm không ra; nếu không có bệ hạ, làm sao Nam Hiên quốc có phần vinh hưng thịnh như hôm nay. Nếu Đông Li vương tồn tại có thể so với thần, vậy bệ hạ chúng ta chính là hóa thân của thần.”

“Nói rất đúng.” Mọi người đều phụ họa, giai xưng cực kỳ.

42. Chương 42

Ngoài Hiên Dương điện

“Người lạc đường sao?” Một bước ra khỏi Hiên Dương điện, trước mắt hiện ra một thiếu niên đôi mắt thủy tinh trong suốt dễ hiểu, thiếu niên từ đầu đến chân sạch sẽ không một chỗ bẩn, làm cho người ta không khỏi tâm sinh hảo cảm. Hoa Nguyệt Ngân cũng không khỏi nở một nụ cười đẹp như hoa quỳnh, mê say muôn người.

Mỹ nữ a mỹ nữ, tiếng trời a tiếng trời, lần này đến Nam Hiên quốc thật là đúng rồi! Đây mới là tình nhân trong mộng của ta cùng bạn đời hoàn mỹ trong đầu ta! Đáng vẽ không giống như hỗn đản nam nhân kia keo kiệt ba lạp, giả hoạt xảo quyệt, lão yêu quái đông quần tây, xí xô xí xào lại dấm chua mười phần. Y nói chuyện lại tức chết người không đền mạng, trừ bỏ hơi hột miễn cưỡng có thể lừa gạt người, y toàn thân cao thấp, theo trong ra ngoài không có một chỗ có thể làm cho người ta xem thuận mắt, y quả thực chính là đại sát tinh, ách. Xác thực mà nói y chỉ sát mỗi mình mình.

Hả? Người hỏi ta vì cái gì?

Làm ơn đi người dùng ngón chân nghĩ một chút đi. Ta cứ nhiên lâm vào cổ đại, tung hoành thiên hạ là tránh không được đi, nói không chừng, một thể hệ trí giả cũng theo đó sinh ra ! Nhưng, nhưng, nhưng, kế hoạch còn không có thực thi, tiền đồ tốt của ta, tương lai tươi sáng đã bị đại sát tinh này bóp chết toàn bộ trong nôi. Ta vô hạn không cam lòng a!

Ai. Vì cái gì ta không hay ho như vậy? ? Nhìn thấy con chó nhỏ bị xe đâm, lái xe gây chuyện bỏ chạy, thấy sinh mệnh con chó nhỏ vẫn còn, nhưng là tứ chi gãy xương dập nát, phi thường khó chịu, một mực kêu rên, nhất thời mềm lòng, quyết định làm việc thiện đi. Cơ mà, cơ mà, ai có năng lực nghĩ đến, từ phía sau lại chết không chết một chiếc xe hàng lao ra.

Ta thân thể xinh đẹp cao lớn uy mãnh, ngọc thụ lăng phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, khí vũ bất phạm, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, hoàn mỹ không tì vết a. Nhưng lại, nhưng lại, hoàn toàn đề thành một khối “bánh thịt” mỏng . (Phạm: thực sự đẹp như vậy? Hoài nghi ing)

Gào. Bị đâm thì đâm đi, thành bánh thịt thì thành bánh thịt đi, ai ngờ thảm hại hơn còn ở phía sau, linh hồn lại không hiểu tại sao chạy tới cơ thể tiểu tử thúi chưa dứt sữa này. Ta đường đường một thanh niên năm tư, trụ cột tương lai của quốc gia, MM còn chưa kịp phao một cái, nhưng lại mơ hồ đem

lần đầu tiên tới quý giá hiến cho nam nhân. Nam nhân a. Ta nhìn trời thét dài, vì cái gì thân phận nam nhân này lại là lão tử đời này của hân. Ngẫu nhiên cái gì a! bi ai a bi ai! (Phạm: dễ nhìn không phải sẽ có nhiều người đẹp ngó sao? Vậy mà người một lần cũng chưa hả? ? Vũ: đó là ta giữ mình trong sạch. Đi đi, ta đều như vậy lắm , còn nói cái gì a, đi đi.)

Lão thiên gia! Ta sai lầm rồi, ta sám hối. Ta không nên chửi người dân Châu Phi đen thùi lùì, hắc tinh tinh âm dương mất cân đối, thân thể như con gián, sinh mệnh hư thối bán thực vật, phát ra vị thối rác rưởi, “phỉ nhổ” ngọn nguồn, ếch mỗi ngày thoái hóa ba lượt, phé tài lịch sử nhân loại, tổn hại tai họa thanh danh đồng bào Á Châu, con cháu tổ tiên lâm vào hổ thẹn, muốn tự sát khuyên người không cần lưu lại thi thể để tránh ô nhiễm, bàn phím người sờ qua ngay cả virus cũng sống không nổi, nước miếng phun ra so với SARS còn chết người hơn •# %~•#

Lão thiên gia! Giờ phút này, ta rốt cục hiểu được khổ tâm của người.

Cái gọi là thiên hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kì tâm chí, lao kì cân cốt, ngã kì thể phụ, không pháp kì thân, hành chỉ loạn kì sở vị, sở dĩ động tâm nhãn tính, tăng ích kì sở bất năng*. Ta chưa bao giờ sâu sắc hiểu được hàm nghĩa câu cổ ngữ như lúc này.

Lão thiên gia! Vì không để phụ tâm ý của người, ta quyết định xây dựng một hên ước lãng mạn nhất, dùng kiên nhẫn, thành tâm, thiết tình theo đuổi nàng. Bất luận nàng đối đãi như thế nào, ta đều nhất định không đánh trả, mắng không cãi lại, lấy Hôi Thái Lang tiên sinh làm tấm gương, không, ta nhất định còn phải làm tốt hơn lão ta. Tiểu mỹ nhân a, người chờ tiếp chiêu đi, oa ha ha ha.

“Tiểu mỹ nhân.” Oh No! Lãnh Thiên Vũ vội dùng hai tay che miệng tỏ vẻ không phải là cố ý. Hân là heo, nữ nhân kiêng kị nhất hoa hoa công tử lỗ mắng, hân như thế nào vừa đến liền phạm vào sai lầm chí mạng, thật sự là hưng phấn quá ...

“Hỗn đản, người dám đùa giỡn Tiểu ca của ta.” Phía sau Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên lộ ra một cái đầu nhỏ, xác thực mà nói là một gương mặt nam hài mười bốn năm tuổi xinh đẹp. Nam hài hé ra gương mặt tròn đáng yêu muốn chết, vì sinh khí mà ghen hồng, đầy đủ biểu hiện ra tính trẻ con của nó, nghịch ngợm, đáng yêu. (Huyết Anh chất vấn: ta tức nha, vì cái gì thành tính trẻ con, nghịch ngợm, đáng yêu? Phạm Phạm: hừ. Muốn trách thì trách người lựa chọn thân thể ấy, ai làm cho nó đáng yêu đến vậy.)

“Tiểu ca. ca?” Lãnh Thiên Vũ cả kinh cảm sắp rớt trên đất , nhanh chóng cao thấp trái phải đánh giá tiểu mỹ nhân lần nữa, nói khẽ với thiếu niên kia hỏi: “Người xác định hân không phải nữ phần nam trang?”

“Người muốn đánh nhau.”

“Ta không muốn đánh nhau.” Lãnh Thiên Vũ trả lời rõ ràng lại kiên định, “Đánh nhau là không giải quyết được vấn đề, dựa vào vũ lực giải quyết vấn đề là hành vi manh phu xuân phụ, ta là người nhả nhận yêu hòa bình, nguyên tắc của ta chỉ dùng tình yêu cùng hành động cảm hóa người khác, tuyệt không chủ trương bạo lực.”

“Người dám mắng ta là manh phu xuân phụ?” Huyết Anh nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ. Nó nắm chặt nắm tay, trong mắt nổi lên ngọn lửa phẫn nộ. Nó tức giận, tiểu tử thối này thật sự chọc giận nó .

“Huyết Anh.” Nhìn thấy quanh thân Huyết Anh tản ra ánh sáng đỏ như máu, sát khí càng ngày càng đậm, Hoa Nguyệt Ngân cảm thấy không ổn, kéo cổ tay nó, chậm rãi đem đưa chân khí vào, cương chế sát khí trong cơ thể nó.

“Tiểu ca ca.” Huyết Anh mím miệng, lệ quang đảo quanh ở đáy mắt, nó đáng thương nhìn Hoa Nguyệt Ngân liếc mắt một cái, sau đó nhảy phốc lên, ôm lấy eo nhỏ của Hoa Nguyệt Ngân làm nũng, “Hân mắng ta, vì cái gì không cho ta giáo huấn hân.” Ăn đậu hủ thật tốt nha! Nga ha ha.

Đê tiện a đê tiện! Tiểu thí hài này thật sự là cực phẩm trong đám đê tiện, cảnh giới đê tiện cao nhất!

Tiểu mỹ nhân của ta a, người không cần bị bề ngoài của nó lừa bịp , nó chính là một tiểu sắc lang thích diễn trò. Lại nói tiếp, kỹ năng diễn của tiểu thí hài thật đúng là không ngoa, đủ để so sánh ảnh đế Áo Tư Tập a, nếu nó sinh ở thế kỷ 21, nhất định là ngôi sao tỏa sáng a. Ách. Xê ra, ta cũng muốn ôm tiểu mỹ nhân.

“Huyết Anh, hắn không phải cố ý.” Nghĩ muốn đưa tay vỗ nhẹ lưng Huyết Anh, an ủi, chợt thấy trong lòng không còn ai, Huyết Anh mới vừa ôm chặt mình không buông đã sớm bị quăng ra giữa không trung, lúc rớt xuống, trùng hợp được một nam tử trẻ tuổi phong độ nhẹ nhàng, tuần tú nho nhã tiếp vào lòng.

“Phụ hoàng.” Ngữ khí có hơi hơi trách cứ.

“Ai bảo nó động thủ động cước với Ngân Nhi, Ngân Nhi là của một mình ta.” Hoa Ngạo Kiệt bá đạo kéo Hoa Nguyệt Ngân vào lòng mình, trả lời không hề áy náy. Hoa Nguyệt Ngân cũng không phản kháng, để hắn ôm, trong lòng, y đã cho rằng đây là chuyện bình thường, chẳng sợ bị nhiều người nhìn thấy, y cũng có thể bảo trì vẻ mặt bình tĩnh vô ba, hơn nữa, y thích hắn ôm.

“Người thật đúng là một thiên tài gây sự kiêm thiên tài chăm ngời, ta mới rời đi trong chốc lát, người liền kiểm chế không được tìm phiền toái cho ta.” Lãnh Thiên Cương thuận thực lấy ngón tay thay Lãnh Thiên Vũ đẩy một lọn tóc mai rối, ánh mắt tràn ngập ôn nhu cùng sủng nịch. Kể từ hơi này, y cùng Nam Hiên vương gặp mặt, hắn bỏ chạy tới gặp bảo bối của Nam Hiên vương.

“Thiết, người nếu không thích, có thể có rất nhiều lựa chọn, bổn thiếu gia còn có thể miễn phí cung cấp đề nghị cho người.” Thật sự là tên đáng ghét, Lãnh Thiên Vũ bĩu môi, nói thầm nói: “Có gì rất giỏi, người quản ta, ta cái gì cũng đều “thu thập” không được sao.”

“Còn đang sinh khí?” Một đôi mắt xanh tràn ngập ý cười nhìn kẻ dở hơi trước mắt, bạc thần khêu gợi chậm rãi gợi lên một nụ cười yếu ớt cực kỳ ôn nhu.

“Hừ, tiểu nhân đắc chí.”

Lãnh Thiên Cương khoe miệng bắt đầu run rẩy, y là không phải làm hư hắn, nhưng lại lấy loại thái độ này đối đãi một quân vương, huống chi y tốt xấu cũng coi như phụ hoàng hắn.

Được rồi, y thừa nhận, tới Nam Hiên quốc y chưa cho hắn một đồng các nào hết. Nhưng này có thể trách y sao? Không phải y keo kiệt, không cho hắn tiền tiêu, mà là hắn tốt xấu cũng là Đông Li Thất hoàng tử, chuyện mất mặt quốc gia mình làm cũng dễ thôi, làm gì phải chạy đến quốc gia khác tiếp tục.

Y rốt cuộc là vì ai mới đẩy hành trình đến Nam Hiên quốc sớm hơn ba ngày a? Cảm tạ cũng không một câu, oán giận thì một đồng lớn. Chẳng lẽ Đông Li vương ở Đông Li quốc nhân không có việc gì làm sao, thế nào phải chạy tới nơi này để người ta chế giễu? Không được, không thể còn như vậy tiếp tục, thế nào cũng phải hảo hảo giáo huấn hắn một chút.

“Ngạo Kiệt, kẻ dở hơi này làm người chê cười, ta dẫn hắn quay về tẩm cung.”

“Xin cứ tự nhiên.” Hoa Ngạo Kiệt vẻ mặt hiểu rõ gật gật đầu. Tâm tư bạn tốt hiện tại hắn hiểu rõ nhất, bởi vì hắn cũng rất muốn mang bảo bối nhà mình quay về tẩm cung, nhưng nén khác được nam nhân khác ngoài hắn ra ôm y, Huyết Anh kia, hắn sớm hay muộn cũng giết nó. (Phạm: người ta tốt xấu cũng coi như là đứa con người. Kiệt: nó khi nào xem ta là lão tử ?)

“Ta không.” Lãnh Thiên Vũ nói còn chưa nói xong, Lãnh Thiên Cương liền tiến đến bên tai hắn nói: “Không nghe lời, “bảo bối” người giấu dưới long sàng ở tẩm điện toàn bộ tịch thu.” Lãnh Thiên Cương đương nhiên biết lấy cái gì uy hiếp hắn hữu hiệu nhất.

“Người uy hiếp ta?” Lãnh Thiên Vũ nghiêng răng nghiêng lợi, phần hận trừng mắt nhìn y.

Lãnh Thiên Cương tựa tiểu phi tiểu, ra vẻ ta uy hiếp người, thì đã sao?

Y cũng không quên, hắn từng làm y “kinh hãi” .

Trong cung bảo bối từng cái một bị mất trộm, kết quả toàn bộ chạy tới dưới long sàng của y; dẫn hắn ra cung du ngoạn, hắn điên cuồng mua đồ ăn, mang về một đồng loạn thất bát tao gì đó, miệng còn không ngừng thì thào : phát tài , phát tài , đợi sau khi trở về, hắn là có thể giàu như Bỉ Nhĩ Cái Tư (Bill Gate).

Bỉ Nhĩ Cái Tư là ai?

Càng khoa trương chính là lúc sau, hắn ngay cả cái bô y xài cũng không buông tha, mĩ kỳ danh viết: “Quân vương mỗi ngày dùng, cất chứa giá trị vô hạn.”

Lúc sau lại trúng tà ngậy ngô cười, miệng không ngừng lặp lại cùng một câu: “Bỉ Nhĩ Cái Tư a Bỉ Nhĩ Cái Tư, ta trước kia nằm mơ cũng muốn có một ngày mình giống như ông làm kẻ có tiền, không nghĩ tới cơ hội lại tới nhanh như vậy, ha ha. Ha ha a.” (Phạm: Tiểu Vũ hình như là không nghĩ đến chuyện mình không quay về được mà, rên rĩ.)

Được rồi, này đó y đều có thể miễn cưỡng nhẫn xuống, nhưng vì cái gì hần tâm tâm niệm niệm đều là Bỉ Nhĩ Cái Tư kia hả? Y đối hần còn chưa đủ sao? Y đã hào phóng đến mức không cùng hần so đo chuyện hần trộm cái bộ làm bảo vật, vì cái gì trong lòng hần còn thầm nghĩ Bỉ Nhĩ Cái Tư kia? Y có thể không giận sao?

“Đi thôi, Vũ Nhi.”

“Hừ, đi thì đi, sợ người sao.”

thiên hàng đại nhâm vu tư nhân dã, tất tiên khổ kì tâm chí, lao kì cân cốt, ngạ kì thể phu, không pháp kì thân, hành chỉ loạn kì sở vi, sở dĩ động tâm nhẫn tính, tăng ích kì sở bất năng*: theo ta hiểu, thì đại ý như trời hành người, trước làm khổ tâm trí này, lao gân cốt này, bỏ da thịt này, khổ cùng thân này, cho nên động chân tình, tạo điều không thể cho người này. Đây là ta đoán đại, ai hiểu hơn thì giải thích cho ta nha.

43. Chương 43

“Huyết Anh, người lại trêu chọc Lục hoàng đệ ?” Nam tử trẻ tuổi lên tiếng, y phục xanh ngọc, cầm bảo viên bạc, đai lưng đồng màu đồng chất liệu, đai lưng đeo một khối ngọc trong vắt, ngọc bội chạm trổ tinh xảo, chỉ nhìn liếc mắt một cái, liền biết đây là ngọc thượng đẳng, biểu thị người này thân phận hiển quý.

“Không có mà, đều là lỗi tên phụ hoàng bạo lực kia của các người.” Huyết Anh theo bản năng phản bác, vẫn chưa phản ứng cả người đang bị nam tử ôm ngang khuỷu tay.

Nam tử trẻ tuổi trên mặt nở một nụ cười ôn nhu, chỉ thấy hoa xuân hé nở, sóng mắt lưu chuyển, nhật nguyệt tranh nhau tỏa sáng, xinh đẹp vô luân, làm cho Huyết Anh ngẩng đầu nhìn hần tức thì xem ngây người. Biết vị Đại hoàng tử này lớn lên mặt như quan ngọc, tuấn tú vô song, khá vậy cũng không đến mức làm cho nó hoàn toàn đui mù đi? Huống hồ nó đã có Tiểu ca ca .

Lần đầu tiên nhìn bé [Huyết Anh] gần như vậy, nguyên lai bé lớn lên thật sự thực đáng yêu, ánh mắt vừa to lại tròn, lông mi vừa dài lại đậm, cái mũi cười khê hé ra miệng nhỏ nhắn, hồng nhuận mà đầy đặn, đôi môi trong lúc đóng mở có thể nhìn thấy hàm răng đều đặn trắng nõn như ngọc. Nếu tính cách không táo bạo, có lẽ chính là đứa nhỏ thực đáng yêu. Nghĩ vậy, ý cười trên mặt bất giác càng sâu sắc, toàn thân chung quanh tỏa ra một loại hơi thở ôn hòa.

“Đại thúc, vài ngày không thấy, càng có dấu hiệu già đi mà, a. Ha ha.” Huyết Anh cực lực dùng tiếng cười che dấu nội tâm kích động, cố gắng trấn định tiếp tục nói: “Đại thúc, có thể thu hồi nụ cười trên mặt người không a, ta thấy mà sợ hãi đó, a. Ha ha.” Trời mới biết nó đang hồ ngôn loạn ngữ cái gì, chính là cảm thấy nếu không nói chút gì đó phân tán lực chú ý, tham vọng mới của nó sẽ nhảy ra khỏi mắt mắt.

Hoa Nguyệt Hàn cái trán nổi lên mấy đường đen.

Lại là đại thúc? ? Hần thoát nhìn già vậy hả? ? Huống hồ dấu hiệu già đi gì chứ? ? Nghĩ muốn chỉnh người tìm câu đúng, từ ngữ cũng không hợp. Cũng thế cũng thế, so đo với đứa nhóc bạo lực không đầu không đuôi kia làm gì.

“Huyết Anh, người thực khản trương sao?” Tim đập rất nhanh a. Bất quá những lời này hần chỉ dám nói trong lòng, hần cũng không muốn trở thành vật hi sinh bạo lực của nhóc kia.

“Nào có, là đại thúc người đa tâm.” Bị nhìn rõ tâm sự, mặt Huyết Anh đỏ lên.

Này thật đúng là kỳ cảnh trăm năm khó gặp nha, thiếu niên bạo lực cư nhiên cũng sẽ có ngày mặt đỏ? ?
Thật sự là thật đáng mừng, thật đáng mừng.

“Quả thật là ta đa tâm.” Như thường cho, Hoa Nguyệt Hàn rất phối hợp gật gật đầu, rồi nói tiếp: “Kỳ thật có vấn đề ta rất sớm đã muốn hỏi Huyết Anh, vì cái gì người kêu Lục hoàng đệ là Tiểu ca ca lại gọi ta là đại thúc?” Dù thế nào cũng chỉ có thể than cái danh hiệu đại ca ca đi.

“Người sao có thể so với Tiểu ca ca của ta.” Huyết Anh khoát tay, đương nhiên đáp.

Đúng vậy, đúng vậy, không thể so với, không thể so với, Lục hoàng đệ rõ ràng còn nhỏ người một tuổi, người gọi hần Tiểu ca ca, ta so với người lớn gần 7 tuổi, người không bảo ta gia gia, ta nên trộm vui vẻ, lại còn hỏi người vì cái gì? Nguyên nhân không rõ hay sao.

Con số đáng ghét, tính toán ngu ngốc. (Phạm: Đại hoàng huynh thật đúng là người tự an ủi mình (-)/)

“Người có thể xuống dưới chưa?”

Huyết Anh thân thể đột nhiên cứng đờ, hai mắt chợt khiếp sợ mà tròn to, “Hỗn đản, người ôm ta làm chi?” Lập tức giãy dụa ra khỏi Hoa Nguyệt Hàn ôm ấp.

Hoa Nguyệt Hàn cười khở nhún vai, “Rõ ràng là tự người rơi vào lòng ta nha.”

“Cái gì?” Huyết Anh gầm lên giận dữ, nhảy lên nắm lấy áo hần quát: “Người ngứa da có phải không? Ta muốn rơi cũng chỉ rơi vào trong lòng Tiểu ca ca, rơi vào lòng người để làm chi? A?”

“Bình tĩnh một chút, là ta nói sai, người là bị phụ hoàng ném vào trong lòng ta, cũng không tự nguyện.” Cả ngày muốn chiếm tiện nghi Lục hoàng đệ, cũng khó trách phụ hoàng xem nhóc như rác rưởi. Quả nhiên không nên ra tay tiếp khối khoai lang phồng tay này, thực nên để nhóc ta chó ngã ăn phân, hảo hảo nhớ cho lâu.

“Người không nói ta lại quên, còn chưa tìm phụ hoàng bạo lực của các người tính sổ mà. Hỗn đản, dám ném ta?”

Thấy nó xoay người muốn đi, Hoa Nguyệt Hàn theo bản năng giữ chặt nó, lại vội vàng buông tay nói: “Cùng nhau đi đi, ta đang muốn tìm Lục hoàng đệ mà.” Thực nguy hiểm a, hần tựa hồ vừa mới nghe tiếng hàm răng của nhóc kia cắn vào nhau.

“Vũ Nhi không phải không sợ sao? Như thế nào lại không đi?”

“Ai nói không đi?” Lãnh Thiên Vũ sóng mắt lưu chuyển, thay một khuôn mặt tươi cười thiên chân vô tà, “Chỉ là đột nhiên nhớ tới còn có một chuyện rất quan trọng còn chưa nói.”

“Nga? Chuyện gì?”

“Chung thân đại sự.” Hần ngạo mạn nâng cằm lên, khiêu khích trừng mắt nhìn Lãnh Thiên Cương liếc một cái, lướt qua y đi đến trước mặt Hoa Ngạo Kiệt cùng Hoa Nguyệt Ngân, không nhìn hai người cử chỉ thân mật, nháy mắt chuyển đổi bộ mặt, bày ra nụ cười tự nhận hảo đáng yêu tối sáng lạn tối mê người tối rõ ràng từ trước tới nay trong cả đời này với Hoa Nguyệt Ngân nói: “Có một loại cảm tình tên là nhất kiến chung tình, có một loại duyên phận tên là tuyệt không thể tả, có lẽ ta nói như vậy, người sẽ cảm thấy không đặc biệt gì, nhưng này tuyệt đối là một mảnh chân tình của ta, ta yêu người ——. Vô luận người là đi thiên nhai hay là hải giác, nơi người đi chính là nơi lòng ta ở. Ta mặc kệ người là ai, trên đời này người là người duy nhất làm cho ta khóc làm cho ta cười làm cho ta vui vẻ làm cho ta khoái hoạt làm cho ta mong nhớ ngày đêm. Người là người duy nhất làm cho ta biết ý nghĩa sinh mệnh! Ta sẽ đời đời kiếp kiếp yêu người! Nếu tương lai không ai biết được, ta đây liền thuận theo tâm ta hôm nay, đừng cảm nói ra ta yêu người!” Nói xong, hần một đầu gối chấm đất, chân kia khụy xuống, một bàn tay nắm tay Hoa Nguyệt Ngân, khẽ hôn lên mu bàn tay của y, sau đó thâm tình nhìn mắt y nói: “Hãy gả cho ta!” Quân y là nam hay nữ, lớn như vậy cũng chưa gặp qua ai đẹp như vậy, không bắt lấy chính là đứa ngốc.

Nhìn thấy thiếu niên quỳ một gối xuống trước mặt mình, lôi kéo tay trái mình không buông, Hoa Nguyệt Ngân cố gắng nín cười, lòng đã muốn cười ha hả. Hần thật sự là làm cho người ta rất ngoài ý muốn, hần rốt cuộc có biết chính mình đang làm cái gì hay không? Y nên như thế nào giảm bớt không khí khẩn trương xấu hổ giờ phút này đây?

Thấy mỹ nhân mỉm cười, đối mình làm như cố ý, Lãnh Thiên Vũ vội vàng không ngừng cố gắng nói: “Tin tưởng ta, ta sẽ cho ngươi trở thành người thứ hai hạnh phúc nhất trên thế giới. Không nên hỏi ta vì cái gì không phải thứ nhất. Có ngươi, ta chính là người hạnh phúc nhất. Nam nhi dưới trướng có hoàng kim, nhưng vì ——” giọng nói chưa xong, đầu hắn đã bị phang cái bốp.

“Ai? Tên hỗn đản nào ám toán lão tử?” Hắn không cam lòng buông tay Hoa Nguyệt Ngân ra, cắn răng phẫn hận quay đầu lại nhìn lên, thấy chính là Lãnh Thiên Cương đen nửa mặt, đáng vẻ bệ vệ lập tức im lìm.

“Đau a.” Ra tiếng oán giận, chỉ đổi lấy đối phương một tiếng hừ lạnh mặt không chút thay đổi.

“Để làm chi? Ghen tị ta tìm được chân ái sớm hơn ngươi? Là nam nhân nên rộng lượng chút.”

Lãnh Thiên Cương nghe thế cả khuôn mặt đều đen xuống.

Hoa Ngạo Kiệt sắc mặt cũng không tốt hơn y bao nhiêu, chỉ thấy hắn tiến đến bên tai Hoa Nguyệt Ngân nói: “Thật muốn giết ngươi đi, ngươi còn cười với nó.” Giọng nói bức mình toát ra vị chua nồng đậm. Tiểu tử thời này là không muốn sống chẳng, dám ở trước mặt hắn đùa giỡn bảo bối, nếu không phải bản khoản cảm thụ của Thiên Cương, hắn đã sớm một chưởng bổ nó ra.

“Hắn không đáng ghét, thực thẳng thắn cũng rất thú vị, chỉ là chọn sai đối tượng biểu đạt tình yêu.” Hoa Nguyệt Ngân làm nũng đem mặt chôn trong lòng Hoa Ngạo Kiệt cọ cọ, hy vọng có thể giảm bớt hắn tức giận, cũng không nghĩ những lời này làm cho trong lòng hai quân vương đều gia tăng mấy tầng phòng bị.

“Còn không đứng lên cho ta.” Lãnh Thiên Cương gầm lên một tiếng, nắm người vẫn đang một gối trên đất, như xách con gà con lên.

“Thả ta xuống.” Lãnh Thiên Vũ bị hành động của y làm hoảng sợ, liều mạng giãy dụa.

“Đừng nhúc nhích, còn ngại không đủ mất mặt sao?” Lãnh Thiên Cương cúi đầu rống lên một tiếng.

“Hảo, ta không động, ngươi thả ta xuống.” Hắn thật vất vả trước mặt tiểu mỹ nhân tạo hình tượng quang huy a, sẽ không bị hủy hoại trong chốc lát như vậy đi.

“Ngươi cho rằng ngươi còn có thể cò kè mặc cả với ta sao?” Lãnh Thiên Cương nhíu đôi mắt xanh, lam quang nguy hiểm ẩn ẩn đổ xuống, bạc thần bỗng nhiên gọi lên một nụ cười, tà tứ mê người.

“Cười thực khó coi, ngoan, mau đừng cười.”

Năm giọt mồ hôi lạnh phân biệt từ trán năm người kia chậm rãi chảy xuống.

44. Chương 44

Mới đến, Hoa Nguyệt Hàn cùng Huyết Anh liền thấy được màn thú vị này. Mà khiến người không biết nên khóc hay cười chính là, đường đường Đông Li vương bị chính đứa con mình dùng từ “ngoan” trấn an. Nói trấn an có lẽ không thỏa đáng, bởi vì bọn họ rõ ràng thấy được mặt Đông Li vương từ đen biến xanh, cuối cùng nghẹn thành màu gan heo, ngay cả lông mi cũng theo bộ mặt và cơ thể run rẩy lên.

“Như vậy cũng rất khó xem, ngươi không thể biểu hiện bình thường một chút sao?” Lãnh Thiên Vũ tiếp tục không sợ chết nói.

“Bình thường sao? Tốt, chờ trở về phòng, ta nhất định hảo hảo biểu hiện cho ngươi xem, ngươi muốn xem bao nhiêu về mặt bình thường thì có bấy nhiêu về mặt bình thường.” Nói xong, không nhìn về mặt bốn người kia không thấy được trò hay mà mất mát, ngay cả chào cũng không chào một tiếng, liền mang theo Lãnh Thiên Vũ không quay đầu lại vội vã rời đi.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng.” Chờ Đông Li phụ tử đi xa, Hoa Nguyệt Hàn mới giật mình nhớ mình chưa hành lễ, vội hai gối quỳ xuống đất, cúi mặt dập đầu. Mà Huyết Anh vừa không hành lễ cũng không nhìn Hoa Ngạo Kiết, trong mắt trừ bỏ Tiểu ca ca của nó, vẫn là Tiểu ca ca của nó.

“Đứng lên đi. Hàn nhi có việc gì thế?” Hoa Ngạo Kiết cũng không quên ngày xưa thân phận tình địch của Hoa Nguyệt Hàn, tuy biết hắn đã sớm buông tha, nhưng cũng có thể thấy từ trong mắt hắn lơ đãng toát ra quyền uy nhẹ nhàng.

“Không có việc gì, nhi thần chỉ là trùng hợp đi ngang qua, thuận đường đến thăm Lục hoàng đệ mà thôi.” Hoa Nguyệt Hàn đang muốn hướng Hoa Nguyệt Ngân lộ ra một nụ cười mỉm chào hỏi, lại đột nhiên nhận được ánh mắt cảnh cáo từ Hoa Ngạo Kiết phóng tới, ánh mắt kia rõ ràng đang nói với hắn: nếu không cút đi, hậu quả thực nghiêm trọng.

Gần đây. Hắn tựa hồ rất ít tìm Lục hoàng đệ mà? ?

Đi ngang? Thuận đường? Người không có việc gì đi ngang qua Hiên Dương điện của ta làm chi? Ngày thường còn chưa tính, hôm nay, trước Huyết Anh sau tiểu tử thối kia, hiện tại lại đến người, một đám đều không xem ta ra gì đi?

“Hiện tại đã gặp, có thể đi rồi đi? Còn có Huyết Anh, ánh mắt của người đang nhìn cái gì? Hay cũng là đi ngang qua? Hoặc là cố ý chạy về để trẫm ném đi lần nữa?” Ánh mắt nguy hiểm mà sắc bén như đao phong đảo qua hai người.

Hoa Nguyệt Ngân nhăn lại mày đẹp, phụ hoàng không nên trút giận lên Đại hoàng huynh cùng Huyết Anh.

“Phụ hoàng.”

“Tiểu ca ca đều nghe được đi, hắn chính là tên nam nhân lãnh huyết bạo lực như vậy đó, người nhất định phải rời khỏi hắn, tuyệt đối phải rời khỏi hắn, không rời đi hắn không được.” Hoa Nguyệt Ngân đang nói bị Huyết Anh cắt đứt, trực tiếp bóp chết ở yết hầu.

Huyết Anh, người thật đúng là đứa thích phiền toái! (Hàn: __-!)

“Người còn dám nói? Người nói ai rời khỏi trẫm? Trẫm là nam nhân lãnh huyết bạo lực? A! Người có tin trẫm còn có thể lãnh huyết hơn bạo lực hơn không?” Hoa Ngạo Kiết nguy hiểm nheo ánh mắt lại, cố ý bẻ các ngón tay vang lên tiếng khanh khách.

“Phụ hoàng, nhi thần đột nhiên nghĩ ra mẫu hậu còn có việc gấp cần Huyết Anh hỗ trợ, cáo lui trước.” Dứt lời liền lôi kéo Huyết Anh chạy nhanh như chớp.

“Tính các người chạy nhanh.” Nhìn về hướng hai người biến mất, Hoa Ngạo Kiết khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Phụ hoàng tức giận sao?”

Hoa Ngạo Kiết có chút dăm chiêu cúi đầu nhìn thiên hạ bị mình ôm vào trong ngực, không hề dự triệu cúi xuống bế y lên.

“Phụ hoàng?” Hoa Nguyệt Ngân bị Hoa Ngạo Kiết hành động thành linh dọa kinh hô ra tiếng.

Không để ý tới ánh mắt bảo bối không hiểu bất an dò hỏi, Hoa Ngạo Kiết trực tiếp ôm y sai bước đá cửa tiến vào tẩm điện Hiên Dương điện. Đem thiên hạ trong lòng nhẹ nhàng đặt trên long sàng hoa mỹ mềm mại, hắn bắt đầu động thủ cởi y phục của y.

“Phụ hoàng.”

Hoa Nguyệt Ngân thất kinh lên tiếng ngăn cản, Hoa Ngạo Kiết một tay kéo thất lưng y đến gần mình, tay kia thì đẩy gáy y lại gần hơn, khiến cho thân thể hai người ôm sát vào nhau, hắn không để cho phản kháng nhìn thẳng ánh mắt thiên hạ dưới thân, nói: “Ta đương nhiên tức giận.” Dứt lời, không chút khách khí hôn lên đôi môi thủy nộn đỏ tươi của y, đầu lưỡi ấm áp nhiệt tình tách mở đôi môi, tham nhập vào trong, hút lấy lưỡi của y, không ngừng vui đùa đầu lưỡi ôn nhu trong miệng y, quấn lấy nó, mang theo hấp dẫn cực độ, khiến cho y cùng mình liếm hôn.

“Ô ân.” Hoa Nguyệt Ngân bắt lực phát ra thở gấp, y sắp không thể hô hấp .

Đầu lưỡi vẫn khiêu khích trong miệng y tàn sát bờ bãi, Hoa Ngạo Kiết không để cho y một chút không gian nghỉ ngơi để thở, tựa như một mãnh thú điên cuồng xâm lược, mang theo hương vị trừng phạt, càng thêm duyên hôn lửa nóng.

Khi Hoa Nguyệt Ngân sắp ngưng thở tới nơi, Hoa Ngạo Kiết rút cục thoáng thối lui, dùng ngón cái nhẹ nhàng vuốt ve bị đôi môi đỏ mọng mình hôn sưng lên, đầu lưỡi ẩm ướt vẫn chưa hết ý lại liếm liếm đôi môi y.

Hoa Nguyệt Ngân từng ngậm từng ngậm hít thở không khí trong lành, căn bản không thể tự hỏi, chỉ có thể để mặc Hoa Ngạo Kiết ta cần ta cứ lấy.

“Ngân Nhi đem chính mình hoàn hoàn toàn toàn bộ giao cho phụ hoàng, được không?” Đôi môi mọng của Hoa Ngạo Kiết nhẹ nhàng ở bên tai y nói, cọ xát , theo sau lại đưa đầu lưỡi, khẽ liếm trên vành tai y, há mồm ngậm vành tai khéo léo của y, dao động qua lại.

“Ân.” Hoa Nguyệt Ngân cả người run lên, theo bản năng phát ra một tiếng rên rỉ. Lại không biết điều này cổ vũ Hoa Ngạo Kiết bao nhiêu, đôi môi lại bị che lại, đầu lưỡi triền miên khiêu khích trong miệng y, duyên hôn, cho đến khi y lại bắt lực phát ra tiếng thở gấp, hần mới buông môi y ra, từ gáy hôn xuống dưới, lưu lại nhiều điểm hồng ửng, sau đó nhẹ cắn xương quai xanh đáng yêu.

Tay Hoa Ngạo Kiết không ngừng chạy trên người Hoa Nguyệt Ngân, y sam sớm rút bớt, hôn càng ngày càng nặng dìm ở da thịt nõn nà non mềm, thân thể chưa bao giờ nhận qua âu yếm cùng hôn môi mãnh liệt như thế hơi hơi run rẩy .

“Phụ. Hoàng, không cần lại. A.” Hoa Ngạo Kiết đột nhiên cúi đầu ngậm một viên hồng quả trước ngực y vào miệng, tinh tế mút vào, làm thiên hạ dưới thân kêu một tiếng sợ hãi. Cảm giác tê dại lại ngứa, từ điểm nhỏ trước ngực bị hần ngậm lan tràn đến toàn thân, cuối cùng toàn bộ nhắm phía nơi hạ thân đáng xấu hổ kia.

Cảm giác được thiên hạ dưới thân dị thường, Hoa Ngạo Kiết càng ra sức liếm hồng quả trước ngực y, khi thì thô bạo cắn nhẹ, khi thì dùng sức hút, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đột khởi còn lại.

“A. Không.” Hoa Nguyệt Ngân không ngừng run run , khoái cảm như con mãnh thú hay dòng nước lũ từ trước ngực tiến thẳng vào đầu, cảm giác tê dại lan tràn đến tứ chi, hạ thể càng trở nên nóng bỏng hơn.

“Đừng sợ, ta sẽ cho ngươi thoải mái.” Nói xong, rồi đi nhũ châu bị hần hút sưng đỏ, Hoa Ngạo Kiết cúi đầu hôn môi tới bụng y, lưu luyến hạ xuống dấu vết thuộc về chính mình trên eo y, đầu lưỡi vói vào rốn chậm rãi vạch ra, một bàn tay cảm phân thân khéo léo hơi ngẩng đầu lên trong mao phát mềm mại, ngón tay thuần thục kỹ xảo trêu chọc hạ thân y, vuốt ve làm nó hoàn toàn đứng thẳng.

“Phụ. Hoàng. Không cần. Ta. Không cần. A ân.”

Không để ý Hoa Nguyệt Ngân cầu xin, Hoa Ngạo Kiết cố ý cúi người ngậm lấy đỉnh phân thân đang run run kia, đầu lưỡi vờn quanh đỉnh khéo léo đáng yêu tùy ý hút , ngón tay đang gầy tiểu quả hồng nhuận trước ngực một đường trượt đến tí biện kiều kiều, mềm nhẹ vuốt ve, dò xét u huyết chưa bao giờ bị đụng chạm kia, cẩn thận nhẹ nhàng vuốt u huyết, bốn phía không ngừng ửng , kiên nhẫn để cúc hoa trứu chậm rãi giãn ra. Song trọng kích thích làm cho Hoa Nguyệt Ngân hơi thở hỗn loạn, không tự chủ được phát ra rên rỉ tinh tế.

Hoa Ngạo Kiết cố nén trụ hạ thân trường đau, hần trước hết làm cho bảo bối thích ứng.

Hoa Nguyệt Ngân dần dần khắc chế không được, buộc chặt thân thể, Hoa Ngạo Kiết cảm giác được y thở dốc càng ngày càng dồn dập, miệng mấp máy rất nhanh, bỗng nhiên mãnh lực hút một cái.

“A.” Hoa Nguyệt Ngân thất thanh thét chói tai, một cổ bạch trọc dâng lên mà ra, tràn vào trong miệng Hoa Ngạo Kiết, chỉ thấy cổ họng Hoa Ngạo Kiết nuốt một cái, đem quỳnh trấp đều nuốt hết, còn chưa hết ý vươn đầu lưỡi liếm liếm khóe miệng, bày ra một cảnh tượng phi thường *** tục.

Vừa lòng nhìn thấy thiên hạ dưới thân đỏ mặt chưa hết, mắt ảm ước thở, hấn nhấn nài cũng tới cực hạn, lấy chân nhưng nâng cao kiêu đồn của y lên, mở hai chân ra, một ngón tay khi Hoa Nguyệt Ngân không hề mong muốn phòng bị đột nhiên xuyên vào cúc hoa huyết bí ẩn của y.

“A.” Cảm giác bất ổn khi dị vật đột nhiên đâm vào làm cho thân thể Hoa Nguyệt Ngân theo bản năng buộc chặt, cứ cảm nhận sâu sắc, nội bích miễn cảm lại nhịn không được một trận co rút nhanh.

“Thả lỏng.” Hoa Ngạo Kiết hô hấp dày đặc thổi phun trên mặt Hoa Nguyệt Ngân, tiếng nói thấp nhu với nhân tình mà ám ách, ngón tay cắm ở nội bích chậm rãi động đậy, “Hương vị của Ngân Nhi rất đẹp, phụ hoàng cũng muốn làm cho Ngân Nhi nếm thử.” Còn chưa có nói xong, chỉ thấy Hoa Nguyệt Ngân quay đầu đi, chịu thua thiệt bị dọa hôn mê bất tỉnh.

Hoa Ngạo Kiết ngoài cười nhưng trong không cười nhìn thiên hạ dưới thân đã ngất, nhìn lại chính mình sớm vận sức chờ phát động dâng trào, hấn ngay cả chết cũng muốn .

Xong rồi lại hôn mê?

Đã hạ quyết tâm, hôm nay vô luận như thế nào cũng phải hạ quyết tâm cùng tiểu tử kia làm đến bước cuối cùng, ai có thể nghĩ sẽ phát sinh tình trạng xấu hổ như hiện nay?

Quả thật, hai người cùng một chỗ, trừ bỏ hôn mê và ôm ra, hấn cũng không làm cho chính mình vượt quá. Bởi vì thương y, quý trọng y, cho nên dù biết tiểu tử kia đã thành niên, hấn vẫn là cố nén xúc động muốn có y, muốn chờ y lớn lên chút nữa, thân thể có thể nhận được đau đớn lần đầu tiên tiến vào, lại ra tay. Nếu không có hôm nay nhìn thấy nhiều người đối tiểu tử không có hảo ý như vậy, hấn cũng sẽ không nóng lòng muốn hạ ấn ký của mình trên người tiểu tử kia như thế.

Đối mặt người yêu mến, cấm dục năm năm, thân thể sớm tới ngưỡng bộc phát, huống chi hiện lại trải qua “gây sức ép” kia , lại tao nhã có lễ, người bình tĩnh tự giữ cũng chịu không nổi a.

“Như vậy hôn mê cũng không sợ cảm lạnh.” Hoa Ngạo Kiết than nhẹ một tiếng, cởi y phục ra, cúi người đem thiên hạ kéo vào trong lòng, tùy tay kéo qua áo ngủ bằng gấm một bên quần quanh hai người, lại để tay tiểu tử kia tới chính mình nóng bỏng dâng trào, bàn tay to thon dài bao vây lấy tay nhỏ bé mảnh khảnh cao thấp chà xát, cho đến khi chính mình phóng thích.

Chờ hô hấp thoáng vững vàng, Hoa Ngạo Kiết cúi đầu, nhẹ nhàng hôn lên trán Hoa Nguyệt Ngân một chút, lại ở miệng y khẽ hôn một cái, cứ như vậy hôn lặp đi lặp lại hồi lâu, hấn mới lấy lại tinh thần lộ ra tươi cười.

Tiểu bảo bối của ta, lần này bỏ qua người đi, dù sao về sau thời gian còn rất dài.

45. Chương 45

Chờ Hoa Nguyệt Ngân mở mắt ra, bên cạnh chỉ để lại chỗ trống lạnh lẽo, y lập tức cảm thấy bất an, nghiêng người từ trên giường mềm mại ngồi dậy, áo ngủ bằng gấm trên người rơi xuống tới thắt lưng.

Cửa chợt bị mở ra, bốn mắt lơ đãng nhìn nhau, hai người không khỏi ngây người.

Hoa Nguyệt Ngân vội dùng áo ngủ bằng gấm che mình lại, mặt đỏ lên.

Lãnh Thiên Vũ vào cửa một khắc kia, không cẩn thận thấy được trên người Hoa Nguyệt Ngân tràn đầy những vết hồng ửng. Được rồi, hấn thừa nhận, hấn không phải không cẩn thận, hấn là cố ý.

“Người vào bằng cách nào?”

Thanh âm mềm nhẹ giống như tiếng trời trong suốt, Lãnh Thiên Vũ nhất thời hai mắt tỏa ra hình trái tim, lâm vào say mê.

“Người vào bằng cách nào?” Thấy hấn không đáp, Hoa Nguyệt Ngân hơi hơi nhíu mi, nhưng vẫn là hảo tính tình hỏi lại một lần.

Lãnh Thiên Vũ tỉnh lại, ngượng ngừng gãi đầu, “. Đi. Đi vào tới.” Thiếu chút nữa nước miếng cũng rơi xuống, nhịn xuống, nuốt xuống.

“Đi vào tới?”

“Là, a, không phải.” Hết hồn thấy chính mình trả lời rất qua loa, vội bổ sung nói: “Vì gặp người, ta vượt qua gian nan hiểm trở lớn lao, ngay cả thị vệ đại ca đều bị tình yêu ta tràn đầy đối với người, trăm triệu lần cảm động. Trải qua đấu tranh nội tâm quyết liệt, bọn họ rốt cục gom hết dũng khí không để tới ý sinh tử, thành toàn tình yêu của ta đối với người, cho ta vào, thay ta canh chừng, thật thật thật vất vả ta mới tiến đến nơi này, đến bên cạnh người.” Nói xong, thâm tình ngó nhìn.

Một giọt mồ hôi lạnh đọng trên trán.

Đã quen xem nhẹ hấn dưng từ khoa trương, Hoa Nguyệt Ngân tiếp tục hỏi “Ta ngủ bao lâu?”

“A nha, tiểu mỹ nhân hôm nay không đề cập tới cái này thì thôi, nhắc tới ta lại tức. Tiểu mỹ nhân cũng không biết ta lo lắng bao nhiêu cho người, ta thật không nghĩ tới phụ hoàng đáng giận kia của người lại không biết tiết chế như vậy. Một ngày một đêm. Tiểu mỹ nhân người nghe được không? Là một ngày một đêm a. Ta cũng thật nghĩ muốn đem phụ hoàng người kia chỉ dùng hạ thân lo lắng nắm lên hành hung một chút, tuy rằng ta nói không chủ trương bạo lực, nhưng vì tiểu mỹ nhân người, ta có thể có ngoại lệ.” (Phạm: người còn chưa rõ nguyên nhân, là ai làm phụ hoàng chỉ có thể dùng hạ thân lo lắng hả --! Vũ: đi đi, bổn thiếu gia nói chính là chân lý, đi, đừng đến quấy rối.)

Nếu nói, hai người chớp mắt một cái xấu hổ, cũng là bởi vì Lãnh Thiên Vũ còn chưa mở miệng nói chuyện, Lãnh Thiên Vũ tựa hồ trời sinh có năng lực hóa giải bầu không khí xấu hổ.

Hoa Nguyệt Ngân nhìn thấy Lãnh Thiên Vũ một mình cắn răng phần hận, nở nụ cười.

Cảm giác rất kỳ quái, bản thân bất quá chỉ cùng hấn gặp qua hai lần, đã có loại quen thuộc nói không nên lời, không hiểu muốn cùng hấn thân cận, nghĩ muốn cùng hấn trở thành bằng hữu. Bằng hữu. Đúng vậy, lần đầu tiên có ý niệm kết giao bằng hữu trong đầu, mãnh liệt ngay cả chính y cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Tiểu mỹ nhân, ta cảm thấy được tất cả tán từ trên thế giới cũng không đủ để hình dung nụ cười hiện tại của người đẹp bao nhiêu.”

“Cám ơn.” Cũng chỉ có hấn có thể nói ra như vậy, ngữ khí thản nhiên, chân thành, không mang theo chút ý xấu. Cho nên y không ngại hấn đối nói gì với y, khen ngợi gì, nếu là người khác thì chưa chắc nha .

“Không cần cảm tạ, ta chỉ là đang nói sự thật thôi, ha ha ha! A, đúng rồi. Ta ở hoàng cung tìm được địa phương tốt, muốn cùng đi nhìn một cái hay không?” Lãnh Thiên Vũ đột nhiên ngừng cười, lại ngượng ngừng gãi đầu, mời mọc.

“Àn.” Hoa Nguyệt Ngân theo bản năng gật gật đầu, rồi nói tiếp: “Ta phải mặc quần áo, mời người đi ra ngoài trước, có thể chứ?”

“Không cần phiền toái như vậy, dù sao chút nữa cũng phải cởi.” Thấy Hoa Nguyệt Ngân đáp ứng, Lãnh Thiên Vũ có chút quên hết tất cả, trong lòng có gì cũng nói ra hết.

“Người nói cái gì?” Hoa Nguyệt Ngân chọn mi, khó hiểu nhìn hấn.

“A, không, cái gì cũng không có. Ta đi ra ngoài chờ người.” Nói xong, Lãnh Thiên Vũ giống như gió phóng ra khỏi tấm điện, còn không quên đóng cửa tấm điện.

Nhìn thấy bóng dáng Lãnh Thiên Vũ kinh hoàng mà chạy, Hoa Nguyệt Ngân trong lòng không khỏi buồn cười, xem ra hấn không phải xúc động bình thường mà.

Sương khói lượn lờ, mùi hoa bốn phía, dục trì đá cẩm thạch khảm đầy bảo thạch, ôn tuyền thủy quanh năm nhiệt độ ổn định.

“Đây là địa phương tốt người nói?” Nếu không phải y hoa mắt, trong trí nhớ, đây là dục trì phụ hoàng cố ý sai người vì y kiến tạo, có công hiệu tiêu trừ mệt nhọc, khử bệnh tập thể hình, ngày thường cũng chỉ có y cùng với phụ hoàng đến đây.

“Đúng vậy, đúng vậy, không tồi đi, ta chính là ngay cả tên Cường kia cũng chưa nói cho, mang người tới đầu tiên nga.”

“Ân.” Gặp Lãnh Thiên Vũ vẻ mặt tranh công, bộ dáng đặc ý giống như phát hiện tân đại lục, Hoa Nguyệt Ngân thật sự không đành lòng nói ra sự thật.

Hai người cởi áo ra, đi vào dục trì.

Lãnh Thiên Vũ bắt đầu phát huy sở trường, cùng Hoa Nguyệt Ngân thiên nam địa bắc nói cổ kim, đông tây xa đến một đoạn, đương nhiên còn không quên trộm chạm vào người Hoa Nguyệt Ngân, nhân cơ hội ăn chút đậu hủ. Không may, sở sảng chắc chắn sẽ trả giá đắt.

Khi ma trảo của hắn lần thứ n hướng về phía tấm lưng trắng nõn của Hoa Nguyệt Ngân, trùng hợp bị Hoa Ngạo Kiệt cùng Lãnh Thiên Cương đụng phải vừa vặn.

Chỉ thấy Hoa Ngạo Kiệt đưa tay rút bội kiếm bên hông Lãnh Thiên Cương ra, Lãnh Thiên Cương cuống quýt dè lại.

“Tránh ra, ta phải chém hắn.” Hoa Ngạo Kiệt nghiêng rằng nghiêng lợi thật làm cho người ta sợ hãi.

“Người cho rằng ta có thể để người làm như vậy sao? Bình tĩnh một chút, Ngạo Kiệt. Hắn đối ta mà nói, cũng là người không thể thay thế.”

“Vậy hảo hảo quản lý người của người.” Hoa Ngạo Kiệt cố gắng khống chế cơn giận của mình, trên đầu gân xanh nổi lên.

“Ta rất muốn, cũng đang cố gắng. Vậy còn người? Không phải nói bảo bối của người đang nghỉ ngơi sao?” Lãnh Thiên Cương âm thầm cắn răng, người nghĩ rằng ta muốn cho thân thể Vũ Nhi bị nam nhân khác trừ ta xem trông trơn sao? Người tức giận, ta so với người còn tức giận hơn.

“Theo lý là thế.” Ai có thể nghĩ muốn thời gian được hiệu hưởng an thần ngắn như vậy? Nhưng mê hương khác đối thân thể tai hại, hắn là trăm triệu không có khả năng dùng, cho nên cho dù được hiệu an thần hương có ngắn, hắn cũng chỉ có thể lựa chọn nó.

Tứ quốc gặp nhau, có rất nhiều chuyện đều phải từ hắn tự mình xử lý. Vì ích lợi mỗi người, Thiên Cương quyết định hỗ trợ, hai người không ngủ không nghỉ, thật vất vả vội xong, đang muốn đến tắm một cái tẩy đi một thân mỗi mệt, rồi về tắm điện với bảo bối nhà mình, để tránh sinh ra phiền toái không cần thiết, vẫn là đã muộn một bước.

“Hai tên Trình Giảo Kim, hại tâm tình bổn thiếu gia đang tắm tốt đi hơn phân nửa. Nói, các người như thế nào sẽ biết nơi này? Nơi này rõ ràng là căn cứ bí mật ta không cần thận phát hiện.” Hoàn toàn muốn làm rõ ràng tình huống, Lãnh Thiên Vũ đột nhiên từ dục trì đứng lên, hai tay chống nạnh, gào thét lớn.

Lãnh Thiên Cương thấy thế vội nhảy xuống dục trì, dùng thân thể chính mình bao vây hắn, ghé vào lỗ tai hắn gầm nhẹ: “Thân thể của người chỉ có thể để ta xem, nếu lại có lần sau, xem ta có đem “bảo bối” của người tịch thu không.” Hung hăng trừng mắt nhìn liếc Hoa Nguyệt Ngân một cái, Hoa Nguyệt Ngân vô tội đem ánh mắt liếc về phía Hoa Ngạo Kiệt đứng bên dục trì, khoảnh khắc thấy ánh mắt hắn lại kích động cúi đầu, y nhớ tới

“Người, người, người lại uy hiếp ta.”

“Ta không phải uy hiếp người, ta là thập phần nghiêm túc, nghiêm túc cảnh cáo người.”

“Người. Ta quả nhiên thực chán ghét người, người căn bản là tiểu nhân mười phần mười tệ.”

“Đúng, ta là tiểu nhân tệ tệ, vẫn là tiểu nhân tệ tệ quyết không thả người ra, cho nên người tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời cho ta, bằng không chịu thiệt chính là “bảo bối” của người.” Quay đầu lại nói: “Ngạo Kiệt, quần áo kẻ dở hơi.” Vừa dứt lời, quần áo Lãnh Thiên Vũ đã rơi thẳng vào tay phải Lãnh Thiên Cương. Đối với mình cùng Hoa Ngạo Kiệt ăn ý, y luôn luôn tự tin.

“Hừ.” Lãnh Thiên Vũ hừ thật mạnh một tiếng, ngoảnh đầu cự tuyệt, nhưng hắn tựa hồ đã quên giãy dụa, cho đến khi Lãnh Thiên Cương mặc toàn bộ lên người hắn, hắn cũng không nhớ đến. (Phạm: thật sự là

nhắc fan của Tiểu Vũ, người ta căn bản là sợ bảo bối của mình chịu thiệt, không dám giãy dụa thoát khỏi lão cha khổng lồ. Vũ: đi đi, để lại cho người ta chút mặt mũi, đi đi.)

Tùy ý mặc xong sau, Lãnh Thiên Cương bế Lãnh Thiên Vũ lên, tự nhiên chào một cái, liền vội đi ra khỏi dục trì.

46. Chương 46

“Ngân Nhi còn tính tắm bao lâu?” Hoa Nguyệt Ngân thân mình run rẩy lên, đầu càng cúi càng thấp.

Từ lúc hai phụ tử kia rời đi, hai người trước sau vẫn duy trì trầm mặc, tư thế kẻ đứng người ngồi này cũng duy trì gần nửa nén hương.

Hoa Ngạo Kiệt nhíu mày một chút, than nhẹ một tiếng, nhận mệnh bỏ quần áo, đi vào dục trì.

Hoa Nguyệt Ngân có chút kinh hoảng lại có chút ảo não, còn chưa kịp nghĩ ra gì, cả người đã rơi vào một khối ôm ấp quen thuộc, thân thể cứng đờ, bối rối chống đỡ, “Phụ hoàng. Buông ra.”

“Đừng trốn ta, Ngân Nhi, đừng trốn ta.” Hai cánh tay Hoa Ngạo Kiệt bắt giắc tăng thêm lực, đôi môi ấm áp cọ vào cổ y, tạo nên một mảnh ửng đỏ.

“Phụ hoàng. Ta không phải trốn ngươi, chính là. Cảm thấy có chút mất mặt.” Thế nhưng bị dọa hôn mê bất tỉnh, ngay cả y cũng muốn phỉ nhổ chính mình.

“Nói như thế nào?” Lơ đãng, ánh mắt tràn ngập sùng nịch, không phát giác, ngữ khí lộ vẻ ôn nhu.

“Ta.” Nói chưa ra, một mặt ửng đỏ say lòng người đã từ hai má dần lan đến bên tai như ngọc của y.

“Ngân Nhi, ngẩng đầu lên nhìn phụ hoàng.”

Hoa Nguyệt Ngân lắc đầu, đem mặt vui càng sâu vào trong ngực hắn. Y không có dùng khí đối mặt ánh mắt phụ hoàng.

“Ngân Nhi ngoan, ngẩng đầu lên.”

Hoa Nguyệt Ngân vẫn lắc đầu như cũ.

“Thật sự không ngẩng lên?” Hoa Ngạo Kiệt vỗ về tóc y, con người đen mang theo chút ý trêu chọc, khoe môi chậm rãi nở một nụ cười gian.

“Không. A.” Hoa Nguyệt Ngân ngạc nhiên ngẩng đầu, một bàn tay che lỗ tai, tức giận cắn môi dưới, nói: “Đau.” Phụ hoàng lại cắn y?

Hoa Ngạo Kiệt không hề áy náy nhẹ nhàng vuốt ve hai má ửng đỏ động lòng người của y, cảm thụ non mềm giữa ngón tay.

Hồi lâu, nhẹ nhàng nói: “Là phụ hoàng không tốt, là phụ hoàng rất nóng vội dọa đến Ngân Nhi.” Ngón tay thon dài đi vào đôi môi y, mềm nhẹ mơn trớn, trong ánh mắt có sùng nịch thật sâu, đôi môi cong lên, thật lâu chưa tiêu tán.

Hoa Nguyệt Ngân an tâm nở nụ cười, y một lần nữa đem mặt vui vào trong ngực Hoa Ngạo Kiệt, hấp thụ hơi thở của hắn, ở nơi y có được cảm giác an toàn lớn nhất.

Hoa Ngạo Kiệt phi thường yêu thương sùng nịch sờ sờ đầu y, ở đỉnh đầu y liên tiếp hôn, bế y ra khỏi dục trì, cầm lấy khăn to một bên cẩn thận thay y chà lau hai má, cánh tay, thân thể, miệng nhẹ nhàng nói: “Ngân Nhi chắc cũng đói bụng, để phụ hoàng cùng ngươi ăn một chút gì.”

“Ân.” Dịu ngoan gật gật đầu, hí mắt, tận lực hưởng thụ ấm áp hai người một chỗ.

Tứ quốc quân vương mỗi năm năm ở Ngự hoa viên cung điện các quốc gia thiết yến tụ tập, theo trình tự đông, nam, tây, bắc. Năm nay, đến phiên Nam Hiên quốc.

Buổi trưa hôm sau, Bắc Trữ Vương cùng Tây Tương Vương đồng thời đến Nam Hiên quốc.

Chạng vạng thái dương nặng nề về tây, một vòng trăng sáng thản nhiên treo lên ở chân trời, đoàn người chậm rãi vào Ngự hoa viên. Trong vườn, bách hoa tranh妍, muôn hồng nghìn tía, trong đó đặc biệt là hoa mẫu đơn. Rất nhiều tú cầu chen chúc với nhau, diêu hoàng quý khí bạch ngọc; từng màu đen, diễm liệt mỹ nhân hồng đỏ thắm.

Tối ban đêm, trăng non như câu, tinh quang lóa ra, Ngự hoa viên giờ phút này đèn đuốc sáng trưng, nhạc thanh thanh uyển. Nhạc sư cung đình, ngồi ngay ngắn trong góc sáng sửa trong điện hoa lệ, cúi đầu vỗ về chơi đùa nhạc khí, khi thì tấu ra giai điệu trữ tình du dương như ca hát; khi thì tấu ra làn điệu vui sướng, tiêu sái nhiệt liệt; khi thì tấu ra nhạc đoạn hoa lệ kẻ khác hoa cả mắt.

Giữa Ngự hoa viên, là nơi chuyên dùng thiết yến. Còn thiết kế một cầu thang, mặt trên phân biệt nơi tứ vương tọa. Hoàng tôn quý tộc, quan viên trên tứ phẩm phân ngồi vây quanh hai sườn, trung gian là một đường lớn. Trung ương là vũ cơ nhảy múa theo điệu nhạc, kỹ thuật tuyệt mỹ khiến người lâm vào kinh diễm.

Vũ cơ khi thì xoay tròn, y phục giống như lửa cháy toát ra, chuông bạc đeo ở chân va chạm lẫn nhau, phát ra thanh âm giống như nước suối dễ nghe; khi thì như tuyết rơi trên mặt nước, tay áo phất động như gió thổi tận trời, vòng eo như cành liễu non mềm theo gió phiêu động, kỹ thuật nhảy như chim nhẹ nhàng linh hoạt kỳ ảo. Vũ cơ thiên hình vạn trạng đưa tới một tiếng tán thưởng. Cả Ngự hoa viên đều là đám đông đông đúc, tất cả mọi người dào dạt ở một mảnh ôn thanh tiểu ngữ.

Đột nhiên, hiện trường im lặng xuống. Ánh mắt mọi người đều hướng về hai người bước lên bậc thang.

Chỉ thấy Hoa Ngạo Kiết một thân long bào màu tím, đai lưng huyền sắc mặt trên thêu đồ án song long hí châu, cả người thoát nhìn khí phách lại cao quý. Một đầu tóc dài đen như mực dùng tương ngọc kim quan cố định, bên hông ngọc bội phỉ thúy theo bước chân chủ nhân nhẹ nhàng đong đưa, một đôi mắt tinh đen như mực, bạc thần khê mím, không hề nghi ngờ, một vị nam tử cao quý tuấn mỹ lại không mất khí phách như vậy hấp dẫn ánh mắt mọi người ở đây, hướng chi bên người hấn còn có một vị tuyệt sắc thiên hạ xinh đẹp ngay cả tinh linh cũng không thể cùng so sánh, phảng phất như tiên tử hạ phạm.

Bé một thân bạch y, đôi mắt ngọc lưu ly bảy màu đẹp như hồ trong, không chứa nửa điểm tham dục dơ bẩn, cái mũi khéo léo thẳng thắn, đôi môi như cánh hoa hồng, làm cho người ta nhìn không được có xúc động muốn âu yếm.

“Tiểu mỹ nhân, người vẫn là xinh đẹp trước sau như một a!” Không cần hoài nghi, dám ở Hoa Ngạo Kiết trước mặt nói thẳng “đùa giỡn” Hoa Nguyệt Ngân, trừ bỏ Lãnh Thiên Vũ không thể có người thứ hai.

Lãnh Thiên Vũ một thân trường bào thanh lịch màu lam nhạt, ngọt ngào đối Hoa Nguyệt Ngân mỉm cười, đem tính dễ nhìn tối mê người, tối nhiếp nhân tâm phách đặc biệt tiến thêm một bước đến trước mặt tiểu mỹ nhân phát dương quang đại, mỉm cười.

Mắt to trong trẻo đen nhánh, theo tươi cười mà hiện lên hai cái má lúm đồng tiền mê người, làm cho người ta có một loại cảm giác ấm áp, xinh đẹp, thanh xuân, quả thật làm người luyến tiếc dời mắt. Mà kẻ bị sắc đẹp của hấn sở dụ, không kịp nuốt nước miếng, đều bị Lãnh Thiên Cương mắt đao thế công, sau còn không biết sẽ bị trả thù như thế nào mà.

“Cám ơn.” Hoa Nguyệt Ngân mỉm cười, hữu ý vô ý liếc mắt tuấn mỹ nam tử cùng Lãnh Thiên Vũ ngồi chung vương tọa. Một đầu tóc dài màu vàng không buộc tán trên hai vai rộng lớn, mặc trường bào tơ lụa trắng thuần, cổ tay áo thêu kim long trang trí, thắt lưng nạm vàng cùng ngọc thạch màu đen, bên hông một khối mã ngọc xanh biếc, đôi mắt xanh như biển sâu thâm thúy mê người ẩn ẩn hỗn loạn một tia tức giận.

Quả nhiên là tức giận mà!

“Ngạo Kiết đến chậm, thân là yến chủ, chậm trễ mong rằng hai vị thứ lỗi.”

“Ngạo Kiết không cần khách khí, là ta gấp gáp, lôi kéo Thiên Cương đến sớm, thấy không, Tây Tương Vương cùng yêu tử của hắn còn chưa tới.” Nói chuyện đúng là Bắc Trữ Vương, Chu Hàm Triệt. Chu Hàm Triệt ngũ quan thoát nhìn cũng không xuất sắc, thậm chí quá mức bình thường, nhưng hắn đã có một đôi mắt phương diện hình trên chóc hoa đào, nhiếp nhân tâm phách. Ánh mắt không lớn hơn năm nhân khác, đuôi mắt có chút hơi cong lên, cười lên ánh mắt sẽ giống như hai vầng trăng khuyết, điển hình ánh mắt cười.

“Hàm Triệt người quả nhiên vẫn là trước sau như một dịu dàng quan tâm.”

“Ha ha ha! Ngạo Kiết lời này ta có thể không thuận theo, dịu dàng quan tâm là hình dung nữ tử, như thế nào lão yêu người liền ẩn trên người ta mà? Thiên Cương, đừng trừng mắt nhìn, cũng không ngại mỗi mắt, tốt xấu cũng nói phụ gì đi a.”

“Hừ, người vẫn là quần ánh mắt hảo tự của mình trước đi, lão già nhìn chăm chăm đứa con người ta, cũng không ngại dọa người.” Lãnh Thiên Cương khinh thường hừ nhẹ, cười lạnh nói.

“Á! Tiểu Vũ Nhi, phụ hoàng người cũng thật keo kiệt, vẫn còn vì chuyện cùng Hàm Triệt thúc thúc vừa rồi tức giận mà mà.” Chu Hàm Triệt ra vẻ ủy khuất, ánh mắt lại mang ý cười vẫn như cũ.

“Á.” Lãnh Thiên Vũ mặt khó được đỏ lên, sau đó lại đúng lý hợp tình nói: “Phải không? Hàm Triệt thúc thúc hẳn là nhìn lầm rồi, phụ hoàng ta rất rộng lượng nha.” Hắn tuy rằng chán ghét giả phụ thân này, nhưng càng chán ghét tên nham hiểm kia.

“Nga? Ta cùng Ngân Nhi tựa hồ bỏ lỡ chuyện trọng yếu mà gì.” Hoa Ngạo Kiết chọn mi nhìn về phía Lãnh Thiên Cương, có chút vui sướng khi người gặp họa nói.

Lãnh Thiên Cương không cam lòng yếu thế cho một lời nói không tiếng động “Chút nữa người sẽ biết”.

“Tốt lắm, Ngạo Kiết cùng Tiểu Ngân Nhi cũng mau nhập tòa đi, ta chính là đối Tiểu Ngân Nhi tò mò thật lâu mà, đêm nay vừa thấy, quả nhiên không giống lời đồn. Ngạo Kiết cần phải giống Thiên Cương, hảo hảo giới thiệu cho chúng ta nga.”

“Án.” Hoa Ngạo Kiết nghe xong từ chối cho ý kiến đáp, liền mang theo Hoa Nguyệt Ngân vào tòa.

Năm người đàm tiếu nói chuyện, cách đó không xa lảng lảng đi tới một vị thanh niên, dáng người thon dài đứng thẳng, giống như thanh tùng cao ngất, lại tuần tú giống như thân trúc.

47. Chương 47

“Tương Dực bá kiến ba vị bệ hạ.” Tương Dực liếm mi mỉm cười, hướng ba người cúi người thật thấp chào hỏi, độ cung thành khẩn, tư thế tuyệt đẹp vô cùng.

“Tây Tương thái tử không cần đa lễ.” Nói chuyện không phải ai khác, đúng là Hoa Ngạo Kiết. Tuy nói Tương Dực tham kiến là ba vị quân vương, nhưng ở Nam Hiên quốc, Hoa Ngạo Kiết là chủ, các quân vương đều là khách, y theo nguyên tắc khách tùy chủ, quyền lên tiếng cũng rất tự nhiên rơi xuống trên người hắn.

“Tạ ơn Nam Hiên vương.” Tương Dực lại hướng ba người cúi người thật thấp, nói: “Phụ hoàng thân thể bệnh nhẹ, không thể đến gặp, đặc biệt mệnh Tương Dực hướng ba vị bệ hạ thỉnh tội đưa lên một tiết mục, đại biểu xin lỗi.”

“Tây Tương Vương thật sự là quá khách khí, không biết có truyền ngự y xem qua?”

“Tạ ơn Nam Hiên vương quan tâm, đã truyền qua.”

“Ngự y nói như thế nào?”

“Hồi Nam Hiên vương, ngự y nói, phụ hoàng chỉ là hàn khí xâm lấn, ngẫu cảm phong hàn mà thôi, uống mấy thang dược liền khỏi hẳn.”

“Vậy là tốt rồi. Thái tử cũng thỉnh nhập tòa đi.”

“Tạ ơn Nam Hiên vương.” Khi Tương Dực nhập tòa, giống như có chút gì đó nhẹ nhàng tinh tế như tuyết rơi từ bầu trời bay xuống.

Mọi người ngẩng đầu, chỉ thấy một bóng hình xinh đẹp yếu điệu cùng với hoa rơi đầy trời chậm rãi hạ xuống, còn không kịp kinh hô ra tiếng, bốn phía đột nhiên vang lên một tiếng ca hư vô mờ mịt như có như không giống như căn bản không tồn tại. Nghiêng tai cẩn thận nghe, tiếng ca kia lại tao nhã xuất sắc như hoàng anh xuất cốc, dễ nghe êm tai, cho đến khi khúc hát hết rồi, mọi người vẫn còn đắm chìm trong dư âm tiếng ca tuyệt vời, thật lâu không thể tỉnh ngộ lại, thật lâu sau, mới bộc phát ra một âm thanh ủng hộ, trầm trồ khen ngợi không dứt bên tai, cuộn cuộn không ngừng.

Nữ tử thân y phục tằm màu đỏ mị hoặc, xem ra, tính chất dị thường đẹp tinh nhã, y phục trên người được cắt bao lấy thân thể đầy đặn nhanh nhẹn có ý tứ, mặt ngoài động lòng người, xinh đẹp quyến rũ vô cùng, nàng có một dáng người đủ để lệnh bất cứ nam nhân nào cũng dục hỏa đốt người.

Nữ tử như cao ngạo như khổng tước tao nhã chậm rãi đi đến trước ba người cúi người chào, ôn nhu nói: “Tương Như Ngưng tham kiến ba vị bệ hạ.” Ngẩng đầu, mỉm cười, đôi mắt sáng tươi đẹp, đôi môi tươi đẹp, dung nhan tươi đẹp như hoa, chỉ dùng hai chữ “kinh diễm” tuyệt không đủ để hình dung tao nhã của nàng.

“Tiếng trời.” Thanh âm kia như nước suối rót vào lòng người, làm cho Lãnh Thiên Vũ không khỏi thốt ra, cuối cùng còn không quên tổng kết thêm một câu: “Diễm mỹ nhân.”

Hoa Ngao Kiết đối Lãnh Thiên Vũ đường đột không nói gì, nữ tử này họ Tương tất là kim chi ngọc diệp, há hán có thể tùy tiện nói đùa, nhưng lấy lễ hán vốn nên tán thưởng vài câu, cái này là có thể chấp nhận được, “Công chúa không cần để ý nhiều, thỉnh nhập tòa.”

“A, không cần a, để bọn ta ngồi một chỗ. A đau đau đau.” Lãnh Thiên Vũ thét chói tai như giết heo truyền vào trong tai mỗi người, hán ăn đau xoa thắt lưng bị nhéo, quay đầu trừng người gây ra họa, trong ánh mắt thủy tinh màu đen thiêu đốt hừng hực lửa giận, nhưng Lãnh Thiên Cương rõ ràng liền đối Lãnh Thiên Vũ biểu hiện giận trừng mắt làm ra vẻ mặt như không thấy.

Lãnh Thiên Vũ thấy thế, lửa trong lòng thẳng tiến lên đầu, thật vất vả áp chế xuống, thấp giọng quát: “Người hỗn đản này muốn làm gì? Có biết nhéo như vậy rất đau hay không a?” Đại hỗn đản này, thế nhưng không lưu tình chút nào hạ độc thủ, eo nhỏ đáng thương của hán a! Thực TMD đau a!

“Lau nước miếng của người đi, đừng nữa dọa người ta.” Lãnh Thiên Cương tiến đến bên tai Lãnh Thiên Vũ, cũng hạ giọng nói.

“Nào có.” Lãnh Thiên Vũ chột dạ lau khóe miệng, thấy khóe miệng Lãnh Thiên Cương giờ lên, mới biết bị lừa. Không thể nhịn được nữa thì không cần nhịn nữa, lui không thể lui thì không cần lui nữa, chỉ nghe hán gầm lên giận dữ: “Người lại đùa giỡn ta.”

Bốn phía truyền đến một tiếng hút không khí thanh, nghị luận như nước sôi sôi trào lên.

Ta? ? ? Đối mặt phụ hoàng, không chỉ không cần kính ngữ, lại hô to gọi nhỏ lớn tiếng chất vấn? ? ? Tuy biết Đông Li vương cực sủng Thất hoàng tử, nhưng không khỏi cũng quá vô pháp vô thiên, xem ra vận số Thất hoàng tử cũng chỉ đến hôm nay.

Nhưng giây tiếp theo, khi bọn hán chuyển hướng tầm mắt đến Đông Li vương, chỉ thấy ánh mắt y tràn ngập sùng nịch, không hề có nửa điểm dấu hiệu tức giận, không khỏi lại đưa tới từng trận hít không khí.

Tương Như Ngưng cười khê thanh, nói: “Như Ngưng cảm tạ Thất hoàng tử tán thưởng, bất quá Như Ngưng từng thề qua, vì bảo hộ giọng hát, trừ bỏ phụ quân tương lai của Như Ngưng, tuyệt không trước hát trước mặt người thứ hai.”

“Ồi chào? Vậy phụ quân tương lai của nàng thật sự là hảo mệnh, mỗi ngày có ngôi sao ca nhạc làm bạn.” Lãnh Thiên Vũ vẻ mặt thất vọng lộ ra không thể nghi ngờ.

“Người nói cái gì?” Hoa Nguyệt Ngân nghi vấn cơ hồ là hô lên, ai cũng không nghĩ tới y sẽ đột nhiên trở nên kích động như vậy.

“Tiểu mỹ nhân làm sao vậy? Ta nói sai cái gì sao?” Lãnh Thiên Vũ nghi hoặc quay đầu nhìn Lãnh Thiên Cương, Lãnh Thiên Cương khê lắc đầu lại quét mắt qua Hoa Nguyệt Ngân.

“Ngân Nhi?”

Không để ý tới Hoa Ngạo Kiết kêu to, cũng không để ý tới ánh mắt mọi người không hiểu, Hoa Nguyệt Ngân nhảy xuống vương tọa, đi đến trước mặt Lãnh Thiên Vũ, vội vàng nhìn chăm chú vào hắn nói: “Người nói ngôi sao ca nhạc, đúng không? Người không phải người nơi này, đúng không?”

“Ừ, đúng vậy.” Hắn đương nhiên không phải người Nam Hiên quốc, lập tức lại giống như nghĩ tới gì đó, đột nhiên nói: “A, ta hiểu rồi, tiểu mỹ nhân là bởi vì chưa từng nghe qua “Ngôi sao ca nhạc” nên cảm thấy tò mò đi? Ta có thể giải.”

“Theo ta nói chuyện.” Hoa Nguyệt Ngân không kiên nhẫn cắt ngang hắn.

“A? Nga, hảo.”

“Phụ hoàng?” Hoa Nguyệt Ngân quay đầu nhìn về phía Hoa Ngạo Kiết.

Hoa Ngạo Kiết đi đến bên người y, môi gợi lên một nụ cười mỉm dung túng, hắn khẽ vuốt sợi tóc của y, gật đầu, dùng ngữ khí vạn phần sủng nịch: “Đi đi.”

“Cám ơn phụ hoàng.” Lập tức lại nói: “Ta sẽ giải thích.”

Hoa Ngạo Kiết không tiếng động gật gật đầu. Hắn hoàn toàn tín nhiệm y!

“Cái kia, phụ hoàng, ta cũng đi một chút a.” Lãnh Thiên Vũ vẫn khó hiểu như cũ, nhúc nhích, hình thức hướng Lãnh Thiên Cương xin phép.

“Àn.” Lãnh Thiên Cương thản nhiên gật gật đầu.

Mất thấy hai người biến mất trong màn đêm, hồn Hoa Ngạo Kiết cùng Lãnh Thiên Cương cũng bay theo hơn phân nửa.

“Được rồi, người cô đơn không chỉ có hai người, không phải còn có ta? Cũng không giấu lại huynh đệ ta xem hai người đối với người nông ta nông cảm thụ ra sao?” Chu Hàm Triệt ra vẻ ngày tận thế nói.

Hai người không chút khách khí thưởng cho hắn một mắt đao.

Lúc này, Tương Dực đứng dậy, đi đến bên Tương Như Ngưng vẻ mặt xấu hổ, thực rõ ràng, ba vị quân vương đã hoàn toàn quên vị mỹ nhân này.

Tương Dực hướng Hoa Ngạo Kiết hơi hơi cúi người chào, nói: “Xin hỏi Nam Hiên vương, cảm thấy Thập Tứ hoàng muội của Tương Dực như thế nào?”

“Công chúa tài mạo vẹn toàn, khí chất xuất chúng, là vị nữ tử hiếm có.”

“Như Ngưng tạ ơn Nam Hiên vương khách lệ.” Tương Như Ngưng tao nhã hơi hơi hạ thấp người.

“Công chúa không cần khiêm tốn, trăm chỉ là ăn ngay nói thật.”

” Thập Tứ hoàng muội của Tương Dực ở Tây Tương quốc được gọi là “Tây Tương Hoàng Oanh” , là công chúa phụ hoàng cực kỳ sủng ái. Thập Tứ hoàng muội hiện đã mười sáu, phụ hoàng cố ý gả nàng cho Đại hoàng tử của quý quốc, theo hai quốc tần tần chi hảo, không biết Nam Hiên vương ý như thế nào?”

Bốn phía lại truyền đến một trận xô xao không nhỏ, có người vui sướng có người ưu sầu, nhưng càng nhiều chính là nhân sĩ nhàm chán khe khẽ nói nhỏ.

Hoa Ngạo Kiết không nói gì đảo qua, Ngự hoa viên lập tức lặng ngắt như tờ, ” An quý phi của trăm cũng không phải là Tây Tương quốc công chủ. Mặc dù gả vào Nam Hiên quốc khi theo họ mẹ, nhưng cũng là con gái Tây Tương Vương, Nhị hoàng tử của thái tử. Muốn nói tần tần chi hảo, Nam Hiên quốc cùng Tây Tương quốc sớm là thân gia, lại nói tiếp, Tây Tương thái tử còn phải gọi trăm một tiếng tỷ phụ mà.” Chỉ nghe Hoa Ngạo Kiết vô cùng tình cảm lên xuống giọng chậm rãi nói.

“Hiên vương tỷ phụ nói rất đúng, hai quốc sao lại không thân càng thêm thân, thúc đẩy hôn sự này?” Tương Dực này gọi tiếng “Hiên vương tỷ phụ” cực kỳ thân mật. Hắn là người khéo đưa đẩy tình huống, am hiểu sát ngôn quan sắc, nếu không Tây Tương Vương sẽ không bỏ đứa con cả, tuyển ra hắn chỉ đứng hàng thứ năm làm người nối nghiệp ngôi vị hoàng đế.

“Nam Hiên quốc dân phong phóng khoáng, phàm là nam tử trưởng thành, đều có quyền lựa chọn người của mình, cho dù là trăm cũng không thể can thiệp, cho nên không biết Hàn Nhi đối hôn sự này có thể có cái nhìn thế nào?” Hoa Ngạo Kiệt trực tiếp đem vấn đề đẩy qua Hoa Nguyệt Hàn, chờ đợi trả lời thuyết phục.

Hoa Nguyệt Hàn từ chỗ ngồi đứng lên, y phục thanh sam theo gió nhẹ nhàng đong đưa, ngọc khí lục nhật đeo bên hông, thêm vào mái tóc đen như mực dài đến lưng bóng sáng dùng sợi mảnh buộc lại, vài sợi tóc nhẹ nhàng thả trên gáy ngọc trơn bóng không tỳ vết, làm hấn tăng thêm một phần hương vị phong lưu cao nhã, chỉ thấy hấn bày ra chiêu bài tươi cười, nói: “Phụ hoàng thứ tội, nhi thần còn chưa tính toán thành gia, vọng phụ hoàng tam tư.” Thanh âm ôn hòa như xuân phong, thêm vào nụ cười thản nhiên kia, Hoa Nguyệt Hàn toàn thân đều quay quanh một loại hơi thở ôn hòa, làm cho người ta nhìn không được muốn thân cận.

“Hay là đại hoàng tử cảm thấy Thập Tứ hoàng muội của ta không xứng với ngài?”

“Không dám.”

“Hàn Nhi.” Ra tiếng chặn Hoa Nguyệt Hàn nói chính là phụ nhân vẫn ngồi ngay ngắn bên cạnh hấn, cả người ung dung đẹp đẽ quý giá phong vận thập phần. Phụ nhân dung mạo cực mỹ, ánh mắt cùng Hoa Nguyệt Hàn có vài phần tương tự, một thân phượng bào đủ để chứng minh thân phận phụ nhân.

“Mẫu hậu hy vọng Hàn nhi có thể hảo hảo lo lắng một chút, không cần hạ quyết định quá sớm.”

Hoa Nguyệt Hàn hướng phụ nhân tươi cười ôn hòa, ngữ khí cũng chân thật đáng tin khẳng định: “Mẫu hậu, Hàn nhi trong lòng đều biết, xin cho Hàn nhi chính mình làm chủ.” Lập tức lại nhìn về phía Tương Dực nói tiếp: “Thập Tứ công chúa dung mạo xinh đẹp thiên tiên, tài hoa hơn người, như thế nào lại không xứng với Nguyệt Hàn, chính là Nguyệt Hàn thực còn chưa tính toán thành hôn, hy vọng Tây Tương thái tử cùng công chúa thứ lỗi.” Nói xong liền cúi người thật sâu với hai người kia, ra ý xin lỗi.

Phụ nhân mày liễu nhẹ nhú, một tiếng thở dài không thể nghe thấy thoát ra khỏi đôi môi đỏ mọng. Nàng bực mình nhẹ tròng mắt nhìn đứa con nàng từ trước đến nay vẫn nghĩ đến là kiêu ngạo, bất đắc dĩ lắc lắc đầu, miệng giật giật, tựa hồ còn muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng ngậm lại vẫn là từ bỏ.

48. Chương 48

“Thái tử ca ca, nếu Đại hoàng tử vô tình thú Như Ngưng, không bằng việc này liền từ bỏ đi. Như Ngưng mới mười sáu tuổi, ngày dưới gối hầu hạ phụ hoàng, mẫu hậu thật sự quá ít, Như Ngưng còn muốn bầu bạn với phụ hoàng, mẫu hậu tả hữu, thêm một chút hiếu đạo.”

“Hoàng muội thật nghĩ như vậy?” Tương Dực đại mi khẽ nhếch, đôi mắt hổ phách thẳng tắp nhìn khuôn mặt nàng diễm lệ vô song, giống như phải từ giữa nhìn ra chút gì đó.

“Vọng thái tử ca ca thành toàn.” Tương Như Ngưng hướng hấn hơi hơi khom người chào.

Tương Dực không nói, sau một lúc lâu, đôi mắt hổ phách tràn ngập ôn nhu nhẹ nhẹ, hấn cười sờ sờ mái tóc dài màu đen của Tương Như Ngưng, nói: “Nếu như thế, vậy chiều ý hoàng muội đi.”

Hoa Nguyệt Hàn hướng tương Như Ngưng khom người thật sâu chào, “Đa tạ Thập Tứ công chúa thành toàn, Nguyệt Hàn vô cùng cảm kích, đặc tội, thỉnh công chúa thứ lỗi thêm nữa.”

Tương Như Ngưng hơi hơi gật đầu, nhợt nhạt mỉm cười, nói: “Là Như Ngưng không có phúc được cùng Đại hoàng tử thành thân, không trách Đại hoàng tử.” Thanh âm mê người, khuôn mặt xinh đẹp, khí chất cao quý, tư thái thanh lịch, dáng vẻ đoan trang, mỗi một động tác rất nhỏ của nàng đều tràn ngập một chút mỹ cảm không có hạn.

“Hàn Nhi, chưa tham gia triều chính cũng không đại biểu người còn nhỏ, luận tuổi, người sớm nên thành gia. Khó được tới nay tứ quốc tề tựu, trăm liền thừa dịp tốt này, chính thức phong người vì Nam Hiên quốc

Thái tử.” Hoa Ngạo Kiệt đột nhiên chen vào nói, tuy rằng âm điệu của hắn không có gì biến hóa, nhưng tiếng nói lạnh như băng lại mang theo uy nghiêm không để cho cự tuyệt.

“Nhi thần khẩn cầu phụ hoàng tam tư, luận tài trí, nhi thần so ra kém Nhi hoàng đệ; luận võ nghệ, nhi thần so ra kém Tứ hoàng đệ; luận trách nhiệm tâm, nhi thần lại hổ thẹn, thật không chịu nổi đại nhân.” Cơ hồ giây tiếp theo sau khi Hoa Ngạo Kiệt nói xong, Hoa Nguyệt Hàn đã ra tiếng cự tuyệt. Trách nhiệm thừa trọng, tương đương nhà giam trói buộc tự do. Trong tư tưởng, hắn giác ngộ không đủ; trong lòng, hắn còn chưa hảo chuẩn bị.

“Thái tử làm gì khiêm tốn, thái độ làm người của thái tử, trầm rất rõ ràng, mau tiếp chỉ đi.” Hoa Ngạo Kiệt không cho là đúng nhìn Hoa Nguyệt Hàn, ngữ khí như ván đã đóng thuyền không cho đường sống quay về.

Hoa Nguyệt Hàn lộ ra một nụ cười khổ, gương mặt tuần tú vô song tấn hiển bất đắc dĩ. Hai chữ “Thái tử” vừa ra khỏi miệng, thánh chỉ này người không tiếp cũng phải tiếp, tiếp cũng phải tiếp, trong lòng ai thán mấy tiếng, nhưng cũng chỉ có thể nhận mệnh ở tại chỗ dập đầu, “Nhi thần tiếp chỉ, tạ ơn phụ hoàng ân điển.”

“Thái tử miễn lễ.”

“Tạ ơn phụ hoàng.”

Chỉ này hạ qua loa lại bá đạo, không để người lo lắng lại càng không cho ai cự tuyệt, mọi người còn chưa từ khiếp sợ hoàn hồn, Thái tử đã bị xác định.

Thấy Hoa Nguyệt Hàn đứng dậy, Hoa Ngạo Kiệt lại tiếp tục nói: “Tây Tương thái tử, công chúa lần đầu đến Nam Hiên quốc, liền do Thái tử phụ trách làm dẫn đường đi.”

“Nhi thần tôn chỉ.”

“Tương Dực cùng Thập Tứ hoàng muội đa tạ Hiên vương tỷ phụ thịnh tình khoản đãi.”

“Tây Tương Thái tử khách khí, này vốn là Nam Hiên quốc ta ứng địa chủ chỉ nghi làm hết sức, hướng chỉ trầm lại không muốn làm thất vọng tiếng “Tỷ phụ” trong miệng Tây Tương thái tử. Tốt lắm, nhân thoại việc nhà, đều nhập tòa đi.”

Ba người mỉm cười hạ thấp người, đều tự quay về chỗ.

Tiếng nhạc du dương lại vang lên, nhóm vũ cơ lấy dáng vẻ xinh đẹp đi vào trung ương, biểu diễn một điệu ca múa khác, kỹ thuật múa nổi bật, yển hội tiếp tục, ăn uống linh đình, dào dạt ra một không khí hữu hảo vui vẻ. Huyền Thanh cung

“Hàn Nhi, mẫu hậu đến tốt cùng phải như thế nào mới có thể làm người buông tay với y? Năm năm, người nhìn còn đoán không ra sao? Phụ hoàng người càng ngày càng sủng y, đau y, thương y, người không có cơ hội, cho dù có, cũng không có phần thắng.”

“Mẫu hậu yên tâm, Hàn Nhi vào năm năm trước đã hết hy vọng với Lục hoàng đệ, hiện tại hoàn toàn thâm nghĩ nhìn Lục hoàng đệ hạnh phúc.”

“Nếu như thế, người vì sao không chịu thú Tây Tương công chúa?”

“Một nữ tử xa lạ, ngài muốn con thú như thế nào?” Hoa Nguyệt Hàn ngữ khí thập phần ôn hòa, nhưng thái độ lại thập phần kiên quyết.

“Giữa người với người ai không phải từ xa lạ đến quen thuộc?”

“Mẫu hậu, cầu ngài không cần lại bức con.”

“Người cảm thấy là bản cung đang ép người sao? Người không biết người chân chính bức người là ai sao? Hàn nhi, người rút cuộc vì sao phải tra tấn chính mình như vậy? Người nếu đã quyết định buông tay, nên phóng hoàn toàn, còn muốn giữ lại gì sao? Người tự cho là có thể giấu diếm được người trong thiên hạ, trên thực tế, người căn bản cho tới bây giờ cũng chỉ là lừa mình dối người.” Lăng Lam lộ ra một bộ biểu tình vừa thất vọng vừa hận sắt không thể luyện thành thép.

“Mẫu hậu, ngài thật sự hiểu lầm con. Đối Lục hoàng đệ, con quả thật sớm hết hy vọng. Mẫu hậu, đừng nói này nữa, được không?” Hoa Nguyệt Hàn lộ ra chiêu bài tươi cười, lấy lòng trấn an nói.

“Hảo, bản cung không nói chuyện này với người nữa. Người hiện tại đã là Thái tử, rất nhanh sẽ có đại thần thượng tấu lập Thái tử phi, người không nguyện thú Tây Tương công chúa, hãy mau chọn người khác đi.”

“Mẫu hậu, ngài còn không hiểu Hàn Nhi sao? Hàn Nhi căn bản là không thèm để ý Thái tử vị này, làm sao sợ đại thần thượng tấu lập Thái tử phi?” Hoa Nguyệt Hàn có chút khinh thường nói.

“A! Hóa ra là vậy a, cho dù người có ngàn sai vạn sai cũng đều là ta dạy ra sai. Ta không nên giáo huấn người: ‘Quý trọng vật trước mắt, phú quý như mây bay, công danh như nước chảy’ này đó nói cũng vô dụng, ta hảo hảo hận a, thật sự hảo hảo hận.” Lăng Lam bộ dáng biết vậy chẳng làm, biểu tình biến hóa phong phú, thật là kỳ diệu.

Đáng tiếc Hoa Nguyệt Hàn không thèm nhìn, chỉ nghe hần nói: “Mẫu hậu, phép khích tướng đối con sớm mất hiệu lực rồi, hồi năm đó ta dứt khoát ra cung rèn luyện, ngài cũng nên rõ ràng.”

“Ừa, ta biết. Ta chỉ hận ta chính mình, vì sao không từ nhỏ giáo huấn người tranh danh đoạt lợi, tranh quyền đoạt thế như thế nào; tâm ngoan thủ lạt như thế nào, lục thân không nhận.”

“Mẫu hậu.”

“Cắt ngang ta làm chi, ta nói sai sao? Người nếu là ngục quân tử đệ tiện vô sỉ, sẽ không giống hiện tại gian ngoan mất linh như vậy, làm không tốt còn đoán mệnh làm quỷ, muốn ta người đầu bạc tiền người đầu xanh.”

“Mẫu hậu, ngài có phát hiện hay không, mỗi lần ngài dùng phép khích tướng, sẽ thực chợt dạ thay đổi xưng hô, không là “Bản cung” mà là “Ta”. ” Hoa Nguyệt Hàn buồn cười nhìn mẫu thân lộ nguyên hình.

“Người, người, người xú tiểu tử này, người là muốn chọc giận tử ta. Bản cung, đi?” Quỷ kế bị đưa con xuyên qua, dù là da mặt dày như Lăng Lam, cũng vẫn đỏ mặt.

“Mẫu hậu, con vẫn là thích ngài xưng hô là “Ta” hơn, “Bản cung”, từ này, đi hình dung mẫu hậu thiện lương xinh đẹp của ta có vẻ già.”

“Thôi, thôi, thôi, bớt vuốt mông ngựa cho ta.” Nói là nói như vậy, Lăng Lam vẫn là dùng từ “Ta”.

Thừa dịp không khí dần dần dịu đi hết sức, Hoa Nguyệt Hàn vội nắm chặt thời cơ, khoe môi vốn đang gờ lên nghiêm túc mím lại, “Mẫu hậu, con cam đoan với ngài, việc này tuyệt không nghiêm trọng như ngài tưởng tượng.”

“Như thế nào không nghiêm trọng? Phụ hoàng người hiện tại phong người làm Thái tử, chính là muốn người lộ cho hần xem rằng người đã giác ngộ, nếu người vẫn là thủy chung kiên trì không cưới, người chờ ăn không xong đâu.” Lăng Lam hung hăng trừng mắt nhìn đứa con liếc một cái.

“Có mẫu hậu ở đây, phụ hoàng sẽ không khó xử Hàn nhi.”

“Ai. Hàn Nhi, mẫu hậu là thay ngoại công người đến trả nợ, phụ hoàng người đối mẫu hậu càng nhân từ, mẫu hậu chỉ biết cảm thấy càng áy náy.” Lăng Lam than nhẹ một tiếng, vẻ mặt nháy mắt biến u buồn.

“Mẫu hậu, phụ hoàng chưa bao giờ trách ngài, ngài cần gì phải tự mình tra tấn chính mình.”

“Ta biết. Chính là bạn tốt của ta ngày xưa, Hoa Ngạo Kiệt sáng sủa, đơn thuần, tự phụ lại tiêu sái rất cuộc không trở lại được, đây đều là lỗi Lăng chúng ta a. Năm đó, nếu không phải tiểu vương gia sau lưng có Lăng thị bộ tộc chúng ta hỗ trợ, tiểu vương gia cho dù mưu phản, cũng sẽ không thuận lợi như vậy, mẫu hậu phụ hoàng người, bằng hữu, ân sư sẽ không phải chết thảm như vậy.” Chưa xốt chuyện cũ, nước mắt trong lòng tràn đầy thành dòng, chút bất tri bất giác, hai mắt thâm ứ.

“Mẫu hậu, ngài không sai.” Hoa Nguyệt Hàn đau lòng nhìn mẫu thân đáng thương, không tiếng động nắm tay nàng. Bởi vì hần biết, mẫu thân của hần, mặt ngoài thoát nhìn là quốc gia chi mẫu cao cao tại thượng, thực tế, nàng sống so với bất luận kẻ nào đều khổ hơn. Cuộc chiến tranh giành, mất đi thân nhân, bằng hữu không chỉ có một mình phụ hoàng hần, mẫu hậu hần cũng mất đi tất cả. Nhưng nàng lại dứt khoát

lưu tại bên người giết cha, bởi vì nàng biết, hần cùng nàng là giống nhau, thống khổ giống nhau, bi ai giống nhau, không thể nề hà giống nhau. Hần niệm cập tình ý ngày xưa, không giết nàng, như vậy nàng liền ở lại bên người hần, yên lặng bảo hộ hần, thay người nhà mình chuộc tội.

“Đứa nhỏ, thực xin lỗi, cho dù biết đó là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng ngươi, mẫu hậu vẫn là ích kỷ không ngừng dùng ngôn ngữ thương tổn ngươi, thực xin lỗi.”

“Ngốc mẫu hậu, ngài cũng không có nói sai a, đối mặt phụ hoàng, con quả thật không hề có phần thắng, nếu không có như thế, con làm sao chịu buông tha cho Lục hoàng đệ.”

“Mẫu hậu biết, ngươi là bởi vì mẫu hậu mới buông tha Lục hoàng đệ.”

“Mẫu hậu a, đứa con cũng không vĩ đại như vậy! Trước lúc ngài cầu con, con cũng đã quyết định buông tay rồi, bởi vì Lục hoàng đệ cũng không yêu nhi tử a. Người thường nghĩ rằng cố gắng đi qua hết thấy sẽ tốt thôi, lại không biết nói kỳ thật không thương chính là không thương, bất luận ngươi cố gắng như thế nào kết quả đều giống nhau.”

“Hàn Nhi.”

“Mẫu hậu yên tâm, thời gian là thuốc tiên chữa thương tốt nhất, thỉnh ngài tin tưởng con, con thật sự đã hoàn toàn buông tay.”

“Hàn Nhi. Mẫu hậu biết ngươi không thích nghe, nhưng Tây Tương công chúa thật là người không tồi, ngươi lo lắng nữa thì.”

“Đại thúc, ta nghe nói ngươi phải cùng Tây Tương công chúa gì đó thành thân, là thật sao? Ha ha ha. Chúc mừng ngươi a.” Huyết Anh cười lớn trực tiếp đá cửa xông vào, nhưng giây tiếp theo, coi như hóa đá.

Lăng Lam vội lau đi nước mắt chưa khô trên mặt, giống như chưa có gì phát sinh vui cười nói: “Huyết Anh, người tới vừa lúc, thay ai gia hảo hảo giáo huấn một cục gân ngu ngốc này một chút, cứ việc đánh, đánh cho tàn phế, ai gia quyết không bắt người đền tiền.” Lăng Lam không hổ là quốc gia chi mẫu, làm trò đùa giỡn, biểu tình trên mặt, thiết giả khó phân.

“ Hồn sự nữ ma đầu cũng sẽ khóc?” Huyết Anh giống như đang mơ thấp giọng, thanh âm không lớn không nhỏ, vừa lúc tất cả đều có thể nghe rõ.

Huyết Anh thật sự là.

Hoa Nguyệt Hàn bất đắc dĩ lắc đầu.

Lại nhìn mặt Lăng Lam che kín mây đen, chỉ kém không thi triển Sư tử rống đuổi người.

Hoa Nguyệt Hàn hợp thời lôi kéo Huyết Anh ra ngoài điện, “Huyết Anh, ta không muốn kết hôn Tây Tương công chúa, đi ra ngoài sẽ giải thích với ngươi.”

“Á? Vì cái gì không cưới? Chẳng lẽ đại thúc ngươi còn chưa đối Tiểu ca ca ta hết hy vọng? A ——” Huyết Anh giận quát to một tiếng, tránh tay Hoa Nguyệt Hàn, trợn mắt lên chất vấn nói: “Ngươi còn muốn giành Tiểu ca ca với ta? Ngươi nói, đến tốt cùng có phải hay không? Có phải hay không?”

“Không thể nào, ta đi ra ngoài sẽ giải thích với ngươi.”

“Không cần. Ta không thích nghe đại thúc giải thích, đại thúc là kẻ lừa đảo.”

“Huyết Anh ——”

Không biết khi nào, Lăng Lam đã thành người xem kịch miễn phí, vẻ mặt nàng cười gian nhìn hai người đã hoàn toàn bỏ qua nàng đang tồn tại, trong đầu, một ý niệm thú vị đang từ từ trôi lên mặt nước.

“Đại thúc là kẻ lừa đảo, đại lừa đảo, ta tuyệt đối sẽ không đem Tiểu ca ca tặng cho ngươi.”

“Hảo, hảo, Tiểu ca ca là của ngươi, không cần tặng cho ta.” Hoa Nguyệt Hàn thực bất đắc dĩ thuận miệng tiếp ứng.

“Ân? Đại thúc ngươi như thế nào đột nhiên biến biết cách đáp lễ như vậy?”

Hoa Nguyệt Hàn cái trán rớt xuống hắc tuyến, “Là cảm kích thức thời.”

“Chắc là vậy.”

“Hảo, chắc vậy.” Hoa Nguyệt Hàn cực độ bất đắc dĩ vừa dụ vừa kéo Huyết Anh ra cửa điện.

49. Chương 49

Thật vất vả chờ tiệc tối chấm dứt, Lãnh Thiên Cương cùng Hoa Ngạo Kiết trở lại Hiên Dương điện.

Khi đẩy cửa tấm điện ra, chỉ thấy hai bé con dựa lưng vào nhau, quần áo mở phân nửa, ánh mắt mê ly nhìn ngoài cửa sổ, còn hay phát ra một hai tiếng cười khê ă ỷ, rõ ràng một bức tranh mỹ nhân tùy ý lười nhác say rượu.

“Ngân Nhi, người đã uống rượu?”

“Vũ Nhi, người lại trộm uống rượu?”

Hai người trăm miệng một lời, bước nhanh về phía bảo bối, ôm vào trong lòng.

Lãnh Thiên Cương cởi áo khoác, bọc lấy Lãnh Thiên Vũ bế lên, đã Lãnh Thiên Vũ bị trói buộc bất mãn nói thầm, nhưng vô lực tránh đi. Mà Hoa Ngạo Kiết thân là chủ nhân tấm điện, hiển nhiên so với Lãnh Thiên Cương có ưu thế hơn, chỉ thấy Hoa Nguyệt Ngân sớm được đặt lên long sàng, cũng dùng áo ngủ bằng gấm che đậy nghiêm kín.

“Đi đây.”

“Đi thông thả.”

Hai người ngữ khí thản nhiên, ai cũng vô tâm tư để ý tới ai, đơn giản chỉ là tiếp đón chào hỏi.

“Phụ hoàng. Nóng.” Hồi lâu, Hoa Nguyệt Ngân nhỏ giọng nói, bắt đầu giãy dụa muốn thoát ly khỏi gông cùm xiềng xích của cái áo ngủ bằng gấm.

“Về sau còn dám uống rượu không?” Thanh âm không uẩn không hỏa, nhưng bàn tay to vẫn nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang quơ lung tung giãy khỏi áo ngủ gấm kia, không có chút ý định buông ra.

“Không được. Nóng. Phụ hoàng. Khó chịu.” Hoa Nguyệt Ngân lắc lắc đầu, đôi mắt đang say rượu khép hờ có chút mê mông, Hoa Nguyệt Ngân như vậy, làm cho người ta như si như túy, xem như thế nào cũng không đủ!

Bé con sớm chiều làm bạn, giờ phút này động lòng người như thế, Hoa Ngạo Kiết chỉ cảm thấy hạ phúc căng thẳng, dục vọng từ trong bụng bốc lên, khoảnh khắc cả người khô nóng.

“Phụ hoàng. Buông ra. Ta nóng.”

Hoa Ngạo Kiết tự giễu cười, bản thân từ khi nào trở nên không có định lực như thế? Buông tay ra, cũng thay bé cởi đi áo ngủ trên người.

“Được chưa?” Không thể không cưỡng chế dục hỏa, Hoa Ngạo Kiết ôn nhu hỏi.

“Ân.” Hoa Nguyệt Ngân thoải mái thấp giọng, nhưng tay nhỏ bé không an phận, lại bắt đầu ra sức kéo kéo y phục đang mặc.

“Ngân Nhi, người làm cái gì?” Hoa Ngạo Kiết cả kinh, vội dè lại cánh tay đang lung tung kéo quần áo của y.

“Vẫn là nóng.” Hoa Nguyệt Ngân giống như ủy khuất cắn môi dưới, khuôn mặt vì say mà ửng hồng nói không nên lời kiều mỹ, yêu dã.

“Tiểu yêu tinh ma nhân.” Hoa Ngạo Kiết sủng nịch cười khở, một tay chế trụ cánh tay quơ lung tung của y, một tay thuần thục bỏ đi quần áo trói buộc y.

Đột nhiên cảm giác mát mẻ ập tới làm cho Hoa Nguyệt Ngân co rúm lại, có lẽ là bởi vì uống rượu, toàn thân y đều một màu hồng dị thường điểm lệ, đôi môi hé mở hiện lên màu hồng nhuận đẹp đẽ, trên gương mặt càng ngày càng đỏ đậm khiến cho y thoát nhìn giống trái táo chín mê người.

Không phải lần đầu tiên xem tiểu tử kia trần truồng, lại vẫn làm cho Hoa Ngạo Kiết nhìn không chuyển mắt. Cúi đầu, nháy mắt hạ xuống một nụ hôn sâu.

Nụ hôn cơ hồ cướp đoạt hô hấp của bé, cường thế bao trùm trên đôi môi đỏ tươi hé mở của bé, phản phúc luân phiên góc độ hôn sâu, có khi lộ hiện ra đầu lưỡi hồng nhạt mang theo hương vị, thẳng đến hô hấp không xong, đôi môi buông ra, chậm rãi tạo ra chỉ bạc tinh tế.

“Ngân Nhi.” Đầu lưỡi khẽ liếm môi Hoa Nguyệt Ngân, ngón tay ôn nhu chạy khắp nơi trên thân thể y.

“Ân.” Phát ra rên rỉ giống như mèo con, Hoa Nguyệt Ngân theo bản năng đưa tay ôm lấy cổ Hoa Ngạo Kiết, cũng theo bản năng cong người đẩy tử càng muốn âu yếm nhiều hơn.

Loại hành động mời gọi này, đánh tan lý trí vốn là rất thừa thớt bạc nhược đến gần như không có của Hoa Ngạo Kiết. Hắn nâng mặt Hoa Nguyệt Ngân lên, đôi mắt bảy màu say lơ dờ mông lung hỗn loạn một tia thủy khí, tuyệt sắc dung mạo ngay cả tinh linh cũng không thể so sánh giờ phút này càng động lòng người. Cúi đầu lại hôn lên đôi môi thủy nộn đỏ tươi của y, từ đơn giản liếm liếm đến hôn sâu hút vào, đầu lưỡi giữa hai đôi môi giao triền cho đến khi hiện ra màu sắc kiêu diễm, lúc cảm giác thiên hạ dưới thân phát ra tiếng thở gấp bất lực, mới lưu luyến rời đôi môi, đưa lưỡi liếm liếm không kịp nuốt, nuốt bọt trong suốt tràn đầy cổ.

50. Chương 50

“Phụ hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân có chút bất an vắn vẹo hạ thể, lại không biết, loại hành động này càng thêm kích thích dục vọng của nam nhân.

“Ngân Nhi ngoan, đừng nhúc nhích.” Lúc nói chuyện, cũng hôn dày đặc tỉ mỉ lên hai má bé, cái trán, lần xuống chuyển qua bên tai, khẽ cắn liếm nhẹ, hô hấp nóng rực phun vào lỗ tai bé: “Ngân Nhi, bảo bối của phụ hoàng.” Dẫn mặt vào cổ bé, hơi thở ngọt ngào, ngón tay lại một khắc không ngừng dao động trên da thịt nhẵn nhụi của bé, cảm thụ xúc cảm tuyệt vời.

Chỉ một cái chớp mắt, đôi môi lại chuyển xuống dưới, tinh tế mật mật hôn không ngừng cổ, ngực, xương quai xanh cùng với hồng quả trước ngực.

“A ân.” Khi Hoa Ngạo Kiết ngậm một viên hồng quả trước ngực y vào miệng, tinh tế liếm hút, Hoa Nguyệt Ngân phát ra một tiếng than nhẹ có chứa hương vị ngọt lành.

Giống như được cổ vũ, Hoa Ngạo Kiết càng ra sức quét qua liếm nhẹ hồng quả trước ngực y, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve đột khởi đỏ tươi bên kia.

“Cáp ân.” Nơi mẫn cảm bị cẩn thận âu yếm, khoái cảm ngọt ngào nhanh chóng dâng lên, Hoa Nguyệt Ngân cúi đầu rên rỉ ra tiếng, lông mi thật dài hơi hơi rung động.

Vừa lòng nhìn bé con trong lòng vì mình vuốt ve mà bất an vắn vẹo, thở dốc, ngừng đầu làm cho cổ xinh đẹp vẽ ra đường cong duyên dáng nhất, gương mặt tuấn mỹ của Hoa Ngạo Kiết càng thêm ôn nhu đa tình. Môi rời đi hồng quả, một đường hôn xuống, đầu lưỡi chậm rãi vẽ loạn mỗi một tắc da thịt trên người y, ngón tay ôn nhu khẽ vuốt phân thân khéo léo ngừng đầu.

“A.” Nơi yếu ớt lại rất mẫn cảm bị cầm lấy, da tay thô ráp tiếp xúc hơi động lên, Hoa Nguyệt Ngân nhin không được ngẩng mặt, một tiếng thét kinh hãi.

Hoa Ngạo Kiết một tay thuần thực kỹ xảo cao thấp trên đùa, vuốt ve phân thân khéo léo của Hoa Nguyệt Ngân; một tay đưa đến cánh tay y, mềm nhẹ vuốt ve. Khi ngón tay hắn hướng vào u huyệt, thân thể Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên cứng đờ.

“Ngân Nhi.”

“Phụ hoàng, ta. sợ.” Kiếp trước đêm đó lưu cho Hoa Nguyệt Ngân tư vị đau đớn Hoa Nguyệt Ngân vẫn không quên, hiện tại bị Hoa Ngạo Kiệt ôm, y cảm thấy thoải mái rồi lại theo bản năng sợ hãi.

“Đừng sợ, ngoan, thả lỏng.” Phân thân bị Hoa Ngạo Kiệt ngón tay cùng môi an ủi, đầu lưỡi vờn quanh đỉnh khéo léo đáng yêu tùy ý hút lấy, cảm giác tuyệt vời làm cho Hoa Nguyệt Ngân theo bản năng vận vẹo thân thể, hòa theo Hoa Ngạo Kiệt.

51. Chương 51

“A.” Mẫn cảm ngây ngô chưa kéo dài bao lâu liền tới điểm giới hạn, Hoa Nguyệt Ngân đột nhiên cong người dậy, thất thanh thét chói tai, một cổ bạch trọc dâng lên bắn ra, phóng thích cả vào miệng Hoa Ngạo Kiệt.

Vừa lòng nhìn thấy thiên hạ dưới thân đỏ mặt không thôi, đôi mắt khê mở, Hoa Ngạo Kiệt phun ra chút dịch của Hoa Nguyệt Ngân thoa đầu ngón tay, chậm rãi hướng vào nhấm chắt u huyết của y, gây tiểu cục hồng nhạt non mềm, có chút gian nan với vào một ngón tay, chạm đến nội bích của y, tìm kiếm điểm đột khởi mẫn cảm.

“A. Phụ. Hoàng.” Hoa Nguyệt Ngân căng thẳng thân thể, hai tay nắm chặt sàng đan dưới thân, thanh âm cực kỳ run rẩy.

“Ng Sloan, thả lỏng, ta sẽ cho ngươi thực thoải mái.” Nói xong, Hoa Ngạo Kiệt thu hồi ngón tay, ôm lấy thất lưng Hoa Nguyệt Ngân, tách hai chân y ra, chỗ tư mật hoàn toàn lộ ra, Hoa Nguyệt Ngân xấu hổ vội nhắm mắt lại.

Đầu lưỡi liếm da thịt mềm mại trên đùi, ngón tay cẩn thận nhẹ nhàng đẩy mạnh vào u huyết, bốn phía không ngừng ấn xoa, kiên nhẫn cùng đợi cục hoa chậm rãi giãn ra. Hoa Nguyệt Ngân hơi thở hỗn loạn, không tự chủ được phát ra rên rỉ tinh tế.

“Ngô.” Hai đùi bị vuốt ve cùng cảm giác trên tất cả cảm quan của cơ thể, Hoa Nguyệt Ngân bản năng mở mắt ra, buộc chặt thân thể, cảm thụ được ma sát khác thường cuộn cuộn trong cơ thể.

“Ngân Nhi Sloan, thả lỏng.” Thanh âm trầm thấp dịu dàng trấn an bên tai Hoa Nguyệt Ngân, hồng quả vốn là dị thường mẫn cảm lại bị ngậm lấy kích thích suy yếu dị cảm, với trượt dịch bôi trơn, ngón tay Hoa Ngạo Kiệt chậm rãi xoay tròn trong cơ thể y, tìm kiếm một chút thần bí. Nội bích mềm mại, kẻ khác mất hồn.

Đột nhiên, đầu ngón tay dừng tới một đột khởi.

Hoa Nguyệt Ngân lập tức toàn thân đại chấn, thân thể bắn lên về phía trước, khoái cảm khiến kẻ khác hít thở không thông tức khắc thổi quét toàn thân.

Hoa Ngạo Kiệt biết tìm đúng chỗ rồi, lại thêm một lỏng tay, ngón tay không ngừng chạm nhẹ vào đột khởi trong cơ thể y, thẳng đến cảm giác ngón tay lỏng ra, lại thêm một lỏng tay, mà tay kia không ngừng chà xát phân thân khéo léo của y.

“Ân. Phụ hoàng. Ngô ân.” Trong miệng nửa khép phát ra tiếng ngân khê dịu dàng, Hoa Nguyệt Ngân từ từ nhắm hai mắt, sớm bị lạc trong *** mãnh liệt như thủy triều, chỉ có thể cảm lấy sàng đan dưới thân thở dốc rên rỉ.

Hoa Ngạo Kiệt ngậm lấy vành tai mẫn cảm của y, nhẹ nhàng nếm thử, đầu lưỡi vờn nhẹ nhàng liếm tai y, tiếng nói ả ả *** tiếng được tiếng không nhẹ gọi vào lỗ tai y : “Ngân Nhi.”

Bé con nghe tiếng mở mắt ra, đôi mắt bảy màu một mảnh mê mông, càng tăng thêm vài phần gợi cảm.

Hoa Ngạo Kiết nhện không được lại nhẹ hôn lên đôi môi đỏ tươi của Hoa Nguyệt Ngân, tình cảnh này, dục vọng cực nóng của hắn rốt cuộc không thể chờ đợi, ngón tay hắn rút ra khỏi u huyệt, thắt lưng đẩy một cái, hoàn toàn đem phân thân nóng rực của mình đi vào thánh địa khát vọng đã lâu kia.

“A. Đau.” Nội bích bị giãn cảm giác áp bách rõ ràng, làm cho Hoa Nguyệt Ngân cuồng loạn lắc đầu, sợi tóc đen bóng tán loạn trên gối.

“Ngân Nhi ngoan, lập tức tốt lắm.” Hoa Ngạo Kiết có chút đau lòng áp thân hình bé đừng vịn vịn, chậm rãi chuyển động, đỡ lấy cả vai bé, hôn lên xương quai xanh của y.

Phân thân không ngừng va chạm u huyệt của Hoa Nguyệt Ngân, huyết khẩu giao nhau bị vô tận lật tới lật lui “Đau, đau quá. Phụ hoàng. Từ bỏ, đau quá. Từ bỏ.” Hoa Nguyệt Ngân bắt lực thốt lên cầu xin, nước mắt không ngừng chảy qua hai má, thân mình hoàn toàn không phải do y làm chủ, chỉ có thể theo tiết tấu cuồng loạn run rẩy, đau đớn giống như vĩnh viễn không có cuối cùng.

“Đừng khóc.” Cảm thụ được ẩm áp mềm dẻo bao vây lấy, Hoa Ngạo Kiết đau lòng hôn lên mỗi một giọt lệ châu từ hốc mắt y chảy xuống.

“Phụ hoàng. Ta đau. Đau quá.” Thanh âm dần dần nức nở.

“Ta biết, nhưng mà Ngân Nhi, ta đã đừng không được rồi, cho nên đừng khóc, đừng khóc.” Hoa Ngạo Kiết cố gắng giảm sức tiến lên của dục vọng, thả chậm tốc độ, va chạm chậm rãi, kiên nhẫn đợi thiên hạ dưới thân thả lỏng, thân thể mềm mại có thể hoàn toàn nhận hắn.

“Ngô ân.” Đau đớn hòa cùng cảm giác ma túy, tựa hồ có gì đó đang chậm rãi tích tụ lại, làm cho y lâng lâng như bước vào đám mây, chờ mong.

Phát giác bé biến hóa, Hoa Ngạo Kiết đột nhiên đẩy nhanh hơn tiết tấu luật động. Đem hai người đẩy lên thẳng đỉnh núi.

“A. Ân.” Rên rỉ mảnh mai theo từng đợt sóng khoái cảm không ngừng tràn ra từ môi Hoa Nguyệt Ngân.

“Ngân Nhi. Ngân Nhi của ta.” Hoa Ngạo Kiết tiến công càng lúc càng nhanh, thân thể mãnh liệt va chạm .

“Cáp ân.” Càng ngày càng mãnh liệt khoái cảm làm cho Hoa Nguyệt Ngân hoảng hốt, y ôm sát cổ Hoa Ngạo Kiết, Hoa Ngạo Kiết buông ra một tay đang ôm thắt lưng y an ủi phân thân của y, rất nhanh, khoái cảm song trọng làm cho y cảm giác giống như bị cuốn vào sóng biển cao thấp quay cuồng.

“A a.” Cảm giác tê dại kịch liệt lan rộng toàn thân. Va chạm cực nóng mạnh mẽ lao vào, một dòng nóng bỏng dâng lên từ nơi sâu thẳm. Cảm giác bùng cháy ở chỗ sâu trong thân thể nháy mắt khuếch tán, lan ra cảm giác tê dại, chất lỏng bạch trọc phun ra dính vào chỗ kết hợp của hai người, theo vòng trắng nõn rơi xuống.

“Ngân Nhi.” Cúi đầu, chỉ thấy bé nhắm mắt lại, trên mặt nước mắt ẩm ướt, cũng không nhúc nhích, chỉ là nhẹ nhàng thở.

Hoa Ngạo Kiết sủng nịch in một cái hôn lên trán y, mềm nhẹ ôm lấy y, đi vào dục trì, hảo hảo thay y vệ sinh thân thể, lại ôm về giường.

Lấy ra bình dược, thật cẩn thận đem thuốc mỡ mát mát vẽ loạn trên u huyệt sưng đỏ, mềm nhẹ kiên nhẫn, cho đến khi huyết khẩu đủ trơn, mới đưa tay vào, đem càng nhiều thuốc mỡ vào u huyệt của y, vẽ loạn vào nội bích bị thương sưng đỏ.

“Ngô.” Thuốc mỡ lành lạnh tan đến miệng vết thương sưng đỏ nóng thoải mái vô cùng, Hoa Nguyệt Ngân rên rỉ rất nhỏ, nhưng cũng không có dấu hiệu chuyển tỉnh.

Toa dược xong, lại mềm nhẹ hôn lên trán y, nhẹ giọng nói: “Ngủ ngon, bảo bối của ta, chúc người có giấc mơ đẹp.” Nói xong, tay chân mềm nhẹ ôm cả người y vào trong ngực, chậm rãi nhắm hai mắt lại.

52. Chương 52

Trời còn chưa sáng, cuộn mình trong lòng Hoa Ngạo Kiết, Hoa Nguyệt Ngân liền chậm rãi mở đôi mắt lưu quang tràn đầy, nhẹ nhàng muốn tránh khỏi Hoa Ngạo Kiết ôm ấp, lại bị hắn ôm càng chặt.

“Làm sao vậy, Ngân Nhi?” Bị đánh thức, Hoa Ngạo Kiết nhẹ nhàng hôn một cái lên đỉnh tóc của y.

“Đau.” Hạ thân truyền đến từng trận đau đớn cùng với phần eo truyền đến đau nhức, làm cho Hoa Nguyệt Ngân khẽ nhíu mày.

“Thực xin lỗi, làm đau người.” Nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt bé tinh xảo tuyệt mỹ, đáy mắt là tràn đầy ôn nhuận sủng nịch cùng đau lòng, “Tối hôm qua giúp người thoa được, rất là sung, cần tuyên thái y đến xem qua không?”

“Không cần.” Hoa Nguyệt Ngân kiên quyết lắc lắc đầu, mặt nhất thời hồng nhưng quả cà chua.

Nơi tư mật vậy, như thế nào có thể để ngoại nhân nhìn thấy? Phụ hoàng là ngu ngốc. Hoa Nguyệt Ngân không khỏi trong lòng oán giận, rồi lại ngượng ngùng không nói ra.

“Ngân Nhi đêm qua vì sao uống rượu?” Nếu nói là bị kẻ dở hơi Lãnh Thiên Vũ kia dụ dỗ, hắn cũng không tin tưởng. Cá tính tiểu tử kia hắn hiểu nhất, trừ phi chính y nghĩ muốn uống, nếu không không ai làm gì được y.

“Y Lan.”

“Y Lan?” Cái tên đã lâu, là nỗi đau vĩnh viễn trong lòng tiểu gia hỏa, cũng là cây kim vĩnh viễn không thể hủy diệt trong lòng hắn. Hắn hiểu được địa vị chủ nhân cái tên này trong lòng tiểu tử kia, cho dù để lại cho tiểu tử kia chỉ có thương tổn, tiểu tử kia vẫn là không thể hoàn toàn quên hắn.

“Phụ hoàng, Y Lan hắn không có vứt bỏ ta, hắn cho tới bây giờ đều không vứt bỏ ta, nếu ta có thể tin tưởng hắn một chút nữa, hắn sẽ không. Sẽ không.” Hoa Nguyệt Ngân lâm vào tự trách thật sâu, ngữ khí nghẹn ngào, lệ cũng đã chảy xuống.

“Đừng khóc, nói cho phụ hoàng đã xảy ra chuyện gì?” Đưa tay nhẹ lau đi nước mắt nơi khóe mắt bé, gắt gao ôm bé vào trong lòng.

“Thiên Vũ cũng tới từ cùng nơi với ta, hai năm trước, hắn bị xe tông, chờ khôi phục ý thức, linh hồn đã chạy vào cơ thể Đông Li quốc Thất hoàng tử. Khi ta hỏi hắn có biết Y Lan không, hắn có vẻ giật mình lại hưng phấn. Sau đó hắn nói cho ta biết, 14 năm trước trận hỏa hoạn một trong những mê án không thể phá giải kia, bất luận đang học trung học hay là vào đại học, đây đều là đề tài nói chuyện của các bằng hữu trà dư tửu hậu, nhưng làm cho người ta tối cảm thấy hứng thú vẫn là thầy thuốc si tình Y Lan, không để ý tánh mạng nhảy vào thực nghiệm lâu bị đại hỏa bao quanh, ảnh chụp bị người đè xuống đất, tuy rằng chụp mơ hồ, trên cơ bản ngay cả diện mạo cũng thấy không rõ lắm, nhưng cái tên Y Lan này lại sâu nhập lòng người, trước sau làm cho người ta không thể quên si của hắn tình của hắn.”

“Phụ hoàng, Y Lan hắn không có vứt bỏ ta, hắn nếu vứt bỏ ta sẽ không trở về tìm ta, hắn không vứt bỏ ta, là ta hiểu lầm hắn, là ta hiểu lầm hắn.” Hoa Nguyệt Ngân vùi đầu vào trong ngực Hoa Ngạo Kiết, nước mắt không dừng được tuôn ra.

“Đừng khóc, Ngân Nhi, hết thấy đều là quá khứ, đừng khóc.” Hoa Ngạo Kiết nhẹ giọng an ủi, một chút một chút vỗ nhẹ lưng y, tựa như an ủi mèo con bị thương.

“Đều là ta sai, ta vì cái gì không tin hắn.”

Hoa Ngạo Kiết nâng đầu Hoa Nguyệt Ngân trong lòng lên cùng mình nhìn thẳng, đưa tay lau đi nước mắt của y, nói: “Ngân Nhi ngoan, hết thấy đều là quá khứ, Y Lan chính là trí nhớ kiếp trước của người, hiện tại chúng ta cùng nhau chôn dấu hắn hoàn toàn là tốt rồi, làm cho hắn trở thành quá khứ vĩnh viễn qua đi, được không?” Ngữ khí ôn nhu, hơn nữa ánh mắt sủng nịch đa tình, chỉ ngóng nhìn y, chỉ nhìn chăm chú vào y, Hoa Nguyệt Ngân cơ hồ gật đầu đáp ứng.

Trong đầu một mảnh hỗn loạn, Hoa Nguyệt Ngân lung tung lắc đầu, thấp giọng nói: “Phụ hoàng, Y Lan rất quan trọng, ta không thể không nhớ hần.”

“Y Lan rất trọng yếu, vậy phụ hoàng thì sao? Phụ hoàng không quan trọng sao?”

“Phụ hoàng đương nhiên quan trọng.” Hoa Nguyệt Ngân ngay cả lo lắng cũng không liền thốt ra.

“Vậy phụ hoàng cùng Y Lan, nếu chỉ có thể lựa chọn một, Ngân Nhi chọn ai?”

“ ”

“Chọn ai?” Thanh âm vẫn ôn nhu như cũ, lại có thêm chút kiên trì.

“Ta không cần chọn.”

“Nhất định phải chọn.”

“ ”

“Ngân Nhi chỉ có một trái tim, phải đồng thời chia sẻ hai người như thế nào?” Từ từ thở dài, trên mặt Hoa Ngạo Kiệt có bất đắc dĩ cùng phiền muộn ân ẩn.

“ Phụ hoàng. Thực xin lỗi, thực xin lỗi. ”

“Đừng nói thực xin lỗi, Ngân Nhi nguyện ý đem bản thân giao cho phụ hoàng, đó không phải là chứng minh tốt nhất thoát khỏi bóng ma Y Lan gây cho ngươi sao? Hiện tại vì sao còn muốn vậy mình trong áy náy?”

“Nhưng mà phụ hoàng, Y Lan đã chết, hần là ta hại chết.”

“Ngân Nhi, này cũng không phải ngươi sai.”

“Không, đây là ta sai, nếu lúc ấy ta có thể tin hần thêm một chút, nếu ta có thể kiên trì chờ hần trở về, hần sẽ không nhìn thấy thi thể của ta lại ho ra máu không ngừng, buồn bực mà chết . Là ta hại chết Y Lan, là ta. ”

“Đó cũng không phải lỗi của Ngân Nhi, mỗi người đều phải trải qua sinh lão bệnh tử.”

“Hần vốn có thể sống lâu thêm một chút, hần còn có tương lai tốt, ta biết, hết thảy đều là ta làm hại.” Tự trách sâu sắc cùng áy náy tràn đầy làm cho Hoa Nguyệt Ngân hồi hận không thôi. Lúc trước, vẫn hận hần, bản thân đúng là ngu ngốc không rõ đầu rõ đuôi.

“Ngân Nhi, so với ngày ngày đối mặt thống khổ người yêu đã qua đời, không bằng đi theo hần, kỳ thật có đôi khi chết so với còn sống còn hạnh phúc hơn. Nếu giờ phút này Ngân Nhi không ở bên phụ hoàng, phụ hoàng nhất định sống không bằng chết.”

“Phụ hoàng. ”

“Ngân Nhi, Y Lan nhất định cũng không hy vọng nhìn thấy ngươi vì hần khổ sở, đúng không?”

“Nhưng mà. ”

Hoa Ngạo Kiệt sét đánh không kịp bưng tai cúi đầu dùng nụ hôn ngăn y nói, trần trọc quán quanh. Ôm y gắt gao vào trong ngực, thanh âm kiên định nhẹ nhàng vang lên: “Ngân Nhi, buông tha bản thân đi , chuyện kiếp trước sớm đã qua đi, ngươi của kiếp này, không phải Nguyễn Dực, mà là Hoa Nguyệt Ngân của ta.”

“ Ta là Hoa Nguyệt Ngân của phụ hoàng.”

“Đúng. Ngươi là Hoa Nguyệt Ngân của ta. Nhớ kỹ, từ giây kế tiếp về sau, ngươi của kiếp này, trong mắt trong lòng chỉ có thể có ta, chỉ có thể nghĩ về ta, ta rất ích kỷ, tuyệt không cho phép ngươi nghĩ đến bất kỳ ai ngoại trừ ta; tương tự, trong mắt trong lòng của ta cũng chỉ sẽ có ngươi, chỉ biết nhớ ngươi, vĩnh viễn cũng sẽ không rời ngươi đi.”

“Phụ hoàng. ” Hai tay lặng lẽ ôm lấy lưng hần, đồng dạng ôm chặt lấy hần, “Vĩnh viễn sẽ không rời Ngân Nhi đi?”

“Vĩnh viễn sẽ không.”

“Vẫn sẽ bên Ngân Nhi?”

” Vẫn sẽ bên Ngân Nhi.”

“Mãi mãi?”

“Mãi mãi.”

Chính văn hoàn

53. Chương 53: Phiên Ngoại 1

Nhân bỉ nhân khí tử nhân

[Theo ta thì là Sống vẫn khá hơn chết => chém đại ==)]

Cung điện xa hoa, hoa viên xinh đẹp, thiếu niên ngủ say hồi lâu bên dòng suối trong suốt chậm rãi mở mắt ra, khởi động thân thể nhu nhược của hắn, trong nước chiếu ra ảnh ngược, hai mắt thâm thúy trong vắt tràn ngập mờ mịt, ngũ quan xinh xắn xứng với da thịt tinh tế non mềm, giống như búp bê sứ trắng được tỉ mỉ tinh tế khắc nên.

“Tiểu thí hài ngoan, nói cho ca ca đây là chỗ nào a?” Bên tai vang lên một tiếng nói thanh thúy ngọt ngào, thiếu niên kinh ngạc nhìn bốn phía nhìn chung quanh một vòng, cảnh sắc hoàn toàn lạ lẫm, trừ bỏ hắn, cũng không có ai khác?

Nghiêng người, nhìn thấy phản chiếu trong nước, thiếu niên ôm một tia hy vọng cuối cùng làm ra mấy động tác kỳ quái với người trong nước, chỉ nghe hắn rống lên một tiếng: “Oa đùa hả!” Lập tức thiếu niên đứng lên, hai tay chống nạnh, ngửa cao đầu, đối với không trung xanh thẳm hùng hùng hổ hổ nói: “Tặc lão Thiên kia, người cho dù muốn ta tá thi hoàn hồn, cũng tìm một cái xác khá chút a! Này, này, cái này gọi là chuyện gì a. Ta đường đường một thanh niên năm tư đại học, trụ cột tương lai của quốc gia, nguyên bản đáng về cao lớn uy mãnh, ngọc thụ lừng phong, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, khí vũ bất phàm, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, hiện tại lại biến thành tiểu thí hài chưa dứt sữa, Tặc lão Thiên, người sao lại phụ lòng ta như thế?” Tuy rằng giờ phút này cực độ phỉ nhổ thân thể mình, nhưng việc cấp bách bây giờ cũng không phải so đo mấy cái đó, hắn trước hết phải hiểu được mình đang ở triều đại lịch sử nào? Đáng thương thành tích lịch sử của hắn luôn tầm tầm mà qua, hiện tại mới sâu sắc cảm nhận được thầy lịch sử đọc thần chú nhắc đi nhắc lại là quan trọng đến mức nào. Đáng tiếc, trơ mắt đã hồi tiếc không kịp !

TMD, còn ai xui hơn ta, hảo tâm cứu con chó, lại đánh mất sinh mệnh.

Người ta bỏ mệnh thì đầu thai, hắn ngược lại, trực tiếp xử lý vượt cấp, thân thể cũng đã có sẵn.

Người ta Hạng Thiếu Long xuyên không không chỉ có thể làm đại anh hùng danh tiếng vang dội, lại tọa hưởng tề nhân chi phúc, cưới hai người vợ Đình Phương cùng Cẩm Thanh. Đến phiên Kì Ngọc hắn đây xuyên không sao lại biến thành thể này mà? Tay nhỏ chân nhỏ, vừa thấy đã biết chả đánh đấm gì được, đòi làm anh hùng thú hai thì tử, không bị bắt nạt đã nên trộm vui mừng rồi.

Hắc! Kì Ngọc a Kì Ngọc, ta nói người sao lại không tiền đồ như vậy mà? Không đánh đấm thì còn có thể dùng não mà, người đường đường thanh niên năm tư, một phần tử tri thức hiện đại, hắn là vâng theo nguyên tắc “Vũ lực không giải quyết được vấn đề” rồi! Không làm đại anh hùng người còn có thể làm một người trí tuệ a! Ha ha ha! Cổ đại, ngôi nhà thứ hai của ta, một thể hệ trí giả sắp sửa sinh ra đây! Ha ha ha!

Hả, đi lâu như vậy, vẫn là quay về chỗ cũ ?

TNND, nơi hỗn đản này chắc là một cái mê cung.

Ách? ? Tóc vàng? ? Không nên là người Mỹ đi? ?

Đắc, là ai cũng tốt, hỏi đường trước, rồi đi nơi quý quái này rồi nói sau.

Tâm động không bằng hành động, chỉ thấy Kì Ngọc vừa chạy về phía nam tử tóc vàng cách đó không xa, vừa mỉm cười la lớn: “Hello! Nice to meet you! Could you tell me where is it here?” (Xin chào! Rất vui được gặp anh! Anh cho tôi biết đây là đâu được không?)

Nam tử quay đầu lại, mái tóc màu vàng dài đến thắt lưng vẽ lên một đường cong duyên dáng, đôi mắt xanh như biển sâu thâm thúy mê người bình tĩnh không gợn sóng, dưới cái mũi cương nghị thẳng thắn là đôi môi gợi cảm. Khuôn mặt tuấn suất, thể trạng cao ngất to lớn, khí chất thần bí cao quý, làm cho Kì Ngọc nhìn ngây ngốc.

Đến gần, khuôn mặt tuấn suất hơi hơi nở một nụ cười nhẹ tựa tiếu phi tiếu, đôi môi khêu gợi chuyển qua bên tai Kì Ngọc, hơi thở như có như không phất vào lỗ tai hắn, nhẹ giọng trêu tức nói: “Nước miếng chảy xuống rồi kìa.” Tiếng nói trầm thấp mà giàu có từ tính thuần hậu vô cùng, tựa hồ có thể câu hết mọi người hồn phách đi.

Kì Ngọc khuôn mặt tươi cười cứng đờ, vội vàng thay biểu tình nghiêm túc.

Hít hít hít. Vội hít nước miếng sắp chảy đến khoe miệng trở về.

Nhìn diện mạo này xem, nhìn thân thể này một cái đi, nghe thanh âm này một chút, đây mới là cái xác hoàn mỹ trong lòng ta nha! Vì sao? Vì sao cái xác này cố tình không phải của ta? Vì sao? Rốt cuộc vì sao? Rốt cuộc là vì sao nột? Ai.

Trong ánh mắt ao ước không khỏi tiếc nuối, không khỏi tiếc hận.

Nhìn thấy bộ mặt thiên hạ trước mắt biến hóa không chừng, trong ánh mắt lộ vẻ hoài nghi, bất giác có chút bật cười, hắn thật là đối tượng nhất gan yếu đuối, đánh không đánh trả mắng không trả lời, ngay cả thái giám cung nữ thấp nhất trong cung cũng có thể tùy ý khi dễ—— Lãn Thiên Vũ sao? Nam tử hơi hơi một chọn mi, “Chơi đủ chưa? Vũ Nhi.” Đứa con chuyện gì cũng nhẫn nhục chịu đựng, đi đường luôn cúi đầu, nghe tiếng liền quỳ, chưa bao giờ dám ngẩng đầu nhìn mình, hôm nay không chỉ có lấy đỉnh đầu đối diện mình, lại dám nhìn chăm chăm mình nữa chứ, thật sự thú vị.

“Ế? Người nói tiếng Trung?” Bỗng nhiên hoàn hồn, lúc này mới chú ý chính mình vẫn đang âm thầm quở trách ông trời bất công, then thùng cười, lại giống như rút cục nhận thấy được cái gì đó dị thường, quái dị hú lên: “A! Người vừa kêu ta cái gì?”

Thu lại nụ cười, nam tử bình tĩnh đối hắn lập lại một lần: “Vũ Nhi.”

“Gì, gì Vũ Nhi? Ta gọi là.”

“Gọi là gì?” Nam tử nhìn hắn, đôi mắt xanh dần hiện ra một ý cười ý vị sâu xa.

“Kêu, kêu Vũ Nhi. Ha ha ha! Đương nhiên là kêu Vũ Nhi , còn có thể kêu gì? Ha ha ha!” Muốn chết, đã quên mình là linh hồn xuyên qua mà? Chủ nhân khối thân thể này tên vốn có đương nhiên không có khả năng kêu Kì Ngọc.

“Cái kia, đại ca, tuy nói chúng ta không phải cùng nước, nhưng hiện tại không phải lưu hành quốc tế hữu hảo sao, xúc tiến quan hệ giữa hai nước phát triển sao? Có thể giúp tiểu đệ một cái hay không?” Kì Ngọc vốn định cùng nam tử tóc vàng kề vai sát cánh, mượn ngôn ngữ thân thể thể hiện hữu hảo của phái nam, bất đắc dĩ thân cao không đủ, liều mạng nhón lên, thử vài lần vẫn là không thành công, thất bại thở dài, lập tức thực thận trọng eo nam nhân liền từ bỏ .

“Giúp cái gì?” Nam tử trêu ghẹo nhìn hắn, chờ đợi đoạn sau.

“Tiểu đệ mới vừa ngã một cái thì phải, gáy đánh lên tảng đá, hôn mê tỉnh lại, trí nhớ có chút hỗn loạn. Đại ca biết tính danh tiểu đệ, nói vậy cùng tiểu đệ chắc rất quen thuộc, có thể nói cho tiểu đệ biết hiện tại là triều đại nào niên đại nào? Tiểu đệ là ai? Như thế nào ở đây? Nơi này lại là nơi nào?”

“Nga? Ta coi xem, đau không? Muốn tuyên thái y đến xem không?” Nam tử cố nín cười, đáy mắt hiện lên hào quang trêu tức, y ra vẻ khấn trương kéo thiên hạ trước mắt vào trong lòng, đè cái ót hắn lại, cẩn thận dò xét một phen.

“Uy uy, người làm gì? Mau buông ra.” Hai tay liều mạng chống đỡ ngực rắn chắc của nam nhân, thật vất vả mới lấy lại được tự do.

“Người điên rồi a.” Nhe răng trợn mắt nổi giận gầm lên một tiếng.

“Hừ? Xem ra trí nhớ Vũ Nhi không phải có chút hỗn loạn, mà là hỗn loạn thực nghiêm trọng, coi, ngay cả phụ hoàng cũng không nhận được.” Nam tử tà khí nhíu mày, khóe môi cong lên, thần nhiên trêu tức nói.

Gáy đánh lên tảng đá? Trí nhớ có chút hỗn loạn? Chẳng lẽ mất trí nhớ thì ngay cả tính tình nguyên bản cũng đổi hết sao? Nghe hẳn bịa lý do thiệt dễ.

Lãnh Thiên Vũ chân chính đi đâu? Y cũng không cho rằng Thất hoàng tử của y đột nhiên đổi tính, ngày thường nhất gan yếu đuối, hôm nay không kiên nhẫn gì. Tối trọng yếu là, kẻ dở hơi trước mắt này, căn bản không biết y là ai.

“Phụ hoàng? Phụ hoàng. Người là ba ta?” Kì Ngọc kinh ngạc trừng lớn hai mắt, trong mắt trừ bỏ không dám tin vẫn là không dám tin. Diện mạo nam nhân này, thấy thế nào cũng không giống người đã có con a, lại là một đứa lớn như hần nữa.

“Ba? Từ ngữ thực mới mẻ.” Lãnh Thiên Cương dồi dào hứng thú nói.

“Người, người, người lặp lại lần nữa người là cái gì của ta?”

“Ta là Đông Li quốc hoàng đế Lãnh Thiên Cương. Mà người, lại là con trai thứ Thất của ta, Thất hoàng tử Lãnh Thiên Vũ. Vũ Nhi còn có gì không rõ sao?”

Lại nhìn Kì Ngọc, đã muốn trợn mắt há hốc mồm, thân thể hoàn toàn hóa đá, cảm sắp rớt trên mặt đất, nước miếng tí tách.

54. Chương 54: Phiên Ngoại 2

Thiên thượng bắt hội điệu hăm bính, thế thượng một hữu bạch cật đích ngọc xan

(Bánh sẽ không tự nhiên từ trên trời rớt xuống, đời không có cơm ăn không trả tiền)

Thất hoàng tử? Hẳn vậy mà là hoàng tử quốc gia này? Ha ha ha! Cái này nghĩ cũng không khó khăn! Ha ha ha!

Được, Kì đại gia ta hôm nay liền xả thân thủ nghĩa, chân chính hoàn toàn tiếp nhận thân thể tay nhỏ chân nhỏ này của Lãnh Thiên Vũ đi.

Chậm rãi, Lãnh Thiên Vũ hai mắt biến thành chữ [ký hiệu của tiền, như \$ ấy], trong lòng tựa hồ đã muốn ôm mấy bó tiền mặt lớn, nước miếng vẫn tí tách chảy không ngừng.

“Suy nghĩ cái gì?” Không phải không khiếp sợ nhìn thấy thiên hạ trước mắt này biểu tình quá mức phong phú, rốt cục vẫn là nhịn không được đặt câu hỏi.

“Hắc hắc! Tiền a! Hắc hắc! Tiền a!” Lãnh Thiên Vũ vẻ mặt say mê ngây ngô cười, miệng thì thảo đáp.

“Tiền?” Khó hiểu nhíu mày, “Ta xem người vẫn là lau nước miếng trước đi.”

“Nga nga.” Lau lau nước miếng bên miệng, mơ mơ màng màng đáp lời, hiển nhiên còn chưa hoàn toàn từ cõi thần tiên tỉnh táo lại.

Đang muốn nói tiếp gì đó, chợt thấy một thái giám ùng ùng chạy tới, quỳ xuống dập đầu nói: “Nô tài tham kiến bệ hạ.”

“Chuyện gì?”

“Hồi bẩm bệ hạ, Nhã phi nương nương tự tay làm chút bánh thủy tinh, thỉnh bệ hạ qua thưởng thức.”

“Ân.” Lãnh Thiên Cương thản nhiên trả lời, đang muốn rời đi bỗng nhiên phát hiện vạt áo y đang bị một đôi tay nhỏ bé trắng nõn túm .

Xấu hổ nhưc đầu, không nói tới thì thôi, nghe người ta nhắc tới, bụng liền bồn chồn, “Hắc hắc! Ta cũng muốn ăn, cùng đi đi.” Không phải cầu xin, mà là yêu cầu.

“Người muốn cùng đi?” Lãnh Thiên Cương dồi dào hứng thú chọn mi hỏi lại.

Lãnh Thiên Cương hỏi lại, Lãnh Thiên Vũ nghe ra lại giống như cự tuyệt, này tựa hồ chọc giận hắn, chỉ nghe hắn bực mình lớn tiếng trách cứ nói: “Uy, có cần nhỏ mọn như vậy không? Thêm người bắt quá thêm một đôi đũa thôi, đường đường một quân vương, nhưng lại keo kiệt như vậy, thật sự là rất không được.” Bên tai nháy mắt truyền đến một tiếng hít thở, Lãnh Thiên Vũ theo thanh âm nhìn qua, thấy trong mắt thái giám kia không dám tin tràn ngập khiếp sợ, ngọt ngào nhe răng cười, “Công công có ý kiến với lời nói của bổn thiếu gia sao? A?” Tiếng nói ngọt ngào ẩn chứa uy hiếp, lại khiến cho người ta có một loại cảm giác không rét mà run.

Thái giám họ Lý kia nghe vậy vội hướng hắn dập đầu xin khoan dung: “Không, không dám, nô tài đáng chết, nô tài đáng chết.” Cảm thấy kinh ngạc Lãnh Thiên Vũ hôm nay khác thường.

Trên thực tế, ngày thường thái giám họ Lý kia cũng không ít lần khi dễ Lãnh Thiên Vũ, nhưng nếu không được sủng ái, Lãnh Thiên Vũ tốt xấu vẫn là hoàng tử, ở trước mặt quân vương, hắn sao dám làm càn, hiện nay cũng chỉ có thể dập đầu xin khoan dung.

“Cái gì chết hay không, động bất động liền quỳ dưới chân người khác dập đầu, mẹ ngươi biết thì nên có bao nhiêu thương tâm, đứng lên.” Hắc hắc! Làm hoàng tử cũng thật uy phong! Âm thầm đắc ý.

“Dạ, nô tài đáng chết.”

“Câm miệng.” Cái này chắc là kêu nô tính của thái giám, hở ra là thích nói chết chết thế mà? Khó trách thái giám cũng không sống lâu. Được, về sau toàn bộ tham gia kì thức quân huấn, bảo đảm từ nay về sau thoát thai hoá cốt. Nói. Thực đối a.

“Uy.”

“Ta không gọi là uy, ngươi nên gọi ta phụ hoàng.” Cắt ngang hắn, dặt tay hắn, nắm trong tay mình, “Đi thôi.”

“Nga nga.” Lặng lặng gật đầu, gật đầu xong lại nở nụ cười, hóa ra quân vương keo kiệt này cũng không phải nhỏ mọn thế.

Lãnh Thiên Vũ đi theo Lãnh Thiên Cương, một đường hết nhìn đông tới nhìn tây, chút không che dấu bản thân đối với hoàng cung thật hiếu kỳ. Nhìn thấy đình thai lầu các, rường cột chạm trổ, khí thế hào hùng, kiến trúc xa hoa, không tự chủ được phát ra một tiếng tán thưởng.

Đi tới đi tới, cổ thụ buông xuống bóng mát, tùng trúc xanh mát, đường vào viện hẹp lại một chút, đình thai lầu các, hành lang nối các phòng lại, tầng tầng tiến dần lên, một tòa cung điện hoa lệ to lớn hiện ra ở trước mắt. Cửa điện đầy người, thật xa có thể rõ ràng thấy được.

Đến gần, chỉ thấy chung quanh cung điện muôn hồng nghìn tía, trăm hoa đua nở, giống như đi vào một biển hoa.

“Thần thiếp cung nghênh thánh giá.”

“Ái phi bình thân.” Lãnh Thiên Cương nâng Tích Nhã dậy, sau đó đối quỳ thái giám cung nữ quỳ một bên nói: “Đều đứng lên đi” .

“Tạ ơn bệ hạ.”

Nâng mắt, miết thấy thiên hạ phía sau Lãnh Thiên Cương, cặp mắt tím như bảo thạch óng ánh khiến kẻ khác mê muội hiện lên một tia kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã hoàn toàn bị tươi cười che dấu, chỉ nghe nàng ôn nhu nói: “Thất điện hạ cũng đến đây.”

Nữ tử mái tóc như mây, nhẹ buông xuống trước ngực, chu thân nhẹ mím, ánh mắt thần thái huyền lệ, diễm lệ động lòng người nói không nên lời, Lãnh Thiên Vũ nhất thời giương miêng xem ngây người.

“Vũ Nhi, còn không mau bái kiến mẫu phi.” Thấy Lãnh Thiên Vũ lại thất thần, Lãnh Thiên Cương vội ra tiếng nhắc nhở, y cũng thật sợ hấn lại nước miếng đầy đất.

Hoàn hồn, Lãnh Thiên Vũ như sói đỏ chụp mỗi lao thẳng tới Tích Nhã, còn không quên phiến tình một phen, “Mẫu phi, đứa con hảo nhớ ngài a!” Tựa đầu thật sâu vào Tích Nhã hai song phong siêu cấp cao ngất, cọt cọt! Ha ha ha! Khuôn mặt hảo, đáng người lớn, mẹ thế này, kiếm được rồi.

“A ——” còn không kịp say mê, chỉ nghe đỉnh đầu truyền đến một tiếng thét chói tai như giết heo, cùng với tiếng kêu, Lãnh Thiên Vũ cảm giác được bản thân bị một lực mạnh mẽ đẩy ra, trước khi hấn còn chưa hiểu được đã xảy ra chuyện gì thì mông đã chấm đất.

“Shit!” Bản năng chửi thề một tiếng, Lãnh Thiên Vũ ăn đau xoa mông, đang muốn tiến lên sửa chữa sửa chữa “Hung thủ” hại chính mình té tứ chi hướng lên trời, mặt mắt hết, lại nghe đến một tiếng mắng: “Vô sỉ.”

“What?” Nữ nhân này dám chửi hấn vô sỉ? Bất quá hấn không thể chịu đựng được, là dòng nhiệt huyết của hấn đã chảy thẳng ra biển Đông, nghĩ lão mẹ hấn cho tới bây giờ cũng sẽ không đẩy ra đứa con nhiệt tình như vậy, đáng giận.

“Người điên rồi đi. Bốn thiếu gia hạ mình cao quý, hướng người yêu thương nhưng nhớ, người còn không muốn? Nghĩ tới lão mẹ ta, mấy trăm năm trước cũng không có đãi ngộ này.” Nữ nhân này không khỏi cũng quá không biết điều.

“Cái. Sao? Người, người, người.” Tích Nhã hiển nhiên là tức chết rồi, một câu cũng nói không xong, tay chỉ vào Lãnh Thiên Vũ cũng run rẩy.

“Người, người, người cái gì người?” Lãnh Thiên Vũ xoa mông nhe răng đứng lên, không phải không châm chọc nói: “Ta nói người không phải nương ta sao? Một cái ôm mà thôi, đừng khoa trương coi ta có ý gì đó với người, OK? Huống chi bốn thiếu gia khinh thường loạn luân mà.” Đau thiệt, người cổ thật sự là không thể hiểu nổi, MD, thực đau.

“Người cầm mồm.” Tích Nhã trong mắt rưng rưng, giống như bị cực kỳ ủy khuất nhào vào lòng Lãnh Thiên Cương, nghẹn ngào khóc ròng nói: “Bệ hạ, Thất điện hạ hấn, hấn thật sự là quá đáng, ngài nên thay Nhã nhi làm chủ nha!”

Âm thầm thở dài! Bé con này cũng thật biết tìm phiền toái cho hấn! Nhưng “Hiết đặc ” cùng “Ngã đặc ” lại là có ý tứ gì? ? Bé con này cũng không khỏi dùng quá nhiều từ cổ quái đi!

“Vũ Nhi, xin lỗi mẫu phi đi.” An ủi vỗ nhẹ sau lưng Tích Nhã, Lãnh Thiên Cương rất rõ ràng cảm giác được y nói xong câu kia, mắt bé tròn tròn to to đang phun hỏa.

Lãnh Thiên Vũ quát cường chống lại đôi mắt xanh sâu không thấy đáy của Lãnh Thiên Cương, khịt mũi nói: “Thiệt! Ta xin lỗi cô ta, ai xin lỗi ta? Ngài lão Đại nên làm rõ ràng, ta mới là đứa bị ngã đau a.” Càng nghĩ càng giận, từng tuổi này, hấn hướng lão mẹ yêu thương nhưng nhớ, lão mẹ chính là cảm động lão lệ tung hoành, la hét: tiểu tử, mẹ thương người còn không hết. Đối mẹ một cái, liền bị ghét bỏ thành như vậy? Lão mẹ, cũng là người tốt, đứa con nhớ người.

Mím cười, giống như sớm dự đoán được như thế.

“Vũ Nhi, xin lỗi mẫu phi đi.” Âm điệu lạnh nhạt như cũ, trong mắt lại xẹt qua một tia ôn nhu không phát hiện ra.

“Ta không có sai, vì cái gì phải xin lỗi? Người cái này gọi là thiên vị, nữ nhân sớm hay muộn cũng sẽ vì người sủng ái vô lý mà biến thành được sủng mà kiêu.” Một ủy khuất không hiểu nảy lên trong lòng, chợt thấy cái mũi đau xót, suýt nữa nước mắt rơi ra. Lãnh Thiên Vũ hận tuyến lệ của thân thể này làm việc quá tốt, vội để ý đến cảm xúc, dùng giận trừng không cam lòng yếu thể che dấu xấu hổ mới vừa rồi.

Nhìn thấy bé bộ dáng quát cường thở phì phì, cổ nén nước mắt, tâm Lãnh Thiên Cương thất lại một cái, nhưng lại sinh ra một loại đau lòng cùng luyện tiếc trước nay không có.

“Vũ Nhi, Nhã phi cũng không phải mẹ đẻ của ngươi.” Võ võ kia khuôn mặt xinh đẹp nhỏ nhắn vẫn dán vào ngực mình, ý bảo nàng buông tay. Mà nữ nhân mặc dù không tình nguyện, nhưng cũng thực thức thời rời khỏi ôm ấp của y.

Giống như cảnh tỉnh, “Vậy ngươi còn bảo ta gọi nàng là mẫu phi?” Khó trách nữ nhân này phản ứng lớn như vậy, nhưng này cũng không phải lỗi của hắc, ai bảo lão cha xạo sự này dùng ngôn ngữ không rõ ràng lắm làm hắc hiểu lầm.

Một chất vấn rõ ràng đáng khiến bức mình, lại phá lệ không chọc giận Lãnh Thiên Cương, chỉ nghe y chậm rãi giải thích nói: “Nhã phi mặc dù không phải mẹ đẻ của ngươi, nhưng ân quy củ, ngươi nên gọi nàng một tiếng mẫu phi.”

“Nga a! Hóa ra đây là cái gọi là tam cung lục viện Thất mươi hai tần phi của hoàng đế a.” Lãnh Thiên Vũ ra vẻ giật mình, mỉa mai nói.

“Tốt lắm, Vũ Nhi vẫn là đi về trước đi.” Trực tiếp xem nhẹ Lãnh Thiên Vũ châm chọc khiêu khích, Lãnh Thiên Cương nguyên vẹn thể hiện một phen khí độ quân vương, phong độ quân tử.

“Chính hợp ý ta.”

Nhìn thấy bé dỗi quay người lại, tùy tay chỉ vào tiểu thái giám dẫn đường cho mình, Lãnh Thiên Cương đẩy mắt trào ra một phần sùng nịch nồng đậm ngay cả chính mình cũng không nhận thấy được, khóe miệng thực tự nhiên hơi hơi gợn lên, câu ra độ cung duyên dáng.

Thấy Lãnh Thiên Vũ không chỉ không bị trách phạt gì, còn thông dong tùy ý sai bảo thái giám trong cung mình dẫn đường, Tích Nhã giống như bất chấp hình tượng quý phi lớn tiếng rít gào nói: “Ngươi đứng lại.”

Gặp tiểu thái giám đột nhiên dừng cước bộ lại, Lãnh Thiên Vũ bức mình nhú mày thúc giục, “Đi a, dừng lại để làm chi?” Hắc cũng không quên răn rết mỹ nhân kia vừa mới còn một sắc mặt ác độc chờ xem kịch vui. Hiện tại gào to với hắc thì sao? Không chỉnh tử hắc không bỏ qua là đi? Thiết ~ sợ nàng mới là lạ!

Thấy Lãnh Thiên Vũ chút không đem mình để vào mắt, Tích Nhã rốt cục hoàn toàn bị chọc giận, nàng cầu cứu nhìn Lãnh Thiên Cương, diễm đạm đáng yêu nói: “Bệ hạ, ngài cứ như vậy nhìn thấy thần thiếp bị khi dễ sao? Ngài sao có thể dung túng Thất điện hạ như thế?” Nói xong, nước mắt vỡ òa cuộn trào ra.

“Ái phi là đang chất vấn trẫm sao.” Tuy là câu nghi vấn, lại dùng ngữ khí khẳng định.

Tích Nhã một bên chà lau lệ, một bên tiếp tục không sợ chết khóc lóc kể lể: “Thần thiếp không dám. Nhưng Thất điện hạ thật sự rất mất vô tôn trưởng, nếu không khiến trách hắc, đối thần thiếp thật là bất công.”

“Xem ra ái phi đối quyết định của trẫm rất có ý kiến. Như thế nào? Trẫm làm việc, còn phải để một phi tử như ngươi ở bên khoa tay múa chân?” Lãnh Thiên Cương vô biểu tình nhìn Tích Nhã, thanh âm lạnh như băng giống như đến từ địa ngục.

“Thần, thần thiếp không dám.” Thấy Lãnh Thiên Cương vậy mà tức giận, Tích Nhã cũng không dám nói gì nữa. Nàng không hiểu, hôm nay Lãnh Thiên Cương vì sao phải che chở Thất hoàng tử nếu là người thì đều biết nói y không yêu thích kia; nàng lại càng không hiểu, Thất hoàng tử ngày thường khúm núm, hôm nay vì sao giống như đối người khác làm cho người ta không thể chống đỡ được.

Âm thầm cắn răng, chuyện Lãnh Thiên Cương không chỉ có không giúp mình, còn có chuyện mình bị oan uổng tức giận trút hết lên đầu Lãnh Thiên Vũ. Thề, hôm nay chịu ủy khuất, ngày khác phải đòi lại trên người Lãnh Thiên Vũ gấp đôi.

Phía chân trời thê lương tịch liêu xa xa truyền đến vài tiếng kêu quái dị, như khóc thảm, như kêu rên, như là hưng phấn không hiểu.

Châm chọc chính là, giờ phút này, cùng với Lãnh Thiên Vũ lại chỉ có tiếng kêu kỳ quái này.

Tượng trưng tiếng quạ đen báo bất hạnh cùng tai nạn, hiện tại trong tai Lãnh Thiên Vũ có thể sánh bằng tiếng chim khách báo tin vui thân thiết êm tai.

Đứng trước cung điện quanh quẽ, nhìn thấy cửa cung đóng chặt, tấm biển lạnh lạnh bắt tại cái nơi không tiếng không thanh này, ba chữ “Sởng Vũ cung” giống như đang cười nhạo thân phận Thất hoàng tử này của hắn.

Đẩy cửa cung ra, đi vào đại điện trống trải quanh quẽ, Lãnh Thiên Vũ phát tiết gầm rú hai tiếng, thanh âm quanh quẩn trong đại điện, càng thấy rõ phiền muộn quanh quẽ của giờ phút này. Nén giận cũng phải có hạn độ, không thể nhịn được không cần nhịn nữa, huống chi hắn cũng không phải người sẽ kiên nhẫn.

Chỉ thấy Lãnh Thiên Vũ bước qua bước lại trong khoảng không của đại điện, miệng bắt đầu hùng hùng hổ hổ: “TMD, ta đã nói chuyện làm gì tốt như vậy, cái gì có thể làm một hoàng tử hưởng hết một đời vinh hoa phú quý. Thối, ông trời quả nhiên sẽ không rớt bánh xuống, trên đời quả nhiên không có cơm ăn không phải trả tiền. Nhưng Lãnh Thiên Vũ này cũng quá yếu đuối, còn làm người ta sống không? Nghĩ đến liền tức, ngay cả tiểu thái giám tay trái gà không chặt cũng dám tùy ý mĩa mai ta, làm hoàng tử còn có địa vị, tôn nghiêm gì? MD, hỗn đản Lãnh Thiên Cương thì không nhìn đứa con chết sống? ZTM một hỗn đản, tức chết ta” Hóa ra Thất điện hạ của chúng ta trên đường hồi cung bị tiểu thái giám dẫn đường khi dễ. Sự tình là như thế này——

Tiểu thái giám mặc dù biết hôm nay Thất hoàng tử cùng ngày thường rất là không giống, nhưng khi dễ Thất hoàng tử đã thành thói quen của tất cả nô tài trong cung, cho đến khi bị đánh cho mặt mũi bầm dập, mới phát hiện bản thân phạm sai lầm hối tiếc không kịp cỡ nào, không thể bù lại. Đại thần Thất hoàng tử đã không phải Thất hoàng tử hôm qua, hắn thật là tự mình chuốc lấy cực khổ.

Chắc hẳn phải vậy, lãnh hết Lãnh Thiên Vũ bạo quyền xong, tiểu thái giám đã đem chuyện nên nói cũng nói không nên nói cũng nói cho Lãnh Thiên Vũ nghe hết.

Tỷ như Lãnh Thiên Vũ vì cái gì ở hoàng cung không có địa vị.

Lãnh Thiên Vũ ngày sinh ra, cũng chính là ngày giỗ của mẫu phi hắn, Cẩn quý phi. Khó sanh mà chết.

Cẩn quý phi khi còn sống vì tranh thủ tình cảm mà hại chết một vị phi tử tới được sủng ái, bị Lãnh Thiên Cương biếm lãnh cung. Tuy nói đứa nhỏ nàng sau khi sinh hạ được tiếp ra khỏi lãnh cung, để hoàng hậu nuôi nấng, nhưng mẹ kế dù sao cũng là mẹ kế, vẫn là mẹ kế hậu cung, nữ nhân hậu cung người nào không tâm ngoan thủ lạt, ý mạnh hiếp yếu, Lãnh Thiên Vũ cuộc sống có bao nhiêu bi thảm, có thể nghĩ được.

Thật có thể nói là: người dưới mái hiên, không thể không cúi đầu. Hắn cũng rất cực hiểu được vì cái gì Lãnh Thiên Vũ mặc dù làm hoàng tử, nhìn qua lại là một dáng vẻ suy dinh dưỡng, gió thổi là gục.

Nhưng hắn nghĩ không rõ chính là, Lãnh Thiên Cương nếu không quan tâm đứa con này chết sống ra sao, cần gì phải ban thưởng Sởng Vũ cung cho Lãnh Thiên Vũ khi hắn mười tuổi? Đây chính là đãi ngộ hoàng tử công chúa khác chưa từng có. Chẳng lẽ là đột nhiên phát hiện lương tâm? Kia cũng không thể, nếu thực phát hiện lương tâm, y lại như thế nào để kẻ khác tùy ý khi dễ Lãnh Thiên Vũ? Huống, nhìn Sởng Vũ cung, cả một cung điện, ngay cả nửa người hầu cũng không có, thật sự là kì quái.

Một tiếng “Bệ hạ giá lâm” cắt ngang Lãnh Thiên Vũ đang mắng mỏ đầy miệng.

Lãnh Thiên Vũ hằm hằm nhắm phía cửa điện, nghênh diện mà đến không phải Lãnh Thiên Cương thì còn có ai? Không tự giác nhíu mày, thầm nghĩ: bốn thiếu gia không tìm người, cũng tự mình đến cửa.

“Phụ hoàng hôm nay cuối cùng cũng phát hiện lương tâm, biết đến Sởng Vũ cung của ta trông coi.” Hắn đặc biệt tăng thêm bốn chữ “phát hiện lương tâm”.

“Đều đi xuống đi.” Vẫy lui thái giám đi theo, Lãnh Thiên Cương mới nhìn Lãnh Thiên Vũ, trực tiếp bỏ qua chàm chọc của hắn, khẽ mỉm cười: “Vũ Nhi dùng cơm chưa?”

“Không có, đã tức no rồi.” Dám không xem hắn nói chuyện, quả nhiên là hỗn đản.

“Ha hả!” Thấy Lãnh Thiên Vũ vẻ mặt tức giận, Lãnh Thiên Cương bắt giác bật cười.

“Người cười cái rắm.”

“Ta không cười cái rắm, ta cười chính là Vũ Nhi. Vũ Nhi bộ đáng tức giận thực đáng yêu.”

“Người TMD đùa giỡn ta hả?” Nói xong, liền bày ra một tư thế muốn đánh nhau.

Lãnh Thiên Cương không phải đứa ngốc, đương nhiên biết chính mình vừa mới chạm vào mìn, cho nên y thực thông minh nói sang chuyện khác: “Người không phải có rất nhiều vấn đề muốn hỏi ta sao?”

Chút bất nhẫn sẽ loạn đại mưu, Lãnh Thiên Vũ hít sâu, hạ quyết tâm giữa lửa giận hừng hực thiêu đốt, khống chế âm lượng giọng nói của mình nói: “Đúng vậy. Người nói người làm một người cha, thuộc hạ tùy ý có thể khi dễ đứa con mình, người làm người thế nào vậy?”

Lãnh Thiên Cương nghe xong cũng không giận, nói: “Vũ Nhi cũng không thể oan uổng phụ hoàng. Ngày đó không dễ người lại chịu hoàng hậu khi dễ, phụ hoàng riêng ban thưởng cho người Sưởng Vũ cung, đây chính là đãi ngộ đặc biệt hoàng tử công chúa khác cũng không chưa từng được hưởng qua.” Trên thực tế, bị nhục mạ như vậy, ngay cả chính y cũng cảm thấy được kỳ quái vì cái gì bản thân tuyệt không sinh khí, thậm chí còn muốn cười. Chẳng lẽ thật sự là bởi vì bộ dáng bé cổ nén lửa giận rất thú vị, chạm vào long tâm đại duyệt của y, không chỉ có không muốn trách tội hấn, còn muốn tiếp tục đùa hấn sao?

“Người nói cho rõ, cung điện lớn như vậy, ngay cả thái giám cung nữ cũng không có, người thành tâm muốn Lãnh Thiên Vũ cô độc sống hết quãng đời còn lại đi?”

“Vũ Nhi nói sai rồi, đây chính là Vũ Nhi tự mình yêu cầu.”

“Gi? Người nói Lãnh Thiên Vũ tự mình yêu cầu Sưởng Vũ cung không cần thái giám cung nữ?”

“Àn.”

“Đùa à!” Này Lãnh Thiên Vũ như nước vào óc.”Kia thái giám cung nữ khi dễ Lãnh Thiên Vũ, người không ra mặt giúp hấn cũng là sự thật đi?”

“Ta cũng rất muốn ra mặt, nhưng mỗi lần hỏi Vũ Nhi, Vũ Nhi đều nói không ai khi dễ, là tự mình té ngã. Nếu như thế, phụ hoàng cần gì phải tự rước lấy mất mặt?”

“Oa lại đùa! Đứa con nói không có việc gì người coi như không có gì? Người như thế nào có thể làm cha như vậy?”

“Vì cái gì không thể? Một người ngay cả chính mình cũng không hiểu nên yêu quý bản thân, lại muốn người khác yêu quý hấn như thế nào?”

“ Nói là nói như vậy. Chính là người cố ý không nhìn, tương đương như bỏ mặc hành hung. Chính là bởi vì người thờ ơ, mới làm cho người khi dễ Lãnh Thiên Vũ càng thêm không kiêng nể gì, làm trầm trọng thêm.”

“Về sau sẽ không thể nữa.” Lãnh Thiên Cương đột nhiên sờ sờ đầu của hấn, “Ta cam đoan.”

Lãnh Thiên Vũ tỉnh tỉnh mê mê lên tiếng. Nam nhân này thay đổi cũng quá nhanh đi, thực không thích ứng. Nghĩ, tầm mắt hấn bắt đầu tả hữu trốn tránh lay động.

“ Cái kia, ta không ở Tử Nhân điện này, được không?” Hấn từ trước đến nay ăn mềm không ăn cứng, thấy Lãnh Thiên Cương như vậy, hấn ngược lại không biết nên như thế nào cho phải .

Tử Nhân điện? Sướng nịch cười cười, “Hảo. Bất quá Vũ Nhi một hơi Lãnh Thiên Vũ, cũng nên hưởng phụ hoàng thăng thần nhận thân phận phải không?”

“Cái, cái gì thân phận, ta, ta đã nói với người ta mất trí nhớ rồi, đương nhiên nhất thời thích ứng không được chính mình chính là Lãnh Thiên Vũ .”

“Phải không?”

“” Yết hầu giống như bị mắc nghẹn phát không ra tiếng, hấn không biết hấn bị làm sao, nhưng khi hấn nhìn thấy ánh mắt Lãnh Thiên Cương thất vọng cô đơn, hấn chính là không thể mở miệng nói.

Vậy ra tiểu tử kia không chỉ có ăn mềm không ăn cứng, lại là một người dễ thông cảm. Âm thầm cười trộm, ánh mắt lại càng cô đơn, thất vọng, trong đó còn kèm theo một chút bất đắc dĩ cùng cô độc vô tận.

Kết quả cuối cùng trong ý liệu chính là, đương nhiên Lãnh Thiên Vũ như ý nguyện ly khai cái hấn gọi là ” Tử Nhân điện” . Ngoài ý liệu thì là, hấn bị Lãnh Thiên Cương cường bức lợi dụ, vào ở trong tẩm điện của Lãnh Thiên Cương, Lưu Ly điện. Trừ bỏ Lãnh Thiên Cương thường thường quấy rầy, Lãnh Thiên Vũ ăn

ngon, ở cũng thật là tốt, ba tháng ngắn ngủn, vóc dáng cũng có thêm thịt. Nhưng này cũng không là trọng điểm, trọng điểm là, như Lãnh Thiên Cương đã cam đoan, hắn không đụng phải bất cứ thái giám, cung nữ nào dám can đảm bắt kính với hắn nữa.

55. Chương 55: Phiên Ngoại 3

Thiên đường hữu lộ nhĩ bất tẩu

(Thiên đường có lối người không đi)

Lãnh Thiên Vũ không nói được một lời nhìn đầu linh nữ tử trước đoàn người. Từ lần đầu tiên gặp mặt không thoải mái về sau, hắn đã thấy rõ nữ tử trước mắt này bề ngoài xinh đẹp nội tâm lại khó lường, quả thực đáng sợ như rắn rết.

“Lớn mật, nhìn thấy bản nương nương ngay cả hành lễ cũng không, người cũng quá kiêu ngạo.” Tích Nhã lạnh nghiêm mặt cảm tức suy nghĩ nhìn người trước mặt vẫn đang điềm tĩnh nằm tựa vào long sàng, chính là khuôn mặt xinh đẹp càng ngày càng tinh xảo này đã mê hoặc bệ hạ của nàng. Từ khi hắn vào Lưu Ly điện, suốt ba tháng, đã suốt ba tháng, bệ hạ cũng không đến Tích Nhã các của nàng qua đêm nữa, chuẩn xác mà nói là chưa từng qua đêm với một phi tử nào cả, đây là chuyện dĩ vãng chưa từng có. Nàng không hiểu, vì sao chỉ một buổi chiều hôm đó, dường như cái gì cũng thay đổi hết, người vốn nhỏ bé tồn tại không đáng kể nhất trong cung bỗng nhiên biến thành người một thân nhận hàng vạn hàng nghìn sủng ái, nàng thật bị làm muốn hồ đồ rồi.

“Người là ai a?” Thực ứng nghiệm câu kia: khi người có ý muốn tránh ai đó, người kia sẽ xuất hiện càng thường xuyên hơn. Nghĩ đến hắn Lãnh Thiên Vũ, quân tử tâm tính hảo nam không cùng nữ đấu, đối nữ nhân này là tránh được nên tránh, có thể trốn liền trốn, trốn được thì chạy luôn, người ta lại cố tình không cảm kích, cứ muốn chọc vào hắn. Nếu như thế, hắn cũng không khách khí với nàng nữa, để tránh người ta tưởng lầm khách khí thành phúc khí.

“Người không nhớ ta?” Mắt lạnh nhìn thấy người kia căn bản không đem mình để vào mắt, Tích Nhã chỉ có thể dựa vào đầu gối khi móng tay bấm vào ngón tay để áp chế phần nộ của bản thân.

“Ta nên nhớ rõ người sao?” Ngáp một cái, ra vẻ mờ mịt khó hiểu nói, trong lòng lại sớm cười lẫn lộn. Thăm nghĩ: thiên đường có đường người không đi, địa ngục không cửa người lại vào, xem ta hôm nay có tức chết người không!

“Ta sẽ cho người nhớ lại ta. Người tới, bắt lấy Thất điện hạ cho bản nương nương, tha đi ra ngoài đánh một trăm trượng, xem hắn lần sau còn dám không nhìn trưởng bối không.” Tích Nhã vung tay, phía sau lập tức xuất hiện mấy chục hộ vệ quân.

“Làm càn, ta đường đường Thất hoàng tử, ai dám đụng đến ta?” Gầm lên một tiếng, đôi mắt to trong sáng như thủy tinh màu đen hướng hộ vệ quân tới gần hắn nhẹ nhàng đảo qua, hơi thở mâu thuẫn lập tức quay quanh mọi người.

Xưa đầu bằng nay, bọn họ không phải không biết bệ hạ đối Thất điện hạ sủng ái thế nào, nếu chờ bệ hạ trở về phát hiện Thất điện hạ bị ủy khuất, bọn họ ai cũng dừng nghĩ sẽ còn sống, nhưng đối mặt Tích Nhã nương nương địa vị gần với Hoàng hậu nương nương, mệnh lệnh của nàng, bọn họ lại không dám cãi lời, khiến cho bọn họ tiến cũng không được thối cũng không xong.

Thấy hộ vệ quân do dự không dám tiến về phía trước, Tích Nhã lãnh miệt dựng thẳng, quát: “Các người tạo phản, còn không mau bắt hắn lại.”

“. Nương. Nương nương tha mạng a, nếu để bệ hạ biết.” Mấy chục hộ vệ quân bỗng nhiên rất ăn ý cùng nhau quỳ rạp xuống đất.

“Câm miệng. Bản nương nương là quý phi hậu cung, ngay cả xử trí hoàng tử cũng không được?”

“Đương nhiên rồi.” Lãnh Thiên Vũ thoải mái mà duỗi thắt lưng, sau đó mới tà tà đảo mắt nhìn về phía Tích Nhã, chậm chậm hỏi: “Cơ mà ta phạm vào tội gì?” Một biểu tình khiêu khích ‘người có thể làm khó dễ được ta sao’ khiến Tích Nhã nhìn thấy thiếu chút nữa phát điên.

Ồi, tiểu tử tông của ta a, ngài bớt nói hai câu đi, còn ngại không đủ loạn mà! (còn đây là tiếng lòng nhất trí của hộ vệ quân theo hầu hạ)

“Mất vô tôn trưởng.”

“Mất vô tôn trưởng? Ha hã! Thật là buồn cười.” Lãnh Thiên Vũ ngoài cười nhưng trong không cười cười gượng hai tiếng, “Một nữ tử rắn rết không hề có phong phạm trưởng bối, lại vọng tưởng được bốn thiếu gia tôn trọng? Các người nói trên thế giới còn có chuyện nào buồn cười hơn không?”

“Người.” Chỉ thấy trên mặt Tích Nhã hiện lên một nụ cười mỉa mai, “Hiện tại còn có thể khoe tài đấu võ mồm, như thế ta nhất định đánh người cho rút cuộc nói không ra lời.” Nói xong, nồng đậm sát ý trời lên ở đáy mắt, “Không muốn chết liền làm theo lời bản nương nương, nếu bệ hạ trách tội, đã có bản nương nương một mình chịu trách nhiệm.” Cúi đầu, lạnh lùng nhìn về phía kia mấy chục hộ vệ quân vẫn đang quỳ trên mặt đất.

“Được rồi, được rồi, người ta kiếm tiền cũng không dễ dàng, không phải vì phải nuôi gia đình, còn ai nguyện ý theo người chịu tội? Đừng khó xử bọn họ nữa.” Lãnh Thiên Vũ chậm chậm đứng dậy xuống giường.” Xem đánh đòn nhiều cũng nhàm chán nha, thiếu gia ta dạy cho người đấu pháp mới mẻ chút. Đánh hội đồng nghe qua chưa?” Cũng không chờ nàng trả lời, Lãnh Thiên Vũ lại tự động nói: “Khẳng định chưa từng nghe qua, nếu không người chính là một phần tử nước cộng hoà nhân dân Trung Hoa. Đánh hội đồng đúng là ý như trên mặt chữ, chỉ một đám người cùng đánh một người hoặc vài người. Người xem loại đánh đòn của người, cũng chỉ một hai người chấp hành, nào phải đánh hội đồng, người nói đúng không? Được rồi, không nói nhiều, các người cùng lên đi.”

Tích Nhã bị Lãnh Thiên Vũ nói cho tức giận cả người phát run, nhưng lại không biết cãi lại như thế nào, chỉ có thể hung tợn nói: “Người đừng hối hận.”

“Yên tâm, quân tử nhất ngôn, khoải mã nhất tiên. Ta nếu đã đề nghị, tuyệt không hối hận.” Kỳ thật hắc Lãnh Thiên Vũ sao ngốc như vậy chứ, cũng không phải bệnh thần kinh, kêu một đám người đến đánh mình. Hắc là đoán chắc hộ vệ quân không dám động thủ dả thương hắc, mới tự đứng ra đề nghị kiểu đánh hội đồng mặt ngoài nhìn như có hại, kì thực cực kiếm tiền nghỉ này. Người nghĩ thử a, nói theo cấu tạo con người, hắc móng chính là thịt làm ra a, đánh như thế, không đau mới có quỳ. Đánh nhau sẽ không đồng đều, hộ vệ quân lại không dám nắm tay hắc, mặc hắc đông trốn tây lui cũng như bắt nước thôi, người đứng bên xem còn tưởng rằng hắc tay chân nhanh nhẹn, là cao thủ đánh nhau, không chỉ có nể mặt mũi hắc, còn có thể giúp người đáng thương khỏi chịu ác nữ ức hiếp, cố sao lại không làm? Miễn cho ác nữ nhất thời luẩn quẩn trong lòng, thực muốn lấy đầu hộ vệ liên can, kia lương tâm hắc sẽ bất an rồi.

“Người không mặc quần áo sao?” Tích Nhã hèn mọn liếc mắt bao y trên người Lãnh Thiên Vũ.

“A?” Lãnh Thiên Vũ nhúc nhúc đầu, cái miệng nhỏ nhắn anh hồng khê nhếch, vẻ mặt nghi hoặc, hơn nữa bao y dán thân lộ đường cong, da thịt nõn nà, mái tóc dài đen như mực thả tới thắt lưng, mắt to đen nhánh trong trẻo như quả cầu thủy tinh đen ngăm trong nước, hình thành một vẻ đẹp nhận không ra, làm cho người ta cam tâm tình nguyện vì hắc tình túy trầm mê.”Không cần phiền toái, mặc cái này là đủ rồi.” Nghĩ thâm chính mình một đại nam nhân chẳng lẽ còn sợ bị người thấy sao.

“Hừ, không biết liêm sỉ. A.”

“Người nói cái gì?” Mọi người ở đây còn chưa phản ứng lại, tay Lãnh Thiên Vũ đã bóp chặt cổ Tích Nhã, hắc nguy hiểm nheo ánh mắt lại, hít sâu một hơi trong lồng ngực mười lần, mới có thể bình phục tức giận trong lòng, mở miệng: “Đừng cho người ba phần nhan sắc, người sẽ khai phường nhuộm cho ta*. Không biết liêm sỉ? Người cho rằng người là ai? Có thể nói với ta như thế hả? A?” Mặc kệ nguyên nhân gì, nữ nhân này thật sự chọc giận hắc. Hắc cả đời nghe không được nhất chính là loại lời nói vũ nhục người khác này.

“Người. Người dám. đối xử như vậy?” Trên thực tế, Lãnh Thiên Vũ mười ba tuổi bởi vì hàng năm dinh dưỡng không đủ, chiều cao còn thua Tích Nhã nửa cái đầu, nếu Tích Nhã ra sức phản

kháng, muốn tránh khỏi trời buộc của hấn tuyệt không khó, thế nhưng nàng hiển nhiên bị khí thế của hấn dọa sợ chết khiếp rồi.

“Dám vũ nhục ta, giết người thì sao?” Tay bóp lấy cổ nàng lại hơi hơi dụng lực. Nữ nhân được giáo huấn yếu kém, không chính nàng một chính, thực có lỗi với bản thân.

“Người. Các người đều mù sao? Còn không mau kéo kẻ điên này. . . . ra.”

Hoàn hồn, phân rõ sự tình nặng nhẹ, hộ vệ quân không dám có nửa điểm do dự, cùng tiến lên ngăn cản Lãnh Thiên Vũ hung ác.

“Ba ——” Lãnh Thiên Vũ mới bị hộ vệ quân bắt lấy, tiếng tát tai liên vang lên.

Lãnh Thiên Vũ còn chưa phản ứng lại, liền cảm thấy nửa mặt trái một trận nóng đau, lực đạo to lớn, làm cho nửa mặt trái của hấn toàn bộ quay qua một bên, hấn không dám tin xoa hai má, từng chút quay lại, nữ nhân trước mắt chẳng những không có nửa điểm áy náy đánh người, còn hung tợn trừng mắt nhìn hấn. Mà một màn này trùng hợp bị Lãnh Thiên Cương mới từ ngoài cung trở về vừa vịn nhìn thấy.

“Cút ngay.” Cùng với gầm lên giận dữ, Lãnh Thiên Cương giống một trận gió xẹt qua mọi người, đi tới bên người Lãnh Thiên Vũ, không lưu tình chút nào hung hăng đẩy Tích Nhã ngã trên mặt đất.

“Người dám đánh hấn?” Tiếng chất vấn lạnh như băng giống như từ địa ngục phát ra âm vang cả Lưu Ly điện.

“Bệ hạ, Thất điện hạ hấn. Hấn mới vừa thiếu chút nữa giết thần thiếp a.” Ủy khuất khóc lóc kể lể cũng không đổi được đồng tình cùng thương hại.

“Người không chết, thế nhưng lại làm hấn bị thương.” Mắt xanh hiện lên một tia sáng lạnh khát máu.

“Bệ. Bệ hạ.”

“Đau không?” Không hề để ý tới Tích Nhã, Lãnh Thiên Cương ôm Lãnh Thiên Vũ vào trong lòng, đau lòng khê vuốt bên má sưng đỏ của hấn.

Lãnh Thiên Vũ sống hơn hai mươi năm, thuở nhỏ cha cưng mẹ chiều, chưa từng chịu qua nửa điểm ủy khuất. Một tát này thực khiến hấn mông lung, trong khoảng thời gian ngắn phần nộ, ủy khuất, nan kham. Rất nhiều loại tình cảm cùng bùng lên, nhưng hấn hiện tại lại không rõ tốt cùng nên có phản ứng gì?

“Vũ Nhi.” Thấy thiên hạ trong lòng không nói gì, chỉ lẳng lẳng nhìn y, một loại đau đớn không thể diễn tả bằng ngôn từ nháy mắt đập vào bụng y.

“Ta. Bị đánh?” Giống như đến bây giờ cũng không thể tin tưởng mình thực bị người khác đánh, hấn cần nhiều xác thực hơn.

Y vậy mà để hấn gặp phải loại sự tình này, đáng chết.

“Vũ Nhi. Thực xin lỗi, phụ hoàng về sau sẽ không để người một mình trong cung nữa.” Y thực không nên đi gặp Trữ Du Viễn. Chết tiệt Trữ Du Viễn, y còn có thể bạc đãi muội muội của hấn sao? Muốn biết tình huống lại không tự mình đến gặp, lại gọi y ra cung, hại bảo bối của y chịu khi dễ, xứng đáng hấn cùng Chu Hàm Triệt tra tấn lẫn nhau.

Ánh mắt tràn ngập vô hạn áy náy tựa hồ rốt cục gọi thần chí Lãnh Thiên Vũ trở về, chỉ nghe hấn “A” một tiếng như động đất gầm rú, miệng bắt đầu mắng chửi: “Xú nữ nhân, người dám đánh lén bổn thiếu gia, người có dám đấu một mình với ta không, a không, thiếu gia ta cũng không đánh nữ nhân. A nha? Hồn đản, trận này thật quá thể, MD, tức chết ta, không thể đánh người, không thể đánh người. Cáp! Không thể đánh không phải còn xử cách khác được sao? Xú nữ nhân, người tẩy sạch cổ ngoạn ngoạn chờ bổn thiếu gia đến cắt đi! Ha ha ha. Nè? ! Người ôm ta làm gì? ? Người về hỏi nào hử? ?”

Lãnh Thiên Cương bị ánh mắt bé kinh ngạc khó hiểu đả bại hoàn toàn, tuy nói hấn trước đó lẳng lẳng nhìn y, nhưng tốt xấu cũng nhìn lâu như vậy, như thế nào còn có thể tự nhiên như thế nói ra “Nè? ! Người ôm ta làm gì? ? Người về hỏi nào hử? ?” Kiểu nói này? Khi hấn nhìn thấy y, trong mắt nhìn thấy tốt cùng là cái gì? Chẳng lẽ y không có cảm giác tồn tại như vậy sao? ?

“Người nếu đã trở lại, có phải có thể ăn cơm rồi không? Đói chết ta, nhanh nhanh nhanh nhanh, ta phải ăn chừng hùng chừng [tay gấu chừng], chừng lộc vĩ nhân [đuôi hươu non chừng], thiêu hoa áp [vịt áp chảo], tạc hải nhĩ, kiêu điền kê [bìu bịp xối mỡ], thiêu sô kê nhân [gà con nướng], thiêu tử nga [ngan con nướng], lỗ chữ hàm áp [vịt nấu mỡ], tiểu đồ nhân, huân kê [gà xông khói], thanh chừng bát bảo trư [heo hấp bát bảo], tinh giải, tinh lựu ngư phiến nhân, thủy tinh trừu tử, thịt dê ngũ vị, cá sống, gà nướng hạt dẻ.” Không để ý tới Lãnh Thiên Cương thần tình hắc tuyến theo dõi hắc, Lãnh Thiên Vũ đọc liên hồi một danh sách đồ ăn. Hắc nhất định phải hảo hảo ăn một chút, hảo hảo bù lại bù lại tổn thất hôm nay. Ăn no mới làm việc được, hắc cùng nữ nhân này tuyệt đối là tính cho đủ.

“Ai.” Bất đắc dĩ thở dài, “Còn thất thần làm gì, không nghe thấy Thất điện hạ nói sao?”

“ Dạ, chúng nô tài làm ngay ạ.” Bọn thái giám phụ trách hầu hạ Lưu Ly điện như được đại xá hớn hở lui xuống.

“Tích Nhã nghe chỉ.”

“Thần thiếp tiếp chỉ.”

“Nhã quý phi ý được sủng mà kiêu, hôm nay tiết đi danh hiệu quý phi, biếm lãnh cung, cả đời không được ra khỏi lãnh cung nửa bước.”

“Bệ. Hạ.” Tích Nhã sắc mặt nháy mắt tái nhợt như tờ giấy, lệ chảy ra, thân mình cũng run rẩy giống như lá cây trong gió, lung lay sắp đổ, may mắn thị nữ bên người đứng lúc đỡ lấy.

“Về phần các người, hộ vệ quân của trẫm không phải dùng để khi dễ người trẫm quý trọng, không chỉ không bảo vệ, còn dám khi dễ, trẫm lưu các người còn có gì để dùng? Đến.

“Đừng ạ.” Lãnh Thiên Vũ rốt cuộc nghe không nổi nữa, vội cắt ngang Lãnh Thiên Cương. Hắc ngàn trăm độc kế đều còn chưa có cơ hội thi hành, sao có thể cứ để y bóp chết trong nôi như vậy. Về phần hộ vệ quân, cái gì khi dễ người trẫm quý trọng? Lời nói buồn nôn như vậy y cũng dám nói ra, huống chi bọn họ cũng không khi dễ hắc, tội danh này cũng quá oan uổng đi.

“Vũ Nhi muốn thay bọn họ cầu tình?” Lãnh Thiên Cương nhíu nhíu mày, trong lòng thật khó chịu, nhưng là trong lòng cũng biết chỉ cần là yêu cầu của tiểu gia hỏa này, bản thân nhất định cự tuyệt không được.

“A, không. Nhưng mà việc này người có thể đừng dính vào, để ta tự mình xử lý được không?”

“Có thể. Vũ Nhi muốn xử lý thế nào?”

“Đem phi tử biếm lãnh cung thì cũng đã thực hiện rồi, người đừng ra tay với nàng, ta còn có biện pháp chinh nàng, báo thù cho cái tát của mình.”

“Nga?” Lãnh Thiên Cương thực cảm thấy hứng thú nhíu mày.

“Về phần hộ vệ đại ca này đó, bọn họ cũng không khi dễ ta, người giao bọn họ cho ta, làm hộ vệ của ta, có thể chứ?”

“Có thể. Nhưng mà người phải đáp ứng ta một yêu cầu.”

“Đi.” Ha ha ha! Rốt cục tìm được bạn đánh bài, về sau buồn liền làm một bàn. Ân. Phải nhanh làm mặt trượt, bài giấy nữa.

“Về sau không cho phép chỉ mặc bao y gặp người khác.”

“Này? !”

” Thân mình của người chỉ có ta xem được.”

“Gì chứ?”

“Đáp ứng không?”

Giây tiếp theo, mặt Lãnh Thiên Vũ nhanh chóng trở nên đỏ bừng, “Người, người quả nhiên rất không bình thường.”

“Không đáp ứng? Người tới. . . .”

“Được rồi, được rồi, thành giao rồi, thành giao rồi.” Vội cắt ngang Lãnh Thiên Cương, Lãnh Thiên Vũ tâm không cam lòng tình không nguyện ý tùy tiện hô hai câu.

Lãnh Thiên Cương vừa lòng mỉm cười, phát tay ý bảo tất cả mọi người lui ra, kế tiếp chính là thế giới hai người ngọt ngào của hắn cùng bảo bối, hắn cũng không muốn bị người nhàn rỗi quấy rầy. . . .

Đừng cho người ba phần nhan sắc, người sẽ khai phưởng nhuộm cho ta*: ý chỉ Tích Nhã không cần nghĩ là bản thân xinh đẹp mà bạn Vũ sẽ nể mặt.

56. Chương 56: Phiên Ngoại 4

Nhật phòng dạ phòng gia tặc nan phòng

(Phòng ngày phòng đêm cướp nhà khó phòng)

“Thần thiếp tham kiến bệ hạ.”

“Nói thẳng thiếu cái gì đi.” Thấy người tới, Lãnh Thiên Cương không khỏi vô lực xoa xoa cái trán phát đau. Đại khái mười ngày trước, trong cung không ngừng mất trộm, bị trộm không chỉ có kỳ trân dị bảo vô giá, nhưng lại có mấy bức tuyệt bút cùng tú họa tơ vàng y trân quý nhiều năm.

“Dạ, bệ hạ. Lần này là Đông Hải Thất Long Châu không thấy.”

“Cái. . . . Sao?” Kia chính là y ký kết vài hiệp ước không bình đẳng, mới từ con cáo mặt cười Chu Hàm Triệt kia lấy được, tiểu tặc này cũng không khỏi quá to gan lớn mật, bắt quả cũng tương đương là tự tìm tử lộ.

“Truyền ý chỉ của trẫm, lập tức phong tỏa cửa cung, không được để thoát bất cứ nhân vật khả nghi nào.” Lãnh Thiên Cương khốc môi cong lên, trong lòng áp không được hưng phấn, y thật muốn nhìn ai to gan lại ngốc nghếch như vậy, ngay cả Đông Hải Thất Long Châu cũng dám trộm.

Sắc trời dần tối, ngày thường Đông Li hoàng cung sớm được đốt đèn rực rỡ như ban ngày, hôm nay lại trước sau không thấy ai đốt đèn.

Đi bộ trên đường quay về Lưu Ly điện, đám sương mù ban đêm như muốn xóa đi ánh trăng, Lãnh Thiên Vũ cảm thấy hôm nay có chút dị thường, một đường đi tới, lại không đụng tới nửa thái giám cung nữ, bất giác cước bộ nhanh hơn, lập tức thấy cả Lưu Ly điện phát ra bạch quang chói mắt.

“Sao lại thế này? Đèn đều đem đốt ở Lưu Ly điện hết à?” Hồn nhiên không biết chính mình sắp đại họa lâm đầu, Lãnh Thiên Vũ lòng tràn đầy nghi hoặc đi vào trong điện.

“A a. . . . Bảo bối của ta! Các người như thế nào có thể đem bảo bối của ta để lung tung như vậy, ta thật vất vả mới sửa sang lại tốt.” Vừa tiến vào tẩm điện, Lãnh Thiên Vũ liền thấy bảo bối mình thu thập nhiều ngày lại ngã trái ngã phải rải rác đầy đất. Hắn đã nói sao đại hoàng cung động cũng không thấy nửa thái giám cung nữ, nguyên lai đều chạy đến nơi này gây sức ép với bảo bối của hắn.

“Mấy thứ này đều là Vũ Nhi cất dưới long sàng sao” Lãnh Thiên Cương trong mắt cũng không có nửa điểm kinh ngạc, câu hỏi cũng là ngữ khí khẳng định.

“Đúng vậy. Ai nha, các người như thế nào còn không đi, có thể nào còn muốn phân chia bảo bối của ta? Ta nói cho các người, không có cửa đâu, này đó đều là của ta, không chia cho ai hết, hiểu không? Đi mau, đi mau, đừng đều tụ tại đây, đi nhanh chút.” Lãnh Thiên Vũ trả lời không chút chột dạ, ngược lại bắt đầu đối với thái giám cung nữ đứng chật phòng kêu gào đuổi người.

“Đều đi xuống đi.”

“Dạ, bệ hạ.”

Cổ nén lửa giận, Lãnh Thiên Cương lạnh nghiêm mặt vẫy lui mọi người. Đang muốn phát biểu, đã thấy Lãnh Thiên Vũ cười hì hì ngồi xồm xuống, bắt đầu giống như người không có việc gì thu thập bảo bối của hắn lại.

Lãnh Thiên Cương sắc mặt hết biến lại đổi, cuối cùng cả khuôn mặt đều đen xuống.

“Vũ Nhi chẳng lẽ không có cái gì giải thích cho phụ hoàng chút sao?” Bất kể trộm bắt đến Lưu Ly điện của y, đối tượng đúng là người trong nhà, kết quả như thế, sao y chịu nổi đây.

“A? Đúng rồi, các người như thế nào phát hiện ta đem bảo bối giấu dưới long sàng vậy?” Lãnh Thiên Vũ tay không rời bảo bối, ngẩng đầu dò hỏi.

Lãnh Thiên Cương cái trán gân xanh nổi lên, y xoay người, vươn tay phải nắm cầm Lãnh Thiên Vũ dùng sức nhấc lên, đem bạc thân dán vào môi hắn, không chút nào thương tiếc cắn nhẹ, đầu lưỡi của y cường ngạnh tràn vào khoang miệng hắn, chiếm lấy cái lưỡi có mùi đình hương ả lại mềm của hắn, liều mạng mút vào, thẳng đến hắn phát ra kêu rên thống khổ, tâm Lãnh Thiên Cương thất nhanh lại một cái, nụ hôn thô lỗ, mang tính trừng phạt không khỏi trở nên ôn nhu, hắn dùng đầu lưỡi lượn quanh đôi môi ý, như lấy lòng như dụ hống, ngậm lấy đôi môi sưng đỏ mềm bóng của hắn, mút vào miệng một cách triu mến. Hồi lâu, mới lưu luyến tách ra một chút, vừa lòng nhìn thấy đôi môi bị mút sưng đỏ đến cực điểm, không khỏi ôn nhu nói: “Ta vậy mà quên đi thân phận chân chính của Vũ Nhi. Vũ Nhi vừa không là người trong tứ quốc, tất nhiên không biết chỗ huyền diệu của Đông Hải Thất Long Châu.”

Hơi thở ẩm áp phát qua trên mặt, làm cho Lãnh Thiên Vũ bị hôn ngất ngây nháy mắt bưng tỉnh, trừng mắt nhìn, lại trừng mắt nhìn, rốt cục đem tầm mắt mơ hồ định hướng rõ ràng, “Người lại chiếm tiện nghi của bốn thiếu gia.” Nổi giận gầm lên một tiếng, ra sức đẩy khuôn mặt tuấn mỹ gần trong gang tấc kia ra.

“Vũ Nhi vừa rồi cũng thực hưởng thụ đi.” Lãnh Thiên Cương cong môi cười yếu ớt, ánh mắt mỉa mai.

“Gì? Người, người, người hồ. Nói bậy bạ gì đó? Ta, ta, ta mới. Mới không có cảm thấy hưởng thụ, cảm, cảm giác. nhão nhẹt. Đúng, nhão nhẹt.” Lãnh Thiên Vũ lấp bắp trả lời, còn để chứng minh lời nói của mình thành thật, cuối cùng còn không quên tăng mạnh ngữ điệu, làm một từ tổng kết chấm dứt.

“Nhão?” Lãnh Thiên Cương chọn mi tà tà cười, “Chúng ta lại thêm một lần nữa cũng được, bao quân sẵn lòng.” Nói xong, nghiêm túc đưa môi về phía trước.

“Đừng, đừng.” Lãnh Thiên Vũ vội dùng hai tay đặt trên ngực Lãnh Thiên Cương, xin khoan dung nói: “Phụ hoàng, hảo phụ hoàng, ngài lão đại hãy bỏ qua ta đi, ta cũng không muốn cùng ngài BL.”

“Nhưng mà ta muốn.” Khóe miệng khô phục tư thái hơi hơi cong lên. Hai người sớm chiều ở chung gần nửa năm, đã biết tiểu thiên hạ trong miệng nói ra ngôn ngữ kỳ quái, tuy rằng không biết là loại ngôn ngữ gì, nhưng y đã cơ bản có thể nghe hiểu.

“Nga, Please, nếu ngài lão Đại không muốn làm cho ta bị dọa bệnh tim đột phát chết bất đắc kỳ tử, thỉnh ngài đừng nói loại này nữa.” Lãnh Thiên Vũ vẻ mặt chịu không nổi.

“Không quan hệ, còn nhiều thời gian.” Nói xong, đứng thẳng người, một phen kéo Lãnh Thiên Vũ vắn ngồi xồm trên mặt đất lên, rồi nói tiếp: “Không cho phép bảo ta lão Đại, nói với người bao nhiêu lần rồi, phải kêu phụ hoàng.”

“My God! A, quên đi, quên đi, lưỡi cãi với người. Đông Hải Thất Long Châu huyền diệu thế nào có liên quan gì đến ta? Người rốt cuộc là như thế nào phát hiện chỗ ta giấu bảo bối hả?”

“Đông Hải Thất Long Châu, khi soi sáng, trong vòng ngàn dặm giống như ban ngày, cũng là vì nguyên nhân đó, mới được coi là Bắc Trữ quốc trấn quốc chi bảo.” Ngày đó, nếu không phải để khiến Trữ Du Viên vui vẻ, làm cho hắn an tâm, con cáo mặt cười Chu Hàm Triệt kia tuyệt đối không thể lấy Đông Hải Thất Long Châu ra mà giao dịch. Đáng tiếc, cho đến cuối cùng, ái nhân vẫn là bỏ hắn mà đi, tìm trong nhiều năm, lại như người bốc hơi đi, trước sau không thấy bóng dáng, con cáo mặt cười cũng đủ vất vả.

“Người nói mấy thứ này với ta làm gì?” Thần a! Thánh A La an lạc! Ta hướng tất cả các thần linh cầu nguyện, làm ơn nhanh để bọn ta thoát khỏi loại phương thức đối thoại ông nói gà bà nói vịt này đi.

“Hư!” Lãnh Thiên Cương dùng ngón trỏ để trên môi ý nói chớ có lên tiếng, “Im lặng hãy nghe ta nói hết. Vì để giấu hào quang long châu lộ ra ngoài, bị người trộm cướp, Bắc Trữ quốc không tiếc hao phí nhân lực, vật lực, tài lực, rốt cục tìm được Nhật Nguyệt Tinh Hoa, hút mạch linh khí toàn bộ nhật nguyệt bảo thạch, tạo thành Thúc quang hạp [Hộp trời ánh sáng]. Cũng chỉ có Thúc quang hạp mới có thể làm biến mất ánh sáng chiếu rọi tám tầng ngoài của Đông Hải Thất Long Châu, nhưng chỉ có tám phần ngoài thôi, ánh sáng khác phải dựa vào Thúc quang tương[Rương trời ánh sáng] đồng dạng làm từ nhật nguyệt bảo thạch chú thành che lấp. Vũ Nhi trộm Đông Hải Thất Long Châu tuyệt đối không thể mang Thúc quang tương nặng ngàn cân đi, bởi vì bí mật Thúc quang tương, chỉ có ta cùng với Bắc Trữ Vương biết, trong mắt người ngoài, nó cũng như rương bình thường thôi. Vũ Nhi người nói, việc này cùng với việc trộm vật tự đầu thú có gì khác nhau?”

“Thực không hay ho, sớm biết thế đã không lấy cái thứ kia.” Rất không cam tâm, nhưng cũng bất đắc dĩ.

“Trên đời cũng không có hối hận, “kiệt tác” này của ngươi có phải cũng nên dùng cách nói này hay không?” Lãnh Thiên Cương hí mắt, tươi cười gian tà ẩn hàm một tia tức giận.

“A? Nga. Này. Ha hả. Trong cung bảo bối nhiều như vậy, ta lấy mấy thứ phòng thân, hẳn là cũng không phải thực nghiêm trọng đi? Ha hả! Ha hả!” Lãnh Thiên Vũ nhúc nhúc, vẻ mặt cười xấu hổ. Hắn cũng không dám nói bản thân phòng ngừa chu đáo, chuẩn bị cho tốt tiền để chạy. Trên thực tế, từ sự kiện cái tát về sau, hắn xem như hoàn toàn hiểu đạo lý gì kêu “Nhất nhập cung môn thâm tứ hải, tứ hải nội hữu đồ phụ tại” [Vừa vào cửa cung sâu như bốn biển, bốn biển lại có đàn bà ghen ghét]. Hoàng cung không an toàn bảo đảm, hắn đã định đi rồi. Chỉ cần tượng tượng chính mình cầm vô số bảo bối vô giá trở lại hiện đại, trở thành tỷ phú ngang ngửa Bỉ Nhĩ Cái Tư [Bill Gates], hẳn ngay cả nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Lãnh Thiên Cương bất đắc dĩ lắc đầu, đưa tay khê vuốt qua hai má Lãnh Thiên Vũ vì xấu hổ mà phồng hồng, “Về sau Vũ Nhi nghĩ muốn cái gì, trực tiếp nói với phụ hoàng là được rồi, đừng dính vào mấy việc thế này, đã biết chưa?”

“Nga nga. Biết, biết.” Lãnh Thiên Vũ gật đầu như già tởm, trong lòng lại nói thầm: nói với người? Nói với người bảo bối này còn có thể xem như của ta sao? Nghĩ ai cũng đầu đất như người à.

“Hôm nay đi đâu chơi? Trễ như vậy mới trở về.”

“Không a.” Gọi mấy chục hộ vệ đại ca kia, cũng tìm mấy tiểu thái giám gần đây, tìm một cái sân bí mật, ngoạn ngoạn bài cừu, chà xát chà xát mặt trượt, ném xí ngẫu thôi mà.

“Không? Vậy bạc của ngươi từ đâu ra?” Lãnh Thiên Cương lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai một phen túm dây lưng bên hông Lãnh Thiên Vũ, “Cũng không ít mà.”

“A a, đưa ta, bốn thiếu gia thật vất vả mới. A. Đêm nay ánh trăng không tồi. Ân. Không tồi, thật không sai.”

“Hộ vệ quân không phải cùng người đùa.”

“Hảo dói a, hảo dói. Phụ hoàng, ngươi có dói bụng không?” tay che bụng, Lãnh Thiên Vũ tội nghiệp nhìn Lãnh Thiên Cương, hy vọng có thể nói sang chuyện khác thành công, hắn cũng không muốn vừa đến ngày mai, quân đoàn hộ vệ đáng yêu này cứ thế mai danh ẩn tích.

“Sung công, không cho phép lại có lần sau.”

“Tuân mệnh, phụ thân đại nhân.” Người đang dưới mái hiên, nên cúi đầu thì cúi đầu, đây là triết học người Trung Quốc mấy ngàn năm xử thế. Hắn, Lãnh Thiên Vũ, tiêu biểu làm người cổ đại mới nhất, tuyệt đối sẽ đem triết học dẫn dắt đến cuối cùng.

“Người tới.”

Thái giám bên người Lãnh Thiên Cương vội tiến vào, quỳ tại chỗ dập đầu: “Nô tài tham kiến bệ hạ.”

“Thất điện hạ dói bụng, lập tức chuẩn bị thiện.”

“Dạ, bệ hạ. Xin hỏi Thất điện hạ đêm nay có muốn chọn đồ ăn không?”

“Đương nhiên. Ta phải ăn sa oa ổi lộc cân [gân nai hầm], thông thiêu sa ngữ bì [da cá mập nướng hành], áp điều lưu hải sâm [vịt nấu hải sâm], kê ti ngân nhĩ [gà nấu ngân nhĩ], hoa quế ngư điều [cá hoa quế], bát bảo thỏ đỉnh [thỏ nấu bát bảo], ngọc duẩn quyết thái [măng ngọc cắt], la hán đại hà [tôm La Hán], xuyên tạc tiên bối [sò sống], thông bạo ngư liễu, hào du tử kê [gà nấu dầu hào], tiên ma thái tâm [nấm xào tim], tam tiên mộc tê thang. Ân, trước hết mấy thứ này đi.”

“Dạ, Thất diện hạ. Bệ hạ, Thất diện hạ, nô tài cáo lui trước.”

Chỉ chốc lát sau, đồ ăn đã đầy đủ. Chỉ thấy Lãnh Thiên Vũ bắt đầu lang thôn hổ yết

“Ăn chậm một chút, không ai tranh với ngươi.” Lãnh Thiên Cương động tác tao nhã cầm lấy chén nhỏ cùng cái thìa, múc bát tam tiên mộc tê thang, nhẹ nhàng để trên môi thổi nguội.

“Ừ.” Gật gật đầu, vẫn là trời chết nhét thức ăn vào đầy miệng.

“Ngày mai ta mang ngươi ra cung chơi, được không?” Nhìn thấy Lãnh Thiên Vũ như quỷ chết đói đầu thai, cầm lấy khăn ăn lau khô miệng ăn dính đầy mỡ của hân, Lãnh Thiên Cương trong mắt tràn ngập thương tiếc, trong lòng lại cứ thế kết luận vì cuộc sống Lãnh Thiên Vũ trước kia quá phi thường khổ sở.

“Ừ.” Gật đầu như già tởm, miệng động tác nhai đồ ăn lại không một giây gián đoạn. Lãnh Thiên Vũ ý nghĩ trong lòng là: ăn được thì cứ ăn, ai biết ngày nào mới trở về đi. Đến lúc đó, mấy thứ này đều là phải bỏ tiền mua mà!

“Nếu có cái gì muốn mua, có thể nói với ta. Vũ Nhi lần đầu tiên ra cung, ta hy vọng ngươi có thể chơi vui vẻ.”

“Ngươi nếu trực tiếp cho ta tiền, ta sẽ càng vui vẻ.”

“Bạc tự nhiên sẽ cho ngươi.” Tiền tiền tiền, vì cái gì tiểu tử kia cả đầu óc đều là tiền, sắp thành tiền tinh [yêu tinh tiền] luôn rồi.

“Phóng khoáng như vậy? Có âm mưu.”

“Có âm mưu mới sống được mà. Ăn từ từ, này, uống chút canh này trước.” Về mặt dung túng đem bát tam tiên mộc tê thang đã nguội để trước mặt hân.

Lãnh Thiên Vũ bưng lên uống một ngụm, chắc lưỡi cười nói: “Hắc hắc! Hảo uống.”

Sùng nịch khẽ vuốt sợi tóc mềm mại của Lãnh Thiên Vũ, Lãnh Thiên Cương lại đem tôm La Hán lột hết vỏ bỏ vào trong bát hân.

Nhìn thấy bé ăn ngon, thường thường lộ ra biểu tình cùng động tác vui vẻ thỏa mãn đáng yêu, Lãnh Thiên Cương trong lòng nghĩ thầm: hy vọng những ngày như thế này có thể cứ thế tiếp tục về sau, không cần thay đổi.

Khu chợ náo nhiệt phồn hoa, một chiếc đại xe ngựa hoa lệ to chết người dừng ở ven đường, khiến người qua đường đều ghé mắt nhìn. Mà lấy độ im lặng của xe ngựa mà suy đoán, trừ bỏ xa phu lái xe, bên trong xe tựa hồ không có một bóng người.

“Này, này, này còn có này, toàn bộ cấp bốn thiếu gói hết cho bốn thiếu gia, a, còn có còn có bình hoa cổ bên kia cũng đừng quên gói lại nha.”

“Dạ, vâng” Ông chủ tiệm đồ cổ lập tức cúi đầu khom lưng đáp ứng. Nghĩ thầm: lúc này thật đã gặp được kim chủ.

“Thiếu gia, ngài đừng mua nữa, tiểu nhân thật sự là cầm không hết rồi.”

“A nha? Ngươi như thế nào còn ở đây? Không phải bảo ngươi đem mấy thứ này bỏ lên mã xa trước rồi sao?” Thiếu niên bực mình nhíu mi, hao tổn tâm trí nhìn đồng “thương phẩm” mình mua như một núi kia.

“Thiếu gia, ngài tạm tha tiểu nhân đi, nếu để lão gia nhìn thấy, tiểu nhân liền thảm.”

“Thảm? Ngươi ngăn cản ta mua sắm hân là thảm hại hơn đi. Trước khi xuất môn, lão gia không phải đã có dặn dò, phạm là thứ bốn thiếu gia nhìn trúng, đều có thể mua về sao?” Thiếu niên đắc ý vỗ vỗ hà bao tinh

mỹ bên hông, “Coi, bạc làm chứng.” May mắn hắc Lãnh Thiên Vũ đủ thông minh, bạc nói gì cũng phải để trên người mình, nếu theo Lãnh Thiên Cương nói, thực đem tiền đưa cho tên hộ vệ lải nhải, hắc còn có thể tùy ý xem? Tùy ý mua? Quả thực là nằm mơ!

“Thiếu gia, lão gia sao có thể nghĩ ngài sẽ mua như vậy chứ?” Dù có mua, cũng phải ngó chút chứ. Loại tơ lụa tầm thường, đồ cổ, ngọc khí, bình hoa thế này cũng có thể vào được mắt ngài? Bất quá những lời này hắc cũng chỉ dám nói trong lòng thôi.

“Người quản thiếu gia ta mua nhiều mua ít, tóm lại mấy thứ này đều là thiếu gia ta xem trúng, được không?” Tiểu tử, người biết cái gì? Ở cổ đại không đáng giá, tới thế kỷ 21 đều là văn vật quốc bảo, ta sau khi trở về có phát tài hay không, toàn bộ dựa vào chúng nó.

“Kia thiếu gia, chờ ngài mua hết xong, có phải nên về gặp lão gia hay không?”

“Gặp cái gì mà gặp, hắc có mỹ thiếu nữ xinh đẹp làm bạn, ta cũng phải đi tìm nhan như ngọc. Chờ đem mấy thứ này bỏ vào mã xa xong, người dẫn ta đến kỹ viện đi.”

“Kỹ. viện? !” Hộ vệ miệng há thành chữ O, vẻ mặt không dám tin.

“Đừng hoài nghi, người không có nghe nhầm.”

“Thiếu gia. Ngài còn chưa lớn, lão gia nếu biết tiểu nhân đem ngài đến kỹ viện, chắc chắn sẽ giết chết tiểu nhân.”

“Yên tâm, người không nói, ta không nói, hắc sao biết được? Huống hồ, hắc hiện tại sao rảnh đi để ý ta?” Nói cái gì mang người ra cung ngoạn, tất cả đều là gạt người, căn bản cả ngày cũng chưa nhìn thấy bóng người, rõ ràng chính là hoàng hậu dẫn y ra cung vào thế giới hai người rồi. Thối! Thực không tiền đồ, không ai quản lại có tiền xài, hắc nên cao hứng mới đúng, buồn bực cái rắm.

“Thiếu gia.”

“Được, người không mang ta đi ta tự mình đi.”

“Đừng a, thiếu gia. Thiếu gia, chờ chờ ta.”

Màn đêm buông xuống, không trung đầy sao, từng nhà đèn chong đèn, xóm làng chơi giăng đèn kết hoa như ban ngày, đèn ***g màu đỏ treo cao cao đóng đưa bắt đầu thổi phồng lên, từng đợt mùi son kéo dài không ngừng. . . .

Đông Li quốc bài danh đệ nhất thanh lâu, Hoa Mãn lâu, sớm kín người hết chỗ. Cách thật xa đã có thể nghe thấy thỉnh thoảng truyền ra tiếng nam nhân cùng các cô nương cười vui, thật huyền ảo.

Cửa trước của Hoa Mãn lâu trang trí tráng lệ, hai thạch sư tinh điêu tể mai nằm ở hai bên, góc mái hiên đèn đỏ treo cao, tỏa ra ánh sáng sáng ngời; trang trí bên trong lâu cũng rất gây chú ý, từng khối phù điêu tạo hình sinh động, công nghệ tinh xảo, xa hoa.

Lãnh Thiên Vũ vận khí tốt lắm, lần đầu tiên đến, liền đụng phải tiết mục đặc biệt của Hoa Mãn lâu.

Hoa Mãn lâu đại hình sân khấu ngày thường chuyên biểu diễn tài nghệ, lúc này một vị hồng y nữ tử đang đứng, bề ngoài tuyệt mỹ, dáng người thướt tha, không thể không khiêu khích thị giác thần kinh của các nam nhân dưới đài, lệnh các nam nhân thùy duyên tam xích. Mà nữ tử biểu hiện dị thường bình tĩnh, nàng dường như không hề nhìn kỹ, nhận lấy những ánh mắt chăm chăm kia, cứ chỉ tự nhiên trang nhã, tìm không thấy một tia nhếch nhếch ra vẻ, khiến người không thể không tâm sinh hảo cảm với nàng.

“Những khách nhân, chào buổi tối! Đầu tiên phải cảm tạ các ngài cho tới nay duy trì cùng chiếu cố Hoa Mãn lâu.”

Lời nói vừa, liền nghênh đón dưới đài mọi người đón ý nói hòa thanh, “Phái Chỉ cô nương khách khí, Hoa Mãn lâu có thể nói cực lạc thiên đường của các nam nhân, phàm là nam nhân, không thể không muốn đến nơi này tiêu dao khoái hoạt.”

Nữ tử mỉm cười, dung nhan tuyệt mỹ như trăm hoa đua nở, khuynh quốc khuynh thành, nàng ôn nhu nói tiếp một câu: “Có thể được khách nhân đánh giá cao như thế, thật sự là vinh hạnh của Hoa Mãn lâu.” Người này không phải người khác, đúng là Tôn Phái Chỉ tên đứng đầu bảng nhà Hoa Mãn lâu này.

“Mỹ nữ tỷ tỷ, nghe nói Hoa Mãn lâu đêm nay sẽ có tiết mục phi thường đặc biệt, tin tức này hẳn là không phải ý muốn đóng cửa nghỉ đi?”

Mọi người đều hướng về phía chủ nhân phát ra tiếng nói thanh thúy ngọt ngào kia nhìn lại, liễu lĩnh nói lời khiến kẻ khác bực mình, nhưng khi nhìn thấy dung mạo người nói chuyện sau nháy mắt hóa thành hư ảo.

Lãnh Thiên Vũ thông dong tùy ý ngồi trên ghế, một tay chống cằm, lười biếng gác ở mặt bàn, dưới lông mi dài mà đậm, là một đôi mắt to trong trẻo đen nhánh, cái miệng nhỏ nhắn đỏ mọng, da thịt trắng nõn mềm mại như trân châu sáng bóng, phối hợp hai má lúm đồng tiền khác trên má ngọc hiện lên ý cười, làm cho người ta một loại ảo giác mê chết người không đền mạng, khiến người không thể không bị cướp mất hồn.

“Đương nhiên. Chính là tiểu đệ đệ ngươi đã lớn chưa?” Tôn Phái Chỉ lời nói ý trào phúng, trên mặt lại vẫn lộ vẻ ôn nhu mỉm cười.

Đôi mắt khiêu khích, Lãnh Thiên Vũ hoàn toàn bất vi sở động, hắc vô vô tiền mang theo bên hông, chậm rì rì nói: “Tại đây có tiền chính là lão Đại, không phải sao.” Tuy rằng là câu nghi vấn, dùng ngữ khí chính là khẳng định.

“Thế như mà tiểu đệ đệ nếu ở chỗ này mất đi đồng trinh, tỷ tỷ cũng không chịu trách nhiệm đâu!”

“A! Mỹ nữ tỷ tỷ yên tâm, nam nhân tại phương diện này vĩnh viễn cũng không chịu thiệt. Hơn nữa ta không gọi tiểu đệ đệ, thỉnh gọi ta Lãnh Thiên Vũ.” Lãnh Thiên Vũ nhẹ nhàng chọn mi, cổ ý lộ ra một tươi cười ngả ngớn.

“Được rồi, Thiên Vũ, ngươi biết giải đồ sao?”

Lãnh Thiên Vũ tự tin cười: “A! Đơn giản như cắt dưa muối thôi mà.”

“Hảo. Nếu Thiên Vũ đêm nay có thể trả lời toàn bộ câu đố chữ ta ra, như vậy đêm đầu tiên của Tôn Phái Chỉ ta chính là của ngươi.”

Hắn nói ra chữ “Á?”, bên tai cũng truyền đến từng tiếng hít không khí muốn đè nén xuống cùng tiếng nghiến răng kèn kẹt. Lãnh Thiên Vũ xấu hổ cười cười, nghi hoặc như đầu, như thế nào đột nhiên mọi người đều đối hắn tràn ngập địch ý? Nếu ánh mắt có thể giết người, hắn nghĩ hắn đã sớm bị giết không dưới trăm lần.

“Các vị yên tâm, những lời này là không chỉ nói với một mình Thiên Vũ tiểu đệ, cũng là nói với mỗi một vị khách nhân ở đây mà.” Tôn Phái Chỉ hợp thời giải vây cho Lãnh Thiên Vũ, nhưng người nào đó tựa hồ cũng không cảm kích.

“Uy uy, ta nói ta là đến giúp vui, câu đố của ngươi, đêm đầu tiên chắc là tiết mục đặc biệt của Hoa Mãn lâu không quan hệ đi? Nếu tiết mục đặc biệt chính là ngươi phải dâng ra đêm đầu tiên của mình, vậy tiết mục đặc biệt này không khỏi khuôn sáo cũ kỹ, không có ý mới cũng thực không thú vị, ta hôm nay xem như một chuyến đến không.”

“Này! Ngươi này Xú tiểu tử là tới quấy rối hả?” Một trung niên nam nhân đập bàn đứng lên, chỉ vào Lãnh Thiên Vũ ác thanh ác khí nói.

Lãnh Thiên Vũ liếc mắt nhìn hắn, nhúu nhúu mày, cuối cùng quyết định bỏ qua, “Ta biết có một loại bán đứng gọi là “thân bất do kỷ”, nhưng vẫn là hy vọng ngươi có thể hiểu thêm ý gọi là “quý trọng chính mình”.” Cổ ý nhấn mạnh tám chữ kia. Nói đến buồn cười, rõ ràng là chính mình đề nghị đến kỹ viện, hắn cũng không phải nhà quê, tự nhiên biết nữ tử trong kỹ viện dựa vào cái gì kiếm ăn, nhưng khi nghe thấy Tôn Phái Chỉ dễ dàng nói ra hiến đêm đầu tiên như vậy, trong lòng vẫn cảm thấy rất không thoải mái. Rõ ràng nói muốn tìm “Nhan Như Ngọc”, nhưng hắn hiện tại, cũng không biết tới nơi này làm gì?

Thấy Lãnh Thiên Vũ đứng dậy muốn rời khỏi, Tôn Phái Chỉ nhịn không được mở miệng giữ lại, “Thiên Vũ không đoán câu đố sao? Cho dù ngươi hiện tại ly khai, tiết mục đặc biệt đêm nay của Hoa Mãn lâu cũng sẽ không có gì thay đổi, sao không lưu lại thử tài trí của ngươi, câu đố ta ra ngươi có thể đoán được mấy cái?”

Đối diện, rõ ràng thấy được trong mắt nàng cầu xin, bất tri bất giác, chính mình đã gật đầu đáp ứng.

Đây là một gian phòng bài trí sạch sẽ, ấm áp lịch sự tao nhã, thúy ngọc lơ đầu giường lượn lờ dâng lên khói nhẹ cùng với hương khí thơm mát, tỏa khắp cả phòng.

Quả nhiên vẫn rất mềm lòng !

Nhìn nữ tử xinh đẹp đang ngồi ở đối diện châm rượu cho mình, Lãnh Thiên Vũ không khỏi cảm thán như vậy.

“Uống trước chén rượu này đi.” Tôn Phái Chỉ ôn nhu nói, thanh âm như hoàng anh xuất cốc uyển chuyển êm tai.

Lãnh Thiên Vũ nghe vậy, mỉm cười cùng nàng chạm cốc.

Chất lỏng màu hổ phách vào miệng mát lạnh hương thuần, Lãnh Thiên Vũ nhịn không được khen: “Hảo tửu.”

“Đây là Nữ Nhi Hồng tốt nhất, Thiên Vũ thích liền uống thêm chén nữa.” Nói xong, chén rượu bỗng tuếch đã bị châm tràn đầy rượu ngon.

Lãnh Thiên Vũ thật cũng không cùng nàng khách khí, trực tiếp đem chén rượu uống một hơi cạn sạch, uống hết còn không quên thỏa mãn tấm tắc nói: “Thích! Không hổ là Nữ Nhi Hồng, quả nhiên gắn bó lưu hương, dư vị vô cùng.”

Tôn Phái Chỉ mỉm cười lại thay hân châm thượng rượu ngon, nhẹ nhàng nói: “Thiên Vũ là như thế nào đoán ra câu đố chữ này của ta vậy?”

“Tục ngữ nói “Giải linh hoàn nhu hệ linh nhân”, đồng dạng, đoán đố chữ đầu tiên phải hiểu biết cấu tạo một chút. Phương pháp hiểu cấu tạo của đố chữ là nhiều cách, nhưng phương pháp cơ bản nhất chỉ có bốn loại. Tức: từ có thể thay thế cho nhau, thêm nét, nhân cách hoá. Chỉ cần nắm giữ bốn loại phương pháp cơ bản này, tổng hợp phương pháp thông thường nhất cũng có thể giải quyết dễ dàng.”

“Có ý tứ gì?” Tôn Phái Chỉ nghe không hiểu ra sao.

Hắn cũng thật ngốc, cùng cổ nhân giải thích này đó làm gì, lãng phí nước miếng.

“Vẫn là nói chuyện của người đi.” Lãnh Thiên Vũ không trả lời vấn đề của nàng, ngược lại thay đổi đề tài.

“Chuyện của ta? Một phong trần nữ tử có thể có chuyện gì chứ? Nhàm chán bởi vì bộ dạng xuất chúng, mà được người xem là hoa khôi, nhưng dung nhan có đẹp đến mấy cũng sẽ theo thời gian trôi qua mà dần già đi, nữ nhân giống như phù dung sớm nở tối tàn, nở xong chờ đợi héo tàn, mọi người lãng quên. Ta đã muốn hai mươi, cũng không còn trẻ, thật sự nếu không đồng ý đem thân mình cống xuất đi, chỉ có chịu khổ lúc đầu, nếu chịu chút đau khổ có thể thay đổi gì đó, kia cũng đáng, nhưng nơi này là kỹ viện, không phải từ thiện đường, “Mụ mụ” chỉ biết nghĩ như thế nào thu được lợi tốt nhất từ trên người người, mà không phải lo lắng cảm thụ của người, tại đây nhận tiền không nhận người.” Tôn Phái Chỉ tự giễu cười, “Đây là chuyện của ta.” Ngữ khí thoải mái giống như người vừa mới nói cũng không phải là nàng ta.

“Phải không? Vậy thổ thượng hữu trúc lâm, thổ hạ nhất thốn kim lại là cái gì?”

“Thiên Vũ cũng hay đùa, kia tự nhiên là đố chữ ta ra, người không phải chính là trả lời toàn bộ mới có thể ngồi ở chỗ này đi?”

“Người đang đợi người đến đi.”

“Đợi ai? Cáp! Ta một phong trần nữ tử có ai để ta chờ? Thiên Vũ sẽ không bởi vì đáp án của ” thổ thượng hữu trúc lâm, thổ hạ nhất thốn kim ” là chữ “Chờ”, liền kết luận ta đang đợi ai đó đi?

“Bạch mã hà biên hảo tương phùng. Thiên lí nhân duyên nhất tuyến khiên. Bát nguyệt nhị thập tam tụ hội. Sỏa qua.”

“Hử. Trọng. Kì. Bảo. Đáp án bốn câu đố chữ này, có chữ nhau có thể chứng minh ta đang đợi người chứ?”

“Gặp nhau, quen biết, mến nhau lại chia lìa. Mỗi một đề người ra đều cho ta cảm giác như vậy.”

“Có thể không cần thảo luận đề tài này nữa được không? Thiên Vũ sẽ không chuẩn bị cứ ở trong phòng ta uống rượu như vậy đến hừng đông đi?”

Cứ như vậy một lát qua đi, Lãnh Thiên Vũ đã uống hơn phân nửa bình Nữ Nhi Hồng vào bụng. Tôn Phái Chỉ không đề cập tới còn không biết, nhắc tới, hắn không tự chủ được nấc một cái, hương rượu tràn ngập trong cơ thể, giống như cả người đều đắm chìm trong hương rượu, cả người thư sướng. Nhưng loại cảm giác này cũng không duy trì bao lâu, dần dần, hắn cảm thấy yết hầu bắt đầu làm khát, trong đầu hỗn độn một mảnh, trên người giống bị liệt hỏa hừng hực thiêu đốt khó chịu.

“Thực xin lỗi, ta dường như có chút say, có thể để ta nghỉ ngơi trong chốc lát không?” Không đợi Tôn Phái Chỉ trả lời, Lãnh Thiên Vũ đã muốn lão đảo đứng dậy, đi lại giường.

Tôn Phái Chỉ mỉm cười, theo sát hướng về phía giường, cúi xuống ở bên tai Lãnh Thiên Vũ nói: “Người không cần kiềm chế, đêm nay, ta vốn là thuộc về người.”

Tiếng nói dịu dàng mềm mại đáng yêu mang một chút ngọt ngào, làm hạ phúc Lãnh Thiên Vũ không khỏi cảm thấy nóng rực, “. Người tránh ra.” Vì chính mình có phản ứng mà cảm thấy đáng xấu hổ, Lãnh Thiên Vũ kích động muốn đẩy nữ tử đã muốn nằm trên người mình ra, lại phát hiện cả người đều không dùng được phân nửa khí lực, miệng lại khát như đất hạn thiếu nước.

Giống như xem thấu ý hắn, Tôn Phái Chỉ ôn nhu trấn an nói: “Đừng sợ, đây là phản ứng tự nhiên, phòng của ta đốt Thôi Tình hương, Thôi Tình hương cộng thêm người uống rượu, tựa hồ tự thành xuân dược tốt nhất. Người nếu lên giường của ta, ta sẽ hảo hảo hầu hạ người.”

“. Người điên rồi? Người cư nhiên muốn đem lần đầu tiên quý giá của người hiến cho một nam nhân xa lạ.”

Tôn Phái Chỉ nhẹ nhàng mà hôn cái trán hắn một chút, nói: “Thiên Vũ, người thật sự thực thiện lương. Bất quá so với đêm đêm đầu của ta hiến cho nam nhân khác, ta ngược lại thấy may mắn đêm nay người đó lại là người.”

Tầm mắt bởi vì thân thể khác thường mà trở nên càng ngày càng mơ hồ, thần trí cũng càng ngày càng choáng váng, vô lực ngăn cản hoảng hốt làm Lãnh Thiên Vũ cuồng loạn rống to ra tiếng: “Người không đợi hắn sao? Không đợi sao?” Trời ạ! Đất ơi! Các lộ thần tiên nha, mau cứu cứu đứa nhỏ đáng yêu, hồn nhiên, thiện lương của các người đi! Nữ nhân điên này không ngại lần đầu tiên của nàng, nhưng hắn để ý mà! Hắn giữ mình trong sạch hai mươi năm, không phải vì đem lần đầu tiên quý giá của mình hiến cho nàng, tuy nói nàng cũng là cực phẩm trong nữ nhân. A a, này không phải trọng điểm rồi, trọng điểm là, hắn căn bản không thương nàng a. Hắn lần đầu tiên là muốn dành cho cô gái hắn yêu thích mà, tuy nói đến nay còn chưa xuất hiện, nhưng tóm lại, hắn không cần hư thân ở nơi này a!

“Ha ha! Thiên Vũ, người thật thú vị. Được rồi, ta thừa nhận, ta đúng là đợi người, bất quá kia đã muốn là qua đi, ta sớm đổi nam nhân kia tuyệt vọng rồi. Khi gia thế ta còn trong sạch, hắn còn không đúng hẹn tới đón ta, huống chi hiện tại? Hắn đã sớm từ bỏ ta rồi. Làm người thì phải nghĩ cách sống sót, người nói, ta hiện tại chờ hắn để làm gì nữa?”

Vậy người cũng không có thể đem tuyệt vọng của người mạnh mẽ áp đến trên người ta a! Nhưng những lời này hắn cũng chỉ dám nói trong lòng mà thôi, bằng không đem nữ hài tử của người ta chọc khóc, vậy hắn liền thực sự là tự tìm phiền toái.

“Người như thế nào biết hắn không muốn tới đón người, có lẽ hắn có nỗi khổ bất đắc dĩ mà?” Tôn Phái Chỉ, cổ đại tuy nói đã là cái nữ thanh niên đến tuổi kết hôn, nhưng trong mắt Lãnh Thiên Vũ người hiện đại, hai mươi tuổi, chính là lúc thanh xuân, thanh xuân có thể càng nở rộ, là tuổi trẻ rất đẹp, vì hắn cũng là vì nàng, Lãnh Thiên Vũ tất nhiên là không dám chậm trễ, tăng mạnh khuyến giải.

“. Nỗi khổ.”

“Phanh.”

Đúng lúc này, cửa phòng bị lực rất lớn tác động bung ra, đã vậy mùi dấm chua tỏa ra một phen khiến Lãnh Thiên Vũ bị dọa đến rõ ràng đang muốn nói gì đó cũng im luôn.

Má ơi, lại làm sao vậy?

“Cút ngay đi.”

“A.”

Nam âm lạnh như băng trầm thấp cùng với tiếng nữ tử thét chói tai rõ ràng là bị dọa rồi, Lãnh Thiên Vũ chỉ cảm thấy trên người nhẹ đi ngay, mà Tôn Phái Chỉ trực tiếp bị nam nhân ném ra khỏi phòng.

Lãnh Thiên Cương hai mắt giống phải nhanh phun ra lửa đến nơi, tức giận không biết đến bao nhiêu.

Nhưng Lãnh Thiên Vũ lại không thể thấy rõ người trước mắt. Hắn sắc mặt ửng hồng mặt mang cười mỉa nhìn nam nhân trước mắt, tính trẻ con xoa xoa xoa, xoa xoa ánh mắt. Kết quả vô luận hắn xoa thế nào chùi thế nào, trước mắt vẫn mơ mơ hồ hồ như cũ.

“Ai cho ngươi tới nơi này?” Lãnh Thiên Cương trên cao nhìn xuống giận trừng mắt hắn.

Trong cổ họng khô khốc có chút phát đau, Lãnh Thiên Vũ miễn cưỡng nuốt nuốt nước miếng, khăn khăn hỏi đáp: “Ngươi cũng chưa nói ta không thể tới này a.” Không phải hắn khoát lác, thanh âm nam nhân hỗn đản này, hóa thành tro hắn cũng nhận ra. Nhưng hắn vì cái gì cảm thấy chột dạ mà? Rõ ràng là y bỏ hắn lại trước. A, đúng rồi, này mới là trọng điểm. Đại hỗn đản mang theo Hoàng hậu của y ra cung đến thế giới hai người, bỏ hắn một mình ở chợ, “Ngươi không cùng hoàng hậu của ngươi, tìm ta để làm chi?”

Lãnh Thiên Vũ không có nhận thấy được khi hắn nói ra những lời này, ngữ khí rõ ràng có chút chua. Lãnh Thiên Cương lại dễ dàng nhận ra, trong giọng nói Lãnh Thiên Vũ có vị chua làm cho ánh mắt y nhiễm ý cười, tuy rằng mạnh miệng, nhưng hắn vẫn là để ý y.

“Ta cùng với Hoàng hậu chỉ có danh nghĩa vợ chồng cũng không phải phu thê thật.”

“Lừa.” Chữ ‘người’ còn chưa nói ra, đã bị nụ hôn đột nhiên đánh úp lại.

Lãnh Thiên Cương đầu lưỡi nhẹ nhàng viền theo đôi môi Lãnh Thiên Vũ, miêu tả đôi môi khéo léo, động tác của y nhẹ nhàng chậm chạp mà ôn nhu. Như là đã bị mê hoặc, Lãnh Thiên Vũ kim lòng không đậu hơi hơi há miệng, không nói gì mời gọi làm cho trong mắt Lãnh Thiên Cương không khỏi lộ ra một tia mỉm cười vừa lòng, đầu lưỡi tự do bên ngoài không chút do dự chui vào trong miệng đôi lấy ngọt ngào của hắn.

“Ngô.” Hô hấp dần dần biến không thông thuận, cho đến khi Lãnh Thiên Vũ phát ra tiếng thở gấp bất lực, Lãnh Thiên Cương mới lưu luyến buông môi hắn ra, dời về phía vành tai khéo léo của hắn, nhẹ nhàng mà mút vào, cắn cắn.

Mà Lãnh Thiên Vũ giống như cá xa nước mở to mồm hô hấp, cảm giác có điện theo lòng bàn chân đánh thẳng vào đại não, cánh tay nhỏ bé vốn định đẩy Lãnh Thiên Cương ra chỉ có thể vô lực nắm chặt quần áo y, tùy ý y muốn làm gì thì làm.

Hôn từ vành tai khéo léo một đường tràn đến cái cổ non mềm tuyết trắng, tay Lãnh Thiên Cương đã sớm không an phận chạy trên người Lãnh Thiên Vũ, bàn tay tiến vào nội y nhẹ nhàng chậm rãi nắm bắt mỗi một tác da thịt của hắn.

“Ngô. Ngươi đừng. sờ nữa.” Lãnh Thiên Vũ dùng lý trí còn lại chút ít đưa tay dè lại ma chướng không ngừng đốt lửa trên người mình, hắn thật sự là chịu không nổi cảm giác tê dại khiến kẻ khác đầu vầng mắt hoa này.

“Không thoải mái?” Nhíu mi. Đã bị kê đơn, vì cái gì còn quật cường như vậy?

Hít sâu một hơi, Lãnh Thiên Vũ gằn từng chữ: “Thực thoải mái. Nhưng ta không muốn làm sai chuyện. Mời người lập tức đi ra ngoài, kể tiếp ta sẽ tự mình giải quyết.”

Trong mắt rất nhanh hiện lên một tia tà cười, “Nga? Vũ Nhi tính giải quyết như thế nào?”

TMD tử hỗn đản, đừng nói cho ta người thuần khiết không từng nghe nói qua “tự xử” nha.

“Này sẽ không cần người quản, mời người đi ra ngoài.”

“Đi ra ngoài?” Lãnh Thiên Cương cố ý vô tình cọ xát hạ thân đã muốn hở ra của hắn.

“A” Lãnh Thiên Vũ không kèm chế được thẳng lưng kẻ sát thân thể Lãnh Thiên Cương, hưng phấn mà run rẩy .

“Thân thể của người không giống như muốn ta đi ra ngoài a.”

“Người cho ta đi.” Chữ “chết” còn chưa nói ra, hơi thở cực nóng lại bao trùm đôi môi.

Lưỡi như linh xà tiến quân thần tốc, không ngừng mà đùa ôn nhuỷ trong miệng Lãnh Thiên Vũ , hôn sâu luân phiên góc độ làm ướt bọt ảm ảp hửn khỏn kíp nuỏt chậm rãi tràn ra, chảy xuống khỏe môi, uốn lượn xuống cổ.

Cùng lúc miệng lưỡi dây dưa, Lãnh Thiên Cương đã dùng tay bỏ đi quần áo vương bận hai người. Lãnh Thiên Cương rời đi đôi môi Lãnh Thiên Vũ , ướt bọt chảy xuống theo, một đường hôn lan tràn đến cổ, từ cổ một đường cắn nhẹ đến ngực, lưu luyến hai hồng quả.

Cảm giác một viên hồng quả trước ngực bị ngậm vào miệng hút, cảm giác vừa tê lại ngứa làm cho Lãnh Thiên Vũ nhin khỏn đượ rên rỉ ra tiếng: “Cấp ản.” Hửn khỏn nghĩ tới chính mình lại phát ra thanh ảm như vậy, vội che miệng lại, nghĩ thầm rằng: cái này là thật xong rồi, hửn phải làm chuyện thực xin lỗi có lỗi với lão bà tương lai của hửn.

“Đừng nhửn, ta muốn nghe thanh ảm của người.” Cường thể kéo cánh tay đang che miệng của hửn ra, tay kia đã muốn đặt lên phân thân non nỏt của hửn, thuần thực trêu chọc, vuốt ve.

Nghĩ muốn phản bác, há mồm lại phát ra một tiếng rên rỉ: “A ản.”

Giống như muốn nghe tiếng rên rỉ ngọt ngào này nhiều thêm mấy lần này, Lãnh Thiên Cương đột nhiên há miệng ngậm nơi non nỏt của Lãnh Thiên Vũ vào liếm mát.

“Khỏn. Cấp a. A.” Khoái cảm quá mức mãnh liệt làm cho Lãnh Thiên Vũ khỏn thể khỏn chế thét chói tai, biết rõ khỏn thể, lại vẫn là vô ý thức thẳng lưng, muốn lại xâm nhập vào nơi ảm ảp kia. Lãnh Thiên Cương nhanh hơn mấp máy miệng lưỡi của mình hơn, dùng sức hút một cái, Lãnh Thiên Vũ lập tức liền giờ vũ khí đầu hàng , bạch trọc dâng lên mà ra, Lãnh Thiên Cương toàn bộ tiếp đượ, phun ra bàn tay, hướng về u huyết chưa bao giờ bị người đụng chạm kia.

“Vũ Nhi, thả lỏng.” Ngón tay thon dài co rút nhanh trên lối vào u huyết cố gắng nhẹ nhàng khuếch trương, khỏn ngừng ản xoa ở bốn phía, kiên nhửn cùng đợi cục hoa chậm rãi giãn mở ra, tay kia thì tại mềm nhẹ ảu yếm nơi đồn thượng của hửn.

Lãnh Thiên Vũ chỉ cảm thấy toàn thân đều xụi lơ vô lực, nhưng phóng thích qua một lần xong, tựa hồ tìm về chút lý trí nên có.

“Tay người đang sờ đâu đó?” Trục giác muốn nhảy lên cho y một quyền, lại bị Lãnh Thiên Cương cố định chặt chẽ dưới người, khỏn thể nhúc nhích.

“Ngoan, cứ thế là đượ rồi.”

“Ngoan cái đầu người. A.” Ngón tay Lãnh Thiên Cương đột nhiên trơn theo trục dịch, đâm vào u huyết.

“Người làm cái gì? Mau đi ra.” Cảm giác khỏn khỏe bị dị vật đột nhiên đâm vào làm cho Lãnh Thiên Vũ theo bản năng muốn giãy dụa, nhưng thân hình Lãnh Thiên Cương lại ép chặt hửn làm cho hửn khỏn thể động đậy.

“Ngoan, cứ thế sẽ thoải mái thôi.” Ngón tay Lãnh Thiên Cương khỏn chỉ khỏn lui ra ngoài, ngược lại chậm rãi co lại trong cơ thể hửn.

Lãnh Thiên Vũ nước mắt tụ đầy hốc mắt, trước khác nay khác, chỉ có thể dùng nước mắt để tranh thủ đồng tình, hửn nghẹn ngào cầu xin nói: “Phụ hoàng khỏn cần.” Phải làm, hửn cũng muốn làm công, hửn khỏn cần làm thiếp thụ mà.

Lãnh Thiên Vũ vẻ mặt chực khóc quả thực là hấp dẫn khỏn thể khỏn cự, kích thích Lãnh Thiên Cương dục hỏa đốt tâm, y cường chế dục hỏa trong lòng, cúi đầu nhẹ hôn đôi môi phấn nộn mê người của hửn, “Đừng sợ.” Động tác khỏn chỉ khỏn dừng, từng chút từng chút tiến vào càng sâu.

“A.” Ngón tay đột nhiên xâm nhập đụng chạm đến một điểm nhô lên sâu trong thân thể hần. Đột nhiên, khoái cảm khiến kẻ khác hít thở không thông từng chút lên tới toàn thân, Lãnh Thiên Vũ thét chói tai ra tiếng, cả người run rẩy.

Lãnh Thiên Cương biết tìm đúng nơi rồi liền nhập thêm một lỏng tay, ngón tay không ngừng cuốn lấy điểm đột khởi trong cơ thể hần, cho đến khi cảm giác ngón tay bị áp chặt dần thả lỏng, lại thêm một lỏng tay, mà tay kia thì nắm lấy phân thân khéo léo của hần mà ma sát.

“Ân. A. Ân.” Âm thanh dễ nghe từ trong miệng Lãnh Thiên Vũ nửa khép tràn ra, khoái cảm mãnh liệt không thể chống cự, khiến cho hần chỉ có thể cầm lấy sàng đan dưới thân thở dốc rên rỉ.

“Có thể chứ?” Tiếng nói trầm thấp đã không thể dùng khàn khàn để hình dung được nữa, ngón tay rút lui khỏi u huyết, Lãnh Thiên Cương đem cực đại của mình đang kêu gào phát đau đã lâu để ở trước huyết.

“Ngô ân.”

Giống như rên rỉ lại giống như đáp ứng, nhưng Lãnh Thiên Cương đã không quản được nhiều như vậy, thất lưng đẩy một cái, một hơi đem cực đại nóng rực đẩy mạnh vào nơi ẩm áp khiến hần điên cuồng, đồng thời cảm giác khó chịu không thể chịu được cùng đau đớn làm cho Lãnh Thiên Vũ khóc thét chói tai ra tiếng: “Đau a.”

“Vũ Nhi ngoan, thả lỏng, lập tức sẽ ổn thôi.” Lãnh Thiên Cương tận lực giảm chậm tốc độ co rúm, kịch liệt thở phì phò, tay nén tại nơi kết hợp, thỉnh thoảng vuốt ve thân thể Lãnh Thiên Vũ đang cứng còng.

“Ô. Hồn dẫn. Vương bát dẫn. Đau. Đau muốn chết. Ô. Ta phải làm công. Ta phải làm công.” Lãnh Thiên Vũ vừa khóc vừa chưa từ bỏ ý định khóc kêu.

“Hảo, hảo, người sẽ làm công, đừng khóc, ngoan.” Lãnh Thiên Cương ôn nhu hôn nước mắt trên mặt Lãnh Thiên Vũ, kiên nhẫn trấn an, cho đến khi cảm giác hần đã muốn thích ứng tồn tại của y, Lãnh Thiên Cương rốt cuộc không thể ẩn nhẫn nhiệt tình của mình, bàn tay to nâng eo nhỏ nhắn yếu đuối vô lực cùng hông cánh hoa tuyết nhuyển lên, mãnh liệt co rút.

“A. Không. Đau. Ngô. Chậm một chút. A. Ân.” Lời nói liên tiếp không thành tiếng mang theo một tiếng ngậm khẽ nhẹ nhàng.

“Tin tưởng ta, rất nhanh sẽ thoải mái thôi.” Lãnh Thiên Cương thể công càng ngày càng mãnh liệt, mỗi một lần đều là dùng hết toàn lực đỉnh nhập, ý muốn vào tới chỗ sâu nhất trong Lãnh Thiên Vũ.

“Không. A. Cáp a. A a.” Một lần lại một lần tiết tấu càng lúc càng nhanh đã muốn mất tốc độ, khoái cảm tê dại ở nơi kết hợp bắt đầu lan tràn, tựa hồ đau đớn cảm đã dần dần biến mất, làm cho thân thể chìm đắm trong ma túy đi theo trầm luân. Đột nhiên một trận khoái cảm không hiểu trước nay chưa từng có thổi quét toàn thân, Lãnh Thiên Vũ hét lên một tiếng, lại phóng đi ra.

“Vũ Nhi.” Thanh âm Lãnh Thiên Cương sắp không khống chế được, đầu lưỡi y khẽ liếm môi Lãnh Thiên Vũ, kịch liệt đỉnh động vài cái, rốt cục cũng thấp giọng gào phóng đi ra. Lãnh Thiên Vũ cảm giác được một cơn sóng nhiệt không ngừng đánh sâu vào nộn bích, khoái cảm không nói lên người lại xuất hiện.

“Ân.” Lãnh Thiên Vũ không nhẫn nại vặn vẹo hạ thân, trong miệng nửa khép truyền ra tiếng ngậm khẽ tuyệt vời, giống như làm nũng cầu xin, lại giống như phát tiết bất mãn, loại khiêu khích không thành lời này, làm cho cực đại còn trong cơ thể hần nhanh chóng bành trướng, đứng thẳng.

“Lần này, chúng ta cùng nhau.” Thanh âm mị hoặc, cứ tư thế lúc này, Lãnh Thiên Cương từ phía trên thở gấp gấp nhìn xuống thiên hạ yêu kiều dưới thân, trườn động mãnh liệt, đem còn thực dài mà.

57. Chương 57: Phiên Ngoại 5

Nhân toán bất như thiên toán

(Người định không bằng trời định) [Kết thúc]

“Ồ. Ngô.” Lãnh Thiên Vũ mơ hồ nghĩ muốn trở mình tiếp tục ngủ, nhưng mà thân thể mới hoạt động, đau đớn làm cho người ta muốn thét chói tai liền từ nơi kẻ khác khó có thể mở miệng lan tràn tới tứ chi bác hài.

Không cần phải nói, cái này là không thể ngủ tiếp .

Mở mí mắt nặng như ngàn cân ra, khuôn mặt tuấn tú Lãnh Thiên Cương to đùng xuất hiện trước mắt hắn. Lãnh Thiên Vũ cảm giác được bản thân trần trụi bị y ôm lấy, hơn nữa ôm thật sự chặt, giống như muốn ép hắn vào thân thể không bằng.

Đêm qua tình cảm mãnh liệt rõ ràng hiện lên, giống như một bộ phim không ngừng phát lại trong đầu. TMD, ngày hôm qua tiện nghi bị chiếm quá lớn.

Một đôi mắt to tròn cơ hồ tức giận đến muốn chém người chống lại đôi mắt xanh thâm thúy mê người của Lãnh Thiên Cương, nghiêng rằng nghiêng lợi nói: “Buông ra, ngươi muốn siết chết ta sao?”

Lãnh Thiên Cương chút cũng không ngại Lãnh Thiên Vũ đối chính mình thái độ, chỉ thấy hắn dung túng mỉm cười, nói: “Không ngủ nhiều thêm chút nữa có sao không? Còn đau không?” Cánh tay thon dài cứng chiều ma sát làn da bóng loáng của hắn, có ý đồ lướt qua hậu diện của người kia.

“Vô nghĩa, ngươi ném thử,có đau hay không a!” Cho Lãnh Thiên Cương một ánh mắt xem thường cộng thêm sắc bén, ý bảo móng vuốt sói của y mau rút khỏi người hắn.

Nhưng Lãnh Thiên Cương như là không thấy gì, bàn tay vẫn để ở thắt lưng Lãnh Thiên Vũ lặp lại lưu luyến không đi.

Trời giết tên biến thái ba cấp đi, ngươi chết chắc rồi.

Nghĩ, nắm tay đã đập mạnh vào ngực rắn chắc của Lãnh Thiên Cương, miệng còn không dừng nổi giận mắng: “Biến thái, tử sắc quỷ, hỗn đản, ta cho ngươi sờ, cho ngươi sờ, xem thiếu gia ta đánh chết ngươi đây. Hỗn đản, vương bát đản, dám chiếm bốn thiếu gia tiện nghi, ta nên chết tên biến thái ba cấp nhà ngươi.” Lãnh Thiên Vũ càng mắng càng tức, từng quyền từng quyền giống như đánh trống, hung hăng đánh vào ngực Lãnh Thiên Cương, phát tiết từng chút tức giận bất bình trong lòng.

“Được rồi, được rồi, ngoan, không đánh. Đến đây coi, tay có đau không?” Gặp tiểu tử kia phát tiết ra cũng khá rồi, Lãnh Thiên Cương dễ dàng liền để nắm tay hắn lại. Tuy nói nắm tay như vậy công kích y mà nói chả khác gì gãi ngứa, nhưng để đùa tiểu ái nhân của y, y cũng biết đau chứ.

“Đau đại đầu quỷ nhà ngươi.” Lãnh Thiên Vũ mặt đỏ lên, vội rút tay về.

Lãnh Thiên Cương mắt mang mỉm cười mềm nhẹ hạ xuống một nụ hôn trên trán hắn, “Ta đã giúp ngươi xoa được, ngày hôm qua là ta không tốt, biết rõ ngươi là lần đầu hầu, vẫn là chịu không nổi hấp dẫn, làm nhiều thứ như vậy.”

“Hấp dẫn? Ngươi đừng được tiện nghi còn khoe mẽ, ai hấp dẫn ngươi tới.” Tuy nói ngày hôm qua làm đến cuối cùng, tựa hồ quả thật là mình quần quít lấy y không chịu buông, nhưng này đều tại cái Thôi tình hương chết tiết kia, cùng ý chí bản thân hắn không quan hệ. Ai. Người định không bằng trời định! Nếu sớm biết sẽ bị nam nhân này xxoo, hắn còn không bằng ngay từ đầu liền theo lời Tôn Phái Chỉ mà.

Lãnh Thiên Cương sủng nịch xoa xoa tóc hắn, lại là một mỉm cười ôn nhu: “Hảo, là ta nói sai. Bất quá bộ dáng Vũ Nhi ngày hôm qua ghen thật đáng yêu.”

“Ghen? Cáp! Đại ca, ngài đây là đang nói ai mà? Ghen? Cáp! Chuyện này cũng buồn cười quá đi.” (vệt chết mà còn mạnh miệng -_-!)

“Hảo, hảo, Vũ Nhi không ghen, là ta hiểu sai ý.”

“Này. Vậy cũng được.” Nhìn thấy ánh mắt Lãnh Thiên Cương cười đến loạn loạn, Lãnh Thiên Vũ không khỏi rùng mình. Điều này làm cho hắn nhớ tới lão mẹ nhà mình nhìn thấy mình tỉnh điện ảnh trong TV, vẻ mặt thiệt hao sắc.

“Làm sao vậy? Lạnh không?” Ngữ khí yêu thương, trong mắt lộ vẻ lo lắng. “Đêm qua may là hộ vệ đi theo người coi như thông minh, phát hiện tình hình không đúng, biết chạy tới cho ta biết.”

Khó trách tên kia không ở được hai phút đã bỏ chạy, vốn còn tưởng rằng hắn là rất ngây thơ then thùng, đi nửa ngày hóa ra là đi mất báo.

Xú tiểu tử vô lương tâm, thiếu gia ta ngày thường đánh bài không thể thiếu phần người, thế nhưng ra bên ngoài lừa gạt ta, xem ta trở về “giáo dục” người thế nào. May mắn mình là nam không phải nữ hài tử, có thể đem chuyện đêm qua coi như bị chó cắn. Bất quá hiện tại hắn có vấn đề càng phải để ý, không hỏi, trong lòng thật sự không vui.

“Nột, ta có vấn đề, đương nhiên chỉ là thuận miệng hỏi một chút, người không muốn trả lời cũng không sao.”

“Chỉ cần ta biết, nhất định không giấu diếm.” Buồn cười nhìn mặt tiểu ái nhân có chút nhăn nhó, trong lòng đã đoán được hắn muốn hỏi cái gì.

“Người nói người cùng hoàng hậu hữu danh vô thực là gạt người đi?”

“Là thật mà.” Lãnh Thiên Cương mở miệng, liền lộ ra một loại kiên định không để người khác hoài nghi.

“. ? ?”

“Hoàng hậu vốn tên là Trữ Du Nhiên, trước khi đến Đông Li, vốn là cổ sư hữu danh của Bắc Trữ quốc. Nàng có long phượng thai ca ca kêu Trữ Du Viễn, hai người đều là kỳ tài dùng cổ. Bắc Trữ Vương Chu Hàm Triệt chuộng nhân tài, mà đem hai người tuổi nhỏ triệu vào cung, phó thác trọng dụng.”

“Người nói mấy thứ này với ta để làm chi?” Lãnh Thiên Vũ trong lòng không hiểu lên tiếng, không tự giác hơi hơi nhíu mi. Hắn đối hoàng hậu của y không có hứng thú, lại càng không muốn nghe y khoe khoang thổi phồng.

“Kiên nhẫn nghe hết đi.” Mang theo ý tứ trấn an vỗ nhẹ lưng hắn, Lãnh Thiên Cương tiếp tục nói: “Ca ca ỷ trọng thiện lương, muội muội nghịch ngợm gây sự. Tới mười hai tuổi, Trữ Du Nhiên lại thường xuyên cải trang ăn mặc ra ngoài dạy người hạ cổ, nhưng cũng không dạy người giải cổ. Sau đó còn trộm rời đi Bắc Trữ quốc chạy tới Tam quốc còn lại tìm kiếm đối tượng dạy cổ. Chu Hàm Triệt đối hai huynh muội vẫn sủng ái có giới, cũng chỉ mắt nhắm mắt mở, để nàng đi.” (Phạm: hiện tại mọi người hắn là biết, kia mộng cổ là kiệt tác của ai đi. Đúng vậy, đúng là kết quả trò đùa dai của Du Nhiên. Nhưng nàng nhất định không thể tưởng được, chính mình nhất thời tâm huyết dâng trào chạy đến Nam Hiên quốc dạy người khác hạ mộng cổ, ngày sau lại mang đến phiền toái cho Hoa Nguyệt Ngân, thậm chí khuấy động trong lòng Hoa Ngạo Kiệt.)

“Ngày qua rất nhanh, đảo mắt Trữ Du Viễn cùng Trữ Du Nhiên đã trưởng thành. Ba người sớm chiều ở chung, ám sinh tình cảm. Trữ Du Nhiên thực tự nhiên yêu thương Chu Hàm Triệt, nhưng Chu Hàm Triệt lại ái mộ ca ca của nàng, Trữ Du Viễn.”

“Đủ để thành tình tay ba rồi. Nói, người lại như thế nào biết việc này hả?”

“Đây là nguyên nhân ta sao thú Trữ Du Nhiên. Năm đó, Trữ Du Nhiên vì ngăn cản Chu Hàm Triệt cùng ca ca nàng ở một chỗ, đối Chu Hàm Triệt hạ huyết cổ, huyết cổ là tối kỵ trong cổ, mặc dù là vì người hạ cổ đạt thành tâm nguyện, nhưng một khi thi cổ, người hạ cổ chung thân không được chạm vào cổ, nếu không toàn thân máu nghịch lưu mà chết. Hiển nhiên Trữ Du Nhiên chọn sai đối tượng hạ cổ, Chu Hàm Triệt thuở nhỏ thể chất đặc biệt, đối cổ gì đó đều có thể tự động miễn dịch, đương nhiên huyết cổ cũng không ngoại lệ, hắn không chỉ không bởi vì huyết cổ mà yêu Trữ Du Nhiên, ngược lại đối nàng thất vọng không thôi. Ta không khéo đến Bắc Trữ quốc ngay cái lúc xấu hổ đó, khi ấy Trữ Du Nhiên một lòng muốn tránh đi Chu Hàm Triệt, thường xuyên tới tìm ta, ta cố kỵ nàng là muội muội của ái nhân Chu Hàm Triệt, cũng không dám thất lễ. Cho đến khi nàng nói dối rằng yêu ta, muốn gả cho ta, ta mới biết được hóa ra hết thấy đều sớm có dự mưu.”

“Ta tự nhiên không chịu, nhưng ta cùng Chu Hàm Triệt dù sao cũng là bạn tốt nhiều năm, nhìn hẩn than thở, ăn nói khép nép, trái với tác phong trước sau như một, vẫn là chịu không nổi đáp ứng hẩn. Nhưng ta cũng có điều kiện của ta, của hồi môn phải là Đông Hải Thất Long Châu. Vì để Trữ Du Viễn vui vẻ, Chu Hàm Triệt là tuyệt đối không có khả năng cự tuyệt. Bất quá cáo mặt cười chính là cáo mặt cười, hẩn muốn ta ở trước mặt Trữ Du Viễn nhận lời lập Trữ Du Nhiên làm hoàng hậu, cùng lập hiệp ước, trừ phi Trữ Du Nhiên không cần ta, nếu không chung thân không được phỉ hạp, chung thân hảo hảo đãi nàng, chung thân không được bắt buộc nàng làm chuyện nàng không muốn làm.”

“Dù sao muốn gì đó đã tới tay, Chu Hàm Triệt nếu muốn cho tiểu ái nhân của hẩn an tâm, ta cũng đồng ý. Hiện tại nghĩ đến thật đúng là mệt, ta lúc ấy như thế nào không đòi viên thuốc giải trăm cổ kia của hẩn, không công mất một cơ hội tốt đòi đồ của hẩn.”

Thấy Lãnh Thiên Cương mặt không đỏ khí không sưng nói, một bộ dáng đương nhiên, Lãnh Thiên Vũ nhin không được xem thường, nói: “Người cũng đã dủ dỗi trấn quốc chi bảo của người ta đem về đây rồi, tích đức chút đi.” Người này như thế nào so với hẩn còn tham hơn, hẩn tốt xấu chỉ “lấy” chút xíu phần bảo bối của y thôi. Xem ra về sau hẩn không cần lại cùng y khách khí, có thể tận lực yên tâm lớn mật không do dự cầm đi. Ai biết bảo bối trong cung này là y từ nơi nào hãm hại đạt tới, vì thay y tích phúc, hẩn cũng chỉ có thể cố mà bốn phía ra tay. (phạm: Tiểu Vũ, lời này mà người cũng nói ra được --#)

Sửng nịch cười cười, “Vũ Nhi có điều không biết, Hàm Triệt con cáo mặt cười kia rất gian, ngày sau thấy, người liền biết.” Nói xong, cũng không chờ Lãnh Thiên Vũ trả lời, rồi nói tiếp: “Trữ Du Nhiên trên đường theo ta quay về Đông Li, đem hết thấy đều nói cho ta, nếu tất cả mọi người vô tình với nhau, nàng làm hoàng hậu trên danh nghĩa của nàng, ta tiếp tục cuộc sống của ta, nhiều năm về sau, thật cũng tưởng an vô sự, tương kính như tân.”

“Ta hôm qua sở dĩ mang nàng ra cung, hoàn toàn là bởi vì nàng hy vọng ta có thể an bài nàng cùng ca ca nàng gặp mặt một lần. Lúc trước nàng rời đi Bắc Trữ quốc không bao lâu, Trữ Du Viễn cũng bỏ đi. Hàm Triệt phát điên tìm kiếm y, y lại như bốc hơi khỏi nhân gian biến mất vô tung vô ảnh. Lần này nếu không phải y tự động lộ diện, ta còn thực nghĩ đã không còn y trên đời nữa.”

“Ta thật sự là sắp bị người các ngươi nơi này làm điên rồi, vì cái gì có nữ nhân hảo hảo không thương, mỗi người đều muốn yêu nam nhân mà? Còn có người, cảm thú ngay cả đứa con mình cũng không buông tha.” Không kiên nhẫn muốn đẩy nam nhân đáng chết đang ôm mình không buông ra, lại bị y siết càng chặt.

Lãnh Thiên Cương tà tà nhướng mi, âm dương quái khí nói: “Nếu ta nhớ không lầm, Vũ Nhi tựa hồ chỉ có khi cầu xin ta, mới có thể mở miệng kêu “Phụ hoàng” mà?”

“Được rồi, được rồi, ta không cãi với ngươi. Ta sớm hay muộn phải phản công lại, người liền rửa mộng hảo hảo chờ xem cho ta.” Lãnh Thiên Vũ xấu hổ lắc đầu đầu, cảm giận nói.

“A! Ta vốn còn đang tò mò Vũ Nhi luôn mê mẩn hô to “công” là ý gì, hiện tại xem như hoàn toàn hiểu được. Yên tâm, ta nhất định sẽ hảo hảo chờ người đến “công”, chỉ cần người còn có khí lực.” Nói xong, hôn sâu tình tế đến trời đất quay cuồng, từ môi đến hai má lại tới chỗ sâu trong bên cổ.

Hoa Mãn lâu vốn trang hoàng thật tráng lệ, giờ phút này trước cửa một chiếc xe ngựa thật lớn mà hoa lệ đang đậu, mười mấy tên đại hán khôi ngô tản ra hơi thở dày đặc ẩn kiếm đứng thẳng hai bên xe ngựa, không khí vốn nên trang trọng uy nghiêm lại tràn ngập một quỷ dị nói không nên lời. Đương nhiên, này đều quy công cho thân ảnh nhỏ xinh từ trong xe ngựa nhảy xuống, chỉ huy kêu la.

Lần này ra cung thu hoạch không nhỏ, vừa lòng mà về, làm cho Lãnh Thiên Vũ bất giác thì thào cười nói: “Phát tài, phát tài, đợi sau khi trở về, ta là có thể giống Bỉ Nhĩ Cái Tư có tiền, ha ha. Ha ha!” Hoàn toàn đắm chìm trong suy nghĩ của mình không lòng dạ nào để ý, lại một chữ không lầm lọt vào trong tai Lãnh Thiên Cương.

“Bỉ Nhĩ Cái Tư? Bỉ Nhĩ Cái Tư là ai?”

“Nói người cũng không biết.”

Nhú mi, Lãnh Thiên Cương bực mình quát: “Không biết cũng phải nói.” Nghĩ y là ai vậy? Y chính là Đông Li vương, một thể hệ hiền quân có tiếng ở Đông Li quốc. Vì để hẩn vui, đã ở ngoài cung vô cố lưu lại dài

đến mười ngày, còn dùng số tiền lớn thay hấn mua Tôn Phái Chỉ tên đứng đầu bảng Hoa Mãn lâu. Mua nàng làm thị nữ cũng liền thôi, lại còn xuất tiền túi thay nàng mở quán trà an thân, thật có thể nói là cả người lẫn tài đều không. Mười ngày này không chỉ có mỗi ngày cùng hấn chung quanh loạn chuyển, điên cuồng mua đồ ăn, còn phải cố mà cười nhìn hấn đem về một đống loạn thất bát tao, chỉ vì hấn đùa vui vẻ, tận hứng. Kết quả sao? Kết quả hấn cứ nhiên vào lúc trở về, trước mặt y nhắc tên của nam nhân, còn muốn lấy một câu “Nói người cũng không biết” đến trấn áp y, hỏi y sao có thể không tức.

“Ách? Nói thì nói, phát hỏa cái gì.” Khó hiểu nhìn y một cái, Lãnh Thiên Vũ thanh thanh yết hầu, tình cảm mãnh liệt bưng bưng phần chấn la lớn: “Bỉ Nhĩ Cái Tư là người ta đời này sùng bái nhất, ông ấy là mục tiêu của ta, giấc mộng của ta.” Hai mắt tỏa ánh sáng, vẻ mặt say mê, chỉ kém không chảy nước miếng.

Lãnh Thiên Cương nghe xong, cái kia khí a, tự nhiên là không cần nói cũng biết .

“Uy, người làm sao vậy?” Thất Lãnh Thiên Cương sắc mặt một trận xanh một trận hồng, bộ dáng rõ ràng không thoải mái, Lãnh Thiên Vũ ý xấu nổi lên, nhin không được tiến lên đưa tay sờ mặt y, cuối cùng nhéo nhéo, “Ha ha ha! Chơi vui quá a. A.” Lãnh Thiên Cương đột nhiên kéo lấy cánh tay hấn, dùng sức giật lại, Lãnh Thiên Vũ thân mình không xong bị y kéo vào trong lòng.

“Để làm chi. Ô.” Môi bị che lại, hôn mãnh liệt, làm Lãnh Thiên Vũ muốn chất vấn ngạnh sinh sinh đều thu lại. Lãnh Thiên Vũ khiếp sợ trừng lớn mắt, ngốc sững sốt ba giây, mới phản ứng lại y đang làm cái gì.

Ý thức trở lại, ra sức giãy dụa, lại đưa tới hôn càng thêm nóng bỏng. Môi Lãnh Thiên Cương như đĩa nước cần hấn, lưỡi linh hoạt lủi vào trong miệng ẩm nóng của hấn, quần quanh trở mình, hấp thu hương thơm cùng mềm mại của hấn.

“Ô. Phóng. Ân.” Miệng lưỡi giao triền, thân thể kịch liệt phản kháng yếu xuống, hoàn toàn ngồi phịch trong lòng Lãnh Thiên Cương, chỉ có thể mặc y hấp thu.

“Người là của ta. Là của một mình ta.” Bá đạo tuyên ngôn rồi đi đôi môi hấn trong nháy mắt nhẹ nhàng hạ xuống.

Cuồng vọng mà bá đạo tuyên ngôn, làm cho Lãnh Thiên Vũ chấn động thật sâu, một vui sướng không hiểu nháy mắt nảy lên trong lòng, làm cho hấn nhin không được nhảy nhót . Hấn nhất định là điên rồi, mới có cảm giác như vậy.

“Bỉ Nhĩ Cái Tư, ta không cho người còn muốn hấn.”

“Hả? ? ?”

Không đợi hấn phản bác, Lãnh Thiên Cương cười xấu xa bẻ lấy y, tiến vào xe ngựa.

Không quá lâu, bên trong xe liền truyền ra tiếng thở dốc cùng tiếng rên rỉ khiến kẻ khác mặt đỏ tim đập. Khôi ngô đại hấn đứng thẳng hai bên xe ngựa, rất có ăn ý cùng nhau gục đầu xuống.

Tuy nói đã nhiều ngày qua, bọn họ đối sự việc này sớm nhìn quen không trách, nhưng chủ tử bọn hấn cũng thiết biết hành hạ người khác. Tiểu chủ tử thanh âm mê người như vậy, mê người đến muốn phạm tội, bọn họ nghĩ muốn không có phản ứng cũng không được a. Nhưng vấn đề là, mượn bọn họ mười lá gan, bọn họ cũng không dám đem tiểu chủ nhân đáng yêu thú vị thành đối tượng giả tưởng, cuối cùng cũng chỉ có thực thương thân đồng loại cúi đầu, thôi miên chính mình là khối đầu gỗ !

“Lãnh Thiên Vũ .” Gầm lên giận dữ khiến Lưu Ly điện tựa hồ cũng chấn động vài cái.

“Có.” Trái lại người bị kêu tên, ngáp một cái, lưỡi biếng nằm tựa vào trên giường, giờ tay phải lên cao . Kia tư thái tùy ý, không coi việc đối phương tức giận ra cái đình gì.

“Cái bỏ.” Lãnh Thiên Cương xoa xoa huyệt Thái Dương, chỉ cảm thấy đau đầu muốn nứt ra, đối với kẻ đồ hơi này y một chút biện pháp cũng không có. May mắn y thông minh, biết trước khi nghỉ ngơi kiểm tra một chút cái bỏ của y còn khỏe mạnh hay không.

“Dưới sàng.”

“Cái thứ mấy rồi ?”

“Không nhiều lắm, vừa vặn đủ mười.” Lập tức ngồi thẳng thân mình nhìn y, còn thật sự nói: “Người giảm thời gian thay đổi cho ta đi a, người dùng qua mới có giá trị cất chứa mà. Ta đã có thể cảm giác được chênh lệch giữa ta cùng Bĩ Nhĩ Cái Tư đang dần thu nhỏ lại, ha hả. Ha hả.”

Lại là Bĩ Nhĩ Cái Tư. Vì cái gì hần tâm tâm niệm niệm đều là Bĩ Nhĩ Cái Tư kia? Y đối hần còn chưa đủ tốt sao? Y cũng đã hào phóng đến mức không cùng hần so đo chuyện hần trộm cái bô làm bảo vật rồi, vì cái gì hần trong lòng còn thăm nghĩ Bĩ Nhĩ Cái Tư hả?

“Trong cung bảo bối còn chưa đủ cho người giấu sao? Hiện tại cư nhiên ngay cả cái bô của ta cũng không buông tha?” Cường chế tức giận, cắn răng oán hận nói.

“Người không hiểu rồi, cái gọi là: ‘Quân vương mỗi ngày dùng, cất chứa giá trị vô hạn’ . Cái bô của người có thể so với bảo bối còn có giá trị tiền nhiều hơn, người giấu lại, thứ hoàng đế dùng qua, ai còn không muốn thử xem. Đến lúc đó có người bán, người ta còn không cướp mua. Ta có thể chen vào danh bảng tỷ phú hay không, liền toàn bộ dựa vào ‘nó’ cấp.”

“Người. quả thực hồ nháo.”

“Ai. khác nhau a, thật sự là phiền toái! Bất quá.” Lãnh Thiên Vũ giống như trúng tà cười ngây ngô, miệng không ngừng lặp lại cùng câu: “Ha hả! Bĩ Nhĩ Cái Tư a Bĩ Nhĩ Cái Tư, ta trước kia nằm mơ cũng muốn có một ngày mình trở thành kẻ có tiền như ông a, không nghĩ tới cơ hội lại tới nhanh như vậy, ha hả. Ha hả a.”

“Người là của ta, ta không cho phép người nghĩ Bĩ Nhĩ Cái Tư.” Tiến lên, Lãnh Thiên Cương thành linh đem Lãnh Thiên Vũ áp giữa long sàng và y.

“Ta là của chính ta, ta cũng không cho phép người nói ta là của người.”

Vì thế hai người không cam lòng yếu thế giận trừng mắt đối phương, trong mắt nhau phát ra hỏa hoa đủ để bốc cháy lên đại hỏa hừng hực.

Cuối cùng vẫn là Lãnh Thiên Cương đầu tiên hạ ngữ khí, “Ta đây là của người, có thể chứ?” Mỉm cười, đầu lưỡi đã khẽ liếm đôi môi Lãnh Thiên Vũ , ngón tay cũng bắt đầu ôn nhu chạy xấu xa trên hần thân thể.

“Này cũng được đi, cơ mà tay người đang làm gì? Người nếu là của ta, nên ngoan ngoãn nằm bị ta công. A. Nơi đó. Không nên đụng. A. Đừng như vậy. Ngó a.” phân thân đột nhiên bị đầu lưỡi ấm áp đụng chạm, trái tim liền lập tức điên cuồng mà đập, khoái cảm mãnh liệt thành linh xảy ra làm cho Lãnh Thiên Vũ không thể khống chế ngâm khẽ ra tiếng.

“Ta là của người, tự nhiên nên để ta hảo hảo hầu hạ người mới đúng.” Bỗng nhiên thu hồi lưỡi, Lãnh Thiên Cương mang thế ý cười hé miệng, đem nơi non nớt của Lãnh Thiên Vũ ngâm vào miệng liếm mát.

“A. Người. Ngó a. Lừa. Ân a. Tử. Cáp a.” Hạ thân không ngừng trào ra khoái cảm bức người mất đi lý trí, Lãnh Thiên Vũ bên môi trừ bỏ có thể phát ra từng tiếng nhỏ, tựa như tiếng trời, rốt cuộc nói không nên nữa câu nói đầy đủ.

Vừa lòng nhìn thấy tiểu ái nhân hai má ửng đỏ, đôi mắt nửa khép mê mông chìm sâu trong dục vọng. Hần như vậy, làm cho người ta như si như túy, thấy thế nào cũng không đủ.

“Vũ Nhi.” Trong thanh âm khàn khàn giấu không được ***, Lãnh Thiên Cương càng thêm ra sức lấy lòng thiên hạ tối ưu yếm trong lòng, y thăm nghĩ hảo hảo thương hần.

Đêm, vừa mới bắt đầu mà thôi.

58. Chương 58: Phiên Ngoại 6

Hoa Nguyệt Hàn vs Huyết Anh

“Chết mất thôi, làm lá chắn cho người không có ưu đãi còn bị Nhị đệ thôi của người xem thường, có quý mới chịu đi.” Thiếu niên nói chuyện, hé ra khuôn mặt xinh đẹp đáng yêu, động tác trẻ con nhú mồm chu miệng càng hiện lên nét hồn nhiên, thẳng thắn.

Nam tử trẻ tuổi đứng đối diện y nghe xong cũng không sinh khí, mặt mày trước sau mang theo một ý cười ôn hòa, chỉ nghe hắn ôn nhu nói: “Huyết Anh, người coi như là giúp ta đi, được không?” Thanh âm ôn nhu như ánh mặt trời ấm áp, làm cho người nghe không khỏi đắm chìm trong đó.

“Ai nha, người lại dùng chiêu này với ta, lần này thì mặc kệ người. Lần thì cùng người đi gặp vị hôn thê công chúa kia, lần thì lại cùng người đi gặp Tu La Nhị đệ kia, ta đã có thiệt nhiều ngày không thấy Tiểu ca ca. Người không cần giả bộ đáng thương với ta nữa, hôm nay mặc kệ cái gì, ta thế nào cũng phải đi gặp Tiểu ca ca.” Thật là, lúc trước ước định rõ ràng cũng chỉ giúp cho hắn một lần thôi, nhưng mỗi lần đều bị hắn tươi cười mê muội sơ ý, chờ tỉnh táo lại, thân đã ở An Doanh cung.

Hoa Nguyệt Hàn dừng một chút, thần tình vẫn ôn nhu như cũ đầy ý cười nhìn Huyết Anh, “Người xác định?”

“Còn phải nói.” Huyết Anh hưng phấn lộ ra một khuôn mặt tươi cười thật to, ngữ khí không để cho nghi ngờ. Chỉ cần tưởng tượng hôm nay có thể nhìn thấy Tiểu ca ca xinh đẹp, y liền cảm thấy tâm tình tốt.

“Tương Dực cũng ở đó đó nha.”

“Cái. . . . gì?” Lời nói của Hoa Nguyệt Hàn giống như một chậu nước lạnh dập tắt tất cả ý niệm trong đầu Huyết Anh, y khiếp sợ tròn tròn mắt. Vì cái gì Tương Vô Lại kia [aka Tương Dực] lại chọn hôm nay đến chỗ Tiểu ca ca chơi mà?

“Cái kia, ta nghĩ lại, kỳ thật đại thúc người cũng không dễ dàng gì, ta nên hy sinh thân mình vì tập thể, cùng người đi một chuyến đến An Doanh cung đi.” Y thà rằng bị người xem thường, cũng không muốn gặp tên bệnh thần kinh kia.

“Người xác định?” Hắn thuận miệng nói thôi mà, nhưng lại dọa Huyết Anh thành như vậy, thật thú vị.

“Còn phải nói.” Ngữ khí vẫn không để cho nghi ngờ, tươi cười hưng phấn trên mặt lại chuyển thành mặt mác không tả bằng lời được.

Từ khi Hoa Nguyệt Hàn vãng mệnh dẫn đường cho Tương Dực cùng Tương Như Ngưng, trên đường xảo ngộ Huyết Anh, Tương Dực liền thấy Huyết Anh nhất kiến chung tình, tái kiến ái mộ. Lúc sau, áp dụng tấn công truy ái, dọa Huyết Anh đến nỗi thấy hắn như mãnh thú thấy nước lũ, trốn còn không kịp. Đau đầu hơn, Tương Dực lại trong ba ngày ngăn ngừa liền hướng Hoa Ngạo Kiết cầu hôn, Hoa Ngạo Kiết mừng rỡ đem khối khoai lang phồng tay Huyết Anh này tặng người, đang muốn hạ chỉ, hoàng hậu Lăng Lam vội vàng chạy tới, dẫn thành một trò khôi hài khác.

An Doanh cung

“Người còn chưa đi Tây Tương sao?” Nam tử trẻ tuổi ngồi sau bàn học lãng mi tinh mắt, tướng mạo cực kỳ anh tuấn, ánh mắt nhìn về phía Huyết Anh, tràn ngập khinh thường, thậm chí còn lộ ra tươi cười khiêu khích.

“Người đều còn chưa xuống mồ yên ổn, ta sao có thể bỏ người đến Tây Tương.” Huyết Anh cũng đồng dạng không cam lòng trả lại cho hắn một nụ cười mỉm nghênh chiến.

“Nhị hoàng đệ, Huyết Anh, hai người các người bớt tranh cãi đi.” Huyết Anh thật sự là càng ngày lời nói càng ác độc.

“Hừ ~” hai người đồng thời hừ lạnh một tiếng, quay đầu không để ý đối phương.

Hắn càng ngày càng không hiểu Đại hoàng huynh, vẫn nghĩ người huynh ấy yêu là Lục hoàng đệ, hắn cũng vẫn luôn tin là thế, vậy mà hiện tại huynh ấy cùng Huyết Anh sao lại thành thế này? Vốn tính cho huynh ta nhìn thấy, người được huynh ấy coi như trân bảo dưới thân mình khóc cầu xin tha thứ thế nào, làm cho hắn vì cự tuyệt mình mà lâm vào vô tận hối hận cùng ảo não, cuối cùng cam tâm tình nguyện ngoan ngoãn ở bên người mình, nhưng hết thấy đều bởi vì Huyết Anh xuất hiện mà rồi hết cả lên.

Phụ hoàng muốn gả Huyết Anh cho Tây Tương Vương tử, Hoàng hậu xuất hiện cản trở, luôn miệng nói Huyết Anh là con nàng, hai người tình đầu ý hợp nhiều năm. Không bao lâu, lời đồn nhảm truyền khắp cả hoàng cung, Tây Tương Vương tử cùng Đại hoàng huynh là tình địch. Dựa theo tính cách Đại hoàng huynh, việc này nếu không có thật, sớm đã ra mặt làm sáng tỏ, nhưng huynh ấy không chỉ không làm sáng tỏ, còn cùng Huyết Anh ra vào thường xuyên, hẳn thật sự rất không muốn thừa nhận Đại hoàng huynh hẳn yêu nhất lại yêu Huyết Anh hẳn ghét nhất. Nếu người huynh ấy yêu là Huyết Anh, vậy hẳn tình nguyện chạm heo chạm chó, cũng không muốn chạm đến Huyết Anh chút mảy may nào, bởi vì sẽ làm hắn nôn mửa mà chết. (Phạm: bạn Tiểu Sở nè, Huyết Anh Bảo Bảo người ta rõ ràng thực đáng yêu, là người có thành kiến với người ta thì có. Phóng đi.)

“Nhị hoàng đệ, tài trí học thức của ngươi đã vượt hẳn hoàng huynh, hoàng huynh thật sự đã không có gì để dạy ngươi nữa.”

“Đại hoàng huynh ý tứ là không muốn đến chỗ của ta?” Thanh âm ẩn hàm áp lực tức giận.

“Đương nhiên không phải. Phụ hoàng đã miễn ngươi cấm chướng, cho dù hoàng huynh không đến, Nhị hoàng đệ cũng có thể đến Hàn Đức điện tìm hoàng huynh a.”

Bĩu môi, mang theo ngữ khí nén giận nói: “Lời tuy như thế, nhưng mỗi lần đến, nó đều ở đó.” Nó ở đây, xem thì biết, chính là chỉ Huyết Anh.

“Cả ngươi nữa, ta cũng không phải lần nào cũng ở đó.” Huyết Anh cắn giận la lên. Ai còn hiếm lạ nhìn thấy hắn.

Hoa Nguyệt Hàn cái trán thoát ra mấy cái hắc tuyến. Lại muốn bắt đầu rồi.

“Hừ, da mặt cũng dày thật, ta có mời ngươi đến chỗ ta sao?”

“Quả thật không có, bắt quá mà. . . .” Huyết Anh khiêu khích chọn mi, “Ta với Đại hoàng huynh người có quan hệ, người sẽ không hẹp hòi như vậy đi.” May mắn lúc trước đáp ứng điều kiện của đại thúc, y cùng hắn dẫn đường cho Tương Như Ngưng, hắn liền thay y đỡ Tương Dực quấy rầy. Bất quá tiếp xúc mới biết, hiển nhiên người Tây Tương công chúa coi trọng không phải Hoa Nguyệt Hàn, mà là phụ hoàng hắn, Hoa Ngạo Kiết. Y mừng rỡ thổi phồng Hoa Ngạo Kiết trước mặt nàng, nàng nếu thật có bản lĩnh bám lấy xú lão đầu kia, vậy y có càng nhiều cơ hội gặp Tiểu ca ca, nhưng hiển nhiên là y kỳ vọng nàng quá cao. Bất quá cũng phải cảm tạ nàng, nếu không phải nhờ nàng, y sao chọc vào Hoa Nguyệt Sở. (người nào đó hình như vừa rồi còn oán giận ước định với Hoa Nguyệt Hàn ấy nhỉ? ? Phóng đi.)

“A! Kia lại như thế nào? Ta so với người kém sao?” Hoa Nguyệt Sở khoe miệng mang theo cười lạnh khinh thường.

“Người là không thể so ta kém, nhưng Đại hoàng huynh người chính là yêu ta không thương người.” Ha ha ha! Tức chết người!

“Chỉ cần ta một ngày không buông tha cho Đại hoàng huynh, ngày đó không biết ai thắng ai.”

“Có tự tin là chuyện tốt, vượt qua sẽ là chuyện xấu.”

“Chưa thử qua sao biết được.”

“Được rồi, đừng ồn nữa.” Hoa Nguyệt Hàn không khỏi vô lực xoa xoa cái trán muốn đau, hai người này không lẽ là trời sinh kẻ địch vốn có xưa nay sao?

“Hừ ~” hai người lại cùng hừ lạnh một tiếng, không thêm để ý đối phương.

“Nhị hoàng đệ, hoàng huynh đã nói đều là thật sự, hoàng huynh thực không còn gì để dạy cho ngươi.”

Giống như không nghe thấy, Hoa Nguyệt Sở tự nghĩ tự ra lệnh nói: “Người tới, thượng trà.” Lập tức, lại nhìn về phía Hoa Nguyệt Hàn nói tiếp: “Đại hoàng huynh, ý tứ của ngươi ta đều hiểu được, nếu như thế, chúng ta hôm nay sẽ không bàn chuyện học, uống chén trà tán gẫu với ta một lát, có thể chứ?” Huyết Anh, xem ta chính người thế nào.

“Được rồi.” Hoa Nguyệt Hàn trên mặt thực tự nhiên nở rộ ra một tươi cười ôn hòa, chỉ thấy xuân hoa sơ trần, sóng mắt lưu chuyển, nhật nguyệt đoạt huy, xinh đẹp vô luân, không chỉ có làm cho Hoa Nguyệt Sở nhìn ngây ngốc, ngay cả Huyết Anh cũng choáng váng.

Cho đến khi Long Tĩnh trà tốt nhất được bưng lên, hai người mới hoàn hồn, luyến tiếc dời hai mắt.

“Đại thúc, chúng ta đổi ly.”

“Được.”

“Không được.”

Hoa Nguyệt Hàn cùng Hoa Nguyệt Sở cơ hồ trăm miệng một lời.

Hoa Nguyệt Hàn nhú mày, “Nhị hoàng đệ?”

Hoa Nguyệt Sở mặt lộ vẻ xấu hổ, “Đại hoàng huynh, người không cần hiểu lầm.” Chết tiệt Huyết Anh.

Huyết Anh đắc ý chọn chọn mi, “Hiểu lầm?” Chỉ biết người không tốt lành gì.

Hoa Nguyệt Sở sắc mặt nhanh chóng khôi phục bình thường, đúng lý hợp tình nói: “Ta chỉ là khó hiểu Huyết Anh vì sao phải đối trà với Đại hoàng huynh, nếu là cảm thấy trà có vấn đề, ta với hắn đổi là được rồi.”

“Đi a. Người nguyện ý ta liền vui lòng.”

“Được, Huyết Anh, đừng náo loạn nữa.” Không đợi Huyết Anh phản bác, Hoa Nguyệt Hàn đã đẩy trà của mình qua cho y.

“Hừ ~” bĩu môi dỗi.

Hoa Nguyệt Hàn mỉm cười lắc lắc đầu, bưng trà hẩn trên bàn chậm rãi uống vào.

Giờ phút này Hoa Nguyệt Sở, chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, tuy nói lượng hẩn bỏ vào không nhiều lắm, lấy Huyết Anh ngu xuẩn nhất định sẽ nghĩ rằng bản thân sinh bệnh, toàn thân nóng lên, dày vò một đêm cũng qua thôi, đây là hình phạt nho nhỏ của hắn dành cho Huyết Anh. Nhưng hiện tại cổ tình lại là Đại hoàng huynh uống, đến lúc đó Đại hoàng huynh nhất định sẽ phát hiện mình làm trò quỷ trong trà. Vốn định lấy chén trà của Huyết Anh tự mình uống luôn rồi tùy tiện tìm ai đó đến giải quyết một chút, cũng qua đi, thật sự là trời không theo ý người a!

Đang dần dần, Hoa Nguyệt Sở không biết Hoa Nguyệt Hàn cùng Huyết Anh khi rời đi ra sao, chỉ biết là có thái giám đến truyền chỉ, Hoa Ngạo Kiết muốn gặp hắn, hắn liền thất hồn lạc phách đi theo.

Thái tử điện — Hàn Đức điện

“Huyết Anh.” Tiếng nói trầm thấp tiếng được tiếng không cơ hồ nghe không rõ ràng lắm. Hai mắt cực nóng nhìn chằm chằm khuôn mặt đáng yêu tỉnh tỉnh mê mê của Huyết Anh. Chậm rãi cúi người xuống, hai người đối diện chỉ có mấy cm, gần gũi làm cho tâm Huyết Anh không hiểu sao càng nhảy càng nhanh.

“Đại. Đại thúc, người làm sao vậy. Ô.”

Trước khi Huyết Anh phản ứng lại, Hoa Nguyệt Hàn đã nâng má y lên, hôn lên đôi môi hồng nhuận mà đầy đặn của y, ôn nhu, hôn thật là sâu.

Tự bản thân Hoa Nguyệt Hàn cũng hiểu đây là rất kỳ quái, phụ hoàng truyền triệu Nhị hoàng đệ đến Ngự thư phòng, hắn cùng với Huyết Anh trở về Hàn Đức điện. Cũng không quá lâu, hắn đầu tiên là cảm thấy toàn thân nóng lên, sau đó trên người như bị đốt cháy, khô nóng khó nhịn. Cúi đầu lại nhìn Huyết Anh, chỉ cảm thấy đáng yêu phi thường, hạ thân lập tức cứng rắn trướng nhiệt lên. Hắn thậm chí không biết bản thân mình lúc nào đã áp đảo Huyết Anh lên giường nữa.

Nháy hai phiến lông mi đen dày, Huyết Anh vô thức chống đẩy, phát ra kháng nghị mỏng manh: “Ô. Ô.” Đây là đang làm gì?

Hơi thở cực nóng từ bên môi tiến xoang mũi, Hoa Nguyệt Hàn không thể tự ức chế càng hôn càng sâu, đầu lưỡi xẹt qua mỗi một góc trong miệng Huyết Anh, liếm liếm hàm răng trắng nõn của y, rồi mới gợi lưỡi y lên, để chính mình cùng y dây dưa một chỗ. Cho đến khi hai người hô hấp bắt đầu không ổn, Hoa Nguyệt Hàn mới luyến tiếc buông Huyết Anh ra.

“Hô. Hô.” Huyết Anh thở hổn hển, hai má phồng hồng nhìn Hoa Nguyệt Hàn, phần nộ rút gào nói: “Ta có đắc tội người sao? Người vậy mà cắn ta, rõ ràng là muốn ăn ta.” Đáng thương Huyết Anh, ở trong cung mặc dù trắng trợn xem qua không ít lần cảnh tượng nam nữ hoan ái, nhưng bất quá chỉ là lý luận suông, chờ chân chính phát sinh trên người mình, liền giống như trang giấy trắng, hoàn toàn không biết gì cả .

Ôm Huyết Anh vào trong ngực, thưởng thức khuôn mặt nhỏ nhắn y chu miệng tức giận, Hoa Nguyệt Hàn bị tình thuần ngây thơ trẻ con trong mắt Huyết Anh đùa cười, vừa mềm nhẹ vỗ lưng y để y thuận khí, vừa ôn nhu giải thích nói: “Huyết Anh, cái này gọi là hôn, không phải cắn.”

“Nói vậy, người cho ta là ngốc tử sao? Hôn rõ ràng là như vậy.” Hết lời, chỉ nghe “bằng” một tiếng, Huyết Anh đã ngẩng đầu hôn một cái thật mạnh lên môi Hoa Nguyệt Hàn, lập tức lại nhanh chóng rút lui.

Rõ ràng là một nụ hôn đơn giản không pha chút tình cảm nào, vì cái gì hắn cảm thấy trong lòng ảm áp, tràn đầy mà?

Nhìn không được đưa tay vuốt ve đôi môi vừa bị hôn nhẹ xong, Hoa Nguyệt Hàn trong lòng đột nhiên hiện ra một đáp án —— hắn tựa hồ có thích Huyết Anh .

Đối với Huyết Anh, hóa ra từng chút bất tri bất giác bị bộ dáng đơn thuần hỉ nộ ái ố không che dấu bản thân của y hấp dẫn đi.

Hiện tại hồi tưởng lại, kỳ thật lúc Lục hoàng đế giới thiệu Huyết Anh cho mình biết, ánh mắt hắn, không tự giác đã chuyển qua Huyết Anh. Ngay từ đầu là hiếu kỳ đến sau này lại cảm thấy thú vị, đến bây giờ mới phát hiện, cảm giác đối với y, hóa ra đã sớm bất tri bất giác chậm rãi thay đổi.

Ngón tay nhẹ nhàng mà vỗ về chơi đùa sợi tóc đen nhánh của Huyết Anh, Hoa Nguyệt Hàn ánh mắt nhu hòa thâm tình nháy mắt cũng không nháy nhìn Huyết Anh. Giống như bị cặp mắt và khuôn mặt luôn mang theo ý cười nhẹ nhàng hấp dẫn, Huyết Anh đồng dạng cũng nháy mắt không nháy nhìn hắn, chăm chú nhìn thật sâu, hai trái tim đều kịch liệt nhảy lên, vô thanh vô tức, hai đôi môi một chút lại một chút, chậm rãi tiến gần.

Hoa Nguyệt Hàn nhẹ nhàng dò ý Huyết Anh, đầu lưỡi lướt qua đôi môi Huyết Anh, men theo đôi môi khéo léo, động tác nhẹ nhàng chậm chạp mà ôn nhu, Huyết Anh không tự chủ được hơi hơi hé miệng, không nói gì gọi mời. Hoa Nguyệt Hàn cơ hồ cấp tốc không kịp dây dưa mềm mại trong miệng Huyết Anh, không ngừng chơi đùa , đảo qua lại , hấp thu hương thơm cùng mềm mại của y.

Lại bị Hoa Nguyệt Hàn áp đảo trên giường, Huyết Anh chỉ cảm thấy toàn thân mềm nhũn, nhẹ lâng lâng, y thấy thực thoải mái, nhưng rồi lại thấy khó thở, y đưa tay nhẹ đẩy Hoa Nguyệt Hàn, phát ra một tiếng rên rỉ thổ dốc.

Hoa Nguyệt Hàn luyến luyến buông môi y ra, nhìn xuống thiên hạ dưới thân.

“Ta choáng váng đầu, toàn thân vô lực. Đại thúc, ta dường như chấp nhận người ám toán , ta là không phải trúng độc chứ?” Huyết Anh cảm thấy choáng váng đầu dữ dội, tay chân mềm nhũn vô lực, giờ phút này phản ứng đầu tiên, chính là trúng độc.

“Trúng độc?” Hoa Nguyệt Hàn cái trán treo đầy hắc tuyến, “Ta nghĩ người hắn là không phải trúng độc.”

“Nhưng mà ta choáng váng đầu, toàn thân vô lực, không phải trúng độc thì là A.” Huyết Anh giống như đột nhiên nghĩ ra gì đó quát to một tiếng, “Ta đã biết, nhất định là Hoa Nguyệt Sở hạ độc trong trà, âm hiểm tiểu nhân đáng giận, chờ ta giải độc, nhất định phải cho hắn rằng rơi đầy đất.”

Cái này, Hoa Nguyệt Hàn cả khuôn mặt đều đen xuống, nụ hôn của hắn là độc? Tuy rằng Nhị hoàng đế tựa hồ quả thật bỏ thêm gì đó trong trà, nhưng dường như đều là vào bụng mình mà, y chẳng lẽ đã quên trà của y đều bị mình uống hết sao? Tiểu đồng tây vô tâm vô phế, không đầu không đuôi này.

“Huyết Anh, người chẳng lẽ quên chính mình bách độc bất xâm sao?” Trừ bỏ xuân dược. Cũng không khó hiểu sao Nhị hoàng đệ chỉ biết hạ loại dược này để chỉnh y.

“Đúng ha. Ta đây là làm sao vậy?” Huyết Anh cau mày, buồn rầu hỏi.

Hơi thở lạnh như băng chợt lóe rồi biến mất, “Để ta cho người biết.” Vừa dứt lời, tiếng tơ lụa bị xé thanh thúy vang lên theo.

“Phá hết quần áo của ta làm gì?” Huyết Anh bực mình nổi giận gầm lên một tiếng.

Sợi tóc rối tung từ hai vai tròn đổ xuống gối đầu, da thịt trắng nõn dưới ánh trăng phản xạ ánh sáng nhu hòa, không biết là bởi vì ngưỡng ngừng, hay là tức giận, Huyết Anh thần tình đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn hình thoi hồng nhuận mà đầy đặn khê nhếch, ánh mắt to lại tròn ửng ửng phóng ra một tia phẫn nộ, hai hồng quả trước ngực ánh màu hồng hồng như hoa mai hồng trên cành cao nhất vào mùa đông, mặc gió tuyết phiêu diêu thách thức từng từng, mê đảo thế nhân.

Tức giận không thể lý giải, tất cả giờ phút này hóa thành hư ảo. Hiện tại Hoa Nguyệt Hàn, dự vọng cao thẳng, thâm nghĩ mạnh mẽ giữ lấy thiên hạ dưới thân.

“Huyết Anh, người thích ta sao?”

“Đương nhiên không thích, ai cũng biết nói người ta thích là Tiểu ca ca.”

Hoa Nguyệt Hàn nhìn thẳng bộ dáng Huyết Anh đương nhiên, bất giác có chút nổi giận, giống như nghĩ ra điều gì, khóe miệng gợi lên một nụ cười ôn nhu, khiến Huyết Anh hoang mang lo sợ, cười ha hả ngây ngô.

Môi hắn dừng bên tai y, hô hấp nóng rực phun vào lỗ tai y: “Vậy làm sao bây giờ, ta dường như thích người rồi.” Nói xong, đôi môi lại ấn mạnh xuống cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch lên, thừa dịp y khiếp sợ không biết phản ứng thế nào, ngọn lửa linh hoạt tiến thẳng vào miệng, dây dưa cuốn lấy cái lưỡi non mềm, tham lam tận tình hấp thu nước mật trong miệng y.

“Ngô ngô.” Miệng bị che lại, thân thể Huyết Anh theo bản năng chống đỡ Hoa Nguyệt Hàn, nói cho hắn biết y bắt đầu thiếu dưỡng khí.

Nhẹ nhàng buông đôi môi bị duyên hôn sưng đỏ ra, môi Hoa Nguyệt Hàn lại lướt qua hai má ửng đỏ của Huyết Anh, dời về phía vành tai khéo léo của y, tinh tế nhẹ nhàng mà chạm xuống lỗ tai mẫn cảm của y, thiên hạ dưới thân rõ ràng run rẩy một chút.

Một dòng lại một dòng điện lưu đường như từ mũi chân truyền tới đỉnh đầu, lại từ đỉnh đầu lướt qua tứ chi toàn thân rồi trở lại mũi chân, xa lạ kỳ dị tới tới lui lui làm Huyết Anh có điểm thất thố. Y vừa từng ngậm từng ngậm hô hấp không khí trong lành, vừa ra sức suy nghĩ nên xử lý loại cảm giác tê dại này như thế nào.

Đôi môi Hoa Nguyệt Hàn một bên nhắm nháp mỹ vị thiên hạ dưới thân, một bên nhanh chóng cởi hết quần áo trở ngại hai người.

Hai thân hình quang lỏa chạm vào nhau, nhìn thân thể xinh đẹp dưới thân nõn nà tựa như bạch ngọc khắc thành, Hoa Nguyệt Hàn hô hấp càng ngày càng dồn dập.

Tay hắn xoa thắt lưng Huyết Anh, thân mình ngây ngô mảnh khảnh, ôn nhuận như bánh, da thịt trắng mịn, tựa như cực phẩm tơ tằm. Tay không tự giác dao động theo thắt lưng, hôn tinh tế mật mật cũng từ vành tai chậm rãi chuyển qua cổ, ngực, xương quai xanh cùng với hồng quả trước ngực.

Môi thông thả hôn nhẹ hồng quả mê người trước ngực thiên hạ dưới thân, đầu lưỡi đảo quanh hồng quả dần dần cứng lên, thẳng đến nơi đó trở nên sung huyết đứng thẳng, một bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve tắc đột khởi đỏ tươi bên kia, nhéo nhẹ.

“A. Đừng chạm vào. Ngô ân.” Trước ngực kích thích thành công rước lấy Huyết Anh một trận run rẩy trúc trắc.

“Hảo, không chạm vào.” Tiếng nói ám ách tràn đầy dự vọng nồng đậm, môi Hoa Nguyệt Hàn rời đi anh hồng mê người, ngón tay thon dài lại xoa phân thân khéo léo kích thích mà sung huyết ngẩng lên.

“A. Không. Cáp a.” Bàn tay to bao vây có kỹ xảo trên chọc phân thân khéo léo của Huyết Anh, dậy lên một cảm giác thoải mái vô danh, bức Huyết Anh run rẩy phát ra một tiếng rên rỉ thanh ngọt.

“Cáp a. thả ra. Mau. A ân. Ta. Cáp a. Phải. tiểu tiểu. A.” Lời nói đứt quãng chưa xong, Huyết Anh đầu hàng, toàn bộ bạch trọc dâng lên mà ra, rơi xuống hết trên tay Hoa Nguyệt Hàn.

Hoa Nguyệt Hàn đưa lưỡi liếm liếm ngón tay dính bạch trọc, mỉm cười: “Huyết Anh, hương vị của người thật đẹp.”

Nhiên, Huyết Anh lại hoảng sợ nhìn hấn, cà lăm nói: “Người, người, người hại ta đi tiểu, còn, còn, còn uống nước tiểu của ta.”

“Nước tiểu?” Hoa Nguyệt Hàn bật cười, yêu thương hôn hôn cái trán Huyết Anh, ôn nhu giải thích nói: “Cái này gọi là hoan ái. Huyết Anh vừa mới rồi cảm thấy thoải mái không?”

“Hoan ái? Đây là ta phải cùng Tiểu ca ca làm, đại thúc người ăn nhầm cái gì hả?” Huyết Anh thét chói tai chất vấn, lúc này y còn quản cái gì thoải mái hay không, chỉ cảm thấy xấu hổ và giận dữ ủa đến, thầm nghĩ rất nhanh thoát đi hoàn cảnh quẩn nhân này, ai nghĩ được lại bị Hoa Nguyệt Hàn chặt chẽ cố định dưới người, không thể nhúc nhích chút nào.

“Ăn nhầm?” Hoa Nguyệt Hàn thu hồi tươi cười vẫn ở bên miệng, mắt phượng như nước mùa thu mát lạnh lưu chuyển mũi nhọn lạnh lùng như tia chớp khiến người ta hoảng sợ, cả người đều tản ra hơi thở lạnh như băng, giống như ác ma đến từ chỗ sâu trong địa ngục.

Huyết Anh lần đầu tiên nhìn thấy Hoa Nguyệt Hàn mang biểu tình đáng sợ như vậy, bất giác sợ ngây người.

Hoa Nguyệt Hàn giận dữ đưa ngón tay trực tiếp đâm vào u huyệt Huyết Anh.

“A. Đau. Người làm gì?” Huyết Anh bị bắt hoàn hồn, cau mày theo bản năng vặn vẹo thân thể, nghĩ muốn thoát khỏi cảm giác không thoải mái này. Nhưng này thực rõ ràng trực tiếp kích thích nam nhân trên người y.

Chỉ nghe Hoa Nguyệt Hàn gầm nhẹ một tiếng, đem ngón tay thứ hai cũng đẩy mạnh vào u huyệt của y.

“Đau a. Lấy ra. Người điên rồi. A ngô.”

Không để ý tới Huyết Anh kêu la, ngón tay Hoa Nguyệt Hàn lúc đầu gian nan ra vào hậu huyệt, khuếch trương huyệt khẩu, cũng tìm kiếm điểm mẫn cảm, kiên nhẫn tìm ra một điểm, Huyết Anh thoải mái rên rỉ ra tiếng.

“Là nơi này sao?” Ngón tay không ngừng chạm nhẹ vào trong cơ thể y một chút, cho đến khi cảm giác ngón tay bắt đầu lỏng ra, lại gia nhập một lỏng tay, mà tay kia đang trên đùa ma sát phân thân khéo léo của y.

“Ân. A. Ân.” Cảm nhận sâu sắc biến mất, theo sau đến chính là khoái cảm mãnh liệt không thể chống cự, khiến cho Huyết Anh chỉ có thể cầm lấy sàng đan dưới thân thở dốc rên rỉ.

“Đáng chết.” Hấn nhin không được. Ngón tay rút khỏi u huyệt, phân thân nhắm ngay huyệt khẩu, Hoa Nguyệt Hàn động thân một cái, rốt cục tiến nhập vào Huyết Anh.

“Ngô.” Bị dững đạo bao vây lấy, Hoa Nguyệt Hàn thoải mái rên rỉ ra tiếng.

“Đau a. Đau quá. Đi ra ngoài. Đau quá. Ô. Đi ra ngoài. Ô ô.” Nước mắt ào ào chảy ra, cảm giác đau đớn như xé rách làm cho Huyết Anh khóc âm lên.

“Đừng khóc.” Đau lòng hôn lên nước mắt nơi khóe mắt Huyết Anh, Hoa Nguyệt Hàn chậm rãi bắt đầu luật động trong cơ thể y.

“Đừng. Động. Ô ô. Ta. Đau. Ô ô. Đi ra ngoài. Ô ô.”

“Đừng khóc, sẽ thoải mái thôi.” Hoa Nguyệt Hàn vẫn hôn khóe mắt Huyết Anh, tốc độ luật động lại nhanh hơn.

“A Ngô” Khi chạm đến nơi ngón tay từng chạm qua, một trận khoái cảm không hiểu trước nay chưa có thổi quét toàn thân, Huyết Anh hét lên một tiếng, sau đó rên rỉ không ngừng.

“Cáp a Ngô ân A” Luật động đã thuận, không ngừng trào ra một loại cảm giác làm y hưng phấn lại mê muội, tiếng rên rỉ ngọt ngào không ngừng theo bên môi tràn ra, không chỉ là thân thể, ngay cả đầu cũng nóng đến không thể tự hỏi.

Hoa Nguyệt Hàn mê muội nhìn thiên hạ dưới thân, đồng thời cũng va chạm đến chỗ mẫn cảm của y.

“A Cáp a Ân a” Tùy theo thân thể kịch liệt lay động mà ma sát phân thân đứng thẳng, Huyết Anh lại có xúc động nghĩ muốn “đi tiểu” ra.

“Không. A” Gần như cùng thời gian, thời điểm cảm thấy một trận nhiệt lưu nhồi vào trong cơ thể, Huyết Anh cũng phun ra một đường cong màu trắng.

Hoa Nguyệt Hàn duy trì tư thế còn ở bên trong cơ thể Huyết Anh, ôm y trực tiếp ngã lên giường, hôn hôn cái trán y, “Huyết Anh, ta yêu ngươi, còn ngươi?”

Lần đầu trải qua việc kịch liệt như thế, Huyết Anh mệt ngay cả khí lực đáp lời cũng không có, chỉ có thể tùy ý Hoa Nguyệt Hàn ôm, đầu không tự giác vùi càng sâu vào trong lòng Hoa Nguyệt Hàn, hương vị trên người hấn làm cho y cảm thấy thực an tâm.

Dương quang chói mắt làm cho thiên hạ nằm trên giường không tình nguyện mở mắt.

Huyết Anh trở mình, nơi kẻ khác khó có thể mở miệng nhắc đến lập tức truyền đến đau đớn làm cho người ta muốn thét chói tai. Mắt lạnh quét về phía đầu sở gây nên, lại chỉ nhìn thấy giường trống không đã lạnh.

“Người đâu?” Huyết Anh không tự chủ được thấp giọng ra tiếng.

Nếu bỏ mình đi trước, y nhất định phải hành hung hấn một chút báo thù cho bản thân. Có ý niệm này trong đầu, Huyết Anh cố nén đau đớn, đứng dậy xuống giường, lấy tư thế rất không tự nhiên đi ra khỏi phòng Hoa Nguyệt Hàn.

Một lát sau, Huyết Anh liền ở hoa viên lương đình tìm được thân ảnh tao nhã làm cho hấn thống hận muốn chết kia, vẫn là ôn hòa tươi cười, nhưng mà giờ phút này trong mắt Huyết Anh lại rất chói mắt.

Hấn như thế nào còn có thể cười ôn nhu với người khác ngoài y ra như vậy, chẳng lẽ không biết như vậy thực dễ dàng làm cho người ta sinh ra tà niệm với hấn sao? Chết tiệt.

Mặc kệ, trước xông lên hành hung một chút rồi nói sau, chờ xem lúc người biến thành đầu heo, còn có ai dám để ý đến người.

“Hoa Nguyệt Hàn.” Nhìn thấy Hoa Nguyệt Hàn cùng Hoa Nguyệt Sở nâng cốc ngôn hoan, tâm Huyết Anh như là bị dao nhỏ từng nhát một cắt đi, rất đau, cũng thực tức giận.

“Huyết Anh?”

“A ——”

Đi quá mau, không xong, chỉ thấy sắp trực tiếp hôn lên đại địa, Hoa Nguyệt Hàn đưa tay vòng qua thắt lưng Huyết Anh, Huyết Anh thực tự nhiên ngã vào trong lòng Hoa Nguyệt Hàn.

“Huyết Anh, ngươi vừa kêu ta cái gì?”

“A?” Ngẩng đầu, mặt Hoa Nguyệt Hàn đặc biệt lớn ánh vào mắt Huyết Anh, cảm giác đôi môi truyền đến xúc cảm mềm mại, khoanh khắc, Huyết Anh mặt đỏ lên.

“Vừa kêu ta cái gì?” Rồi đi cặp môi thơm đỏ bùng mềm mại, Hoa Nguyệt Hàn ôn hòa cười, ôn nhu nói.

“Hoa Nguyệt Hàn.”

Thanh âm Huyết Anh nhu nhu truyền đến, Hoa Nguyệt Hàn nghe xong cảm thấy như tiếng trời, “Không gọi ta đại thúc sao?” Hấn nhìn không được trêu chọc.

Huyết Anh đỏ mặt, liền lắc lắc nói: “Hừ, đại thúc sẽ không làm chuyện này với ta.”

“Bảo ta Hàn, Anh Nhi.” Thanh âm Hoa Nguyệt Hàn ôn nhu như nhỏ giọt trên mặt nước.

Huyết Anh chịu không nổi rùng mình, “Người, người có bệnh a, ghê tởm muốn chết, ta mới không muốn kêu, người cũng đừng gọi ta như cái kia.” Người này quả thực xem buồn nôn là thú vị.

“Đại hoàng huynh, người ta không cảm kích thì bỏ đi, ta chính là thực vui vẻ người có thể gọi ta Sở Nhi nha, Hàn.” Đáng giận Huyết Anh, được tiện nghi còn khoe mẽ. Bất quá may mắn hôm nay sáng sớm đến xin lỗi, Đại hoàng huynh trừ bỏ răn dạy hắn một phen hồ nháo ra, cũng không có vì chuyện bị kẻ đơn hôn qua mà không để ý đến hắn. Không chỉ có như thế, đại hoàng huynh còn vì phụ hoàng hôm qua triệu kiến hắn, đặc biệt cùng hắn thảo luận chính sự cao hứng không thôi.

“Người câm miệng. Ai cho phép người gọi hắn là Hàn.” Huyết Anh trợn mắt trừng trừng, oán hận nhìn Hoa Nguyệt Sở.

Ai. Lại tới nữa.

“Ai cho phép? Cáp, ta cho phép còn chưa đủ sao?” Hoa Nguyệt Sở nhướng mắt, duệ duệ nói.

“Hừ, người sớm hay muộn cũng hết hy vọng rồi. Hoa Nguyệt Hàn đã là người của ta.” Huyết Anh đồng dạng bày ra bộ dáng duệ duệ.

“Người của người? A, buồn cười. Ta yêu Hàn suốt mười hai năm, người thì sao? Người cho là bằng người loại tâm tính gà mờ này, ta có thể đem hắn tặng cho người sao? Bớt nằm mơ.” Hoa Nguyệt Sở lạnh lùng quét qua y liếc mắt một cái, trong thanh âm lộ ra khinh thương.

“Hừ, Hoa Nguyệt Hàn vốn chính là của ta, làm sao cần người cho?”

“Cho dù là của người, ta cũng muốn đoạt lại, huống chi người thật sự yêu Hàn sao? Ta hình như nhớ rõ người nào đó cả ngày đều la hét: ta thích Tiểu ca ca, ta thích Tiểu ca ca.”

“Ta.” Huyết Anh cả kinh, kinh ngạc nhìn về phía Hoa Nguyệt Hàn, nhất thời không biết nói gì cho phải. Y thích Tiểu ca ca, Hoa Nguyệt Hàn sẽ không thể là của y sao? Nhìn thấy Tiểu ca ca cùng lão nhân Hoa Ngạo Kiệt kia cùng một chỗ, y sẽ không giống khó chịu như khi nhìn thấy Hoa Nguyệt Hàn cùng Hoa Nguyệt Sở cùng một chỗ như vậy, hơn nữa tâm còn có thể đau, là cái loại đau đón đường như hít thở không thông này.

“Như thế nào? Bị ta nói trúng tim đen? Người căn bản là không thương Hàn.”

“Được rồi, Nhị hoàng đệ. Không cần khi dễ hắn nữa.”

“Đại hoàng huynh, ta nào có khi dễ hắn, rõ ràng là.”

“Ta là thích Tiểu ca ca.” Huyết Anh nín thở hét lớn một tiếng, cắt ngang Hoa Nguyệt Sở đang nói, lập tức lại nói: “Nhưng ta vẫn là không thích nhìn thấy Hoa Nguyệt Hàn ở bên người khác trừ ta ra, không thích hắn cười với ai khác trừ ta ra, ta thích hắn chỉ nhìn ta, chỉ cười với ta, chỉ ở bên cạnh ta. Bằng không, bằng không ta sẽ cảm thấy rất khó chịu, tâm cũng sẽ rất đau, sau đó, sau đó sẽ bệnh mà chết.” Huyết Anh càng nói càng nhỏ giọng, mờ mịt vô thức vô tội nhìn Hoa Nguyệt Hàn. Y không biết lời nói của y nghe ra quả thực chính là thông báo, hơn nữa trong tai Hoa Nguyệt Hàn nghe ra, so với nói ba chữ “Ta yêu người” hiệu quả còn tốt hơn nhiều.

Hoa Nguyệt Sở nghe được âm thầm lú lười, nguyên lai Huyết Anh so với hắn tưởng tượng còn tệ hại hơn, Đại hoàng huynh rốt cuộc là bị nó hấp dẫn ở chỗ nào a? ? Mà giờ phút này, hắn đứng một bên thực hiển nhiên đã thành người trong suốt.

“Ta thích Tiểu ca ca, nhưng vẫn muốn cùng người ở một chỗ.”

“Ta biết.” Hoa Nguyệt Hàn nhìn Huyết Anh, trên khuôn mặt, ý cười vui vẻ càng lúc càng sâu, âm điệu trả lời ôn nhu phá lệ.

Sáng sớm không khí thật phần tươi mát, một trận gió nhẹ thổi qua, đưa tới một hương hoa nhẹ nhàng có chút ý vị, làm cho người ta cảm thấy phá lệ nhẹ nhàng khoan khoái; mà cũng không xa lắm truyền đến tiếng chim hót, tựa hồ cũng pha lẫn một loại hạnh phúc khó có thể nói nên lời.

Toàn văn hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoa-nguyet-ngan>